

PRINTED AT
THE 'CAXTON PRESS,'
MADRAS.

பொருள் அடக்கம்

சோல்லதிகாரம்

முன்னுரை - - - - -	1
இளம்பூரண அடிகள் உரைத்திறம் - - -	3
சேனாவரையர், உரையாசிரியரை மேற் - கொண்டும் மறுத்தும் கூறுமிடங்கள் -	1
நச்சினூர்க்கினியர், உரையாசிரியரை மேற் - கொண்டும் மறுத்துங் கூறுமிடங்கள் -	22
சூத்திர முதற் குறிப்பு - - - - -	i

சோல்லதிகாரம்:

1. கிளவியாக்கம் - - - - -	1
2. வேற்றுமையியல் - - - - -	48
3. வேற்றுமை மயங்கியல் - - - - -	68
4. வினியோகம் - - - - -	89
5. பெயரியல் - - - - -	104
6. வினையியல் - - - - -	124
7. இடையியல் - - - - -	156
8. ... - - - - -	178

9. எச்சவியல் - - - - - 209

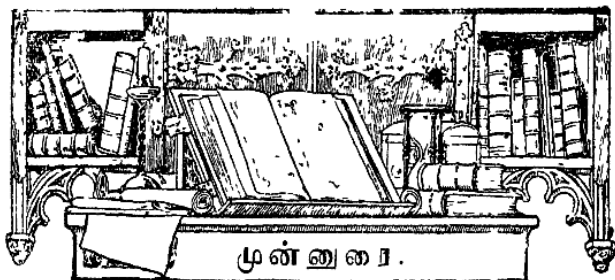
சூத்திரம் நுதலிய பொருள் - - - 1

உரையிற்காணும் அரும்பொருள் - - 15

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர் - 21

வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள் - - 40

பிழை திருத்தம் - - - - - 3

முன்னுரை.

தொல்காப்பியம் என்னும் நூல், எழுத்து சொல் பொருள் ஆகிய முப்பெரும் பகுதியினை யுடையது இதனை, எழுத்ததிகாரம்

சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரம் எனப் பிற்பட வழங்க-
லாயினர். இறையனார் களவியல் உரையுள், 'இதனைப் பொருட்-
பாலிற் கண்டு கொள்க' எனக் காணப்படுதலின், மேற்கூறிய
பகுதிகள் எழுத்துப்பால், சொற்பால், பொருட்பால் என
வழங்கி யிருந்தது கூடுமென ஊகித்தற்கு இடமுண்டு

தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் உரை கண்டார் இருவர்
ஆசிரியர், அவருள் முதன் முறையில் உரைகண்டவர் இளம்பூரண
அடிகள். இறுதிபிற கண்டவர் நச்சினாககினியா. பேராசிரியர்
என்பார் ஒருவரும் இவ்வாறே நூல் முழுமைக்கும் உரை
கண்டனர் என்ப அவற்றுள் மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல்,
செய்யுளியல், மரபியல் ஆகிய இந் நான்கிற்கும் உரை கிடைத்-
திருக்கின்றது.

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்திற்குப் பல்லோர் பல
திறப்பட உரை வகுத்துள்ளார், அவருள்ளும் முதற்கண் உரை
கண்டவர் இளம்பூரணரே யாவா; பின்னா, கலலாடனார், சேனா-
வரையர், நச்சினார்க்கினியர், நெய்வச்சிலையார் எனபவர்களும்
உரை வகுத்தனர், இவற்றுக்கெல்லாம் முதன்மையாக நிற்பது
இளம்பூரணா எழுதிய உரையேயாம்.

எழுத்ததிகாரத்திற்கும் இரண்டு உரைகள் உண்டு ; ஒன்று இளம்பூரணரும் மற்றொன்று நச்சினூர்க்கினியரும் எழுதியவை.

இச் சொல்லதிகாரம் நலம்பெற முடிவுபெறக் காரணமாயிருந்தவர் , என்னுடன் தமிழ் பயின்றவராகிய அறிஞர் சே. சிவஞானம் பிள்ளை யவர்கள் ; இவர் நல்ல ஏடு ஒன்றைத் தேடித் தந்து, என்னை அடிக்கடி ஊக்கிவந்தனர்.

இந்நூலை யான் அச்சிட முயன்ற காலத்து என்னுடனிருந்து சுவடிகளை ஒப்பிட்டுத் தூய்மைசெய்யத் தொடங்கினவர் செந்தமிழறிஞர் தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் ; இந்நூல் 64 - பக்கங்கள் முடியுமுன்னரே அவர் காலஞ்சென்றனர் ; அதன் பொருட்டு யான் பெரிதும் கவல்கின்றேன்.

பின்னர் இந்நூல் வெளிவர என்னைப் பெரிதும் ஊக்கிவந்தவர் செந்தமிழறிஞர் எஸ். அநுவரதவிநாயகம் பிள்ளை யவர்கள் , அதன் பொருட்டு அன்னார்க்கு நன்றி கூறுகின்றேன்.

மற்றும், இந்நூல் அச்சிடத் தொடங்கியதுமுதல் முடிவு-

காறும் என்னுடனிருந்து, ஏரிகளை ஒப்புநோக்குதல முதலிய செயல்களைச் சேராவுபடாது செய்து வந்தவராகிய செல்வச சிரஞ்சீவி, மு. எத்திராஜுலு நாயுடு அவர்கள் திறம நன்கு பாராட்டற்பாலாராம்

ஏதும் அறியாத இச சிந்யேனை இந் நன்முயற்சிககண் புகுத்தித் தோன்றாத துணையாக விருந்து அருள்புரியும தணிகைப் பெருமானை என் மன மொழி மெய்களால வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

‘கடலகம்’
மயிலை, செனனை. }

கா. நமச்சிவாயன்.
(1927)

இளம்பூரண அடிகள்
உரைத்திறம்

இவ் வுரையாசிரியராகிய இளம்பூரணரை இளம்பூரண அடிகள் என்றும் கூறுவது வழக்கு இவா பொல்காப்பியத்திற்கு

முதற்கண் உரைகண்டவர் எனபதுபற்றிச் சேனாவரையர் முதலியோரும் இவரை உரையாசிரியர் என்றே சிறப்பித்துக் கூறுவர். இவரைப்பற்றிய செய்தி வேறு யாதும் புலப்படவில்லை.

இளம்பூரணர் நூலுக்கு உரை வகுக்குங்கால், முதலில் சூத்திரம் நுதலியதைத் தொகுத்துச் சுட்டி, பின்னர், சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் பிரித்துக்காட்டி, என்பது என்று தொடங்கி, உரைவகுத்து, ஈற்றில் என்றவாறு என முடிப்பது பெருவழக்கு, சிறுபான்மை வேறு வகையாகவும் உரைப்பர். சில சூத்திரங்கள் நுதலியது இன்னதெனக் கூறுதுஞ் செல்லுவர். சில சூத்திரங்களுக்குப் பொழிப்புரையும் கூறுவர்.

சிற்சில இடங்களில் சூத்திரங்களுக்கு முடிபு காட்டி, இலக்கணங் கூறுவர்; இன்றியமையாத சில சொற்களுக்குத் தனிப்பட உரையும் விரிப்பா.

சில இடங்களில் கருத்துரை கூறிச்செல்வர்; சில சூத்திரங்களின் பகுதியைப் பிரித்துக்காட்டி வரலாற்று முறையால் விளக்குவர்; சில இடங்களில் மிகப் பெருக்கமாகவும் உரை விரிப்பர்.

சில சூத்திரங்களுக்கு வரலாறு காட்டி உரை விரிப்பர்; சில சூத்திரங்களுக்கு முடிவிடங்களைத் தொகுத்துக்கூறி, மற்றப் பகுதிகட்கு வரலாற்றின் மூலமாக உரை விளக்குவர்.

சில இடங்களில் சில சூத்திரங்களை உடன்கூட்டி, 'உரையியைபு நோக்கி இவ்வாறு கூறப்பட்டது' என்பர்.

சில சூத்திரங்களில் மொழிகளை மாற்றியமைத்து முடிவிடங் கூறுமாற்றால் மற்றொருவர் கருத்தையும் காட்டுவர்,

iv

இளம்பூரண அடிகள் உரைநதிறம்

சில சூத்திரங்களின் ஒரு பகுதிக்குப் பொழிப்புக்கூறி, மற்றையவற்றிற்கு சொல்லாற்றல் தோன்றப் பொருள்விரிப்பர். சில சூத்திரங்களுக்கு வரலாறு காட்டி அதனையே உரையாகச் செய்வர்.

இனி, 'கல்வியினாகிய காரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 31) எனவும், 'அது பாடமறிந்து திருத்திக்கொள்க' (சூத் - 35) எனவும், 'வழக்குப் பெற்றுழிக் கொள்க' (சூத் - 44) எனவும், 'முதல் சிணையாவது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 70) எனவும், 'வழக்குப் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 83) எனவும், 'ஓகார ஈதும் ஏகார ஈதும் வரவன விரவுப் பெயர் உளவேற் கண்டுகொள்க' (சூத் - 101) எனவும், 'இன்றிவர் என்பது இத்துணைவர் என்னும் பொருட்டுப் போலும்' (சூத் - 110) எனவும், 'செய்ம்மன என்பது இப்போது வழக்கரிது' (சூத் - 138) எனவும், 'உண்ணு வந்தான் என்பது

இப்பொழுது வழக்கினுள் உண்ணுவந்தான் என நடக்கும்' (சூத் - 143) எனவும், 'இனிப் பலவினத்து எச்சம் அடுக்கி வருமாறு வழக்கினகத்துக் கண்டுகொள்க' (சூத் - 145) எனவும், 'அன்னவர்க்கு உள்வழி' (சூத் - 155) எனவும். 'அதற்கு மெய்யுரை வல்லோர்வாய்க் கேட்டுணராக' (சூத் 223) எனவும், 'இதுவும் மெய்யுரை போலும் என்பது' (சூத் - 250) எனவும், அழான், புழான் என்பன அக்காலத்து அவை உண்மையான ஆசிரியன் ஒதி முடிபு காட்டப்பட்டன' (சூத் - 257) எனவும் இவ்வுரையாசிரியரே கூறுவதனால், இவர் காலத்திலேயே ஐயப-பாட்டிற்கு இடமான செய்திகள் பல இருந்திருத்தல் வேண்டுமெனத் தோன்றுகின்றது.

அன்றியும் ஒருவன் (4, 20, 29), ஒரு திறத்தார் (4, 41, 45, 259), ஒருவன் சொல்லுவது (6, 17), ஒருசார் ஆசிரியர் (17, 33, 43), என்பாரும் உளா (24, 26), ஒரு கருத்து (51, 53, 252), இருதிறத்தார் ஆசிரியர் (92), ஒரு சாரார் (222, 259, 261), இப்பகுதியர் ஆசிரியர் (236), எனக்கூறுவதை நோக்கின், இவ்வுரையாசிரியருக்கு முன்பே தொல்காப்பியத்திற்குப் பல்லோர் உரை வழங்கிவந்ததென்பது நன்கு விளங்கும்.

தொல்காப்பியம்

சொல்லதிகாரம்

முதலாவது

கிளவியாக்கம்

1. உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை யென்மனா ரவரல பிறவே
ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன் சொல்லே

என்பது சூத்திரம்

இஹ வதிநாம ரொல்லிலகநமை உணர்த்தினமை
காரணத்தாற் சொல்லதிகாரம் என்னும பொபாத்து சொல்
என்பது எழுத்தொடு புணர்பது பொருள் அறிவுறுக்கும்
ஓரே அதிகாரம் என்பது முறைமை

மறறு, அஃ சொல் எனைத்து கைகயான் உணர்த்-
தினேனெனின், எட்டு வகையாட்ட இலக்கணத்தான்

உணர்வுத்திறன் என்க. அந்நாள் நான் இரண்டு திண்ணை
வகுத்து, அந் திண்ணைக்கண் ஐந்து பால் வகுத்து, எழுவகை
வழு வகுத்து, எட்டு வேற்றுமை வகுத்து, அறுவகை
ஒட்டு வகுத்து, ஏற்று இடம் வகுத்து, ஏற்று காலம்
வகுத்து, இரண்டு இடத்தான் ஆராய்தல்.

2 தெற்குப்பாடி 1911 | சிவா

இரண்டு திண்ணைகள் — உயர் திண்ணையும், அழிந்த-
திண்ணையும்.

ஐந்து பால் என — ஓர் பால், அறுபால், பால்,
ஒன்று, பால் என்பன.

எழுவகை எழுவாமை — திணைவழு, பால்வழு,
இடவழு, காலவழு, பொருள்வழு, வினாவழு, மரபுவழு
என்பன.

எட்டு வேற்றுமைகள் — பெயர், ஐ, ஒன், கு,
இன், அது, கன், விளி என்பன.

அறுவகை ஐட்டினை — வேற்றுமைக்குநாக,
உவமைக்குநாக, வினைநின்றொழுக, பண்ணின்றொழுக,
உம்மைக்குநாக, அன்மைமுடிக்குநாக என்பன.

ஏற்று இடம் என — காலம், முன்னிகை, பட்டக்-
கை என்பன.

ஏற்று காலம் என — நேரக்குநாகம், நேரக்குநாகம்,

எதிர்காலம் என்ன

இரண்டு இடமாவன — மதங்கிடா, மெய்யுளிடம்
என்ன

இனி, இவ் மதிகாந்தது முதற்கணுத்து என்ன
பெயர்க்கோவெனில், சிளவிகள பெயருண்டுமே. ஸாமாறு
உணர்த்தினபின் கிளவியாக்கம் என்னும பெயர்த்து
என்னை? ஒழுவன்றோ ஸாமாறிது, ஒழுகுதிமேலாபாறிது,
பலாமேலாபாறிது, ஒழுவன்றோமலாபாறிது, பலவற்றின்-
மேலாபாறிது, மழுவாபாறிது, வழுவாமதிபாமாறிது
எனப் பெயர்வுகளாமேல் ஆமாறு உணர்த்தினமைபின்
இப்பெயர்த்துதாயிற்று

இவ்வோத்தின் தலைகட் கிடந்த முதலிரம் என்
துதலிற்றோவெனின், சொல்லும பொருளும வரைபறுத்து
உணர்த்துதல் துதலிற்று

* என்பன எழுதும், † என இவை எழுது பிடிபேதம்.

கம] சொல்லுதிரார 3

உரை. உயர்திணை மொன்மொர மகந் கட்டு என்-
பது — உயர்திணை மொன்று சொல்லும ஆகிரிய மகந-
வென்று கட்டப்பாடும பொருளை மொன்றவாறு, ஆய்திணை
மொன்மொர அவரல நிற எவ்வாறு — ஆய்திணை மொன்று

சொல்லுவா ஆசிரியர் பாகதவல்லாதபிற்பொருளை 'பொன்ற
வாறு' ஆகிய தீர்மான இயைபுமுள்ள சொல்லே என
புது — அறிந்ததீர்மான இயைபுமுள்ள சொன்ற
வாறு

எவளே, உயர்தீர்மான பொன்றும், உயர்தீர்மான
பொருளும், அன்றினை பொன்றும், அன்றினை பொரு-
ளும் என்ற பொன்றும் பொருளும் அங்கிவ

உலகத்திவ பாகதவ என்ற பொருளை உயர்தீர்மான
பென்றது கூறுபாட்டின்வாயின அன்றினை கூறுபாடுமை-
வாயின், அன்றினை பொன்றும் அன்றி என்றும், தீர்
என்றும், அனை, உயர்தீர்மான உயர்தீர்மான என்ற
இரண்டு கூறுபாடு என்றும் அன்றினை கூறுபாடு உயர்தீர்மான
அன்றினைகொள்க

மற்றும், உயர் எவனும், 'பொன்றும்'வாத தீர்மான
என்னும் சொல் வந்து இயைபுமுள்ள பிற்பொருளெனின்,
ஒரு பொன்றும் ஒரு சொல் வாதவாத, தெரிவைதீர்
வகையான வாதவாத, எண்ணுதீர்மானவகையான வாதவாதம்,
பாணிலைவகையான வாதவாத எவ்வுதன் வகையான
அவ்வுதன். அன்றினை, 'தெரிவைதீர்மான வகையான வாதவாத,
'பாணிலைகேகாடு' என்றும் எண்ணுதீர்மானவகையான வாதவாத,
'கன்னும் தீர்மான' எனபது, பாணிலை வகையான வாதவாத,
'சாததன் உயர்தீர்மான' என்றும். அன்றினை இவ்வுதன் உயர்

திணை யென இறந்தகாலந் தொந்த விழித் தொனக

இனி, என்மனார் என்பது, என்பது 'என்னும் முற்று'ய

சொல்லாக * குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல் 'தொல். தொல்.
எச்ச. 7) என்பதனாற் பாராது குறைத்தல், விரிக்கும் வழி
விரித்தல் (தொல் சொல் எச்ச. 7) என்பதனால் மன்னும்

* 'குறைக்கும்வழிக் குறுக்கல்' — பாடபேதம்.

தொல்காப்பியம்

[க]

ஆரும் என்பன இரண்டி டையொரு பொய்து விரித்தான.
என்மனார் ஆகிரியர் என்று முடியுமாறு முற்று-
சொல் சொல் பொய் என்பனவாகலின், இது சொல்லிணை-
கித் தொகுத்தல் கூறினான் என்பது

இனி, மக்கட் கூட்டே பொய்ப்பது, மக்கள் என்று
விரித்துப் பட்டிருக்கிற மக்களாகிய தனையா பென்னுமா
ஒருவன் இனி, மக்கள் எனினும், மட்டு எனினும் அவ-
ரைபோ ரொல்லிப்பாற் றொய் றுறு திருத்தல். மட்டென்-
பது கூறுதல் அம் மருதமுடா நிலைமையிற் காட்டென்-
பவாடும மக்கள் என்பது, இனி மட்டே பொய்ப்பு
ஏகாரம் சுற்றவை யேதா

அஃறிணை பொய்ப்பது அவ் திணை பொய்ப்பது அவ்

லதாய் அதுவே, திண்ணையா அதுவே போது சொல்லப்படா
 உயர்திணை எல்லாத் திணை அஃ திணை மொனக் கொள்க
 சுண்கிம் எவ்வாறு எவ்வாறு, போது சொல்லிவாழே
 சொல்லுக

இனி, அவர் என்னவா சொல்லின பூவனா அல்ல
 என்னுள், சொல் வந்து இவ்வாறுதான் மியாதேதொகையின்,
 அவரினக் என்னவா அநாதை என்னுள், ஐந்தாம் வேறு-
 யவையா பொருளென்னது இனி, அவர் பிற என்னது,
 அல்லவாய் பிறவும்க் என்னவாய்த் தொகை மென்றும
 ஒன்று

இனி, அவர் மய்யா திணை மொல்லி 'மொல்லாம் அவர்
 மய்யா திணைபோல் மூரின், தக் அல்ல தக், தக் வணகயான
 வேறுபட்டன உயிருடைவாய்ம உயிர் என்னவாய் என்பது
 ஏகாரம் ஈறறசை யேகாரம்

ஆயிரு திணையி னிசைக்கும் எவ்வுழி, ஆயிரு திணை-
 யையும் என ஐகார வேறுயவா விரிததுரைக்க இன்
 சாரியை, இசைக்கும் என்பது செய்யும என்னும பெய-
 ரெச்சம், மன் என்பது இடைச்சொல் ஏகாரம் ஈறறசை
 யேகாரம். (க)

0] சொல்லதிகாரம்

2. ஆதே வறிசொல் மகதே வறிசொல்

பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி அம்முப் பாற்சொல் லுய்தினை யவ்வே.

இச சூத்திரம் என்னுகிறதோரோவனின், மேல் தினை உயர்
ரெய்தென, தினைப் பாலுயிரெய்தல் கதரிற்று

உரை ஆநிலை ரறியுஞ் சொல்லு, பாலு வின்
பறியு, சொல்லு, பல்லோ ருயிரெய் சொல்லொடு
பொய்து, அம் முய்யுய் ருயிரெய் உயர் தினை
புடையன என்றவாறு

ஆநிலை என்பது ஆவாய்க்கு பாலு என்றது பொன்
மகன், பல்லோ ருயிரெய் அம்மு உயிரெய்யுய்.

உனி, அம்முய் அம்முய் கய்யுய், அம்முய்
புய்யுய், சொல்லு அம்முய் கய்யுய் என்பது இது
நந்திரெய்து வையுய் கய்யுய் (உ)

3. ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென் சூயிரு பாற்சொ ல்கறினை யவ்வே.

இச சூத்திரம் என்னுகிறதோரோவனின், மேல் அறினை
பொய்து, அறினை பறினெய் பாலுயிரெய் அம்முய்
பாலுய் விரி, பறினெய் கய்யுய் கய்யுய்

உரை ஸ்ரீ ஸ்ரீ பால என்னும் இயற்பெயரும் உரைநா-
து என்னும் அடையாளம் பெற்றவன். (ங)

4. பெண்மை சுட்டிய பெயர்தலை மருங்கின்
ஆண்மை திரிந்த பெயர்தலைக் கிளவியும்
தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்தலைக் கிளவியும்
இவ்வென வறியுமந் தந்தமக் கிலவே
உயர்தலை மருங்கிற் பால்பிரிந் திசைக்கும்.

இச சூத்திரம் என்னுந் தனித்தேற்றவெனின், ஐயமுதற்கல்
துதலிற்று.

6 தொல்காப்பியம்

உரை : பெண்மை சுட்டிய உயர்தலை மருங்கின்
என்பதனை மொழிமாற்றி, உயர்தலை மருங்கின் பெண்மை
சுட்டிய எனக் கொள்ள தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்தலைக்
கிளவியும் என்பது — தெய்வத்தை சுட்டிய பெயர்தலை
பொருளுடைய என்றவாறு இனிப் பெயர்தலைக் கிளவி
என்பதற்கு ஸ்ரீ என்ன சொல்லுவது பெயர்தலை
ஆகுபெயர்தற் பொருளாகி, பொருளோல நிலைபெற்று
கிளவி பெண்ணுடையவென அறிமுகமாகுதல்களே
என்பது — தமரை வேறுபடுத்தி நெருமாற்றித் திசை-

தினை யில என் றொ று, உயாதனை மருகிற மாஸிரிநது
இறைசுரும என் றொ — உயாதனை மருகின் முய
பாஸினையும் மலபாநிக்குர எழுததினை, தமக்கு ஈரத
இறைசுரும என் றொ

வரலாறு பேர வந்தான், பேர வந்தான், பேயுயா
வந்தான் எனவாம். நாகதேவன் வந்தான், திருவினான் வந்
தான், முயாதது ஏதவிய வந்தான் எனவார் வந்தான்.

‘இவ்வெவ அறிமட அருகத தாருகிலேவ’ என்னும
இலேகினால், நாகன் வந்தான், நாகி வந்தான், நாகி வந்
தான் என்னென் னென் ன (ச)

5. னஃகா நெற்றே யாடே வறிசொல்.

இசுருகதிமட என்னுகிறே மருவனின், ஆடே அம்தற்கு
சுற்றெழுதது உணர் ததுதல் நுதலிற்று

உரை : னஃகாநெற்றே வறற்று ஆடேவினை யறி-
வர்க்குக் கருவியா ஏயொல் என்றொறு

வரலாறு உண்டான் அன்னுமே இறந்தகாலத்தானும், உண்ணாவின்புண் அன்னுமே நிந்தகாலத்தானும், உண்பான் என்னுமே எதிர்காலத்தானும்: கரியான், ரெப்பன் அன்னும் வினைக்குறிப்பினும், இங்ஙன் எனகா வியதியாய் படர்க்கைக வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணை பாண்பால் உணர்த்தப்படும்.

சொல்லதிகாரம்

7

படர்க்கையுடைய அன்பது முன்னர் வினையியலுட் பொறுதலு வினை பொன்பது, 'இருதிணை மருங்கின் ஐம்பாலறிய' (தொல 111 ல் கிளவி 10) அன்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெறுதலு உன்பான என்றவிடத்து என்மெழுத்து உவவேவாயினும், எனகாதனை ஆரிலவழியுஞ் சொல்லென்ற, அதனக. 1 க்கு வாரோங்கி எனகாரம் பிரிந்தலை (ரு)

6. ளஃகா நொற்றே மகரீஉ வறிசொல்.

இச சூத்திரம் என வுதலிறே ர்வெனின், மகரீஉ அறிதற்கு ஈறெழுத்து உணர்த்துதல் துதலிற்று

உரை : ளஃகாநாகிய பொறுது மகரீஉ வினை பதிவார்க்குக் கருவிபாளு சொல் என்றவாறு

வரலாறு உணர்வுகள், உண்ணாநின்றவன், உண்பவன் எனவும்; கரியன், ரெப்பன் எனவும் வரும் வினையாலும் வினைக்குறிப்பாலும் மருஉவை விளக்கியவாற்றி. (க)

7. ரஃகா நெற்றும் பகர விறுதியும் மாரைக் கிளவி யுளப்பட மூன்றும் நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே.

இசு சூத்திரம் என்னுதகிறதேற்றெனின், பல்லைரை யறி-
யுஞ் சொற்பு நாய் எழுத்து உரைத்தது நுதலிற்று.

உரை . ரஃகா இம் அதுவே ஒற்றான் அதுவே ;
பகரமும அதுவே, இறுதியும் அதுவே மாரைக்கிளவி
யுளப்பட மூன்றாம் என்பது — மார என்னுஞ் சொல்
அகப்பபட்ட மூன்றாம் என்றவாறு : நேரத்தோன்றும்
என்பது — கிரமபத தோன்றும் என்றவாறு ; பலரறி
சொல்லே என்பது — பலரை யறிதற்குக் கருவியாஞ்
சொல் என்றவாறு

‘நேரத் தோன்றும் பலரறி சொற்கு’ என்பான், உருபு
தொகுத்துச், ‘சொல்லே’ பெற்றுன் என்பது ஏகாரம்
சுற்றைச் பேகாரம்.

வரலாறு : உண்டார, உண்ணுகின்றார், உண்பார்

எனவும்; கரியர், செய்யா எனவும் சகர இறுதியாகி சின்று
படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப் பன்-
மைப்பால் உணர்த்தப்படும்

இனி, உண்பா, தின்பா என எதிர்காலத்துப் பகர-
விறுதி முற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப் பன்மைப்பால்
உணர்த்தப்படும்

ஆர்த்தார கோண்மார் வந்தார், பூக்குழா லெண்ணையர்க
ணில்லாத தீது என மார இறுதியாக சின்று எதிர்காலத்-
துப் படர்க்கை வினைமுற்றுச் சொல்லால் உயர்திணைப்
பன்மைப்பால் உணர்த்தப்படும். (எ)

8. ஒன்றறி கிளவி தறட ஆர்ந்த குன்றிய வுகரத் திறுதி யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலீற்றேரெனின், அஃறிணை யொரு-
மைப்பாற்றிய எழுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : ஒன்றனை யறிவிகழுவு, சொல்க, ற, டக்களை
ஆர்ந்த குற்றியலுகரத்து அறகும எனறவாறு

வரலாறு : உண்பாது, உண்ணுகின்றது, உண்பது

எனவும் கரியது, செய்யது எனவும், வினையா னும வினைக்-
குறிப்பானும தகரத்தாகத் குற்றுகரத்தாக் அஃறிணை
பெயருவாயப்பல வினா கருதல

கூயிற்று, தாயிற்று எனவும், கேரடின்று, குளம்-
பின்று எனவும் வாயும றகரம்

குண்டுகட்டு, குறுகதாட்டு என வரும் டகரம். (அ)

9. அஆ வளன வருஉ மிறுதி அப்பான் முன்றே பலவறி சொல்லே.

இச. குத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், அஃறிணைப்
பன்மைப்பாற்கு சுருமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.
சொல்லுதலாம்

9

உரை : அ, ஆ, வ வன் ரு பொலபாபுகிற இயுதி-
தன்மையுடைய அக கூற்று முன்று பொல்லுப பலவற்றை
பறியுஞ்சொல் வன்றொறு

வரலாறு அகரம் — உண்டன, உண்ணுகின்றன,
உண்பன எனவும், கரிய, செய்ய எனவும் வாயு

ஆகாரம் — உண்ணி, திண்ணி எவையும இது அதன்று
காலகதைதயும் எதிர்மறுகதும் எதிர்மறைகதன் அல்லது
பாஸிளிகி கிலிச

வகாரம் — உண்ணி, திண்கு எவ எதிர்காலம்
பற்றி வகுப

‘வகுப இறுதி யபபா அவறு’ என்பது இறுதி-
பையுடைய அந் கூற்று அதன் உள்ளவாறு (க)

10. இருதிணை மருங்கி னைம்பா லறிய
எற்றுநின் றிசைக்கும் பதினோ ரெழுத்தும்
தோற்றந் தாமே வினையொடு வருமே.

இசைத்திரம் என வந்தேறேற்றெனின, கோல பாலுணர் த-
தபபட்ட எழுத்து இணைத்து என்பது ம, அலை வினைக்க-
ணின் உணர் தும என்பது உணர் துதலது களிற்று.

உரை இருதிணையிடத்து ஐந்து பாலையு அறிய
இறுதிக்கண் சினறு உணர்த்து பதினோரெழுத்தும்
வினையொடு வருது பலபாடும எனவரறு

‘வினையொடு வருமே’ என்ற பையர்கண் திரியவு
விற்கும், திரியாமைபு கிறகு மாகலான் என்பது, உண்-

டான் என்றக்கால் திரினில்லை. நெபறறன் என்பது இரு
கிணை யொருமைப்படாற்கும ஏறகுர் என்பது

மற்றுபபதினேரெழுநததம என்றது என்னை? னஃ-
காஹெற்றும், வஃகாஹெற்றும், ரஃகாஹெற்றும், குற்று-
காமும், அவ்வும ஆவும் என அவை ஆறெழுத்தான் அடங்-
கும பிறவெனின், அடங்கும். அடங்குமே யெனினும்
10 கொல்காப்பியம்

ஈண்டுப் பதினென்றென்று வேண்டினா என்னை? பனிங்கு
செம்பஞ்சி யடுததாற் ரொம்பளிங்கு எனப்படும், கரும
யஞ்சி யடுததாற் கருமபளிங்கு எனப்படும். அதுபோலச்
சார்ந்து 'வந்தவற்றது வேறுமைபற்றி வேறு பெயர்
கொள்ளப்பட்டது என்பது (க0)

11. வினையிற் றேன்றும் பாலறி கிளவியும்
பெயரிற் றேன்றும் பாலறி கிளவியும்
மயங்கல் கூடா தம்மா பினவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றேவெனின், வழக்காததல்
துதலிற்று வழக காகசூமிடது வழவற்க என்று காத-
தலும், வழிஇயமைத என்று மாதுதலும் என இரண்டு :

அவற்றுள் இது வழுவதற்கு என்று நடத்தது

உரை : வினையிற் றேனறா பாலற் சினவியும் என்பது — வினையிற் பாலறியாபடும பொருளும் என்றவாறு, ஈண்டுப் பொருளைக் கிவனி பென்றோன ஷணாக பெயரிற் றேன்றா பாலற் சினவியும் என்பது - பெயரினாற்பாலறியப்படும பொருளும் என்றவாறு மயங்கல் கூடா என்பது - அவை விராதல் பொருந்தா என்றவாறு தம மரபினவே என்பது - தத்தம் இலக்கணத்தனவேயாகும் என்றவாறு.

அவை தம மரபினான வாயுமாறு உண்டான் அவன், உண்டான் அவன், உண்டா அவர், உண்டது அது, உண்டன அவை என இவை வினைநின்று பெயரோமற றத்தம் மாடினான் வகதன இனிப் பெயரை முன் நிழ்இ வினையப பின்னே கொணர்ந்து காட்டினும் அமையும்

இனி, 'மயங்கல் கூடா' எனவே, மயக்கமும் உண்டு என்பது சொல்லப்படாதாம்

ஆம் மயக்கம் எழுவதைப்படும் : திணைமயக்கம், பான்மயக்கம், இடமயக்கம், காலமயக்கம், மரபுமயக்கம், செப்புமயக்கம், வினாமயக்கம் என. மயக்கம் எனினும் வழுவ்வினும் ஒக்கும்

சொல்லதிகாரம்

அவை வநுமாய் அவன் வந்தன, அவன் வந்தது
அவன் வந்தன, அவன் வந்தது: அவர் வந்தன, அவர்
வந்தது இவை உபநிஷை அஃநிஷைமேற் சென்று
வழிஇயின

இனி, அநிஷை உபநிஷைமேற் சென்று வழிஇயின
வநுமாய் அது வந்தான், அது வந்தான், அது வந்தான்
எனவாய்; அவன் வந்தான், அவன் வந்தான், அவன் வந்த-
தான் எனவாய் வநும இவை உபநிஷைமேற் சென்று வந்தது.

இனி, பாலவழி வநுமாய் அவன் வந்தான்.
அவன் வந்தான், அவன் வந்தான், அவன் வந்தான் என
இவை உபநிஷை பாலவழி அது வந்தன, அவன்
வந்தது என இவை அஃநிஷைபபலி வந்தது. இவை யெஸ்
லாம் பெயர் தின்று விண்ணோமல் வழிஇய இவ்வாய்
விண்ணின்று பெயர்மேல் வழிஇயன் விண் முன் நிழிஇப்
பெயர் பிறழ்ந்தது கூடாது அரைத்துக்கொள்க

இர முதலாம் பெயர்மேல் பாயக்கறக என்றானது
என், அவற்றுகூட திருக்க எல்லா பாயக்கமுட வேண்டி-
னமை கூறினானாம் என்பது அவன் நினைபற்றியுட பால-
பற்றியுடன்றி வநுமாய் வந்தது

செய்யவழி, வினாவழி முன்னாள் சொல்லுதும்;
ஒழிந்தது சண்டிடு காட்டுதும்

இட வழி வருபாய் உண்டேன் நீ, உண்டேன்
அவன், உண்டாய் யான், உண்டாய் அவன், உண்டான்
யான், உண்டான் நீ என இவை

இனி, நாடிவழி வருமாறு உத்தரணை சரம்
என்றலும், குளம் நீ புகுந்து நிறையும் என்றபால்தனை
நிறைந்தது என்றலுமாய்.

இனி, மாடிவழி வருமாறு மேய்ததல ஒப்புமை
யான், யானை மேய்ப்பானை இடையன் என்றும், ஆடு
மேய்ப்பானை பாகன் என்றுஞ் சொல்லுதல். (கக)

12 தொல்காப்பியம்

12. ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி
ஆண்மை யறிசொற் காகிட னின்றே.

இச சூத்திரம் என வுந்நிறைந்தவனின், அப்தியது விலக்-
குதல் நுகறிற்

உரை ஆண்மை யறிந்த பெண்மை நோக்கி உற
பெயர்ப்பெயர், ஆண்மை யறிந்த பெண்மை நோக்கி உற

வினா ஐந்து வகையாகும். அறியான் வினாதல், அறி-
இறாப்புக் காணடல், ஐயமுறுத்தல், அவனறிவு தான்
கேடல், மெய்யளற்குக் காட்டல் என.

சொல்லதிகாரம்

13

அவை வழுவாயற் சொல்லுக எனவே வழுவதனும்,
உண்டென்பதாம்.

அவை வருமாறு 'கருவூரகது வழிபெறு?' என்றும்
தும், 'பருநாலி பன்னிரு தொடி' என்பது பெயர்வழுவும்.
ஒரு விரல் காட்டி, 'கெடிதோ?' குறிக்கோ? என்பது வினா
வழுவும். இவ்வழி ஒரு பெயர்வழுவையும் காட்டியது (கக-)

14. வினாவஞ் செப்பே வினாவெதிர் வரினே.

இது குத்திரம் என்றுதலிற்றேற்றொனின், வினாவும் இறை
யாகும் ஒரோவழி பென்பது உணர்த்துநன் துதலிற்று

உரை வினாவஞ் பெயரே வினாவெதிர் வரினே என்-
பது — வினாவும் இறைபாகும் அதற்கு இறைபு வரின்
என்றவாறு

அது வினாவொன்றிலிருந்து என் னுங் குற்றமடையாததன்

நிகழ்ச்சி

வரலாறு எத்தனை அண்டையே? என்று வினாபின்பு
மட்டமபடுதல், மறுதல் என் றிரண்டினுள் ஒன்று ஏற்றந்-
தால்தான் “வண்ணே” என்று வினாவினா வினா உண்ப-
தென்னும பொருளையுடையவரின் வினாக்களால் செட்டி
ஆயிற்று (கச)

15. செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே அப்பொருள் புணர்ந்த கிளவி யான.

இச்சூத்திரம் என்னுத றிறையொன்றின், இது நஷம். அவ்வழி
யமைபுமாறு “வரைநிலை” நிகழிற்று

உரை செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே
என்பது — பொருத்தான் வழீஇயினவிடத்தும் வரைநது
மாற்றப்படாது என்றவாறு; ஏகாரம் பிரிநிலையேகாரம்
வழீஇயினும் என்ற உமமை சிறப்பும்மை. எனவே வினா
வழீஇயினவிடத்து அமையாது என்பது அப்பொருள்

புணர்ந்த சிவனியை என்பது — அபரிபந்தகுதியைப்
பட்டவரின் என்றவாறு

அவ்வாய்வு வழுதி யாராய்வு வெள்ளை ” மற்றது
உணர்ச்சியுடைய மனது கருதிய, உலர்ந்தது என இவை

அவற்றை, “ மற்றது உணர்ச்சி என்பது ” உத்தர,
உணர்ச்சியுடைய வெள்ளை ” எனின், “ உணர்ச்சி
திறம், தன் கோகின்றது ” என்பது அவ்விருவருடைய
என்பது “ உத்தர ” உணர்ச்சியுடைய வெள்ளை ” எனின்,
“ உடன்படிக்கை ” மனம் மனம் என்பது என்பது
இனி, “ உத்தர ” உணர்ச்சி “ உத்தர ” உணர்ச்சி
உத்தர ” எனின், “ உத்தர ” உணர்ச்சி

இவை ஏதாவது வழுதி யாராய்வு வெள்ளை
அவ்வுய்வு மனம் உணர்ச்சியுடைய உணர்ச்சி
மற்றவையாவது “ உத்தர ” உணர்ச்சி (௧௫)

16. செப்பினும் வினாவினாச் சினைமுதற் கிளவிச் கப்பொரு வாகு முற்றத்துணைப் பொருளே

இது குறிப்பிட அவ்வினாவினாச் சினைமுதற் கிளவிச்
வினாவினாவினா க்கு உத்தரவுகள் “ உத்தர ” உணர்ச்சி
தன்மை உணர்ச்சி

உரை செய்யுமா வினாக்கள் என்னது -- 'தெய்து-
மிடத்து' வினாக்கள் தெய்து என்னது சினைமுதற் கொ-
ளிக் கு என்னது -- சினை கொளிக் கு முதற்கொளிக் கு
என்றவாறு அப்பொருள் முதற்கொளிக் கு நேர
என்பது -- முதற்கொளிக் கு முதற்கொளிக் கு சினைகொளிக் கு
சினைகொளிக் கு என்றவாறு

வரலாறு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற
மயிர் நல்லது? என்று வினாக்கள் வினாக்கள், 'தெய்து' என்ற
மயிர் நல்லது என்ற சொல்லுக்கு, 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு
மயிர் நல்லது என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு
மயிர் நல்லது என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு

தெய்து என்ற சொல்லுக்கு

15

தெய்து, 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு
என்று கூறியவிடத்து, 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு
தெய்து என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு
தெய்து என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு

'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு
தெய்து என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு
தெய்து என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு
தெய்து என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு 'தெய்து' என்ற சொல்லுக்கு

இனி, தீண்டிப் படுத்த கூறிய புறநோக்கத்திலிருந்து கூறியிருந்து
முதலாவது தீண்டிப் படுத்த கூறியிருந்து மறுபடியும் "அ", குண
மருங்குபற்றி

வரலாறு 'இயம்பதல் கண் கூறலோ' இக்கயல் நல்-
லோ?' என்பன போலவன

இனி, அப்போது நடைபெறும் உறவு பொருள் என அமை-
பும, துணை பொன்பது நிகழ்வெனில், துணை கரும என்பது
உவமித்தல், அவ் உவமித்தல் கண் ணுப அருளினைப்
பொருளே யாக என்பது

உவமா கருவியைக்கொண்டு துணை, பயன், மெய்,
"அ" என 'பனி' பாயத்தொழும் பாயத்தான்' என்பது
வினையொழி 'பாயத்தொழும் பாயத்தான்' என்பது பய-
னாவதாம் 'துணை'யொழி கருவியை உவமிப்பவன்
'பொன்னோ'யொழி' என்பது உவமிப்பவன்

இன்னும், 'துணை' பொன்றதனை உவமிப்பதொழி
புணர்மொத்தவனே பொன்னுத, முத்தொழி மணியைப் பொன்-
னாக என

(கக)

17. தகுதியும் வழக்குத் தழீஇயின வொழுகும்
பகுதிக் கிளவி வரை தீலை யிலவே.

இச் சூத்திரம் எண்ணுதலிறேய்வெனின், இதுவும் வழிஇ
பமையுமறு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று

56 தொல்காப்பியம்

உரை : தகுதி பறலியம் வழக்குப் பற்றியும் பொருந்தி
கடங்கும் இவர்க்குநததில் பங்கு கொள்ளு கடியப்பபடா
என்றவாறு

தகுதி பொன்பது ஏழனு வணகப்பபடும் மங்கல் மர-
பினுற் கூறுதலும், இடம் பாடுகிக் கருதலும், குழுவின்
வந்த குழுவில் வந்தகரும் என

செய்ததாலாகத் துணிவினை என்றலும், நிகரட்டை
நன்காடு என்றலும் பங்கு பரிசுற் கூறுதல்

இடக்க பாடுகிக் கூறுதல் வந்தபாறு உண் குழிஇ
வந்தும், நன குழியா பரிசுநதாரா பொறை யுரித்தாரா
எனவாறாய்

இனி, குழுவின் வந்த குழுவில் வழக்கு பொற்
கொல்லா பொண்ணியாறு என்றும், வண்ணக்கா மாண-

தலைநிலம் என வாய் வாய்

வழக்காய் இவ்வகையினும் இவ்வகை வழக்காய்,
இவ்வகை க்கொடு பெயர்ந்தின மருஉ-வழக்காய் என

இவ் முன் என்பதனை மறந்தின என்று தலைநிலமாற்ச
சொல்லுதல் இவ்வகை க்கொடு பெயர்ந்தின மருஉ-
வழக்காய்

இனி, கோழைநீ என்பதனை கோழைநீ என்பது
மருஉ வழக்காய்

வழக்காய் இவ்வகை பெயர்ந்தினால், சிதைந்திய
சிதைந்திய பெயர்ந்தின மருஉபன் பெயர்ந்தின அனை
பெயர்ந்தின என்றனா ஒன்று (கஎ)

18. இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்-
வழக்கா றல்ல செய்யு ளாறே. [கொடை

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றேவெனின், செய்யட் காவ-
தோர் முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று

உரை : தமக்கு இனஞ்சட்டாவாகிப் பண்பு கொண்டு நின்ற பெயாச் சொற்களவை வழங்கினது நெழியலனை, செய்யுட்கு நெறி என்றவாறு.

வரலாறு : 'மாக்கட னிவந் தெழுதரு செஞ்ஞாயிற் றுக் கவினை மாதோ' (புறம், 4) எனவும், 'வெண்கோட் டியானை சேனை படியும்'* எனவும் வரும்,

'வழக்காறல்ல' என்ற விதபயினை, 'வடவேங்கடம் தென்குமரி' என்பன கொள்க. இதுவும் ஒருசார் ஆசிரியன் உரை.

இனி, ஒருவன் சொல்லுவது 'வழக்காறல்ல' என்பதனை, 'வழக்காறறின் அல்ல' என ஐந்தா முருபு விரித்து, 'அல்ல' என்பதனைப் பெயாப்படுத்திக் கூறும்; கூறவே, வழக்கிற்கும் இனமில் பண்புகொள் பெயர்கள் உள்ள என்பது போந்ததாம்.

வரலாறு : பெருங்கொற்றன், பெருங்குத்தன் என்பன போல்வன, வழக்கிடைப் பண்புப் பெயா வருங்கால் குணமின்றி விழுமிதாகச் சொல்லுதற்கு வந்து நிற்கும். (கஅ)

19. இயற்கைப் பொருளை யிற்பெனக் கிளத்தல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றேரவெனின், உலகத்துப் பொருளெல்லாம் இரு வகையாகும், இயற்கைப் பொருளும் செயற்கைப் பொருளும் என; அவற்றுள், இயற்கைப் பொருண்மேற் சொல் நிகழற்பாலவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : உலகத்து இயல்பாகி வாராநின்ற பொருளைச் சொல்லுமிடத்து இத்தன்மைய என்று சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு: நிலம் வலிது; நீர் தண்ணிது எனவரும். (15)

* 'வேண்கோட் டமரணச் சேரணப் பாடியும்' — கல்லாடர் இறை
18 தொல்காப்பியம்

10. செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றேரவெனின், செயற்கைப் பொருண்மேற் சொல் நிகழற்பாலவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை செயற்கையினாகிய பொருள்களை யெல்லாம் ஆக்கங் கொடுகதுச சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு மயிர் நல்ல ஆயின, பயிர் நல்ல ஆயின என வரும்

ஆயின என்பது ஆக்கம்

(19)

21. ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடுவெனின, மேலதற்கோர்
புறநடை யுணர்க்குதல் நுதலிற்று.

உரை அவவாக்கத்தினை ரொல்லுமிடத்துக் கார-
ணம் முன்வைத்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு 'கடுவும் கைபிழி யெண்ணெயும் பெற்ற-
ணம்பான மயிர நல்ல ஆபின்' என வரும். (உக)

22. ஆக்கக் கிளவி காரண மின்றியும்

போக்கின் றென்ப வழக்கி னுள்ளே.

இச் சூத்திரம் எனுதலிறோடுவெனின, எய்தியது விலக்-
குதல் நுதலிற்று.

உரை. ஆகசக கிளவி காரணமின்றியுஞ் சொல்லப்-
படும் வழக்கினுள் என்றவாறு.

போக்கு என்பது குற்றம்

வரலாறு. மயிர நல்ல ஆபின்.

உய்கை எதிர்மறை

மற்று, வாளாதோதுஞ் சூத்திரமெல்லாம் வழக்கே
கோக்கும், செய்யுட்காயிற கிளந்தேயோதும்: அகணல்

‘வழக்கினுள்’ என வேண்டா, அம் மிகுதியான் ஆக்கமும்
காரணமும் இன்றிவருதலும், காரணம் கொடுத்தது ஆக்க-
மின்றி வருதலும் என இரண்டு கொள்ளப்படும்

வரலாறு ‘பைங்கூழ் நல்ல’ எனவும், ‘உருபொய்து
இளங்களை கடடு நீர் காலயாகதமையிற் பைங்கூழ் நல்ல’
எனவும் வரும (உஉ)

23. பான்மயக் குற்ற வையக் கிளவி
தானறி பொருள்வயிற் பன்மை கூறல்.

இச சூதநிரம் எனனுதலிறறேவெளினை, உபாதினைப் பால்
ஐயததுககட சொல் சிகழுமாறு உணர்ததுகல் துதலிற்று.

உரை: தினை யறிநது பாலையந் தோன்றியவதனை
அத்தினைப் பன்மைமேல் வைத்துச் சொல்லுக என்ற-
வாறு

வரலாறு ‘ஒருவன் கொல்லேலா, ஒருநதி கொல்லேலா
தோன்றாநின்றா’ என வரும

இனி, உபாதினைப் பாலையம் எனப்பேதார ஒபயிற்
கொள்க. (உஉ)

24. உருவென மொழியினும் அஃறிணைப் பிரிப்பினும்
இருவீற்று முரித்தே சுட்டுங் காலை.

இசு சூத்திரம் என்னுதலிறோடுவெனின், நினை ஐயநதுக்-
கண்ணும், அஃறிணைப் பாலையததுககண்ணும் சொல்-
நி, மூமாவு உணாததுதல துதலிற்று.

உரை. திணையையப் தோன்றினவழி ஒரு வடிவு
காலக கருதினும், அஃறிணையை ஒன்று பல என்று
பிரித்துச் சொல்லினும் மேலடுதத போலப் பொதுவி-
னானே சொல்லுக என்றவாறு

ஷரலாறு: 'குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ செயன்
வாழின் கருந் என வரும்: இது திணை ஐயம்,

20 தொலகாப்பியம்

ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்லோ செய் புக்க பெற்-
றும் எனவரும்; இஃது அஃறிணைப் பாலைம்.

உரு எனவே திணையையும் என்பதோர் ஒப்பிற்
பெற்றும். பாலைமாயின் துததம் பகுதியொடு முடியும்
என்பது. (உச)

25. தன்மை சுட்டலு முரித்தென மொழிப
அன்மைக் கிளவி வேறிடத் தான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், ஐயப்பட்ட அப்
பொருளைத் துணிந்தவழிச் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்-
துதல் றுதலிற்று.

உரை : அன்மைத தன்மையைச் சொல்லுதலும்
உரித்து ஐயத்திற்கு வேறாய்த துணிபொருளிடதது என்ற-
வாறு.

ஒருத்தி யெனத் துணிந்தவழி, 'ஒருவனல்லன் ஒருத்தி'
எனவரும் ; ஒருவன் எனத் துணிந்தவழி, 'ஒருத்தியல்லன்
ஒருவன்' எனவரும். இஃது உயாதிணைப் பாலையத்துக்-
கண் துணிபு தோன்றினவழிச் சொல் நிகழுமாறு.
மற்றையனவும் அன்ன

இனி, ஒருவன், 'வேறிடம்' என்பதனைத், 'துணிபப்-
படும்பொருட்கு வேறுகி நிற்கும பொருள்' என்னும்.
அவன் உதாரணங் காட்டுமாறு. 'குற்றிகொல்லோ? மகன்-
கொல்லோ?' என ஐயமுற்றான், மகன் என்று துணியின்,
'குற்றியன்று மகன்' எனவும், குற்றி என்று துணியின்
'மகன் அல்லன் குற்றி' எனவும் வரும், என்னும்.

இனி, அல்லாத தன்மையையுடையது துணியப்படுபு
பொருளன்றே, அதனான், அதன்கண்ணே அன்மையை
வைத்துச் சொல்லுப என்பு, முன்னையதாரணங் காட்டு-
வார 'குற்றியல்லன் மகன்' என்புழிக், 'குற்றியின் அல்-
லன்' என்பது ஐந்தன் உருபு விரித்து உரைக்க. (உரு)

சொல்லதிகாரம்

21

26. அடைசினே முதலென முறைமுன்று மயங்காமை

நடைபெற் றியலும் வண்ணச் சினைச்சொல்.

இச ருத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் ஒரு
சொல்லுதல வன்மை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அடை, சினை, முதல் எனப்பட்ட மூன்-
றும் முறை மயங்காது வருவன வண்ணச் சினைச்சொல்
என்றவாறு

அடை என்பது ஒரு பொருள்து குணம்,

சினை என்பது உறுப்பு.

முதல் என்பது அவயுறுப்பினை யுடையது.

வரலாறு . பெருந்தலைச சாததன், செங்கால நாரை
எனவரும.

அடை சினை முதல் என வருஉ மூன்றும் — என்-

ஹதா, முறை என்றதனால் இருகுணம் அடுக்கி முதலொடு வருதலும், இருகுணம் அடுக்கிச் சீனையொடு வருதலும் கொள்க.

‘முதலொடு குணமிரண் டடுக்குதல் வழக்கியல்

சிணையோ டடுக்கல் செய்யு ளாறே’

என்பது புறச் சூத்திரம். *

உதாரணம் — இளம் பெருங் கூத்தன் என வரும் வழக்கினுள்.

‘சிறுபைங் தூவிச் செங்காற் பேடை’ (அகம். 57)

என வரும் செய்யுட்கண்.

‘இளம் பெருங் கூத்தன்’ — என்றக்கால், இளமையுடைய நோக்கி நின்றதன்று, கூத்தன் என்னும் பயரையே நோக்கி நின்றதென வுணர்க. ‘நடைபெறு அடியிலும்’ எனல் வேண்டா எனின், நடை என்பது

* பரிமாணச் சூத்திரம் — பிரதிபேதம்.

24 தொல்காப்பியம்
[கிள

வரலாறு: அவற்குச் செல்லுங்காணம், அவற்குக் கொடுக்குங்காணம் என வரும்.

இனிச், செலவும் கொடையும் தரவும் வரவும் என்று
 சூத்திரம் செய்பற்பாலான் எற்றுக்கு, செலலுங் காணம்,
 கொடுக்குங் காணம் என்பன இரண்டும படாக்கைக்குரிய;
 தரும், வரும் என்பன இரண்டுந் தன்மைக்கும் முன்-
 னிலைக்கும் உரிய ஆகலான், அவவாறு கூறுது மயக்கங்
 கூறியவதனான், செல்லும் என்னும் சொல்லாற் சொல்-
 லப்படுவதனை வரும் என்னும் சொல்லானும் சொல்லுப;
 கொடுக்கும் என்னுஞ் சொல்லாற் சொல்லப்படுவதனைத்
 தரும் என்னும் சொல்லினனும் சொல்லுப என்றலைக்
 குறித்தற்கு, என்க.

வரலாறு :

‘தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாரா’ (அசம - 36)

‘புறநாடு பசங்காய் தின்ற’ (சூலா - 292)

எனவும் வரும்

இனி, இச் சூத்திரம் கொடுத்தல் கோடற் பொரு-
 ண்மை மூன்றிடத்துஞ் சொல் நிகழாமாறு கூறியது என்-
 பாரும் உளா (௩௦)

31. யாதெவ னென்னு மாயிரு கிளவியும்

அறியாப் பொருள்வயிற் செறியத் தோன்றும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றேவெனின், அறிபாத பொருளை அறியுங்காற் சொல்பபாலவாறு இது என்பதுணாத்துதல் துதலிற்று.

உரை : யாது, எவன் என்ற இரண்டு சொல்லும் தன்- னால் அறியப்படாத பொருட்கண் வினாவாய்த் தோன்றும் என்றவாறு.

வரலாறு : துந் நாடியாது? இப் பண்டி யுள்ளது என்ன? என வரும்.

[கம்]

சொல்லதிகாரம்

25

ரேறிய என்பது யாப்புறுததல் இஃது யாப்புறத் தோன்றும் என்ப, 19ற யாப்புறுபற றேன்னுவுவனும் உள என்பதாகும்.

வரலாறு : யாவன், யாவன், யாவா, யாது, யாவை என்பன.

ந்தா பாலும் அறியலுற்று வாரா வினா பாததிரத்-
: வரும். (7க)

32. அவற்றுள்

யாதென வருஉம் வினாவின் கிளவி

அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந் தீர்தற்குத் தெரிந்த கிளவி யாகலு முரித்தே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றேவெனின், 'இறந்தது நாததல
துதலிற்று

உரை: அவற்றுள், யாது என்பது தன்னான அறிபப-
பட்ட பொருட்கண் ஐயப்பட்டதனைத் தெரிதற்குச்
சொல்லவும் பெறும் ஈனறவாறு

வரலாறு நம எருத்தைநதனுள் யாது கெட்டது?
என வரும.

உமமை எதிராவது

மறறு, இதுவும் அறிபாப் பொரு நாதல் ஒகுகும பிற-
வெனின், முன் யாதும் உணராநதனகட சொல்லினான்,
அது முற்கூத்திரத்தோடு இதனினுட வேற்றுமை. முன்-
னாச சூத்திரம், 'எவன் யாது' என்று கூறற்பாலன், எற்-
றுக்கு, 'யாது எவன்' எனக் கூறினான் என்னின், 'யாது'
என்பதனைப் பின்னரும இங்குக் கொணர்நது ஆராய்-
தலின் என்க. அங்ஙாறு கூறுது குறிப்புக்கொண்டதனான்,
'நமருள் யாவர் போயினா?' 'அவற்றுள் எவ்வெருது
கெட்டது?' என்பன கொள்க (௩௨)

26

[கிளை

தொல்காப்பியம்

33. இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் சிளவிக்கு
வினைப்படு தொகையி னுய்மை வேண்டும்.

இச சூத்திரம் என் முதலிற்றே மெனின், வரையறைப்
பொருட்டான் பொருட்முயற் ற உணர்த்துதல் முதலிற்று;
மரபுவழுந் கூறுதல் அனியுயர்வுவாயும.

உரை : இத்திணை அன்று வரையறுக்கப்பட்ட சினைக் கிளை
விக்கும் முதற்குறிச்சொல் வினைப்படுதற்குச் சொல்லுமி-டத்து
இறுதி உடமை கொடுத்தது சொல்லாக என்றவாறு.

வரலாறு : நாயி அண்ணிரண்டும கொந்தன, நங்கை
முலையிரண்டும வீங்கின என வாயு

சினைச்சொல்லி உடமை கொடாவிடிற பிற கண்ணும்
முலையும் உவவாஅன ஒல்லுமாதலான், உடமையன்றிக்
கூறுதல் மரபன்று

இனி, முதற்கிளவி வாய்மாறு 'தமிழ் நாட்டு மூவேந் தரும
வந்தார' என வாயு

'இறுதிணை மருங்கின் ஐம்பாலுய அறிய'—என்னுது,
'இறுதிணை மருங்கின் ஐம்பால அறிய' (தொல சொல்கிளவி

10) எவ்வு சூத்திரத்திற் கொத்தாணவர்க்கியினனும், செய்யுட்கு நன்
 ப்பாணாதினி நிபந்தனையு உடம்பொரு புணராததான் என்றவாறு
 ஒன்று இனிது சூத்திரத்திற் சீனை முதற் கூறிய
 முறையின்றி கூறலினால் உமமைமின்றி வருவனவுட உவ
 ன்பதுபற்றி, உமமைப்பத தொகுத. துக் கூறினான் எனப்பட்ட
 னா (கூக)

34. மன்னாப் பொருளு மன்ன வியற்றே.

இச சூத்திரம் என்னுதவிறநேவெனின், இதுவும் மரபு
 வழக்காத்தல துதவியு

உரை : மன்னாப் பொருள் என்பது — இல்லாப்
 பொருள் என்ப; அதனையுட சொல்லுமிடத்து உமமை
 கொடுத்தல் சொல்லாக என்றவாறு.

ஆக்கம்]

சொல்லதிகாரம்

27

வரலாறு 'பவவ க்வே நாட்டு நீய்பாளை ச
 தவாகனன்

கோயிலுள்ளும் இல்லை' என வந்தது

உமமை பெயர்து வொழியும் கொடுக்கே,

முதற்

சூத்திரத்தொடு மாட்டெழிக்நெடுவனகு ிசையக (ந

சு)

35. எப்பொரு ளாயினு மல்ல தில்லெனின்
அப்பொரு ளல்லாப்

பிறிதுபொருள் கூறல்.

இச் சூத்திரம் என்னுந்நிறைவு என்னின, மாற்றி, துர
பாடி-

பல்காலமாக கொஞ்சநிலி கரும இர நகனா
இவ்வெனபது
பாத்ததுதவ துதலீது ரு

உரை: எவ்வகையிலுள்ள பொருளும், அவ
துவழி
புள்ள தலலகன் இவ்வு பொருளினுமுடையெனின,
அவன்
கூறிய பொரு ளல்லாத பிறிது பொரு ளு கூறி, இவ்வு
ன்க
என்றொரு

தன்னுரை பரிசுரன உணரல கூறி, இவ்வு
ன்க
யென்பது கருதல்

மூல-

வரலாறு 'பாபமுனோவா வஸிநீர?' எனத் தல, 'உ

தலவதிலீல்' என்க, தனவுவழியை உவவரின.

சு

இதனகருத்து, அவன வினாவாது பிபாருட

இனமாய் பிறிது பொருளே கருத வாயது

சொல்.

இச சூத்திரம், 'பொபமு வினாவுட' (மேத வ

கிவவி 13) எனாதனுவி அடங்குதாபிறறு, அவ

ன

வினாவிற்குப் பொவனிவழியாகவழிப

பிறிதெனது

கொணாது இறுத்தவாதின (ந

ரு)

36. அப்பொருள் கூறிற் சுட்டிக் கூறல்.

இச சூத்திரம் எனனுதலிறே று வெனின், இது புற

ஓர்

இறுததல வகைமை யுன ர்த் துதல கருத விறறு ;

மேலதற்கு

உரை அவன் வினாவின அப பொருளையே சொல்ல-
வதுமேயென்ற கடமிக கூறுக எனவாறு

வரலாறு இவை எல்லது பயறில்லை, இப் பயறில்லது இல்லை
என வாய்ம (நா)

37. பொருளொடு புணராச் சுட்ப்பெய ராயினும்
பொருள்வேறு படாஅ தொன்றா கும்மே.

இச சூத்திரம் என னுகூறினோர் வெனின, இதுவும ஒரு சொ-
வதுதல் வையவம் புணராததுதல் து த வி து மேலதற்கே
ரா புறமுடை எனவாய்ம

உரை பொருளொடு புணராது தீன்ற சுட்ப்பெய-ராயின
பெனினும், அப் பொருட்கு இயைபுபட வருமேயெனின் அந்
புறம் எனவாறு

வரலாறு 'இவை எல்லது பயறில்லை' என்பழிப் 'பயறு'
என னுஞ் சொல்லாற பயன் உணரப்பட்டது, 'அல்லது' என
னுஞ் சொல்லே எதிராயுதது நின்றது 'இல்லை' பெனனும சொ-
ல்லான இன்னம உணரப்பட்டது.

இனி, இவை என்னுடைய சொல் பொருளின்மேல், அஃது என்
 பொய்யா என்றாகுது, அதுவும் பயற்றினையே சுட-டிற்றுகலான்,
 அதுமேல் என்பது நடுதது.

இஃது, ஐயு பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காத்-
 தவாறு (உ-உ)

38. இயற்பெயர்க் கிளவியுஞ் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும்
 வினைக்கொருங் கியலுங் காலந் தோன்றிற்
 சுட்டுப்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்
 இயற்பெயர் வழிய வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறே வெனின், இதுவும் ஒரு
 பொருண்மேல் இருபெயர் வழக்காத் தல சூதலிறு.

சுக்கம்] சொல்லதிகாரம் 29

உரை. இயற்பெயர் என்பன இரண்டு திணைக்கும்
 உரிய பெயர், சுட்டுப் பெயர் — அன்று சுட்டு முதலாக
 ஐந்தாம் பெயர். அவனிரண்டும் வினைகளை ஒருங்கு நடப்ப-
 தேதார காலந் தோன்றுமேயெனின், இயற்பெயர் முன்
 கூறிய சுட்டுப் பெயர்தனைப் பின் வைத்துக் கூறுக என்ற-

வாறு

வரலாறு 'லொகாற்றன் வந்தான், அஹரகுர சோறு கொடுக்க' என வந்தா

ம, 'கடபி பெயா ந கிளவி முறைய க கிளவா' எனவே, இவ் பெயா வழியே கிளவா என்பது புடிபுது.

மீண்டும், 'இயற்பெயா வழிய' எனல வேண்டா, அதனா, உயாதினைப் பெயா வழியும், அ' றினைப் பெயா-வழியும் வந்தனாக உறுது அர கடபிப் பெயா நனை என்ற-தாம்

வரலாறு 'கடபி' வந்தான், அஹரகுர சோறிகு', 'எருது வந்தது, அதற்குப் புலனாக கொடுக்க' என வரும்.

இனி, 'வினை ககிரா லுங் காலந தோன்றின்' என அமை-பும், 'ஒருங்கு' என்ற நினைபதனான, அகர, இகர சுட்டே கொள்க

இனி, 'வினை க' காலந கியலுங் காலந தோன்றிற் சுட்டே கிளக்க' எனபதனான, பெயாக்கு யாது முன கூறி-னும் அமைத எனபதாம்

வரலாறு சாத்தன அவன், அவன் சாத்தன் என வரும்

இனி, ஒருவன், 'இயற்பெயா' எனவே, உலகத்து இயன்று வரும் பெயா எல்லாம் அடங்கும் எனனும், (ந அ)

39. முற்படக் கிளத்தல் செய்புளு ஞ்ரித்தே.

இச சூத்தர்மம் என்னுசுஹீரேரீ வெனின, இஃது எப்தியது
விலகுகுதல நுதவிழறு

30

தொல்காப்பியம்

உரை செய்யுளகததாமே பெனிற் கூடுப பெயர்
முன் சொல்லி, இயற்பெயர் பின் வைத்துக் கூற்றும்
அம்மையும் எனழவாறு

வரலாறு

‘அவனணங்கு நோய்சேயதா ஞ்ரிமாய் லேலனை
விறனமிசுதாரா சேந்தனபோ வாழ்சதி — முசனமார
தனனை யல்சடபபந தாரன’யி லேனணசோல
பினனை யதவசனை ல்ளவ’.

என வந்தா இஃதுவா ‘அவன’ என்பது கூடு,
‘சேந்தன’ என்பது இயற்பெயர் (நகூ)

40. கூட்டுமுத லாகிய காரணக் கிளவியுஞ்
கூட்டுப்பெய ரியற்கையிற் சேறியத் தோன்றும்

இச சூத்திரம் என வுதவிறேர வெனின், ஒரு பொருண்-
மேல இருபெயர் வழக்காதது துதவிறறு

உரை மேற் கூறியபெயர் இயற்பெயரின் வழியே
கிளக்க என்னாது மேலும், கூடு முக்கிய கார-
ணப் பெயரையும் இயற்பெயராகுத வழியே வைத்துச்
சொல்லுக என்னாது

வரலாறு 'ராத்நன கை' வழிபாது என்ன, அத-
னால், தன் ஆசிரியன் உருத்திர நகைத்துக்கொள்' என வரும்.
அதிநாசகதான, வழிக்கொத்தல், 'வினைகொந்நகு
இயலும்' (கொ... கொ... கிளவி 38) வழிக கொள்த
வழிபாது என்னாது வினை முத்திர நகைநிரப் பொ-
ருள்வழி வந்தது இது பெயர் எனத் குணத் தவழி வந்தது.

41. சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.

இச சூத்திரம் என வுதவிறேர வெனின், இதையும் ஒரு
பொருண்மேல இருபெயர் வழக்காதது துதவிறறு.

உரை . சிறப்பாபெயர், நான் இவற்றை வந்தே
நீருவற்கு

உன் வாயின், அந்நிதிகு அந்நிதிகு பவையிக்கு
நெருங்க-

கால், அவன் சிறப்பாபெயரை நான் நன்றி, இயற்றவையரை

பின் கூறுக வந்தவையு
வரலாறு ஏனெனில் அந்நிதிகு, நான் நன்றிகின்
வி

வந்தே
* உபயோகப்படுத்தி சிறப்பினை சிறப்பித்தே, தொ
நிதி-

உபயோகப்படுத்தி, நன்றிநன்றிய பெயர் நன்றி
இயற்

பெயர் வந்தே நன்றி நன்றி நன்றி
* வரலாறு பார்ப்பான் நன்றி நன்றி, வந்தே

நாத-
தன் என வந்தே நன்றி நன்றி நன்றி
வந்தே

கண்டுநன்றி
சிறப்பி பெயர் என்பன சிறப்பிநன்றி நன்றி
நாத்

பெறுவன
(சக)

42. ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்ச் சினை தொழில்வேறு சிவப்பி னென்றிட

னிலவே.

இஃ குத்தி நம் என் னுந னி றே ற்வெனின், ஐயு பொ
ருண்-

மேற் பல பெயர் வ டுகநாநகல னுந னிற் று ,
மரபுவருத

காத்ததூ மரபு

உரை ஒருமெ டபருண் ட நட்டி வே று வேறு
பெயர்

வருமெனின், அபபெ யர் வே று வே று தெ டழில்நா
டற்கு

வரும பெயரெ லலா ஏற் பெ ரலலிய ின்னைத
தொழில்

கொடுக்க, அங்ஙனம் பெ ருடபா ட வந்த
பெயரெலலாம

அதற்கு ஒன் றும அல லா க் த ட ல அதற்கு
ஒன்றிடனில

என்றவாறு

வரலாறு ‘ ஆசிரியன் , பே ரு ட சிழா ன்,
செயிற்றி-

யன், இளங்கண்ணன், டாத்தன் வந்தான்’ எனவரும.

கவ்வியின்கிய

பெயர்க்கும் கொள்கை, உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க

பிரதிபேதம்

32

தொல்காப்பியம்

[கி]

மற்று, 'எநதை வருக, எம்பெருமான் வருக, மைந்தன் வருக' எனவும் ஒர்பொருட்டு ஒன்றுமாவெனின், அதனை, 'தொல்காப்பியம்' (தொல்காப்பியம் மாரியல். 110) என்னும் உத்தேசமாகியான் உணரக் காணின், 'தொழில் வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடனிலவே' என்றார். அத்தொழில் வேறு கிளத்தலின் ஐயாவகைப்படும், பெயர்தொறும் ஒர்தொழில் கிளத்தலும், வேறுகிளத்தலும் ஆம், பெயர்தொறும் வேறுபாடு 'தொழில் கிளத்தலும் வேறு கிளத்தலும்' அதனால், இவ்வுத்தேசத்தால் பெயர்தொறும் வேறுபாடு தொழில் கிளத்தலாக, 'தொழில் வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடனில' என்றார்.

அங்ஙனம் தொல்காப்பியம் உணர வந்தபின் ஒர்பொருட்டு ஒன்றுமெனவும், மற்ற வருக பெயரெல்லாளு

சொல்லிப் பின்னைத் தொழில் கிளப்பதனை எடுக்கேதாததி-
 னாற் கூறி, அங்ஙனப் பெயர்கொள்ளா ஒர்தொழில் கிளப்ப-
 பதனை உத்தரிவைப்பாற் கொண்டது என்னையெனின், —
 ‘எனதை வாய்க, பாம்பு வாய் வாய்க, மைந்தன் வருக’
 என்றவிடத்து, ஓர் பொருளையேனும் திறகுப மறறை-
 யதாரின ஓர் ‘பொருட்கு திரிபுபட்டது’ ஒன்றும,
 அதனால், அதனை எடுக்கேதாததினாலும், இதுகளை யுத்தி-
 வகையாலும் ‘கொண்டான’ என்பது (சஉ)

43. தன்மைச் சொல்லே யஃறினைக் கிளவியென்
 றெண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோடுமெனின், இது திணை வழு-
 வாயை யுணர்த்துதல் துதலிறு

உரை . தன்மைச் சொல்லும், அஃறிணைச் சொல்லும்
 அவை எண்ணுமிடத்து விராஅய வரப் பெறும எனக்
 கொள்க என்றவாறு

‘தன்மைச் சொல்’ எனவே, உயாதிணைச் சொல் எனப்
 பெறும்.

வரலாறு 'பாண்டி என் என்ருள் சாமி' —
என வருமா

'மருத்து' என்ற மிகையான, 'மருத்து' தன் பண்பு
முன் சாமி' — 'அவ்வாறு தன் பண்பு கருத்து சாமி'
எனவும் வந்தல் கொள்க (40)

44. ஒருமை பெண்ணின் பெயர்ப்பிளி பாற்சொல்

ஒருமைக் கல்ல தெண னைமுறை நிலைபுது.

இர குற, 'நான்னு, கருத்து' என்பின், 'பெயர்ப்பு கருத்-
தல்' குறிப்பிடுதல்

உரை ஒருமை பெண்ணின் பெயர்ப்பு பிளி பாற்
சொல் என்பது— 'நான்' என்றும், 'இ' என்பது ஒருமை பெயர்
வாய், 'ஒருமை' ஒருமை பெயர் பிளிபுது என்பது, 'பால்
வேறுபடுகின்றது', 'அன்' என்பது 'பெயர்' என்பின், 'ஒருமை
என்பது. 'அன்' இரபுதர்ப்பு பெயர் பெயர் பெயர் பெயர் பெயர்,
ஒருமை இருமை என்று என்னவாயினும், 'பெயர்' ஒரு
பாறகே உரித்தாகவாய்

அப பெயர் பெயர் பெயர் பெயர் பெயர் பெயர் பெயர் பெயர் பெயர்
ஒருமை என்பது அவ்வாறு தத்தம் பெயர் பெயர் பெயர் பெயர் பெயர்
கூடாது பாலன் அப்பாவிமன் என வந்த முறை போல

இனி, எண்ணுதல் கலைக்கு, 'ஆயுதம்' என்றாகல
இருபாசையும்தான் இவ்வுயம் ஒருபா ஆசிரியா
உதைய

இனி, ஆயுதம் எண்ணினை பொறுப்பை ஒருவர்
என்பது

45. வியங்கோ எண்ணுப்பெயர் திணைவிரவு வரையார்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்கு வெலின், இவ்வுயம் திணை
வழிக் காத்தல் நுதலிற்று.

5

34 தொலகாப்பியம்

உரை வியங்கோளுடைய எண்ணுப் பெயர் திணை
விரவுதல் கடியப்படா என்றவாறு

வரலாறு : 'ஆயுதம் ஆயனும செலக' என வரும்
இஃது இனமல்லாததனாகி எண்ணின்மையின் வழுவாயிற்று
இனி, 'ஆயுதம் ஆயனும செலக' என்றவிடத்துச் 'செலக'
என்னும் வியங்கோளின் இருதிணைக்கும் முடிபு ஏற்ற-
மையின் திணைவழுவமைதியாம் *

மறறு, இன்ன அணி அனபது முதநிதததுப பெற-
 றிலாணையின் 'உயததுணைகததல்' அனணும உதநிவகை-
 யான், உமமையெண்ணும அனமென்னெண்ணும அனக்-
 கொள்க என்னை, இவ்விரண்டினனும தொகை பெற-
 றும பெறுதாம முடியும். அறறை யென னுதக எல்லாம
 தொகை பெறறே முடியும் அணிந தொகை பெறும
 எண்ணினுந கூறி ந றி லா தினைவட்டம் ஆகலான
 என்பது (சுரு)

46. வேறுவினைப் பொதுச்சொ ி லோருவினை கிளவா

இத முதநிதம அனணுகிறேர் வெனின், இதுவும மரபு
 வரதுகததல் துததிறறு

உரை வேறு வேறு வினைபாடையவாய நின்ற
 சொற்களை ஒரே வினையாற சொல்லுக என்பது எனவே,
 பொது வினையாற திரிபு அனபதாம

இனி, ஓர், அம் வினை அனபது ஓரு-வினை அனரு-
 யிறறு என்றொர ஒன்று, ஓரு-தல் என்பது நீங்குதல்.

அவை அடிசில், அகரிகம, இயமரம என்பன.
 அவற்றைப் பொதுவினையாற கூறுவது

அடியில் அபிமானா, அணிகலம் அணிந்தாள், இயா

இபமயினார் என்னுள் தொடக்கத்தன கொள்க

* அமைதியாமாய்ற்றுமேனக — பித்தேதா.

† ஒழுஉலிண — எனதும பாடம்.

கம்]

சொல்லதிகாரம்

35

மற்று,

‘ஊன்றுவை கறிசோ றுண்டு வருதும்’ [புறநா. - 14.]

என வந்ததால் என்ன, அது பாடம் மறிந்து திருத்தி
கொள்க (சுரு)

47. எண்ணுங் காலு மதுவதன் மாபே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிதேய வெனின, இதுவா மாபு
வருபு கருவே நுதலிற்று.

உடை மேறு மேறு வினை வாய்மை யொருகளை
பெண்ணுங்காது மெனது வினைவாற சொல்லுப என்ற-
வாறு.

வரலாறு ‘பாழந் குழியா படைபுடம் இபமயினார்’
என வருபு (சுரு)

48. இரட்டைக் கிளவிப் பெயரிடத் திசையா.
இச சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், இதுவும் மரபு
வழக்காததல் நுதலிற்று

உரை இரட்டைத் திரைப் பெயரிலும் 'பெயர்' என அ-
கிரட்டுதலிற் பரிந்துரை சொல்லப்பட்ட பன்றியாறு

வரலாறு கருத்து, கருத்து, கருத்து, கருத்து, கருத்து
தது என, இவையுள் சூழிப்பும் பண்பும் பற்றி வரும.

49. ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொ ளுளபொரு ளொழியத்
தெரிபுவேறு கிளத்த றலைமையும் பன்மையும்
உயர்திணை மருங்கினு பஃறிணை மருங்கினும்.
இச சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், இதுவும் மரபு
வழக்காததல் நுதலிற்று

உரை : ஒரு பெயர்ப்பட வின்ற பொதுச் சொற்-
களைச் சொல்லுங்கால ஆண்டுள்ள பொருள் எல்லாம்
தொல்காப்பியம் | கிள.

'சொல்லாது, தெரிபு வேறுகிளந்து தலைமை-
யானும் பன்மையானும் கூறுக, இரு திணைக்கண்ணும்
நின்றவாறு.

வரலாறு : சேரி என்பது பல் இருபபதுமன் : ஆயி-
னும், ஆண்டுச் சில பாரபபனக குடி உளவேல, அதனைப்

பூர்ப்பனச சேரி என்பது; இஃது உயர்திணைக்கண்
தலைமைபற்றி வந்தது

அத திணைக்கண் பன்மைபற்றி வருமாறு

யின நாடு, குற்றினை நாடு என வரும்.

இனி, அஃறிணைக்கண் தலைமைபற்றி வருமாறு :

தழுகந்தோட்டம் என வரும், மறறைய பொருள் பயின்று,
தழுகு ஒன்றிரண்டு உண்மை நோக்கிச் சொன்னாரேல்
தலைமையாம் இனிக தழுகு ஆண்டு நெருங்கி மறறைய
திலவாதல் கண்டு சொன்னாரேல் அதுவே பன்மையாற்
பெற்ற பெயருமாம்

ஒடுவங் காடு, காரைக காடு என்பன பன்மையாற்
பெற்ற பெயர் (சக)

50. பெயரினும் தொழிலினும் பிரிபவை யெல்லா
மயங்கல் கூடா வழக்குவழிப் பட்டன.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மரபு
வழக்காத்தல் துதலிற்று

உரை : மேனின்ற அதிகாரத்தால் உயர்திணைக்-
கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் பெயரினும் தொழிலி-

னுனும் பிரிந்து வருமவை யெல்லாம் மயங்குதற்குச்
செல்லா; வழக்கு வழிப்பட்டன ஆகலான் என்பது,
என்றவாறு.

அவைதாம் பெண்ணெழி மிகுசொல்லும், ஆணெழி
சொல்லும் என இருவகைப்படும்.

ஆக்கம்]

சொல்லதிகாரம்

37

வரலாறு :

உயாதிணைக்கண் பெயரிற் பிரிந்த பெண்ணெழி
மிகுசொல் வருமாறு 'வடுகரார் ஆயிரவர் மக்களை

யுடையா' எனவரும்

அத்திணைககண் பெயரிற் பிரிந்த ஆணெழி மிகு
சொல் வருமாறு 'பொருநதேவி பொறையுயிர்த்த கட்ட

டிற் கண நாலவா மககள் உளர்' எனவரும்

ரி, அத்திணைககண் தொழிற்றிப் பிரிந்த பெண்-
ணெழி சொல் வருமாறு 'அரசா ஆயிர மககளொடு

தாவடிபோட்ட' எனவரும்

அத திணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த ஆணெழி மிகு
சொல் வருமாறு 'இன்று இவ்வுரையொலிமையாக ஆடுப'
எனவரும்

இனி, அஃதிணைக்கண் வருமாறு 'நமமரசன்
ரம யாணையுடையன' என வரும்

ஆயி-

இஃது அத திணையிற் பெயரிற் பிரிந்த
மிகு சொல்:

பெண்ணெழி

'நமபி நூறு எழுமை யுடையன' என வரும்; இஃது
அத திணையிற் பெயரிற் பிரிந்த ஆணெழி மிகு சொல்.

இனி, அத திணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்து வருமாறு :
'இன்று இவ்வுரைய பெற்ற மொல்லாம உழவொழிந்தன'
என வரும்; இஃது அத திணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த
பெண்ணெழி மிகு சொல்

'இன்று இவ்வுரைய பெற்ற மொல்லாம அறங் கறக்கும்'
என வரும். இஃது அத திணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த
ஆணெழி மிகு சொல்

இனி, 'மல்லாம' என்றதன

ஹம், பெண்ணொழி மிகுசொல்
 பற்றி நிற்பனவும், பொதுவாய் நிற்பனவும், மிகு
 யான் நிற்பனவும்கொள்க. அவை வருமாறு:

38

தெர்க்காப்பியம்

‘அரசர் பெருந்தேரு’ என்பது சிறப்புப்பற்றி வந்தது.
 ‘ஆ தீண்டு குற்றி’ ‘ஆனதர்’ என்பன பொதுவாய்
 நிற்பன.

இனி, மிகுதிவகையாற சொல்லுவன வருமாறு:
 ‘இவர் பெரிதுங் காலகொண் டோடுப’—‘இவர் பெரிதுஞ்
 சேராறுண்ப’ எனவரும் உயாதிணைககண்

இனி, அஃறிணைககண், ‘இவ்வெருது புறறின்னும’
 எனவரும்

இவை யெல்லாம் மிகுதிவகையான் விளக்கினவாறு.

51. பலவாயி னுனு மெண் ணுத்திணை விரவுப்பெயர்

அஃறிணை முடிபின செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றேர வெலின், இது திணைவழு
 அமையும்மாறு கூறுதல துதலிற்று

உரை : பலவிடத்தினுனும உயாதிணை||ம அஃறிணை-
 யும் விரவி எண்ணப்படுந பொருள அஃறிணை முடிபின-
 வாம் செய்யுளகதது என்றவாறு

வரலாறு :

‘வகை ரகுவாளர் வான்கரு நாடர்
சுகோடு பேயேருமை யெனறிவை யாரும்
குறுகா ரறிவுடைமோர்.’

எனவரும.

இனிப், ‘பலவயினானும் அஃறிணை முடிபின செய்யு-
ளுள்ளே’ எனவே, சிலவயினான் அஃறிணை விரவாது
உயர்திணையான் எண்ணி, அஃறிணை முடிபிற்காகலும்
உண்டு செய்யுளாகத்து என்றவாரும்.

ஆதி வருமாறு :

‘பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்
நநான் கல்லது குடியு மில்லை.’

[புறநா - 335.]

எனவரும.

(ருக)

க்கம்]

சொல்லதிகாரம்

39

52. வினைவேறு படுதும் பலபொரு ளொருசொல்
வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொலென்
றாயிரு வகைய பலபொரு ளொருசொல்.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், பல பொருள்
ஒரு சொலின் வகைமை உணராததுதல் துதலிற்று.

உரை : வினையான வேறுபடும பல பொருள் ஒரு
சொல்லும், வினையான் வேறுபடாத பல பொருள் ஒரு
சொல் மென அவ்விரண்டு வகைப்படும பல பொருள்
ஒருசொல் என்றவாறு

மற்றொரு பிரதியிற் கண்ட உரை.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், ஒரு சொல்லான்
வரும் பல்பொருள் வகை கூறுதல் நுதலிற்று

உரை: பலபொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல், வினை
வேறுபடுகின்ற பல்பொருள் ஒரு சொல் என, வினை வேறு
படாஅப் பலபொருள் ஒருசொல் என இரு வகைப-
படும் எனறவாறு.

பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல்லினைப் பிற
வகைப்படுத்திப் பகுத்தல் ஒலனுமெனினும் வேறுபடுத்-
திக கோடற்கண் வினையே சிறப்புடைமையின் இங்ஙனம்
வகுத்தோதினா (ருஉ)

53. அவற்றுள்

வினைவேறு பட்டும் பலபொரு ளொருசொல்
வேறுபடு வினையினு மினத்தினுஞ் சார்பினுந்
தேறத் தோன்றும் பொருடெரி நிலையே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், வினை வேறு
பட்டும் பல்பொருளாமாறு உணாததுதல் நுதலிற்று.

உரை: முற்படப் பகுத்தோதியவற்றுள் வினை
வேறுபட்டும் பலபொரு ளொருசொல்லை அறியப்பட்டது;

வேறுபடு வினையினனும் இனத்தினனும் சார்பினனும்
அறியப்படும் என்றவாறு.

40

தொல்காப்பியம்

வேறுபடு வினையான் அறிய வருமாறு.

மா தனிரத்தது, மாபூத்தது, மாகாப்தது எனவரும்.

இவ்வினை மர மாவிற் கலலது வலாது பிறவும அன்ன.

‘மாவும மருதம ழங்கின’ என்பது, இனத்தான்
‘மாமரம் என விவருதம்

‘மாவும மரையும் புலம்படாநதன’ என்றால், விலங்கு
மா என்பது அறியப்படும்

இனிச் சார்பினன் அறியவருமாறு விற்பறறி நின்று,
‘கோல் தா’ என்றால், கணைக்கோலின்மேல நிற்கும்,
அதற்குச் சார்பு அதுவாகலான பூதிறைமேலிருந்தது,
‘கோல் தா’ என்றால், மத்தினைக் கோலாம் ஆகலானும்,
கள்ளறகோலாம் ஆகலானும் செல்லும், அதற்குச்
சார்பு அதுவாகலான பிறவும அன்ன (ரு௩)

54. ஒன்றுவினை மருங்கி னென்றித் தோன்றும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதவிறோர வெனின், அம் மூன்று

வகையாக உணரத்தக்கவாறு போலாதது, உணராமையிற் கு-
மாறுண்டது நோக்கல் என்பது உணரத்தக்கதல் முத-
லன்று.

உரை ஒன்று வினை என்பது — பொது வினை ;
பொது வினையாறிய பகுதியுணராமற் கேட்காமல் என்ற
வாறு.

அது வருமாறு மா வீழ்ந்தது' என்றவிடத்து, இன்ன
மா என்பது உணரத்தல் ஆகாது பொதுவாய் நிற்கும் ()

55. வினைவேறுபடாஅப் பலபொரு ளொருசோல்
நினையுங் காலைக் கிளந்தாங் கியலும்.

இஃ குத்திரம் என்னுதலிறோர் வெனின், வினை வேறு-
படாஅப் பலபொருள் ஆமாறு உணரத்ததல் முதலிற்று.

சொல்லதிகாரம்

41

உரை : வினை வேறுபடாஅப் பல பொருள் ஒரு
சொல்லை ஆராயுமிடத்து இன்னதென்று அறியக் கிளந்தே
சொல்லாக என்றவாறு.

வரலாறு : 'ஆன் கன்று நீருட்டுந்' என வரும்
நினைதல் என்பது ஆராய்தல்

ஆராபிடித்தாக கிளரது கூறுதலானவே, ஆராப்சிபி
யினைத இடத்தாயிற் கிளவாதே கூறு அமைபும என்பதே
அமைபும ஆராப்சிபுடைப நிலம் என்பது எருநிலம் ;
யாதோ சொல்லின், 'கனறு நீருட்டிக' என்றவிடத்து, ஆன்
சன்றும், எருமைந் கன்றம், பூங்கன்றம் எனப் பலவும்
ஆங்கு உளவாயின், அவன சொன்ன கன்று நிற்பப், பிறி-
தொரு கன்று நீருட்டல வழுவாம அதனால், இன்னுழி
இன்னகன்று என்று கிளந்து சொல்லுக, அல்லாக்கால்,
இன்ன கன்று என்று கிளவாதே சொல்ல அமைபும,
மேற்குத்திரத்தின் துணிபும இதுவே.

வேறுபடு வினையும் இனமும சார்பும வேண்டாமை
உணர்புழிபாயின் அனையினறியும் அமைபும என்பது. ()

56. குறித்தோன் கூற்றந் தெரித்துமொழி கிளவி.
இரகுத்திரம் என்னுதலிறே ற வெளின், மரபு வழுக்காத்-
தல ஏதலிறறு

உரை : தான் ஒரு பொருளைச் சொல்லக்கருதுமேல்,
அதனை இற்றென்று தெரித்துச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு. உலற்றற நிறமின்றிப் பயின்றார் ஒரு
சான்றார் மயிர நீட்டி உலறிநின்றாரைக் கண்டு, ஒருவன்,
எம்பெருமான் உலறிநின்றீரால் என்றக்கால், வாளாதே
உலறினேன் என்னறக, இது காரணத்தால் உலறினேன்

என்க , இது தனக்கு உற்றதுரைத்தது. பிறவும் அன்ன.

இது செப்பு வழுவற்க என்று காத்தவாறு என்ப
ஒரு திறத்தார்

6

42

தொல்காப்பியம்

[கிளவி

இனித தெரித்துச் சொல்லாக்கால் வழுவேயா பின்னும்
அமைக என்க காத்தவாறு

இனி, ஒரு கருத்து உககினுள் ஒப்பமுடிந்தபொருளை ஒருவன்
ஒவ்வாமை சொல்லுமே எனின, இது காரணத- தின் ஒவ்வாமை
நோக்கிச் சொல்லினன் என்று தெரித்- துச் சொல்லுக என்றவாறு

‘பல்லோர்சோ டோயநது வருதலாற பூம்போய்கை
நல்வய ஷாரின் ஞர்புலாஅட — புலவேருச்ச
மாசின் மணிபபூணைம் மெந்சன் மலாசுமையாற
காதறழய் நாறு மெம4த.’

என வ ரு1

(நி ந)

57. குடிமை யாண்கை யினமை மூப்பே
 அடிமை வன்மை விருந்தே குழுவே
 பெண்மை யபே மகவே குழவி
 தன்மை திரிபெய நறுப்பின் சிவவி
 காதல் சிறப்பே செறற்சோல் விறற்சோலென்
 ருவறு மூன்று மனப்படத் தொகைஇ
 அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி
 முன்னத்தி னுணருங் சிவவி யெல்லாம்
 உயர்திணை மருங்கி னிலையின வாயினும்
 அஃறிணை மருங்கிற் சிவந்தங் சியலும்.

இச் சூத்திரம் உன்னத ஸ்ரீமதே மெளனின், சினை வழக்காத் தல்
 துதலிற்று

உரை: குடிமை யாண்கை தொடக்கத்தனவும், பிறவும்
 அந்நகரம் உயர்திணையலவும், உயர் திணைப்
 பொருளை வாரது நிகழுகுணங்களும, உயர் திணைப்
 பொருளைப் பற்றுக்கோடாக நிகழ்தலின், உயர்- திணையப்போல
 வழங்கல் வேண்டுமே யெனினும், அஃ- திணையச்
 சொல்லியாங்குச் சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு

அவர்க்குக் குடிமை நன்று

அவர்க்கு ஆண்மை நன்று

அவர்க்கு இளமை நன்று

அவர்க்கு மூப்பு நன்று

அவர்க்கு அடியமை நன்று

அரசு வளமை நன்று

விருந்து வந்தது ...

அசகுழ நன்று ...

பேண்மை அடங்கிற்று :

அரசு நினைத்தது : ...

மகவு நலிந்தது ...

குழவி யழகு

என வ ரிட

...	...	குடிமை.
...	...	ஆண்மை.
...	...	ஆளமை.
...	...	மூப்பு.
...	...	அடிமை.
...	...	வன்மை.
...	...	விருந்து.
...	...	குழை.
...	...	பெண்மை.
...	...	அரசு.
...	...	மகவு.
...	...	குழலி.

அலி வந்தது — உத தன்மை தீர்ப்பையா
 குரு வந்தது — இஃது உறுப்பின் தளவி.
 'என காசல் பொலிவாகிறது'
 'என யாவன வந்தது'

கூலைய முயற்சிய காதலும் சிறப்பும் பெரிது வந்தன.
காதல கிரகாநினைவும், பாடல மகனினைபட பற்றி வந்தன.

சேழ்நிலியி வந்தது — உது சேறரசோல.

விற்றசொல விற்ற அணாத் தந்தன. அது,

‘பேருவறல் வந்தது’

என வந்தது.

பேடி வந்தது, குடில் வந்தது

என்னுந் தொடங்கத்தவரும் அறிந்துகொள்க

இதுவும் ஒருசா ஆசிரியன் உரைப்பது:

இனிக் குடியைப் பன்னமை அவறித்தொடக்கத்தன
ஒருவன, ஒருத்தி, பலா என வும மூன்று பாற்கும் பொது-
வாய்ப பின் முடிபுங்கால் அஃறிணை முடிபிற்காக என்பது.
வன்மை என்பது மூன்று பாற்கும் பொதுவாய் நிற்பது

தொல்காப்பியம்

[கிள

44
வி

யாண்டுப் பெறுதுமோ எனின், வழக்குப் பெற்றுழிக் கொள்க.
(௫௭)

58. கால முலக முயிரே புடம்பே

பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்

ஞாயிறு திங்கள் சொல்லென வருஉம்

ஆய் ரைந்தொடு பிறவு மன்ன

ஆவயின் வருஉங் கிளவி யெல்லாம்
பால்பிரிந் திசையா வுயர்திணை மேன.

இசு சூதநிரம என்னுதலிற் றெவனின், இதுவும ன் பா -
திணையான் முடியாத அஃறிணையான முடியும் எனபது
உணராததுதல நுதலிற்று

உரை காலம், உலகம் என்றித தொடக்கத்தன - மும்
உயர்திணை பெனினும் உயர்திணைப பால பிரிந்து இசையா .

அஃறிணை யான ஐயைச் சூதம் என்றவாறு

வரலாறு .

இவறகுக் காலம் ஆயிற்று

உலகம் பச்சித்தது ...

உயிர போயிற்று ...

உடம்பு நன்று

* இவறகுத் தேய்வம் ஆயிற்று

இவ் விண்ண நன்று ...
 இவ்வண்ப பூசம் புலடததது
 ஞாயிறு எழுந்தது ...
 திங்கள் எழுந்தது ...
 சோல் நன்று

என வரும

‘பிறவும’ என்றதனால்,

... ... காலம்.
 உச்சம்.

...	..	உயிர்.
...	...	உடம்பு.
...	...	தேயவம்.
...	...	விண்ண.
...	...	பூதம்.
...	...	ஞாயிறு.
...	...	சிங்கள.
...	...	சோல.

‘விவளி வி’ எழுந்தது, செவ-

வாய் எழுந்தது’ என்பன கொள்க

* ‘இவற்குப் பால் நயிற்று’ எ.க.ம.ம.

இஃ குத்திரங் தெய்வஞ் சுட்டிய பொருள் அ
ஃறிணை-

யான முடிபேற்றல் கூறினா என்ப ஒரு
திறத்தார்.

அறறன்று, ஈண்டுத் தெய்வமும் உள, மக்களும் உளர்

இனி, மேற குத்திரம், 'முன்ன ரத தாம
உரைப்படும'

என்றவாறு கூறினா, இஃ குத்திரம் "
பாதிணைப்பொருளே

அஃறிணை முடிபு ஏற்பனவற்றிற்குக் கூறினா என்பது

உலகம் என்பது உலகத்தார் மேற்று, உட
மபு

என்பது உடமபுடையார் மேற்று என்பது

(ருஅ)

59. தின்றுங் கிசைத்த விவாரியல் பின்றே.

இசுரூததிரம என னுதலிற்றே
 வெளிந, 'சுடிமையாணமை'
 [கிளிவிடு] என்பதற்குப் பற்றனைட கூறுதல்
 துதலிற்று.

உரை இசு சொல்லப்பட்டவைபிறறுகரு
 சீனரூபு
 இசைத்தல் இயலினது என்பது

எனவே, மேற் குத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டன
 விட-

முககு சீனரூபு இசைத்தல் இயலாது எனது

வரலாறு குடிமையல்லன், வேரது
 செங்கோலன்
 என வந்து
 (நுக)

60. இசைத்தலு முரிய வேறிடத் தான.

இசு குத்திரம என னுதலிற்றே வெளிந, இசை,
 'காலம்
 உலகம்' | கிளிவி-58] என்பதற்குப் பற்றனைட

உணர்த்து-

தல் நுதலிற்று

உரை வேழம் எனபது வேறு வாய்பாடு;

வேறு

வாய்பாட்டிற் சொல்ல இசைக்கும், ஒதிய

வாய்பாட்-

டாழ சொல்ல இரையாது என்பது

வரலாறு. சொல்ல கொண்டான், உலகத்தாரா

பசித்-

தார என வரும்

(சூ0)

46

தொல்காப்பியம்

[கிளவி

61. எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்று வெளின், 'இனர அடடில-
லாப் பண்புகொள பெயர்க்கொடை' [கிளவி - 13] என்-
னும் சூத்திரத்திற்குப் பிற்பாணடைபு னாராது, அந்நுதலிற்று.

உரை மேற் 'பண்டிதரென பெயராக கொடை' [கிளவி-
18] வழக்கினுள் இனமெபற்றோ நற்கு, என்றான், இனி
இனமின்றியும் நற்கும வந்தனினுள் என்றவாறு.

வரலாறு பெருங் கொற்றன, பெருஞ் சாத்தன என வரும்

அற்றன்று, அவையுட ஆனடேயடங்குப, மற்றென்னை
கருதியது என்ன, இஃது அருக்பாபத்தி பெற்றது என்க.

‘விதந்த மொழியினம் வேறஞ் செபபும்’

என்பது பரிமாண சூத்திரம் ஐயுயம் அப்பொருட்

வரலாறு ‘மேலை, சேரிக் கோழி அலைத்தது’ என,
‘கிழைச்சேரிக் கோழி அட்புணடனார்’ ரொலொ-பையே
முடிந்ததாம் ‘குடம் கொண்டான் விழந்தான்’ என்றவழிக்
குடம் விழந்தமை ரொலொபையே முடிந்த-தாம். இந்நிகரான
இனஞ் ரொலொபை ‘சொப்பாடி உரித்து’ எனவே செப்பாதல், ‘ஆ
வாழ்க, அருக நா வாழ்க’ என்றவழி, ஒழிந்தனயும், ஒழிந்தா
நாய் சாக என்றவாறு அன்று என்பதாம்.

(சுக)

62. கண்ணுந் தோளு முலையும் பிறவும்
பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி
பன்மை கூறுங் கடப்பா டிலவே
தம்வினைக் கியலு மெழுத்தலங் கடையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறேர வெனின், நினைவழக் காதத்தல்
துதலிற்று.

அக்கம்]

சொல்லதிகாரம்

47

உரை கண்ணும் தோளும் முலையும் பிறவும்
பன் -

பன்மை பாஸாற கூறுதல் கடப்பா டில், தம்

வினைக்கியலும்

எழுத்தல்லாதன - தது எனறவாறு

வரலாறு கண் நல்லள், தோள் நல்லள், முலை

நல்லள்

எனவரும்

‘பிறவும்’ என்றதனால், புருவம் நல்லள், காது

நல் -

லள் என்பனபாஸாற கொளர

இனி, ஒருமை சுடடிய சினைக்கிள வி ஒருமை
கூறும்

கடப்பாடி ல் லன அ நற்றிறகு ஒத்து என்னை
பிறவெனின்,

மேற், 'கால முல கம்' [கிள வி - 58] எனறு
திணைவழக்-

காத்து வார ர நின்ற அதிகாரத்திடையே, 'எடுத்த
மொழி

'நினளு சொபபறு முரிநதே' [கிள வி - 61] என்னும்
சூத்தி-

ரத்தை இடன ன்றி வைத்தாரா , அது சிலமாகத்
தந்து

உரைத்தவற்றையும கொள்க என்பது

வரலாறு 'முகத் தலலன், கொபபுழ் தல்லன்
என

வரும

(சூஉ)

முதலாவது கிளவியாக்கம் முற்றிற்று

வேற்றுமை யியல்

63. வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப.

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோதது என்ன பெயராததோ வெனின், வேற்றுமை எனப்பட்ட சில பொருள் உணரத்தினமையின், வேற்றுமை யியல் என்னும் பெயராதது. மேல ஓத்தினுள் நால்வகைப்பட்ட ரொற்களையும் பொருள்களமேலாமாறு கூறிப் போந்தான், அவற்றுள் முதலது பெயரச்சொல், அதனது இலக்கணம் உணரத்திய எடுத்துக்கொண்டான் இது மேலோத்தினோடு இயைபு என்னம உணரத்தினோடு வெனின், பயனிலை செப்பலும், உருபேற்றலும், காலத்தோன்றும்பையும் பெயரது இலக்கணம் என உணரத்தினுள் என்பது

மற்று, இத தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், தன்னால் உணரத்தபபும் பொருளை இணைத்து என்று வரையறுத்தல் நுதலிற்று

உரை : வேற்றுமை என்று சொல்லப்படுவன எழு
வகைய என்றவாறு

இவ்வேற்றுமைகள் பொருள்களை வேற்றுமை செய்-
புமாறு, அவற்றவற்றுச் சிறப்புச் சூத்திரத்தான் அறிக.
சொல்லதிகாரம் 49

64. விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோவெனின், ஒழிந்த வேற்-
றுமை உணராததுதல் நுதலிற்று

உரை : விளிகொள்வதன்கண் விளியோடு எட்டு
வகைப்படும் என்றவாறு.

வேற்றுமை விளிகொளவது என்பது பெயரதன்-
கண் விளி என்றவாறு. விளித்தல் என்பது கூறுதல்.

இதுவும மேலவற்றோடு ஒத்த சிறப்பின்றாகலான்
வேறு போரது கூறினா என்பது. என்னை ஒவ்வாவாறு
எனின், இதனை ஏற்கும பெயரும் ஏலாப்பெயரும் உள
என்க. அஃதாமாறு விளிமரபினிற் கூறுதும். (உ)

65. அவைதாம்

பெயர் ஐ ஒடு கு

இன் அது கண் விளி யென்னு மீற்ற.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், வேற்றுமை-
களின் பெயர்டம் முறையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அப்பெயரே பெயர், அமமுறையே முறை;
ஈற்ற என்பது இவ வினியேற்றுமை ஈடுகவுடைய என்ற-
வாறு அவைதாம் என்பது மேற் சொல்லப்பட்டன
என்றவாறு (ங)

66. அவற்றுள்

எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், நிறுத்த முறை
பானே முதற்கண் நின்ற பெயரவேற்றுமை உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

உரை : எழுவாய் வேற்றுமைப்பெயர் முதல் வேற்-
றுமைப்பெயர் என்றவாறு.

7

இனித் 'தோன்றுநிலை' என்றதனால், மேற்கூத்திரத்துக் கூறப்படும் அறுவகைப் பயனிலையும் தோன்ற நிற்கும்பெயர் எழுவாய் வேற்றுமையாவது என்றவாரும்.

என்னை, 'ஆயன் சாததன் வந்தான்' என்புழி, ஆயன் என்பதூஉம பெயர், சாததன் என்பதூஉம் பெயர்; ஆயினும், இரண்டிற்கும் இரண்டு பயனிலை தோன்ற நிலைமையாற் சாததன் என்பதூஉம வந்தான் என்பதூஉம ஆயன் என்பதற்கே பயனிலை; அதனால், சாததன் என்பது ஆண்டு எழுவாய் வேற்றுமையாயிற்று என்பது.

இனி, பெயரை எழுவாய் வேற்றுமை யென்றும் விளிவேற்றுமை யென்றும் உரைத்தீரால், இரண்டனுக்கும் தமமுன் வேற்றுமை பென்னெனில், ஈறு திரியாது உருபேற்றல் எழுவாய் வேற்றுமையது இலக்கணம்; ஈறு திரியாது உருபேற்றல் விளிவேற்றுமைய திலக்கணம் என்பது அறிக. (சு)

67. பொருண்மை சுட்டல வியங்கொள வருதல் வினைநிலை யுரைத்தல் வினாவிற்கேற்றல் பண்புகொள வருதல் பெயர்கொள வருதலென்றன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலையே.

இச் சூத்தரம் என்னுதலிற்றே வெனின், மேற்சொல்-
 லப்பட்ட எழுவாய் வேற்றுமை என்பது இவ் வறு-
 வகைப்பட்ட பயனிலையும் ஏற்பது எனபது உணர்த்து-
 தல் நுதலிற்று.

‘ஆ உண்டு’ என்பது பொருண்மை சுட்டல்.
 ‘ஆ செலக’ என்பது வியங்கொள வருதல்.
 ‘ஆ கிடந்தது’ என்பது வினைநிலை யுரைத்தல்.
 ‘ஆ எவன்?’ என்பது வினாவிற் கேற்றல்
 ‘ஆ கரிது’ என்பது பண்புகொள வருதல்.
 ‘ஆ பல’ என்பது பெயர்கொள வருதல்.

சொல்லதிகாரம்

51

இவை எல்லாம் பெயராவேற்றுமைப் பொருள்
 என்பது.

‘அன்றி அனைத்தும்’ என்பது அத்துனைப் பொருள்
 எல்லாம் என்றவாறு. (ரு)

68. பெயரி னாகிய தொகையுமா ருளவே
 யவ்வு முரிய வப்பா லான.

இச்சூத்திரம் என னுதலிற்றே வெனின், தொகைச்சொல்-
 லும் பயனிலை ஏற்கும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : அறுவகைத் தொகைச் சொல்லும் எழு-
வாய் வேற்றுமைப் பயனிலைப்பாடும பிழையாது வரும்
என்றவாறு

வரலாறு

யாணக கோடு உண்டு
யாணக் கோடு செலக
யாணக கோடு வீழ்நதது
யாணக கோடு யாது
யாணக கோடு வெளிது
யாணக் கோடு பத்து

எனவரும், பிறவுமன்ன

இனி ஒரு கருத்து — ‘பெயரினாகிய தொகையுமா-
ருளவே’ எனபது, பெயரும்பெயருநதொக்க தொகையும்
என்றவாறு. உ மமையால் வினையும் பெயருந் தொக்க
தொகையும் எழுவாய் வேற்றுமைப் பயனிலைப்பாடு
பிழையாது வரும் என்று கொள்க.

அது, ‘கொல் யானை’ என்பது

(ஈ)

69. எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி
யவ்விய நிலையல் செவ்வி தென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இன்னும் எழு-
வாய் வேற்றுமைக்காவதோர் திறமுணர்த்துதல் நுத-

லிற்று.

54

தொல்காப்பியம்

[வேற்றுமை

உரை: எல்லாப் பெயரும் பயனிலைப்பட நின்றற்
றன்மையில் திரியாமை அதற்குச் செவ்விது என்ப; பிறிது
அதற்குச் செவ்வியதாகாமை யு முடையது என்றவாறு.

யாதோ எனின், உருபேற்றலும் பெயர்திலக்கணம்.
அவ்வுருபேற்றலை யுடையதாகாது எனலுமாம்.

ஒரோ பெயரென்பது எனனை? நீயிரா என்பது
பெயர்; பெயராயினும், நீயிரை என்று உருபேலாது.
பிறவும் அன்ன. (எ)

70. கூறிய முறையி னுருபுதி லு திரியா
தீறுபெயர்க் காகு மியற்கைய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், உருபேற்ற-லும்
பெயர்திலக்கணமும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : மேல் அவைதாம், ஸ்ரீ கு இன் அது கண்
 என்றேருதிய முறையாற் கிடந்த உருபு முறைமையிற் றிரியாதே
 பெயரது ஈற்றுக்கண் வந்தது *5ற்கும் இயல்- பிணையுடைய
 என்றவாறு.

வரலாறு . சாத்தனை, சாத்தனெடு, சாத்தற்கு,
 சாத்தனின், சாத்தனது, சாத்தன்கண் எனவரும.

‘நிலைதிரியாது’ என்றது, இவை இடைச்சொல்லாக- லால்,
 தம்மீறுதிரிதல் என்னும் இலக்கணமுடையகொல்- லோ
 எனின், அவை இல என்றற்குக் கூறினான் என்பது. அன்றியும்
 முன்னர் வேற்றுமை மயங்கியவுள்,

‘கு- ஐ ஆன்என வருஉம் இயதி
 அவ்வோடு சிவனும்’ [வேற. மயங். - 25.]

என்று செய்யுட்கண் திரிபு கூறுபவாகலானும் அது
சொல்லினார் என்பது. (அ)

1. சிற்றில் இயல்பு — எனவும் பாடம்.

71. பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்று
தொழினிலை யொட்டு மொன்றலங் கடையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும்
அது, பெயர்க்கண்ணே கிடந்ததோர இலக்கணம் நுத-
லிற்றுகலின்.

உரை : பெயாச் சொல் காலந் தோன்று; தொழிற்-
பெயராயிற் காலம் தோன்றும என்றவாறு.

வரலாறு : சாத்தன் என்பது காலந் தோன்றுது,
உண்டான் என்பது காலந் தோன்றிறது. மற்றுத்
தொழிற் பெயரெல்லாங் காலந் தோன்றும.

அற்றன்று, பெயாசொல் காலந் தோன்று எனவே,
தொழிற் பெயா காலந் தோன்றுதலும் தோன்றுமையும்
உடைய என்பதாம்.

இனி ஒரு கருத்து : தொழில் நிலைப் பெயாசொல்
காலந் தோன்று, காலம் ஒட்டுந் தொழிற்பெயா அல்லாத
விடத்து என்றவாறு.

காலந் தோன்றுதன உண்டல், தின்றல் என்பன;
இவை அத் தொழின்மேல் நின்ற பெயர். இனிக் காலம்
ஒட்டும தொழிற்பெய ராவன : உண்டான், தின்றான்
என்பன. இவை அத் தொழில் சொர்வான்மேல் நின்ற
பெயா.

(கூ)

72. இரண்டாகுவதே

ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
யெவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்
பவ்விரு முதலிற் றேன்று மதுவே
காப்பி னோப்பி னூர்தியி னிழையி
னொப்பிற் புகழிற் பழியி னென்ற
பெறலி னிழவிற் காதலின் வெகுளியிற்
செறலி னுவத்தலிற் கற்பி னென்ற
வறுத்தலிற் குன்றத்தலிற் றெகுத்தலிற் பீர்த்தலி

54

தொல்காப்பியம்

[வேற்றுமை

னிற்றுத்தலி னளவி னெண்ணி னென்ற
வாக்கலிற் சார்தலிற் செலவிற் கன்றலி
னோக்கலி னஞ்சலிற் சிதைப்பி னென்ற
வன்ன பிறவு மம்முதற் பொருள
வென்ன கிளவியு மதன்பால வென்மனார்.

இச் சூத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், இஃது இரண்-
டாம் வேற்றுமையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை: இரண்டாம் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது
ஐ என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல்; அது
யாண்டு வரினும் வினையும் வினைக்குறிப்பும் என அவ-
விரண்டையும் தனக்குத் தோற்று நிலமாக உடைத்து
என்றவாறு

அவ்விரண்டும நிமித்தமாகத் தோன்றும் எனினும்
அமையும்.

‘மரததைக் குறைத்தான்’ என்பது வினைபற்றிவந்தது.

‘குழையை யுடையன்’ என்பது வினைக்குறிப்புப்
பற்றி வந்தது.

‘அதுவே’ என்பது அவ விரண்டாம் வேற்றுமை
தானே என்று தெரித்தவாறு

இனி, அவ வினையும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி, அது
வருமாற்றுக்கு உதாரணப் பகுதி காட்டுதும்.

ஊரைக் காக்குப், கிளியை யோப்பும், யானையை
யூரும், எயிலை யிழைக்கும், தாயை ஒக்கும், ஊரைப்
புகழும், நாட்டைப் பழிக்கும்.

என்று என்பது எண்ணிடைச் சொல்.

ஊரைப் பெறும், ஊரை யிழக்கும், மனைவியைக்
காதலிக்கும், படையை வெகுளும், ஊரைச் செறும்,
தாயை யுவக்கும், நூலைக் கற்கும்.

சொல்லதிகாரம்

55

என்று என்பது எண்ணிடைசு சொல்.

ஞானே யறுக்குந், மரததைக் குறைக்கும், நெல்லைத்
தொகுக்குந், வேலியைப் பிரிக்கும், பொன்னை நிறுக்-
கும், அரிசியை அளக்கும், அடைகாயை எண்ணும்,
ஊரை யாக்கும், வாய்க்காலைச் சாரும், நெறியைச்
செலலும், சூதினைக் கனறும், செயையை நோக்கும்,
கள்ளரை யஞ்சும், நாட்டைச் சிதைக்கும் எனவரும்.

என்று என்பன எண்ணிடைசு சொற்கள்.

சாண்டு நின்ற 'இன்' களெல்லாஞ் சாரியை ஆபின.

'பிறவும்' என்றது இவையல்ல பிறவும் என்றவாறு.

வினையும் வினைக்குறிப்பும பறறி வருவன வெல்லாம்
இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளா

அவை : விரலை முட்க்கும், நாவினை வளைக்கும் என்-
பன போல்வன வினை.

ஊரை யின்புடையான் என்பது போல்வன வினைக்

குறிப்பு.

‘அம் முதற்பொருள் என்ன கிளவியும் அதன் பால என்மனா’ என்பது — அவ்வினையும் வினைக்குறிப்பும் புற்றி வருவன வெல்லாம் முதலாய் வருஉம் எவ்வகைப்பட்ட சொல்லும் இவ்விரண்டாம் வேற்றுமைக் கூற்றன என்ப என்றவாறு. (க௦)

73. மூன்றாகுவதே ,

ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைமுதல் கருவி யனைமுதற் றதுவே
யதனி னியற் லதற்றகு கிளவி
யதன்வினைப் படுத லதனி னாத
லதனிற் கோட லதனொடு மயங்க
லதனோ டியைந்த வொருவினைக் கிளவி
யதனோ டியைந்த வேறுவினைக் கிளவி

56

தொல்காப்பியம்

[வேற்றுமை

யதனோ டியைந்த வொப்ப லொப்புரை
யின்னா னேது வீங்கென வருஉ
மன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனா.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், முறையானே
மூன்றும் வேற்றுமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : மூன்றும் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது
ஒடு என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல் ; அது
வினை முதலும் கருவியும் என இரண்டினையும் தனக்குப்
பொருளாக உடையது என்றவாறு.

வரலாறு : 'நாயாற் கோட்பட்டான்' என்பது வினை
முதல்பற்றி வந்தது 'வேலரல எறிந்தான்' என்பது
கருவிபற்றி வந்தது.

இனி, அவ்வினைமுதலும் கருவியும் பற்றி வருமாற்றை
விரிக்கின்றார்
அதனினியறல்,

'தச்சன் செய்த சிறுமாவையம்' [சுறுசெய்கை—61.]

இது தச்சனாற் செய்யப்பட்டது என்பதாம்.
அதற்றது கிளவி

'வாபாற்றக்கது வாய்ச்சு' என்பது.
அதன் விணப்படுதல் :

'நாயாற் கோட்பட்டான்' என்பது
அதனிதூதல் .

'வாணிகத்தானாபிணன்' என்பது.

அதனீற் கோடல் :

‘காணத்தார்ற் கொண்ட அரிசி’ என்பது.

அதனோடு மயங்கல் :

‘எள்ளொடு விராஅய அரிசி’ என்பது.

அதனோடு டீயைந்த ஒருவிணக் கிளவி :

‘சாத்தனோடு வந்தான் கொற்றன்’ என்பது.

பியல்]

சொல்லதிகாரம்

57

அதனோடியைந்த வேறுவிணக் கிளவி :

‘மலையொடு பொருத மாஅல் யாளை’ என்பது.

அதனோடியைந்த வோபபல் ஒப்புரை

‘முத்தொடு முழாக் கோத்து’ என்பது.

ஒவ்வாததனை ஒப்பித்தல் ஒப்பலொப்புரை.

இன்னான் என்புழியும் ஏது வினைக்கண்ணும்

வரும்

மூன்றும் வேற்றுமை. இவனான் என்பது,

‘கண்ணற்

கொத்தை, காலான முடவன்’ என்பன

ஏது என்பது, ‘முயறிபாற நிறத்தலான்

சொல்லு

நிலைபாது' என்பது.

அன்ன பிறவும் என்றதனால், பிறவும் வருவன

எல =

லாம் கொள்க.

(கக)

74. நான்கு குவகேத

கு எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

யெப்பொரு ளாயினுங் கே ள்ள

மதுவே

யதற்குவினை || டைமையி னதற்குடம்

பதேலி

னதற்குப்பதி பெ ி ரு ளி னது வ ி கு

கிளவியி

னதற்கியாப் புடைமையி னதற்பொருட்

டாதலி

னட்பிற் பகையிற் காதலிற் சிறப்பினென்

றப்பொருட் கிளவியு மதன்பால

வேன்மனார்.

இஃ குதநிரம என்னுதலிற்றோ வெனின்,

முறையானே

நான்காம் வேற்றுமை உணர்த்துதல் நுகலிற்று.

உரை : நான்காம் எண் அழகுறைமைக்கண்ணது

கு

என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைக் கிளவி;
சுவதேதார்

பொருளை யேற்களிற்சும் அதுவே என்பது.

வரலாறு: 'சாத்தற்குச் சோறு' என வரும்.

'எப்பொரு ளாயினும்' என்றா, மூன் றீட த்து

ப்

பன்மை நோக்கி

8

58

தொல்காப்பியம்

[வேற்றுமை

அதற்கு வினையுடைமை .

'கரும்பிற்கு வேலி' என்பது

அதற்குடம்பதேல்

'சாத்தற்கு மகளுடம்பட்டார் சான்றோர்' என்பது. அதற்குப்

படுபொருள்

'சாத்தற்குப் படுபொருள் கொற்றன்' என்பது அதுவாக

கிளவி .

'கடி சூத்திரத்திற்குப் பொன்' என்பது.

அதற்கியாப்புடைமை

‘கைக்கியாப் புடையது கடகம்’ என்பது.

அதன் பொருட்டாதல்

‘கூழுக்குக் குறறேவல் டெய்யும்’ என்பது.

நட்பு

‘நாய்க்கு நட்புடையன’ என்பது.

பகை

‘மக்கட்குப் பகை பாம்பு’ என்பது.

காதல்.

‘தாய்க்குக் காதலன்’ என்பது.

சிறப்பு

‘வடுகரசாக்குச் சிறந்தார் சோழியவரசர்’ என்பது.

‘அப்பொருட் கிளவி’ என்பது, ஈண்டு ஏற்ற பொரு-

ளல்லனவும வேற்றுமைக்கு உரிமை காட்டுவான் சொல்-லினான் என்பது. ஏற்றபொருண்மை விதந்து கூறினார் என்பது சிறப்புநோக்கி.

பிறவும் அதன்பால ஆவன

‘பண்ணுக்குத் தக்கது பாடல்;’ ‘பூவிற்குத் தக்கது

வண்டு’ என்பனபோல்வன.

இன்னெல்லாஞ் சாரியை.

(கஉ)

75. ஐந்தாகுவதே

இன் னென்ப பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
 யிதனி னிற்றிது வென்னு மதுவே
 வண்ணம் வடிவே யளவே சுவையே
 தன்மை வொம்மை யச்ச மென்ற
 தன்மை தீமை சிறுமை பெருமை
 வன்மை மென்மை கடுமை பென்ற
 முதுமை ஈளமை சிறத்த லிழித்தல்
 புதுமை பழமை யாக்க மென்ற
 வின்மை ஈட்டமை நன்றந் தீர்தல
 பன்மை சின்மை பற்று விதிதலென்
 றன்ன பிறவு மதன்பால் வென்மனார்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், முறையானே
 ஐந்தாம வேற்றுமை உணர்த்துதல் துதலிறு.

உரை ஐந்தாம என்னு முறைமைககண்ணது
 இன் என்னும பெயரையுடைய வேற்றுமைக் கிளவி;
 இப்பொருளின் இதன்மைதது இப்பொருள் என்பத-
 னைப் பயப்பவரும் அது என்றவாறு.

வரலாறு. 'காக்கையிற் கரிது களம்பழம்' என வரும்.

இதனின் என்பது சாகசையின் என்பது, இற்று என்பது கரிது என்பது, இது என்பது களம்பழம் என்பது. எனவே, பொருட்ப பொருளைத் தனக்குப் பொருளாக வுடைத்து என்றவாறு.

ஐந்தாம் வேற்றுமை நான்கு பொருள் உடைத்து, பொருட்பொருளும் நீக்கமும் எல்லையும் ஏதுவும் என.

அவற்றுள், பொருட்ப பொருளை எடுத்துக் கூறினார் சிறப்புடைமையின் ஒழிந்தனவற்றைப் போக்கிச் சொல்லுதும்.

60

தொல்காப்பியம்

[வேற்றுமை

வண்ணம் :

'காக்கையிற் கரிது களம்பழம்' என்பது.

வடிவு :

'இதனின் வட்டம் இது' என்பது

அளவு :

'இதனின் நெடிது இது' என்பது.

சுவை :

'இதனிற் றீவிது இது' என்பது.

தண்மை

‘இதனிடம் முண்ணிது இது’ என்பது.

வேம்மை

‘இதனின் வெயயது இது’ என்பது

அச்சம் .

‘தள்ளரின அருகம்’ என்பது

‘என்ற’ என்பது எண்ணிடைச் சொல்

நன்மை .

‘இதனின் நன்று இது’ என்பது.

தீமை :

‘இதனிடம் மீது இது’ என்பது.

சிறுமை

‘இதனிற் சிறிது இது’ என்பது.

பெருமை .

‘இதனிற் பெரிது இது’ என்பது.

வன்மை :

‘இதனின் வலிது இது’ என்பது.

மேன்மை :

‘இதனின் மேலிது இது’ என்பது.

கடுமை .

‘இதனிற் கடிது இது’ என்பது.

‘என்ற’ என்பது எண்ணிடைச் சொல்.

முதுமை :

‘இவனின் முதலான இவன்’ என்பது.

இளமை :

‘இவனின் இளையான் இவன்’ என்பது,
சிறுத்தல்.

‘இவனின் சிறந்தான் இவன்’ என்பது.

திருத்தல்.

‘இவனின் இழிந்தான் இவன்’ என்பது.

புதுமை

‘இவனின் புதியன இவன்’ என்பது

பழமை .

‘இவனின் பழையான் இவன்’ என்பது
ஆசகம்

‘இவனின் ஆதினான் இவன்’ என்பது

‘என்ற’ என்பது எண்ணிக்கை சொல்.

இனமை

‘இவனின் இலன் இவன்’ என்பது.

உடைமை:

‘இவனின் உடையன் இவன்’ என்பது,
நாற்றம்

‘இதனின் நாயும இது’ என்பது.

இவையெல்லாம் பொருட்பொருள்,
தீர்தல் :

‘ஊரிற் மீரத்தான்’ என்பது ; இது நீக்கம்,
பன்மை :

‘இவரிற் பலா இவா’ என்பது,
சின்மை :

‘இவரிற் சிலர் இவா’ என்பது.

இவையும பொருட்பொருள்.

பற்றுவிதேல :

‘ஊரிற் பற்றுவிட்டான்’ இதுவும் நீக்கம்

என்பது.

‘அன்ன பிறவும’ என்றதனால் எலலைப் பொருளும்,
ஏதுவும கொள்க.

எலலை :

‘கருவுரின் கிழக்கு’

‘மருவுரின் மோற்கு’ என்பன

ஏது .

‘முயற்சியிற் பிறத்தலின் ஒலி நிலையாது’ என்பது. (கூட)

76. ஆடுகுவிதே

அது வெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
தன்னினும் பிறிதினு மிதன திதுவெனு
மன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே [கிழமை யிற்
யியற்கையி னுடைமையின் முறைமையிற்
செயற்கையின் முதுமையின் வினையினென்ற
கருவியிற் றுணையிற் கலத்தின் முதலி
னெருவழி புறுப்பிற் குழுவி னென்ற
தெரிந்துமொழிச் செய்தி வினையின் வாழ்ச்
சிறிந்துவேறு படுஉம் பிறவு மன்ன [சிறிற்
கூறிய மருங்கிற் றேன்றுங் கிளவி
பாறன் பால வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், முறையானே ஆறும்
வேற்றுமை உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை : ஆறும் என்னுமுறைமைககண்ணது அது
என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச்சொல், தன்னொடு
தொடர்ந்தோரா பொருளையும் தன்னின் வேறுபாடோரா
பொருளையும் இதனதிது என்று கிழமை செய்கிறிற்றல ஆறும்
வேற்றுமையது இலக்கணம் என்றவாறு.

அதுவே என்பது அப்பொருளை விரிப்பான் தெரித்த-வாறு.

பியல்]

சொல்லதிகாரம்

63

‘இதனதிது’ என்னுங் கிளவிக்கிழமைத்து
என்னுது,

‘அன்ன’ என்றதனான், இதற்குப் பிறிதுமொரு
பொருள்

உண்டு என்க. அஃதிபாடோ வெனின், அவன
அவள

என்னும் ஈற்றகரம். தன்னினும் என்புழித்
தற்கிழமை

ஐந்து வகைப்படும், ஒன்று பலகுழிய
தற்கிழமையும்,

வேறு பலகுழியுய தற்கிழமையும், ஒன்றியற்
கிழமையும்,
உறுப்பின் கிழமையும், மெய்திரிந்தாய கிழமையும்
என.

ஒன்று பலகுழியுய தற்கிழமையும்

‘எட் குப்பை’ என்பது.

வேறு பலகுழியுய தற்கிழமையது

‘படையது குழாம்’ என்பது.

ஒன்றியற் கிழமையது

‘நிலத்தினது அகலம்’ என்பது.

உறுப்பின் கிழமையது

‘யானையது கோடு’ என்பது

மெய்திரிந்தாகிய கிழமையது

‘எள்ளினது ராந்து’ என்பது.

பிறிதின் கிழமை இது போலப் பகுதிப்படாது

இனி, அவ்விரண்டு கிழமையும் ஒட்டுமாறு

காட்டுதலா.

இயற்கை.

‘சாத்தன தியற்கை’ என்பது

உடைமை.

‘சாத்தன துடைமை’ என்பது

முறைமை.

‘ஆவினது கன்று’ என்பது.

கிழமை.

‘சாத்தனது கிழமை’ என்பது.

செயற்கை:

‘சாத்தனது செயற்கை’ என்பது.

முதுமை:

‘அவனது முதுமை’ என்பது.

64

தொல்காப்பியம்

[வேற்றுடை

லிண :

‘அவனது லிணை’ என்பது.

சருவி :

‘சாத்தனது வாள்’ என்பது

துணை :

‘அவனது துணை’ என்பது.

கலம் :

‘சாத்தனது கலம்’ என்பது.

கலம் என்பது ஒற்றிக் கலத்தை

முதல் :

‘சாத்தனது முதல்’ என்பது.

ஒருவழி யுறுபடி :

‘யாண்பது றோடு’ என்பது.

குழை

‘படையது குழை’ என்பது.

தேரிந்துமொழிச்சேய்த்

‘கடில ரது பாட்டு’ என்பது.

நிலை -

‘சாத்தனது நிலை’ என்பது.

வாழ்ச்சி -

‘சாத்தனது வாழ்ச்சி’ என்பது.

திரிந்து வேறுபட்டது

‘எள்ளினது சாந்து’ என்பது

‘சாத்தனது சொல்’ என்பதும் அது

பிறவும் என்பது புறநடை.

கூறிய மருங்கிற் றேன்றும் கிளவி ஆறன்பால என்-பது

இருகிழமையும்பற்றி வருவனவும் பிறவும் அதன் புல

என்றவாறு.

(கச) ய்யல]

சொல்லதிகாரம்

65

77. ஏழாகுவதே

கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைசெய் யிடத்தி னிலத்திற் காலத்தி
னனைவகைக் குறிப்பிற் றேன்று மதுவே
கண்கால் புறமக முள்ளுழை கீழ்மேல்
பின்சா ரயல்புடை தேவகை யெனாஅ
முன்னிடை கடைதலை வலமிட

மெனாஅ

வன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனார்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின்,
முறையானே
ஏழாம வேற்றுமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ஏழாம் எண்ணு முறைமைக்கண்ணது
கண்

என்னும் பெயரையுடைய வேற்றுமைச் சொல்,
வினைசெய்

யிடமும் நிலமும் காலமும் என்பன மூன்று
பொருட்-

கண்ணும் வரும் அது என்றவாறு.

வினசெய்யிடம்

‘தட்டுபுடைக்கண் வருதான்’ என்பது.

நிலம் :

‘மாடத்துக்கண் இருந்தான்’ என்பது.

காலம் :

‘மாரியுள் வருதான்’ என்பது.

இனி, அவ் வேற்றுமைபுருபு பலவாகலின்,

அவற்றை

விரிக்கின்றார். அவை வருமாறு :

ஊர்க்கண்ணிருந்தான்,

ஊர்க்காலிருந்தான்,

ஊர்ப்

புறத்திருந்தான்,

ஊரகத்திருந்தான்,

ஊருளிருந்தான்,

சான்றோருழைச சென்றான், மாடத்தின்கீழிருந்தான்,
மாடத்தின்மேலிருந்தான், ஏர்ப்பின் சென்றான், 'காட்'

9

66

தொல்காப்பியம்

[வேற்றுடை]

செச்சா ரோடும்,' ஊரய லிருந்தான், ஊர்ப்புடை யிருந்தான்.

தேவகை என்பது திசைக்கூற்று. அது, 'வடக்கண் வேங்கடம், தெற்கண்குமரி' என வரும்

எனது என்பது இடைச்சொல்

தேர்முன் சென்றான், சான்றோரிடை யிருந்தான்,
கோயிற்கடைச் சென்றான், தந்தைதலைச் சென்றான்,
கைவலத் துள்ளது கொடுக்கும், கையிடத் திருந்தான்
எனவும் வரும்.

‘அன்ன பிறவும்’ என்றதனால், ‘கிழவோ டேத்து’
என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. (கரு)

78. வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை
யீற்றுநின் றியலுந் தொகைவயிற் பிரிந்தே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், வேற்றுமைக்-
கெல்லாம கிடந்ததோரா இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுத-
லிற்று.

உரை: அக் கூறிய வேற்றுமைகள் தொக்கு முடி-
யவும் வேண்டும், அத் தொக்க வேற்றுமையுருபு விரி-
யங்கால் யாண்டு நின்று புலப்படுமோ வெனின், மொழி
யீற்றுக்கண்ணே புலப்படும் என்றவாறு.

மற்று, ‘ஈறு பெயாக்காகும்’

[வேற்றுமை - 8]

என்புழி விளங்காதேர்வெனின், விளங்காது; ஆண்டு,
அது, உருபு பெயர்திறுதி வந்து நிற்கும என்றார்; அங்-
கனம் நின்ற உருபு தொகும். தொகுத்தல் என்பது புலப-
படாமை யன்றே, மற்று அது பின்பு புலப்படுங்கால்
தான் நின்ற ஈற்றே புலப்படும் என்பது சொல்லவேண்டும்
என்பது. (கசு)

[பியல்]

சொல்லதிகாரம்

67

79. பல்லா ருகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கு
மெல்லாச் சொல்லு முரிய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும்
வேற்-

றுமைக்கண்ணே கிடந்ததோர் இலக்கணம்
உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

உரை : உருபு தொக்கும் விரிந்தம நிற்கும்
என்றார்,

அவ் வருபேயும் அன்று, ஆண்டுப
பிறசொற்களும் உள,
அவ் வருபேயேபோல வந்து ஒட்ட நிற்பன,

அவையெல்லாம்

அவ் வருபேபோல ஆண்டே தொகுத்தலும்

விரித்தலும்

உடையன என்றவாறு.

குதிரைதேர் என்பது, குதிரையாற்

பூட்டப்பட்ட

தேர்; ஆன் என்பது ஆண்டு உருடி, பூட்டப்பட்டது

என

ஆண்டு உருபல்லது 'ஆண்டு உருடி தொக்கு

நின்றாங்கே

நிற்கவும் அமையும், விரிததுக காட்டவும்

என்பது.

அமையும்

'பல் ஆறாகப் பொருள் புணர்ந்து இசைக்கும்'

என்-

பது, பலவாறானும் பொருள் ஏற்ப வந்து

ஒட்டுவன

என்றவாறு.

(கஎ)

இரண்டாவது வேற்றுமையியல் முற்றிற்று.

வேற்றுமை மயங்கியல்

80. கரும மல்லாச் சார்பென் கிளவிக்
குரிமையு முடைத்தே கண்ணென் வேற்றுமை.

என்பது குத்திரம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்ததோவெனின், வேற்றுமை தம்மின் மயங்கினமை உணராததினமையின், வேற்றுமை மயங்கியல் என்னும் பெயர்த்தது.

இத் தலைச் குத்திரம் என்னுதலிற்றேர் வெனின், இரண்டாவதொடு ஏழாவது மயங்குமாறு உணராததுதல்துதலிற்று.

உரை: இரண்டாவது கருமச்சார்பும கருமமல்லாச்சார்பும் என இருபொருள் உடைத்துத் தூணைச் சார்ந்தான் என்பது, கருமச் சார்பாவது அதனையுறச் சாருமாதலால். இனி, அரசரைச் சாராதான் என்பது கரும-

மில் சார்பு.' ஆக் கருமமில் சார்ச்சிப பொருண்மைக்கண் ஏழாவது வருதல் உரிமை யுடைத்து என்பது.

வரலாறு: அரசரைச் சார்ந்தான் என்புழி அரசர்கட் சார்ந்தான் என்பதும் ஆக என்பது. (க)

சொல்லதிகாரம்

69

81. சினைநிலைக் கிளவிக் கையுங் கண்ணும்
வினைநிலை யொக்கு மென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் இரண்டாவதனோடு ஏழாவதன் மயக்கமே கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: சினைப்பொருட்கு இரண்டாம வேற்றுமையும் ஏழாம வேற்றுமையும் ஒத்த கிழமையாம் என்றவாறு.

வரலாறு கண்ணைச் சூத்திரம், கண்ணுட் சூத்திரம் என வரும் (உ)

82. கன்றலுஞ் செலவு மொன்றுமார் வினையே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அவை இரண்டன் மயக்கமே யுணர்த்தாதல் நுதலிற்று.

உரை : கன்றல சேலடி எனனும் பொருட்கு இரண்டாவதும் ஏழாவதும் தொழிலான் ஓகரும என்றவாறு.

வரலாறு : சூதினைக் கன்றினான், சூதின்கட் கன்றினான், நெறியைச் சென்றான், நெறிகுட் சென்றான் எனவரும். (ந)

83. முதற்சினைக் கிளவிக் கதுவென் வேற்றுமை
முதற்கண் வரினே சினைக்கை வருமே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், 'சினைநிலைக் கிளவிக் கைபுங் கண்ணும்' [சூததி 2] என்னும் சூத்திரத்திற்குப் புறனடை யுணாததுதல நுதலிற்று.

உரை : முதலும் சினையும் தொடருங்கால முதற் பொருட்கண் ஆழுவது வருமேயெனின், சினைப்பொருட்கு இரண்டாவது வருக என்றவாறு

வரலாறு : 'யானையது கோட்டைக் குறைத்தான்' எனவரும். (ச)

84. முதன்முன் னைவரிற் கண்ணென் வேற்றுமை
சினைமுன் வருத நெள்ளி தென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அத-
ற்கே புறனடை யுணாததுதல் நுதலிற்று.

உரை: முதற் பொருட்கு இரண்டாவது வருமே
யெனின், சினைப்பொருட்கண் ஏழாவது வருதல் தெளி-
வுடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு: யானையைக் கோட்டுக்கட் குறைத்தான்
என வரும்.

‘தெள்ளிது’ என்றதனால், ‘யானையைக் கோட்டைக்
குறைத்தான்’ எனலுமாம். (ந)

85. முதலுஞ் சினையும் பொருள்வேறு படாஅ
நுவலுங் காலைச் சொற்குறிப் பினவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஐயமறுத்தல்
நுதலிற்று.

உரை: இதுதான் சொல்லுவான் குறிப்பொடு
படுத்தவிடத்துச் சினைதான் முதலுமாம் என்றவாறு.

வரலாறு: கோட்டது நுனியைக் குறைத்தான் ;
கோட்டை நுனிக்கட் குறைத்தான், கோட்டை நுனி-
யைக் குறைத்தான், எனச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு
படுத்தவிடத்துச் சினைதான் முதலுமாயிற்று. முதல் சினை
யாவது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (சு)

86. பிண்டப் பெயரு மாயிய றிரியா
பண்டியன் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் ஐய-
மறுத்தல் நுதலிற்று.

மயங்கியல்] சொல்லதிகாரம்

71

உரை: பிண்டப் பெயரும் அதுவே ; தெரியில்
அப்

பொருளின் வேறு பிண்டம் ஒன்றில்லை
விலக்கப்பட்டுக்

கிடந்தது. வழங்குமாற்றால் உண்டு போலுமாம்
என்பது

பிண்டப் பெயர் என்றவாறு.

உறுப்பின் கிழமை ஒழித்து ஒழிந்த தற்கிழமையி-
னாயிற்று.

வரலாறு : எட்குப்பை, நெற்குட்பை என்றால்,
எள்-

ளின் வேறு குப்பை, நெல்லின் வேறு குப்பை
என்ப

தொன் றில்லை. எட்சாகது, கோட்டுநாறு
என்பனவும்
அவை.

(எ)

87. ஒருவினை யொடுச்சொல் லுயர்பின்
வழித்தே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது
மூன்றாம்

வேற்றுமைப்பொருட்கண்ணதோசொல்வன்மையுணரத்-
துதல் துதலிற்று

உரை : மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருள்
விரிப்புழி,

‘அதனொ டியைந்த ஒருவினைக கிளவி’ [வேற்றுமை -

என்றான். அதாவது, ஒருவினையினுழை
ஒடுக்கொடுத்த-

துச் சொல்லுக என்றவாறு; ஆகலான் இவ்வாறு
இச்

சொல்லினான் இயைபுடைததாய் ஒருவினையொண்டு
வருங்-

கால் அவ்வொடு உயர்வுபற்றி வரும என்றவாறு.

வரலாறு: 'அரசனொடு வந்தார் சேவகர்'
எனவரும்.

மற்று, 'நாயொடு நம்பி வந்தான்' என
இழிவுபற்றி

வருமால் எனின், உயர்வுதாம் பல: குலத்தால்
உயர்-

தலும், தவத்தால் உயர்தலும், நிலையால்
உயர்தலும்,

உபகாரத்தால் உயர்தலும் என. அவ்விழிந்தவழி
ஒடு

வைத்துச் சொல்லியது அந்நிலைக்கண் அது
சிறப்புடைத்-

தாகலின் என்பது

(அ)

[வேற்றுமை]

88. மூன்றனு மைந்தனுந் தோன்றக் கூறிய
வாக்கமொடு புணர்ந்த வேதுக் கிளவி
நோக்கோ ரனைய வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மூன்றாவதும்
ஐந்தாவதும் ஏதுப்பொருட்டு ஐந்தத கிழமைப என்பது
உணர்த்துதல துதலிற்று

உரை: மூன்றும் வேற்றுமையானும், ஐந்தாம் வேற்-
றுமையானும் எடுத்தோத்பபட்ட ஆக்கமொடுபுணர்ந்த
ஏதுப்பொருண்மை ஆராயுங்கால் ஐந்ததன்மைய என்ற- வாறு.

வரலாறு வாணிகத்தான் ஆயினான் ; வாணிகத்தின்
ஆயினான் என வரும். (சு)

89. இரண்டன் மருங்கி னோக்க னோக்கமவ்
விரண்டன் மருங்கி னேதுவு மாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மேற்
சூத்திரத்திற்குரிய முடிவே சாராதது என்றவாறு உணர்- த்துதல
துதலிற்று.

உரை: இரண்டாம வேற்றுமை, நோக்கியநோக்க- மும், நோக்கலநோக்கமும் என இரண்டு பொருளும் உடைத்து. மேற்றான், 'நோக்கலின்' [வேற்றுமை - 10] என்றான்; என்புழி, 'நோக்கலின்' எனவே அவ்விரண்டு நோக்கமும் அடங்கின.

நோக்கிய நோக்கம் என்பது பொறியான் நோக்- குதல்; அது, முனை நோக்கினான் எனவரும்

'நோக்கல் நோக்கம்' என்பது,

'வாழோக்கி வாழும்'

[குறள். செங்கோ - 2]

என்பது. இது கண்ணான் நோக்கியது அன்மையின் நோக்கல்நோக்கம் ஆயிற்று. அப் பொருண்மைக்கண்- மயங்கியல்] சொல்லதிகாரம்

73

னாயின் முன்னாச் சொல்லிய இரண்டு வேற்றுமைப் பொருளும் ஆம் என்றவாறு.

வரலாறு: 'வாழோக்கி வாழும்' [குறள். செங்கோ-2]

எனறகதால், வாளை நோக்கி வாழும் என்பது, இனி,

வாழ்வாய உபகாரம் நோக்கி வாழும் அன்பு.

வாழ்வாய

உபகாரம் நோக்கி வாழும் அன்பு உமாபதி.

(கூ)

90. அதுவென் வேற்றுமையுயர்த்தினைத்

தோகைவயி

னதுவென் னுருபுகெடக் குகரம் வருமே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின, ஆரவது

நான்-

காவதனெறி மயங்குமாறு உணர்த்துகல் துதலிற்று.

உரை. மேல, 'இயற்றுகபி னுடைமையின்

முறை-

மைபின்' [வேற்றுமை - 14] என, ஆரவதனை

முறைமைப்

பொருட்கு உரித்தென்று ஒதினன, அம்

முறைமைப்

பொருள் உயர்த்தினைக்காபின் அது என உருபு

கெடக

குகரம் வரும் என்றவாறு.

வரலாறு: நம்பிககு மகன என வரும

நம்பியது மகன்

எவபுழி இழுக்குள்ளது கண்டு, அது காத்தவாறு.

(கக)

91. தடுமாறு தொழிற்பெயர்க் கிரண்டு
மூன்றுங்

கடிவரை யிலவே பொருள்வயி னான.

இச சூத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின்,
இரண்டாவதும்

மூன்றாவதும் மயங்குமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : தடுமாறு தொழிற்பெயர்க்கு
இரண்டாம்

வேற்றுமைப்பொருளும்
மூன்றாமவேற்றுமைப்பொருளும்
ஒக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : புலி கொல் யாளை என்பது. அது
விரிப்-
புழிப், புலியைக் கொன்ற யாளை — புலி கொல் யாளை
;
புலியாற் கொல்லப்பட்ட யாளை — புலி கொல் யாளை
;
என இரண்டிற்கும் ஒக்கும்.

தமிழாறுதல என்பது இரண்டிற்கு உரித்தாய்
 சென்று வாய்க்கல் ஈண்டு கோற்றொழில் இரண்டிற்கும்
 ஒருகூட (கஉ)

92. ஈற்றுப்பெயர் முன்னர் மெய்யறி பனுவலின்
 வேற்றுமை தெரிப வுணரு மேரே.

இச சூத்திரம் என னுதலிறே வெனின், மேல் எறிததோ-
 தப்படட தமிழ்தொழிற்பெயரை உணரும் ஆறு இது
 என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை புலி கொல் யானை என்பது. அத்தொகைக்கு
 யானை என்பது ஈற்றது இவ் விழையப் பெயர் முன்னாப
 பொருளறிப வருகு சொல், 'மெய்யறி பனுவல்' என்-
 பதனா, அவ விரண்டன வேற மைமாரும் தெரியப்படும
 என்றவாறு

வரலாறு புலி கொல் யானைககோடு வருதது எனின்,
 புலியாற் கொல்லப்பட்டு யானை என விளங்குகும்

இனிப, புலிகொல் யானை ஒடுகின்றது எனின், புலியைக்
 கொன்றது யானை என விளங்குகும்

இனி, ராற்றுப் பொய் முன்னாய் பொருளறிய வந்த
சொல்லான அவ வேற்றுமை தெரிய என்பது பொரு-
ளறிய வாராத சொல்லான அவ வேற்றுமை தெரியலாகா
என்பது.

வரலாறு. புளி கொலையின் கிடந்தது, தேர்ந்து
என்பது (கூட)

93. ஒம்படைக் கிளவிக் கையு மாணுந்
தாம்பிரி விலவே தொகைவரு காலை.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறே வெனின், இன்னும் அவற-
றுககண்ணே ஆவதோ முறைமை உணராததல துத-
லிற்று.

[பங்கியல்] சொல்லதிகாரம்

75

உரை : ஒம்படைப்பொருட்கு ஐயும் ஆனும்
லுத்த

கிழமைப் என்றவாறு.

ஒம்படுத்தல் என்பது போற்றத்தல

‘தொகைவரு

காலை’ என்பது, தொகையி னிலைககண்ணே

இமீமயககம்

ஆவது என்றவாறு

வரலாறு 'பிஷி போற்றிவா வாழி பைய' என்.

பிழிப்

பிஷியைப் போற்றிவா என அம், பிஷிநா அப

வதம்

போற்றிவா என அம் ஆத என்பது.

'தொகைவரு காலை' என்பதனை யாண்டும்

ஒட்டிக்

கொள்க என்பது

(கச)

94. ஆறன் மருங்கின் வாழ்ச்சிக் கிழமைக்
கேழு மாகு முறைநிலத் தான.

இச சூததிரம் என ஆதகிறேர் வெனின்,

ஆழ்வதேனா

ஏழாவதன் மயககம் உணர் துதல நுகறிந்து
உரை. ஆழ்வதேனா எ நுகதேதாதபபட்ட

வாழ்ச-

சிப்பொருட்டு ஏழாவதம் ஆம் உ றையும

நிலமாகலான்

என்றவாறு

வரலாறு காட்டது யானை அன்புழிக், காட்டுள்
யானை

என்றுமாக அனட்டது.

(கடு)

95. குத்தொக வருஉங் கொடையெதிர் கிளவி
யப்பொரு ளாறற் குரித்து மாகும்.

இச சூத்திரம் அன்னுதலிற்றேர் வெனின்,
நான்காவதன்

பொருள் ஆரவதற்குச் செல்லுமாறு உணர்த்துதல் நுத-
லிற்று.

உரை நான்காம் வேற்றுமை தொக்குக
கொடை

யெதிராது நின்றவழி ஆரவது சொல்லவும்
அமையும்
என்றவாறு.

வரலாறு: நாகாபலி என்பது ஆண்டு நாகர்க்குப் பலி என நான்காவது தொக்குநின்றது: அந் நிலைக்கண் நாகரது பலி என ஆழுவதும ஆக என்றவாறு.

கொடை எதிர்தல் என்பது — விழுப்ப முடையாரை நுதலியக்காற் கொண்டவைதது விருமபிக் கொடுத்தல். நாகர்பலி என்பது அவர்க்குத் திரிபில்லாமைபினுன் நாக-ரது பலி என உடைமைக்கிழமை செப்பலாயிற்று என்-பது கருத்தது. (கசு)

96. அச்சக் கிளவிக் கைந்து மிரண்டு
மெச்ச மிலவே பொருள்வயி னான.

இச சூத்திரம் எனனுதலிறேர வெனின், ஐந்தாவதனோடு இரண்டாவதன் மயக்கம் உணராததுதல் நுதலிற்று

உரை அச்சம் பொருண்மைக்கு ஐந்தாம் வேற்று-
மையும் இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஒத்த கிழமைய
என்றவாறு

வரலாறு புலியின் அஞ்சம், புலியை அஞ்சம் என வரும்.
புலியை அஞ்சம் என்புழிப் புலி காரணமாக அஞ்சம் என
மாறுகொள்க. (கசு)

97. அன்ன பிறவுந் தொன்னெறி பிழையா

துருபினும் பொருளினும் மெய்தடு மாறி

யிருவயி னிலையும் வேற்றுமை யெல்லாந்

திரிபிட னிலவே தெரியு மேர்க்கே. இச் சூத்திரம்

என்னுதலிற்றே எனின், சொல்லப்பட்ட மயக்கத்திற்குப்

புறனடைபுணர்த்துதலு நுதலிற்று.

• உரை : அனைபோலவனவும பிறவும மேற்கொண்டு

அடிப்பட வழங்கும் வழக்கொடு மலையாது உருபும்

பொருளும் தமமுள் ஒன்றனோடொன்று தடுமாறி அவ்

மயங்கியல்]

சொல்லதிகாரம்

77

விரண்டி டத்தும் நிலைபெற்ற வேறுபாடு வழி

என்று

களையப்படா ஆராயுமிடத்து என்றவாறு.

‘உருபினும் பொருளினும் மெய்தடுமாறி’

என்பது,

யாண்டு உருபு சென்றது ஆண்டுப பொருள்

சென்றது

எனப்படும. யாண்டுப பொருள் சென்றது ஆண்டு

உருபு

சென்றது எனப்படும என்பது ‘பிறவும’

என்றதனால்,

முறைக குத்திக் குத்தினா எனபுழி, முறையிற் குத்தினார்
என்றும், முறையாற் குத்தினா என்றும், 'கடலொடு
காடொட்டாது' என்புழிக், 'கடலை

காடொட்டாது'

என்றும் வருவன கொள்க

(கஅ)

98. உருபுதொடர்ந் ததிக்கியவேற்றுமைக்

கிளவி

யொருசொன் னிடைய டொருள்சென் மருங்கே.

இச குத்திரம் எவ்வுதலிற்றே வெனின, 111

உருபு

தொடா நது அந் ககி க்வறவழிப ப ிவதோ 1

இலக்கணம்

உணாததுதல நுதலிற்று

உரை . 111 உ ருபு தொடர்நது அந் ககி நன்

ற-

விடத்து இயதிபுருபு முடி நத முடிவே

அழிந்தனவற்றிற்-

கும முடிபாக என்றவாறு

வரலாறு . யானையது கே ி டடை னுனிக்கட்

குறைத்-

தான் என வரும.

வேற்றுமையும்

குறைததான் என்பும் ஒரு வினையானே பு
புநதவாறழிக.

‘தினையிற் கிளியைக் கயரம்’ என்பதும் அது.

(கக)

99. இறுதியு மிடையு மெல்லா வருபு

நெறிபடு பெ ாருள்வயி நிலவுதல்

வரையார்.

இஃ குத்திரம் என்புதலிறேடு வெனின், உருபு
நிற்கும்

இடவேறுபாடு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

*

இறுதி : கடந்தான் நிலத்தை . வந்தான்

சாத்த-

னோடு; கொடுத்தான சாததற்கு; வலியான் சாத்தனின்

;

78

தொல்காப்பியம்

[வேற்றுமை

ஆடை சாததனது; இருந்தான குன்றத்துக்கண், என

வரும.

இனி, இடை வருமாறு : நிலத்தைக் கடந்தான் ; சாத்தனெடு வந்தான் சாததற்குக் கொடுக்கும் . சாத-தனின் வலியை ராததனது ஆடை . குறைத்துக்கண் இருந்தான் என வருமாறு

இனி, நெறிபடுத்துதல் என்பது வழக்குப்படுத்தல் ; வழக்குப்படுவழிபே அவை நீட்டிப்பைத் தரவது அல்லாத வழி அவை நீட்டி எனபது அவ்வழிகொண்டான் என்புழி அவ்வழிக்கூட கொண்டான என வேண்டுவது என்றவாறு பிறவுப அனை (உ௦)

100. பிறிதுபிறி தேற்றலு முருபுதொக வருதலு
நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கென்ப.

இசு சூத்திரம் எனதுகூறியே 'வெனி' , இதுவா அவ வேறுபாடு பங்குத கூட பிறிதுபாடுவதோ இலங்கணம் உணர்த்துகல் குறிப்பிடுமா

உரை ஓர் உருபு ௨ உருபு ௩ உருபு ௪ யேற்றலும், உருபுகள் பிற்பாட்டாது நிறுத்தலும் இலங்கணத்திப பட்டன என்றவாறு

பிறிதுபிறிதேற்றல் என்பது, ஆரம் வேறுபாடு உருபு தானல்லாத உருபுகளை ஏற்பது

அது வருமாறு சாததனதனை, சாததனதனென்ற
என ஆரவது ஒழிதது, எழுவதனகாரியம் ஒட்டுக.

இனி, உருபு தோக வருதல் உலகைதக கடந்தான்
என்புழி, வேற்றுமை யுருபு தொக்கு, உலகந்தான்
என வரும்.

இறுதிக்கண், 'கடந்தான் உலகை' என்புழி, 'கடந்தான்
உலகை' என வரும். உறையனவும் அவ்வாறே
தொகும என்பது. (உக)

பங்கியல்] சொல்லதிகாரம்

79

101. ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின் மெய்ப்புருபு தொகாவு விறுதி யான.

இசு குத்திரம் என்னுதலிறே வெனின், மேல் உருபுகள்
தொக வருவன என்றல், அததொக வருவனவற்றது
உலகை ஒவ்வாதது கண்டு அது உலகைததலதுத-
லிறறு

உரை இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளும், ஏழாம்
வேற்றுமைப் பொருளும் அல்லாதவழி இறுதிக்கண்
தொகவாரி என்றவாறு

அது சொல்லவே, மறறைய உருபெல்லாம் இறுதிக-
கண் விரிநகே வருகுவ என்பதாம்.

வரலாறு நடந்தான் நிலம், கடந்தான் நிலத்தை,
இருந்தான் குவறிகது, இரந்தான் குன்றிகதுநன் ;
எனத் தொரும விரிநகை வந்தவாறு

வந்தான் ராததனெடு என்பது வந்தான் சாததன்
என ஒடு தொகுநிலைபடுங்கொலோ எனிற, படாது என-
பது மற்றையனவும் அன்ன (உஉ)

102. யாத னுருபிற் கூறிற் ருயினும்

பொருள் சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்

இச முத்திரம் என் னுதலிற்றே வெனின், உருபுகள் ஒரோ
வழித் தததம் பொருண்மை யின்றியும் மயங்குதலுரிய
என்பது உரைதகுதலுதலிற்று

உரை . யாதாலும் ஓர் உருபிற் கூறப்பட்டதே ஒரு
சொல்லெனினும், கூறிய அவுருபின் பொருள் படுங்-
கொல்லோ எனின், படாது என்பது அக் கூறப்படாத
பிற உருபு உளவன்றே அவற்றதுமாகும், அச்சொல்
அவற்றுப பொருள்படச் சொல்லின் என்றவாறு.

[வேற்றுமை]

வரலாறு :

‘கிளையரி நாணற் கிழங்குமணற் கீன்ற
முனையோ ரன்ன முள்ளேயிற்றுத் துவர்வாய்’ (அகம் - 212)

என்னும பாட்டி-னுள், ‘மணற்கீன்ற’ என நான்காவதன் உருபு வந்ததேனுப, மணலுள் ஈனற் என ஏழாவதன் உருபே கொள்க, அதற்கேற்ற பொருட்டாகலின், இது, வழக்கினுள் ஒன்றன் பொருண்மைக்கட் பிறிதோர் உருபு பொருளொடுபடாது சென்று நிற்ப வழங்குதலும் உண்மை கண்டு அது காத்தவாறு (உரு)

103. எதிர்மறுத்து மொழியினுந் தத்த மரபிற்
பொருணிலை திரியா வேற்றுமைச் சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், வேற்றுமையுருபுகள் தமபொருள் மாறுபட சின்றுழியும் தமபொருள் என்பது உணராததுதலு நுதலிற்று

உரை : எதிர் மறுத்துச் சொல்லிற்றுழியும் தம பொருண்மை மாறுபட திரியா என்றவாறு.

வரலாறு மரத்தைக் குறையான் என்புழி, இரண்டாவதன் பின் அப்பொருள் இல்லாமன; இல்லை யெனினும் அப்பொருட்டாக என்பது

பிறவேற்றுமைப் பொருள்களையும் இவ்வாறே எதிரமறுத்து ஒட்டிக் கொள்க (உச)

104. கு ள் ஆன் என வருஉ மிறுதி
அவ்வொடுஞ் சிவ னுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அவ் வருபுகள் ஒரு சார் செய்யுளுள் திரிபுபட நின்றல் கண்டு, அஃது உணர்த்துதல் நுதலிற்று,

[மயங்கியல்]

சொல்லதிகாரம்

81

உரை : கு ள் ஆன் என வருஉம

என் வருபின்

இறுதி|| இ செய்யுளுள் அகர ஈர்தி நிற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு முன்னா ர் நுத்திராக துட் காட்டுதலும்

(உரு)

105. அவற்றுள்

அனபி பிறத்த லஃறிணை மருங்கிற்
சுவ்வு மையு மில்லென மொழிப.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றே? வெனின, எய்தியது

விலக்-

சூதல் நுகலிற்று.

உரை அவற்றுள் சுவயம் ஐயம்

அஃறிணைக்கண்

“ . . . ”

அகரவருகல் எய்தா எனறவாறு.

மறறை ஆன் உருபாரின் அஃறிணைக்கண் ஆம

உயா-

திணைக்கண்ணும் எய்தும் எனது

இனி, உயாதிணைக்கட சுவயம் ஐயம் வருமாறு.

‘கடிநிலையினறே யாசிரியற்கு’ எனற்பாலது,

‘ஆசிரி-

யற்கு’ [தொல எழுத்து, பன்னிமயங் 94]

என்றபிறறு.

‘காவலோனைக் கலிறஞ்கமமே’ எனற்பாலது,

நாவ-

லோனக ககரிதஞ்சமமே' என்ருயிற்று
இனி, ஆன் இருதினைககணனும வருமாறு .

‘புளவரினா’

‘புலவரான’

என இருவழியுங் கண்டுகொள்க

(உசு)

106. இதன திதுவிற் றென்னுங் கிளவியு
மதனைக் கொள்ளும் பொருள்வயி னுனு மதனாற்
செயற்படற் கொத்த கிளவியு
முறைக்கொண் டெழுந்த பெயர்ச்சோற் கிளவியும்

††

82

தொல்காப்பியம்

[வேற்றுமை

பால்வரை கிளவியும் பண்டி னுக்கமுங்
காலத்தி னறியும் வேற்றுமைக் கிளவியும்
பற்றுவிடு கிளவியுந் தீர்ந்துமொழிக கிளவியு
மன்ன பிறவு நான்க னுருபிற்
ஒென்னெறி மரபின தோன்ற லாதே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வேனின், நான்காம வேற்-
றுமை ஏனைய வேறுபாட்டை நண்ணெல்லா ஏ சென்று
மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நடத்திற்று.

உரை : இதனது இதுவிறறு என்பது — யானையது
கோடு கூரிது எனபுழி, ஆண்டு நான்காவது சென்று,
யானைக்குக் கோடு கூரிது என்றாக என்பது .

அதனைக் கொள்ளும் பொருள் என்பது — இவளைக்
கொள்ளும் இவ்வணி எனபுழி, இவடக்குக் கொள்ளும்
இவ்வணி என்றாக என்பது .

அதனாற் செயற்படற்கோத்த கிளவி என்பது—வாயாற்
றககது வாய்ச்சி எனபுழி, வாயக்குக் தககது வாய்ச்சி
என்றாக என்பது

முறைக்கோண்டெழுந்த பெயர்ச்சோற் கிளவி என்பது—
ஆவினது நன்று எனபுழி, ஆவிறகுக் நன்று என்றாக
என்பது .

பால்வரை கிளவி என்பது — கருவூரின் கிழக்கு என்-
புழிக, கருவூரக்குக் கிழக்கு என்றாக என்பது .

பண்பின் ஆக்கம் என்பது — சாததனின் நெடியன்
என்புழிச, சாத்தற்கு நெடியன் என்றாக என்பது .

காலத்தின் அறியுங் கிளவி என்பது—மாரியுள் வந்தான்
என்புழி, மாரிகு வந்தான் என்றாக என்பது ,

பற்றுவிடு கிளவி என்பது — ஊரிற் பற்றுவிட்டான்
என்புழி, ஊர்க்குப் பற்றுவிட்டான் என்றாக என்பது ;
[பங்கியல்] சொல்லதிகாரம்

83

தீர்து மொழிக் கிளவி என்பது — ஊரிற் தீர்தான்
என்புழி, ஊர்க்குத் தீர்தான் என்றாக என்பது ,

அன்ன பிறவும் என்றதனால் — ஊரிற் சேயன், ஊர்க்-
குச் சேயன் என்றாக என்பதும், உறையூரிற் பெரிது
கருவூர் என்புழி, உறையூர்க்குப் பெரிது கருவூர் என்றாக
என்பதும், பிறவும் இவ்வாறாக வருவன கொள்க.

இவையெல்லாம் நான்கனுந்நிற வேறுபாடுதன்மேற்-
கொண்டு அடிப்படடு வந்த வழக்கு என்றவாறு. (உஎ)

107. ஏனை யுருபு மன்ன மரபின

மான மிலவே சொன்முறை யான.

இச சூத்திரம் என்னுதன்றேர வெனின், இதுவும் மயக்-
கமே உணர ததுதல. நுதன்றது

உரை நான்காம் வேற்றுமை உருபல்லன பிறவும்
ஒன்றன்பொருணமைக்கண் அது செவநுகுச செல்வன
உளவேற் குற்றமில்லை என்றவாறு

வரலாறு: வழக்குப்பெற்றவழிக் கணக்கொள்க (உஅ)

108. வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே
நிலனே காலங் கருவி யென்றா

வின்னதற் கிதுபய னாக வென்னு
மன்ன மரபி னிரண்டொடுந் தொகைஇ
யாயெட் டென்ப தொழின்முத னிலையே.

இச சூத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், வினைச்சொல்
இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை இவ் வெட்டொடுந் தோன்றிற்கும் வினைச்-
சொல் என்றவாறு

வரலாறு: வினைநான் என்ற சொல்லாலே அவ்-
வெட்டும பெறும என்பது

பேறுமாறு வணிகதான என்ற வினை விளங்கிற்று ,
அதனால் வணிகதற்முழிண்மை விளங்குப .

சேய்வது என்பது — செய்தான ஒருவன் என்பது
விளங்கும்.

சேய்ப்படு பொருள் என்பது—குடந் தொடக்கத்தன
என்பது விளங்கும்.

நிலம் என்பது — நிலத்திற் பந்த தென்பது விளங்கும்

காலம் என்பது — இரவானும் பகலானும் என்பது
விளங்கும்

கருவி என்பது — கோலும் திரிகைபுட என இத்
தொடக்கத்தன விளங்கும்

இன்னதற்கு என்பது—ஒருவற்கு என்பது விளங்கும்

இது பயன் என்பது — அறமானும் பொருளானும்
உரோவொன்று பயங்கும் என்பது விளங்கும்

இஃது அங் கொடிய கண்ணபூம் கோன்ற நிற்கு-
மாறு . பிறவுமா அல்ல (உக)

109. அவைதாம்

வழக்கியன் மருங்கிற் குன்றுவ குன்றும்.

இஃ முதலாம் என்னுதலிறோர் வெனின, ரோற ரொலப-
பட்ட வினைத்திறம் பரிவோர இலக்கணம் உணர்த்துதல
துதலிற்று

உரை. ரோற ரொலபப்பட்ட எடும் உடன
விளங்காது குறைப நிறபனயும் உள் வழக்கினுள் வினைச-
சொற்கள் அவற்றவாறு

வரலாறு ல்லாடி யாடி நறு என்பழி, வெய்யபரி
பொருளும் இன்னொருது என்பதும் இன்னது பயகமும
என்பதும் இல்லை இறவும் அனை. (10)

மயங்கியல்] சொல்லதிகாரம்

85

110. முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கிளவியுஞ்
சினையிற் கூறு முதலறி கிளவியும்
பிறந்தவழிக் கூறலும்

பண்புகொள் பெயரு

மியன்றது மொழிதலு மிருபெய

ரொட்டும்

வினைமுத லுரைக்குங் கிளவியோடு

தொகைஇ

யனைமர பனவே யாகுபெயர்க் கிளவி.

இச குத்திரம எனலுதலிறோரெ னெனின,

ஆகுபெயர

உணாததுதல துதலிறுது

உரை. முதலிற் கூறுஞ் சினைபறி கிளவித

தொடக்-

கத்தன யமு கூறிய பினனை அனைபா பினவே

எனவா,

அவ விலககணத்தன அவை எனிறவாறு

முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கிளவி எனபது — முதலா

று

சினைபயச சொல்லுதல எனிறவாறு

அது, தெங்கு திவழினை , கநிந தின்றுனை

எனவரும.

சினையிற் கூறும் முதலறி கிளவி எனபது —

சினைபின்

பெயர்கூற முதல விளிங்குவது எனிறவாறு

அது, இல்லநடநி வாழும் பூநடநி வாழும்

எனவரும.

அவ்-

பிறந்தவழிக் கூறல் என்பது — ழரிடங் கூற

விடத்தாயின பொருண்மை பி னிறநல் சவறவாறு.

அது, குழிபாட்டி என வரும்

அக்

பண்புகோள் பெயர் என்பது — ஒரு குணங்கூற

குணமடைந்த பொருள் விவங்கிநிறநல் ,

அது வருமாறு : நீலம் என்பதோர் பண்பு;

அப்

பண்பு ர வெ ர ல் அட ட ட ண்பினை யடைந்த

ஆடையானும்

நிறவாற்றினும் விவங்குதல் என்பது

இயன்றது மொழிதல் என்பது — இயன்றது

என்பது

செய்கை , அச செய்கை சொல்ல அச செய்கை

நிகழ்ச்-

சிறிய வேறுபாடும் அப்பெயரத்தாய் விளங்கும்
அது வருமாறு: ஏறு, குத்தி என, ஏறியவும் குத்தவு-
மாயின அத தொடக்கத்தன விளங்கி நீற்கும் எனபது

இருபெய ரோட்டு எனபது — இரண்டு பெயர் ஒட்டி
நிற்பது அது சொல்லு பிறிதுபொருள் விளங்கும்
அது வருமாறு: பொறுறொடி என்பது, இருபெயர் தீன்று
ஒட்டிற்று, அது சொல்லு பொறுறொடி தொடட்டாளை
விளக்கும் எனபது

வினைமுத லுரைக்குங் கிளவி எனபது—வினைசெய்தான்
பெயர் சொல்லு, அவன் செய்பொருளை யறிய நிறை
என்றவாறு அது, தோல்காப்பியம், கபிலம் எனபன

ஆகுபெயர் என்ற பொருணை யெனையெனின்,
ஒன்றன பெயர் ஒன்றற்காய் நிறை என்றவாறு (௩௧)

111. அவைதாம்

தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணலு
மொப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலு
மப்பண் பினவே நுவலுங் காலை.

இசு சூத்திரா எனனுதலிறேர வெனின், இவ்வுடம் ஆகு-
பெயாக்கண்ணே யாவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல
துதலிற்று.

உரை அவ வாகுபெயாக்கள் முதற்கண் ஆங்கூலம்,
அம் முதற்கே யன்றி அப் முதலொடு தொடராத
பொருண்மேல் நிறறலும், முதற்கு எவ்வினையு மிலலா-
தனமேல் நிறறலும் என இரண்டி லக்கணம் உடைய
என்றவாறு.

தத்தம் பொருண்மைபிற றபொயாடு சிவனால் —
தெங்கு கடு என்னுந் தொடக்கத்தன தெங்கு என்ற-
விடத்து தெங்கின்காய் எனல் கொங்க . கடுவுடம் அன்-
னதே.

யங்கியல்]

சொல்லதிகாரம்

87

ஒப்பில் வழியாற் றிறிதுபொருள் சுட்டல்-நீலம் என்-
றது நீலமுண்ட ஆடைபெனின், அவ்விடத்து நீலத்திற்கு
எவ்வினையுமினறி நின்ற தாடை எனக் கிறவுடம் அன்ன.

இங்ஙனம் தத்தம் பொருட்டு இயைந்தவனவற்று
மேலனவும், இயைபாதவற்று மேலனவும் என இருவகை-
யவாய் நிற்கும் அவ வாகுபெயாக்கள் என்றவாறு (௩௨)

112. வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், இதுவும் ஆகு-
பெயராககண்ணே கிடந்ததோர் பகுதி யுணர்த்துதல்
நுதலிற்று

ஆகுபெயர்க்கு ஆவதோர் வேறுபாடு தெரிந்துணர்க.
ஆவதோர் வேறுபாடு என்னெனின், தொல்காப்பியனார்
சொல்லப்பட்டது தோல்காப்பியம் என ஈறு திரிந்தது
அன்றியும், 'வேற்றுமை மருங்கில் போற்றல் வேண்டும்'
என்றல் அவ வாக்குபெய ரெல்லாம் வேற்றுமைபொடு
தொடர்ந்த மருங்கினைப் போற்றியறிதல் என்றவாறு.

யாதோ வெனின், தெங்கினதுகாய் தெங்கு என
ஆறுவது தொடர்ந்தது லீலத்தைபுடைய ஆடை நீலம்
என இரண்டாவது தொடர்ந்தது. பிறவும் இவ்வாறே
தொடர்ந்தவாறு போற்றியறிதல் என்றவாறு

இனி, அல்லதூஉம் ஆகுபெயராக தத்தம் பொருள்-
வயிற் றம்மொடு சிவனின் என்றும், ஒப்பில் வழி-
யாற் பிறிதுபொருள் சுட்டின என்றும் போற்றி யுணர்தல்
என்றவாறு (௩௩)

113. அளவு நிறையு மவற்றொடு கொள்வழி

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றேவெனின், அளவும் நிறையும்
ஆகுபெயராவன உள என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று,

88

தொல்காப்பியம்

உரை : அளவும் நிறையும் ஆகுபெயர் அறினவவையு
மேற்கூறியபோல என்றவாறு.

வரலாறு காழி, ௨ மககு என அளக்கப்படும் பொரு-
ளையும், தொடி, துலாம் என ௨ மககப்படும் பொருளையும்
என்பது பிறவும் அனன (௩௪)

114. கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்

கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தவர் கோளலே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இஃது ஆகு-
பெயர்க்குப் புறனைக் கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை : மேற் சொல்லப்பட்டனவன்றி வரும் ஆகு
பெயரும் உள அவற்றையும் சொல்லப்பட்ட இலக-
கணத்தான உணர்த்து கொள்க என்றவாறு.

அவை வருமாறு யாழ் கேட்டான் : குழல் கேட்டான் எனப், அவற்றினையுரை கேட்டாரை

பசுப போல்வானைப் பசு என்ப, பாவை போல்வானைப் பாவை என்ப

இனி, எண்ணிற கேதவாகிய ஐடங்கனையும் ஒன்று, பதது, நூறு என்ப இனி, 'எழுதது' [தொல் எழுதது. நான்மரபு - 1] என்பதும் அது பிறவும அனன

இனிக, கிளந்தவல்ல பிற எனனது, வேறு என்றதனால், ஆகுபெயராகப் பிறுதியும் என்பது நாட்டுரு (நூடு)

மூன்றுவது வேற்றுமை மயங்கியல் முற்றிற்று.

நான்காவது

விளி மரபு

115. விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரொடு
தெளியத் தோன்று மியற்கைய வென்ப.
என்பது சூத்திரம்.

இவ்வோதது என்ன பெயர்த்தோ வெனின், விளி
வேற்றுமையது இலக்கணம் உணர்த்தினமையின், விளி-
மரபு என்னும் பெயர்த்து

இனி, இத் தலைமுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின்,
விளிவேற்றுமையது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை விளி என்பன தன்மை ஏற்குமபொருளொடு
பாபபுறத தோன்றும் தன்மைய என்றவாறு.

தன்மைய என்றான், விளி பெயரொடு கொள்ளும்
என்பதூஉம், கொள்ளுங்கால ஏற்கும் என்பதூஉம்,
பெயரொடு கொள்ளும் என்பதூஉம் சொல்லப்பட்டதாம்.

‘தெளியத தோன்றும்’ என்றது, விளியை வேற்-
றுமை அன்றென்பாரும் உளர், அது மறுத்து வேற்று-
மையே எனற்கு என்பது.

12

90 தொல்காப்பியம்

[விளி

‘எனப்படுபு’ என்று பன்மை கூறினார், ஈறுதிரிதல்.
ஈற்றயனீடல், பிறிதுவந்தடைதல், இயல்பாதல் என
நான்கு பகுதியவாகலான் என்பது. (க)

116. அவ்வே

இவ்வென வறிதற்கு மெய்ப்பெறக் கிளப்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற் சொல்லப்-
பட்டனவற்றை இனிச சொல்லுப என்பது உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

உரை. அவை இவையென அறிதற்கு வழக்குப்பெற
இனிச் சொல்லப்படும் என்றவாறு. (உ)

117. அவைதாம்

இ உ ஐ ஓ என்னு மிறுதி

யப்பா னன்கே யுயர்திணை மருங்கின்

மெய்ப்பொருள் சுட்டிய விளிகோள் பெயரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், விளி என்பன-
தாம் இவை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை. உயிரெழுத்தினுள் உயர்திணைப்பெயர்க்கு
விளியேற்கும் எழுத்தாவன இவை என்றவாறு

‘உயர்திணை மருங்கின் மெய்ப்பொருள் சுட்டிய’ —

எனவே, மற்றவற்றைத் திணைக்கண் ளுடைய உள், சிறு வரவின
எனக் கொள்க

அவை வருமாறு: 'குறையறப் பூதத கொடி முல்-
லாய்' என்புழி, முல்லை - முல்லாய் எனவும்,

'செங்கான் நாராய்' என்புழி, செங்கால் நாரை
செங்கால் நாராய் எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (ங)
மரபு] சொல்லதிகாரம்

91

118. அவற்றுள்

இ ஈ யாகும் ஐ ஆ யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இஃக ஐகாரங்கள்
விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

நமசி - நமசி என, இ - ஈயாய் விளியேற்றது.

நங்கை - நங்காய் என, ஐ - ஆயாய் விளியேற்றது.

இங்ஙனமாதல், 'சுறுதிரிதல்' (ச)

119. ஓவும் உவ்வு மேயொடு சிவனும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஓகார ஈறும்
உகர ஈறும் விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

கோ - கோவே என, ஓகார ஈறு ஏகாரமொடு சிவ-
னிறறு.

வேந்தது - வேந்தே என, உகரம் ஏயொடு சிவணிற்று.

இம் முடிபு, 'பிரிது வந்தடைதல்' ஆம். (டு)

120 உகரந் தானே குற்றிய லுகரம்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஐயமறுத்தல் துதலிற்று, மேலதற்கோரா புறனடையெனினும் அமையும்.

உரை: கூறப்பட்ட நான்கினுள், உகரம் குற்றிய-
லுகரம் என்பது அறியாது நின்றவழி, முற்றுகரம் அன்று
குற்றுகரம் என்பது கருத்து. (சு)

121. ஏனை யுயிரே யுயர்தினை மருங்கிற்

ரூம்விளி கொள்ளா வென்மனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தாதது
எய்துவித்தல், துதலிற்று; ஐயமறுத்தது எனினும்
அமையும்.

92

தொல்காப்பியம்

உரை: சொல்லப்பட்ட நான்கு உயிரெழுத்துமல-
லால் மற்றையன உயிர்தினைககண் விளியேலா என்ற-
வாறு.

மற்று, கொள்வன இவை யெனவே, ஒழிந்தன

கொள்ளா என்பது யானே உணரேனோ, இது சொல்ல வேண்டியது என்னையெனின், ஏனை உயிர் உயிதினைக கண்ணிகொள்ளா என, இன்னும் மேற்சொல்லப்பட்டன மேல் ஓதியவாற்றறிப பிறவாற்றினும் விளியேற்கும் என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது என்றவாறு.

கணி - கணியே என, இகர ஈறு ஈகாரப் பேறின்றி ஏகாரமும் பெற்று விளியேற்கும் எனபது (எ)

122. அளபெடை மிகு உ மிகர விறுபெய
ரியற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், எய்தியது விலக-
கல் னுதலிற்று

உரை: அளபெடை இகரம் ஈரின் ஆயல்பாயே
விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: தொழிற் என வரும் பொயாக்கையும் விளி
நிலையும் அதுவே நிறகுமாறு.

இனிச், 'செயற்கைய' என்றதனால், 'கூரண்டு' மூன்று
மாத்திரைபெற எழுதுவாரும், ஐந்துமாத்திரை பெற எழு-

துவாரும் என இருதிறத்தார் ஆசிரியர் என உணர்க. (அ)

123. முறைப்பெயர் மருங்கி னையெ னிறுதி
யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இஃது இறந்தது
காத்தல் துதலிற்று.

மரபு]

சொல்லதிகாரம்

93

உரை மேல் ஐ ஆய ஆகும என்றா , இனி,
முறைப

பெயாககண்ணாயின ஐ ரீது ஆவொடு வருவனவும்

உள

என்றவாறு

வரலாறு அன்னை - அனகு என்றும், அததை

அதநா என்றும் ஆக என்பது

(சு)

124 அண்மைச் சொல்லே யியற்கை யாகும்.

இச - சூத்திரம் எ ன் று, நலிற் றே வெனின், இதுவும்

இறந-

தது காததல நுதலிற்று

உரை அனியா ரை க கூடிமிடத்து அவை

இயல்பே

யாய விளியேற்றும் எனறவாறு.

‘ வரலாறு ’ நமக்கி வாழி, நங்கை வாழி, வேந்தா வா

ழி

எ ன வரும்

(க0)

125. ன ர ல ள வென்னு மந்தான் கென்ப புள்ளி யிறுதி விளிகொள் பெயரே.

இச - சூத்திரம் எ ன் று, நலிற் றே வெனின்,

உயாதிணைக்கட்

புள்ளியி று விளி பேர்ப்பன இவை யென

நு, நலிற் று

உணாததுதல

(கக)

126. ஏனைப் புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா.

இச சூததிரம என்னுததிறே வெனின், எய்தாத
தெய்து
விததல துததிறு ; ஐயமறுத்தது எனினும்
அமைபும்.

உரை மேற சொல்லப்பட்ட நான்கல்லாப்
புள்ளி-
யீறு விளியேலா உயாதிணைககண் என்றவாறு.

மற்று, ஆவனகூற அமையாதோ வெனின்,
'ஏனைப்
புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா' என, இன்னும்
மேற்கூறிய

94 தொல்காப்பியம்
[வி]

புள்ளி யீறு அவ்வாறன்றிப் பிறவாறு விளியேற்றலுடைய

என்றற்குக் கூறினா என்பது

வரலாறு: பொண்டா-பொண்டாரே அனா, தமழன்-
தமழனே அனாம வரும் பிறமா அனா ஏனைபுள்ளி-பும
ஆவதுண்டு.

‘விவாகரானிக கொடுமதன் ஆய’ என்பதும் [புறம்
130] பிறமும் விவாகரானி வரும் கொள்க. (கஉ)

127. அன்னென் னிறுதி யாவா கும்மே.

இச நூதிரம அனாநூதிரமே வெளின், நூதிர முறை-யானே
அகரமாறு விவியேறகுமாயு உணாததுதல துநிறுது
உரை. அன் அனாம பெயரிறுதி ஆவாய் விளி
யேற்கும அனாவாறு

வரலாறு கொழன் - கொழா, கோப்பன் - கோப்பா என
வரும் (கக)

128. அண்மைச் சொல்லிற் ககரமு மாகும்.

இச நூதிரம அனாநூதிரமே வெளின், அயதியது ஒரு மருங்கு
மறுதல துநிறுது

உரை: அணியாமை உயிரிடது அன் அது திரிந்து
அகரமாயும விவியேற்கும அனாவாறு

வரலாறு. உரை - உரை, கோப்பன் - கோப்பா என வரும்

129. ஆனென் னிறுதி யியற்கை யாகும்.

இச் சூததிரம என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும்
னகரவீறு விளியேற்குமாறு உணர்த்துதல நுதலிற்று.

உரை : ஆன் என் னகரவீறு இயல்பாய் விளியேற்-கும்
என்றவாறு.

சொல்லதிகாரம்

95

வரலாறு : சேரமான், மலையமான் என இருநிலை-
மைக்கணனும அனுவே நிற்றாறு என்பது (கரு)

130. தொழிவற் கூறு மானென் னிறுதி

யாயா கும்மே விளிவயி னான.

இச் சூததிரம என்னுதலிறோ வெனின், எய்தியது ஒரு
மருங்கு மறுத்தல நுதலிற்று

உரை ஆன் என் னிறுதி தொழிற் பெயராயின் ஆயாய்
விளியேற்கும் என்றவாறு

வரலாறு : உண்டான் உண்டாய் என வரும்.

இனி, 'விளிவயினான' என்றதனான், வாயிலான் - வாயி-
லாய், பூயிலான் - பூயிலாய் என, இவ்வாறு பெயரினாகிய

பெயரும் ஆயாய விவியேற்கும என்பாரும் உளா. (கௌ)

131. பண்புகொள் பெயரு மதனே ரற்றே.

இச சூத்திரம் என் னுதகிறதே வெனின, இதுவும எய்தி-
யது ஒருமருங்கு மறுததல் துதலிற்று

உரை : அவ்வான துதுதி பண்புகொள் பெயராயின
ஆயாய விவியேற்கும என்றவாறு

வரலாறு : கரியான - கரியாய, ரெப்பான்-ரெப்பாய்
என வரும் நிறவும அவ்வன (கௌ)

132. அளபெடைப் பெயரே யளபெடை யியல.

இச சூத்திரம் என் னுதகிறதே வெனின, எனரவீற்று
அளபெடைசூரிய வுலகணம உணாத முதல துதலிற்று.

உரை : எனரவீற்றுதி அளபெடைப்பெயரும் மேல்
இகரவீற்று அளபெடை யேற்றவாறு எற்க என்றவாறு.

வரலாறு : அழாஅன், புழாஅன் என வரும். (கஅ)

133. முறைப்பெயர்க் கிளவி யேயொடு வருமே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், இறந்தது காத்தல் நுதலிற்று.

உரை . நகரவீற்று முறைபெயராமே பெனின் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்கு என்றவாறு.

வரலாறு : மகன் - மகனே, மருமகன் - மருமகனே என வரும்.

மற்று இவை இருதிணைக்கும் உரியவாம பிறவெனின், உரிய வாயினும் முன்னா, 'வினமபிய நெறிய விளிக்குங் காலை' [விளிமரபு - 33] என்னும மாட்டேறு சொல்லாமையான் நகரவீற்று ஁ற மாமைபற்றி வைததுணாத்தினார் என்பது. (ககூ)

134. தானென் பெயருஞ் சுட்டுமுதற் பெயரும்
யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரு
மன்றி யனைத்தும் விளிகோ ளிலவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோடு வெனின், நகரவீற்றுள் விளியேலாதன இவை எனபது உணராததுதல நுதலிற்று.

உரை . அவைதாம், தான அவன் இவன் உவன்

யான் யாவன் எனபன இவவாறுபெயரும் மேல எவ
வினியும் ஏலா என்றவாறு (௨௦)

135. ஆரு மருவு மீரொடு சிவணும்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், சிறுத்த முறை-
யானே ரகரவீறு வினியேற்குமாறு உணாததுதல் நுத-
லிற்று.

உரை: ஆர் என்னும் ஈறும அர் என்னும் ஈறும
திரிந்து ஈர் ஆகும் என்றவாறு.

சொல்லதிகாரம்

97

வரலாறு: பார்ப்பார் - பார்ப்பீர், கூத்தர் - கூத்தீர்
என வரும். (௨௧)

136. தொழிற்பெய ராயி னேகாரம் வருதலும்
வழுக்கின் றென்மனார் வயங்கி யோரே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியதன்மேற்
சிறப்பிதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ரகரவீறு தொழிற்பெய ராமேயெனின் மேல்
எய்திய ஈறே யன்றி, அதனொடு ஏகாரமபற்றி யேற்க
என்றவாறு.

வரலாறு: உண்டார் - உண்டாரே, சான்றார் - சான்

றீரே என வரும்

‘வழுக்கின்று’ என்பதனால், நம்பியார் - நம்பியீரே, கணியார் - கணியீரே என்பன போல்வன கொள்க (உஉ)

137. பண்புகொள் பெயரு மதனோ ரற்றே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் நுதலிற்று

உரை : பண்புகொள் வந்த, ஆர ஈற்றோடு ஏகாரம் பெற்று விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : செய்யார - செய்யீரே என வரும். (உங)

138. அளபெடைப் பெயரே யளபெடையியல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ரகரவீற்று அளபெடைக்குரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : ரகரவீற்று அளபெடைப் பெயர் இகரவீற்று அளபெடைப் பெயர்போல் விளியேற்கும், இயல்பாய் என்றவாறு.

வரலாறு : மகாஅர், சிறுஅர் என வரும். (உச)

13

98

தொல்காப்பியம்

[வினி 139. சுட்டுமுதற் பெயரே முற்கிளந் தன்ன. இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்- சூதல்

துதலிற்று.

உரை: மேல் நகரவீற்றுச் சுட்டுப் பெயர் விளி
யேலா என்றான்; அவையேபேரால் நகரவீற்றுச் சுட்டுப்
பெயரும் விளியேலா என மாட்டெறிந்தவாறு
அவையாவன: அவா, இவா, உவர் என்பன. (௨௫)

140. தும்மின் திரிபெயர் வினாவின் பெயரென்

றம்முறை யிரண்டு மவற்றியல் பியலும். இச
சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் எய்தியது விலக்கல
துதலிற்று.

உரை தும்மின் திரிபெயர் - நீயிர் என்பது, வினா
வின் திரிபெயர் - யாவர் என்பது, இவை யிரண்டு பெய-
ரும் விளியேலா என்றவாறு.

மற்று, இராம விளியேற்கும் என்றதின்மையின்,
தும்மின் திரிபெயர் விளியேலாதது என்று விலக்கியது
என்னை யெனின், அறநாறு; பெண்டிர் - பெண்டிரே
என, இராம விளியேற்கும் என்று மேல் இலேசினான்
எய்துவித்துப் போந்தாமாக்கின் [௫௫ ௧௨] விலக்க
வேண்டும் என்பது (௨௬)

141. எஞ்சிய விரண்டி னிறுதிப் பெயரே

நின்ற வீற்றய னீட்டம் வேண்டும்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், மேல் நிறுத்த
முறையானே ஒழிந்த இரண்டு புள்ளியிறும் விளியேற்-
குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

[ப]

சொல்லதிகாரம்

99

உரை . ஒழிந்து நின்ற புள்ளிகளை

யீடுகவுடைய,

தம இறுதி யெழுத்தின் அயலெழுத்து நீண்டு
விளியேற்க

என்றவாறு

வரலாறு: குரிசில - குரிசில்; தோன்றல் -

தோன்றல்;

மக்கள் - மக்கள என வரும்

(உஎ)

142. அயனெடி தாயி னியற்கை யாகும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தாதது
எய்து

வித்தல் நுதலிற்று

உரை : அவ்விரண்டு ஈறும், ஈற்றெழுத்தின் அய-
லெழுத்து நீண்டு நிற்பின், இயற்கையாய் விளியேற்கும்
என்றவாறு.

வரலாறு : பெண்பால, ஆண்பால; எம்மா
ள்,
கோமாள், கடியாள், பெரியாள் என வரும.
(உஅ)

143. வினையினும் பண்பினு

நினையத் தோன்று மாளெ னிறுதி
யாயா கும்மே விளிவயி னுன.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது
ஒரு

மருங்கு மறுதல நுதலிற்று.

உரை . ஆள என்னிறுதி வினைபபெயரும்
பண்புப்

பெயரும் ஆயின் ஆயாய் விளியேற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : உண்டாள் - உண்டாய் எனவும் ;

கரி

யாள் - கரியாய் எனவும் வரும.

(உக)

144. முறைப்பெயர்க் கிளவி முறைப்பெய
ரியல.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும்
எய்தி-

யது ஓர் மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

100

தொல்காப்பியம்

[விளி

உரை: மேல் னகரவீற்று முறைப்பெயர் ஏகாரம் பெற்று
விளியேற்றது, இதுவும் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்க
என்றவாறு.

மகள் - மகளே, மருமகள் - மருமகளே என வரும.

மற்று, இவை இருதிணைக்கும் உரிய பெயா பிற-
வெனின், முன்னா [சூ கக] விடுத்தாங்கே விடுகக (௩௦)

145. சுட்டுமுதற் பெயரும் வினாவின் பெயரு முற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்- கல்
துதலிற்று.

உரை மேல் னகரவீற்றுசு சுட்டுபபெயரும் வினா- வின்
பெயரும் வினியேலா என்றார்; அவைபோல இவையும் வினியேலா எ-
ன்பது உணர்த்துதல் ஆயிற்று.

அவையாவன . அவள, இவள, உவள்; யாவள என்பன
(௩௧)

146. அளபெடைப் பெயரே யளபெடை யியல.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அளபெடைக்கு உரிய
இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை : மாட்டேற்றுவகையான், உயர்திணை னகர ஈற்று
அளபெடை வினியேற்றவாறே இவையும் வினி யேற்க என்பது
உணர்த்தியவாறு.

வரலாறு

‘மாஅனின் னிறம்போன் மழையிருளிற் பட்டதே
கோஷன் குளக்கோடு கோண்டே.’

என்பதனுள், மாஅல், கோஷன் என விளினிலைக்-
கண்ணும நின்றாங்கே நிற்கும் என்பது. (௩௨)

4]

சொல்லதிகாரம்

101

147. கிளந்த விறுதி யஃறிணை விரவுப்பெயர்
விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அஃறிணை விர-
வுப் பெயாககுரிய இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

உரை. கிளந்த இறுதியாவன — உயிர்று நாஷ்கும
புள்ளியீறு நான்குமாயவற்றை யிறுதியாகவுடைய அஃ-
றிணைக்கண் வரும் விரவுப்பெயர், மேற்கூறிய நெறியான்
விளியேற்கும என்றவாறு.

வரலாறு : சாததி - சாததி, பூண்டு - பூண்டே,
தந்தை - தந்தாய் எனவும், சாத்தல் - சாத்தா, கூந்தல் -
கூந்தால், மகன் - மகளே எனவும் வரும்.

ஒகார ஈறும, 'ரகார ஈறுமாய வருவன விரவுப்
பெயா உளவேற கண்டுகொளக, பிறவும அன்ன. (௩௩)

148. புள்ளியு முயிரு மிறுதி யாகிய

வஃறிணை மருங்கி னெல்லாப் பெயரும்
வீளிநிலை பெறுஉங் காலந் தோன்றிற்
றெளிநிலை யுடைய வேகாரம் வரலே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், புள்ளியீறும
உயிரீறுமாகிய அஃறிணைப் பெயர்க்கு உரிய இலககணம்
உணாததுதல் நுதலிற்று.

உரை: புள்ளியீறும உயிரீறும ஆகிய அஃறிணைப்
பெயரெல்லாம விளிகொள்ளுங் காலந்தோன்றின் ஏகாரம்
பெறுதலைத் தெற்றெனவுடைய என்றவாறு.

வரலாறு: மரம - மரமே, அணில் - அணிலே, நரி
நரியே, புலி - புலியே என வரும்.

ஏகாரம் ஒழியச் சிறுபான்மை நியல்பாய் விளியேற்பன வும்
உள.

வரலாறு 'வருந்தினை வாழியென் நெஞ்சம்' எனவும்,
'கருங்கால வெண்குருகு' எனவும்,
'நெடுவெண்மதி' எனவும்,
'காட்டுச் சாரோடுகு குறுமுயால்' எனவும்,
'ஒண்டீவி நாராய்' எனவும் வரும் (நசு) 149.
உளவெனப் பட்ட வெல்லாப் பெயரு
மளபிறந் தனவே விளிக்குங் காலைச்
சேய்மையி னிசைக்கும் வழக்கத் தான.

* இச சூத்திரம், உயர்திணைக்கண்ணும அஃறிணைக்கண்-
னும விளி யேற்பனவாகச் சொல்லப்பட்டன எல்லாப்
பெயரும் விளிகுமிடத்துத் தத்தம் மாததிரையி னிறநது
இசைத்தனவாம், சேய்மைக்கண் ஒலிக்கும் வழக்கத்தின்-
கண் என்றவாறு.

வரலாறு: நம்பீ, சாததா என வரும்.

'அளபெடைமிகுஉம்' [சூ. அ] என்றமையின், அள-
பெடைப் பெயா ஒழித்துக் கொள்க. (உரு)

150. அம்ம வென்னு மசைச்சொ நீட்ட
மம்முறைப் பெயரொடு சிவனு தாயினும்
விளியொடு கொள்ப தெனியு மோரே.

இச் சூததிரம, அம்ம என்னும் அசைச் சொல்லினது நீட்-
டம விளிகொள்ளும் பெயரொடு தோன்றாது, இடைச-

* இச சூததிரமுதல் மேல்வருஞ் சூததிரங்கள் சிலவற்றிற்- சூக்
கருத்துரை காணப்படவில்லை.

[4] சொல்லதிகாரம்

103

சொல்லொடு தோன்றிற்றாயினும் விளியாகக் கொள்வர்
தெளிவோர் என்றவாறு.

வரலாறு: அம்மா சாத்தா என்பது.

சாத்தா என்பதே எதிர்முகமாக்குமாயினும், அம்ம
என்பதும் அவ் வெதிர்முகமே குறித்து நின்றலின் விளி-
யாகக் கொள்ளப்படும் என்பார், 'விளியொடு கொள்ப'
என்றார். (நுக)

151. தந்நு எயென வவைமுத லாகித்

தன்மை குறித்த னளரவென் னிறுதியு
மன்ன பிறவும் பெயர்நிலை வரினே
யின்மை வேண்டும் விளியொடு கொளலே.

இச் சூத்திரம், த, ந, நு என்னும் உயிர்மெய்யையும், எ என்னும் உயிரையும் முதலாகவுடையவாய் ஒருவனது கிளைமைப பொருண்மையைக் குறித்து நின்ற, ன, ள, ர என்னும் மூன்று புள்ளியையும் இறுதியாகவுடைய சொல்லும், அவை போல்வன பிறவுமாகிய பெயாச்சொல்லும் வருமாயின் விளியொடு பொருந்துதல் இல என்றவாறு.

வரலாறு . தமன் - தமள் - தமர், நமன் - நமள், நமா; நுமன் - நுமள் - நுமர்; எமன் - எமள் - எமர்; தமமான் - தமமாள் - தம்மார்; நமமான் - நம்மாள் - நமமார்; நுமமான் - நுமமாள் - நுமமா, எமமான் - எமமாள் - எமமார் என வரும.

‘அன்ன பிறவும்’ என்றதனான், மற்றையான்-மற்றையாள் - மற்றையார் எனவும வருவன கொள்க. (௩௭)

நான்காவது விளிமரபு முற்றிற்று.

பெயரியல்

152. எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே.

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்ததோவெனின், பெயர்ச் சொல் உணர்த்துகின்ற ராகலின், இது பெயரியல் என்னும் பெயர்ததாயிற்று

உரை எல்லாச் சொல்லும் - பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் ஆகிய எல்லாச் சொல்லும், பொருள் குறித்தனவே - பொருள் குறியாது நில்லா என்றவாறு. (க)

153. பொருண்மை தேரிதலுஞ் சோன்மை தேரிதலுஞ் சொல்லி னாகு மென்மனார் புலவர்.

உரை: தன்னின் வேறுகிய பொருள் தெரியப்படுத்தலும், பொருள் அறியப்படாத சொல் தன்னையறியப்படு-

தலும் இரண்டுமே சொல்லான் ஆம என்று சொல்லுவா
புலவர்.

வரலாறு: சாத்தன் வந்தான் ; பண்டு காடுமன் ;
உறுகால் [நற்றிணை - 300] என்பனவற்றூற் பொருள்
உணர்த்தப்பட்டவாறு.

இயல்]
105

சொல்லதிகாரம்

‘நீயென் கிளவி’ [தொல் சொல். பெயரியல்-35]

‘செய்தெ நெச்சம்’ [தொல். சொல்

வினையியல்-42]

‘தஞ்சக் கிளவி’ [தொல் சொல். இடையியல்-18]

‘நடியென் கிளவி’ [தொல் சொல். உரியியல்-85]

என்பனவற்றால் பொருள் உணரப்படாது, ஆர்
சொற்-

முமே உணரப்பட்டவாறு நன்றிகொள்ந

(உ)

154. தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற்

மேன்றலு

மிருபாற் றென்ப பொருண்மை

நிலையே.

உரை மேற கூறப்பட்ட பொருண்மை
தெரிதல்,

சொன்மாத்திரத்தால விளங்கிநிறறலும்,

சொன்மாத்தி-

ரத்தாற் றேன்றா சொல்லொடுகறிந் குறிப்பாற

வேன்-

றலும் என இரண்டு கூறாறுபுடையது என்றவாறு.

வரலாறு அவன், இவன், உவன் — வ
ததான், சொன்-

றன் என்புழியு, பொருள்தெரிபு வேறுநிறன.

‘ஒருவர் வந்தார்’ என்புழி, ஆண்பால் பெண்பா
ல்

என்பதூஉம், உ. ணணுந்நுன் கறநறித்து,

‘நன்குட-

டாய்’ என்புழித், ‘நீங்கட்டாய்’ என்பதூஉம்

குறிப்பிற்

வேன்றின . பிறவும் ஆன் ன.

(கூ)

155. சொல்லெனப் பதிப பெயரே

வினையென்

முயிரண் டென்ப வறிந்திசி னேரே.

உரை : சொல்லாவன, பெயர்ச் சொல்லும் வினை

ச்

சொல்லும் என இரண்டென பு சொல்லுவா
அறிவோர்

எனவாறு.

பெயர்ச் சொற்கு இலக் கணம்
வேற்றுமையோத்தி-
னுட் கூறினா; வினைச் சொற்கு இலக்கணம்
வினையியலுட்
கூறுப ; பிறசொல்லும் உளவாயினும், இவற்றது
சிறப்பு

கோக்கிப், 'பெயரே வினையென் முயிரண்டு' என்றார்.

(சு)

14

106

தொல்காப்பியம்

[பெயர்

156. இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு
மவற்றுவழி மருங்கிற் றேன்று மென்ப.

உரை : இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்துதோன்றாம ளன்றவாறு.

சாரந்துதோன்றும் எனவே, அவற்றது சிறப்பின்மை பெறப்படும். வழக்குப் பயிற்சி ரோக்கி இடைச்சொல் முற்கூறினா. (சூ)

157. அவற்றுட்

பெயரெனப் பதிபவை தெரியுங் காலை
புயர்திணைக்குரிமையுமஃறிணைக்குரிமையு
மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன உரிமையு
மம்மு வருபின தோன்ற லாதே.

உரை : மேற் கூறப்பட்ட நான்கனுள், பெயரென்று சொல்லப்படுவன, உயர்திணைக்கு உரிமையவாய் வருவனவும், அஃறிணைக்கு உரிமையவாய் வருவனவும், இரண்டு திணைக்கும் ஒத்த உரிமையவாய் வருவனவும என மூன்று வேறு வாய்பாட்டான் வகுத்துத் தோன்றாம நெறிக்கண் என்றவாறு. (சூ)

158. இருதிணைப் பிரிந்த வைம்பாற் கிளவிக்கு
முரியவை யுரிய பெயர்வயி னான.

உரை: இருதிணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவிபாதற்-
குப் பெயருள் உரியன உரியவாம என்றவாறு.

வரலாறு: அவன், பெண்மகன், சாத்தன் என னகார
ஈறு ஆடுஉவிற்கும மகடுஉவிற்கும, அஃறிணை யாண்பாற்-
கும் உரித்தாய் வருதலானும்,

இயல்] சொல்லதிகாரம்

107

அவள், மககள், மகள் என னகார ஈறு
மகடுஉவிற்கு-

கும் பல்லோர்க்கும், அஃறிணைப் பெண்பாற்கும்
உரித்-

தாய் வருதலானும்,

பெண்டாட்டி, நமசி எனவும், ஆடுஉ, மகடுஉ
எனவும்

வரும் இகாரவீறும் உகாரவீறும் இருபாற்கும்
உரியவாய்

வருதலானும், வினைச்சொற்போல இன்ன ஈறு
இன்ன
பாற்கு உரித்து என்ன ப பெயர்ச்சொல்
ஈறுபற்றி
யுணராததலாகாமையின், 'உரியவை யுரிய' என்றார்.
பிற-
வும் அன்ன.

(எ)

159. அவ்வழி

அவனிவ னுவனென வருஉம் பெயரு
மவளிவ ளுவளென வருஉம் பெயரு
மவரிவ ருவரென வருஉம் பெயரும்
யான்யாம் நாமென வருஉம் பெயரும்
யாவன் யாவள் யாவ ரென்னு
மாவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயரே.

உரை. மூவற்றதாக மேற் சொல்லப்பட்ட
பெய-
ருள், அவன் என்பது முதலாக யாவர் என்பது
ஈறுகச்
சொல்லப்பட்ட பதினைந்தும் பன்னிளங்குநிற்கும்
உயா-

(அ)

160.

ஆண்மை யடுத்த மகளென் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த மகளென் கிளவியும்

பெண்மை யடுத்த விகர விறுதியும்

நம்மூர்ந்து வருஉ மிகரவை காரமு

முறைமை சுட்டா மகனு மகளு'
மாந்தர் மக்க ளென்னும் பெயரு

மாதே மகதே வாயிரு கிளவியுஞ் 108
தொல்காப்பியம் [பெயர்

சுட்டுமுத லாகிய வன்னு மானு
மவைமுத லாகிய பெண்டென் கிளவியு
மொப்பொடு வருஉங் கிளவியோடு தோகைஇ
யப்பதி னேந்து மவற்றோ ரன்ன.

உரை. இப்பெயர் பதினைந்தாம் மேற் கூறப்பட்டன போல

பாலறியவருத உயர்திணைப் பெயராம் என்றவாறு.

ஆண்மகன் என்பதும் பெண்மகள் என்பதும்,

பெண்டாடடி என்பதும் நம்பி என்பதும் நங்கை

என்பதும்,

முறைபைப் பெயரல்லாத மகன் மகள் என்பனவும்,

மாந்தா மக்கள் என்பனவும்,

ஆரீஉ மாதீஉ என்பனவும்,

சுட்டு முதலாகிய, அவ்வாறான இவ்வாறன் உவ்-வாறன்

என்பனவும், அம்மாட்டான் இம்மாட்டான் உம்மாட்டான்

என்பனவும்,

சுட்டு முதலாகிய, அப்பெண்டு இப்பெண்டு உப்-பெண்டு

என்பனவும்,

பொன்னன்னா, பொன்னன்னாள், பொன்னன்னா என

வரும் உவமக்களவியும் உயர்திணைப் பெயராம் என்றவாறு.

(கூ)

161. எல்லாரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியு

மெல்லீரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்

பெண்மை யதித்த மகனென் கிளவியு

மன்ன வியல வென்மனார் புலவர்.

உரை : எல்லாரும் எனவும் எல்லீரும் எனவும்
பெண்மகன் எனவும் வரும் மூன்றும் மேற்கூறப்பட்ட- டன
போலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம் என்றவாறு.

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

109

புறததுப்போய் வினையாடும் பேதைப் பருவத்துப்
பெண்பாலா ரைப், 'பெண்மகன்' என்று வழங்குப. பிற-
வும் அன்ன. (க0)

162. நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே
வினைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகொள் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த முறை நிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த சினை நிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த திணை நிலைப் பெயரே
கூடிவரு வழக்கி னாடியற் பெயரே
யின்றிவ ரென்னு மெண்ணியற் பெயரே
டன்றி யனைத்து மவற்றியல் ினவே.

உரை நிலப்பெயர் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன-
வும் மேலனபோலப் பாலறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம்

நிலப்பெயர் — அருவாளன், கோழியன் என்பன.

குடிப்பெயர் — மலையன், சேரமான் என்பன.

குழலிப்பெயர் — அவையத்தார், அததிகோசத்தார் என்பன.

வினைப்பெயர் — தஞ்சன், கொல்லன் என்பன.

உடைப்பெயர் — அம்பா கிழான், பேரூர் கிழான் என்பன; வெற்பன், சேர்ப்பன் என்பனவும் அவை.

பண்புகொள் பெயர் — கரியான், செய்யான் என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயர் — தந்தையர், தாயர் என்பன.

பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயர் — பெருங்காலர், பெருந்தோளர் என்பன.

110

தொல்காப்பியம்

[பெயர்

பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப் பெயர் — பார்ப்பார், அரசர், வணிகர், வேளாளர், ஆயர், வேட்டுவர் என்பன.

‘பல்லோர்க் குறிதத்’ என்று விசேடித்தலான், இம்
மூவகைப் பெயருள் ஒருமைப்பெயர் இரண்டு திணைக்கும்
உரியவாய்

கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற் பெயர் — பட்டி, புத்திரர், சங்கிரா
மத்தார் என்பன.

இன்றிவா என்னும் எண்ணியற் பெயர் — ஒருவர், இருவர்,
மூவர், முப்பத்தா மூவர் என்பன.

‘இன்றிவா’ என்பது, ‘இந் துணைவர்’ என்னும்
பொருட்டுப் போலும். (சுக)

163. அன்ன பிறவும் உயர்திணை மருங்கிற்
பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
வென்ன பெயரு மத்துணை யவ்வே.

உரை. மேற் சொல்லப்பட்ட பெயர் போல்வன பிறவும்
உயர்திணைக்கட் பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பாலறிவந்த
எல்லாப் பெயரும் உயர்திணைப் பெயராய் என்றவாறு

அன்ன பிறவும் ஆவன : ஏனாதி, காந்தி, எட்டி, வாயி- லான்,

பூயிலான், வண்ணத்தான், அண்ணத்தான், பிறன், பிறள், பிறர்,
 மற்றையான், மற்றையாள, மற்றையார் என்னுந்
 தொடக்கத்தன. (கஉ)

164. அதுவிது வுதுவென வருஉம் பெயரும்
 அவைமுத லாகிய வாய்தப் பெயரு
 மவையிவை யுவையென வருஉம் பெயரு
 மவைமுத லாகிய வகரப் பெயரும்

இயல்]
 III

சொல்லதிகாரம்

யா துயா யாவை யென்னும் பெயரு
 மாவயின் முன்றோ டப்பதி னைந்தும்
 பாலறி வந்த வஃறிணைப் பெயரே.

உரை : விறுத்த முறையானே உயர்திணைப் பெயர்

உணர்த்தி, அஃறிணைப் பெயர் உணர்த்துகின்றார்.

அது, இது, உது என வநஞ் ச
 ட்ரிமுதற்பெயரும்,

அடி கட்டுப்பெயர் நகு முதலாகிய கட்டு
முதலாக

ஆய்தத்தொடு ஈடி அஃது, இஃது, உஃது என வரும்
பெயரும்,

அவை, இவை, உவை என வரும் பெயரும்,

கட்டு முதலாக அவ், இவ், உவ் என வரும் வக

ர

சற்றுப் பெயரும், .

என

யாது, யா, யாவை என்னும் வினாப்பெயரும்

பெய

அப பதினை நதும் பா ஸ்வினங்க வநும அஃதினைப்

பாடு என்றவாறு.

முத-

கட்டு முதலாகிய ஆய்தப் பெயரும், அவை

லாகிய வகர சற் றப பெயரும் அவையல்லது

இன்மைபின்

இவ்வாறு கூறினார் .

(கங)

165. பல்ல பலசில வென்னும் பெயரு
முள்ள வில்ல வென்னும் பெயரும்
வினைப்பெயர்க் கிளவியும் பண்புகோள்

பெயரு

வினைத்தெனக் கிளக்கு

மெண்ணுகுறிப் பெயரு

மொப்பி னாகிய பெயர் நிலை யுளப்பட
வப்பா லொன்பது மவற்றோ ரன்ன.

உரை : பல்ல எ ன்பது முதலாகக்
கூறப்பட்ட

ஒன்பது பெயரும் மேற்கூறிய அஃறிணைப்
பெயர்போலப்

பாலுணர்த்தி நிற்கும் என்றவாறு.

112 தொல்காப்பியம்
[பெயர்

பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல என்னும் ஐந்தும் தம்மை
யுணர்த்தி நினைந

வினைப்பெயர்க் கிளவி யாவது வடுவ, செல்வ என்பது.

பண்டுகொள் பெயர் கரியது, கரிய என்பன.

எண்ணுக்குறிப் பெயர் : ஒன்று, மத்து எனபன.

ஒப்பினாகிய பெயர் . பொன்னன்னது, பொன்னன்ன

என்பன.

(9.ச)

166. கள்ளொடு சிவனு மாவ்வியற் பெயரே
கொள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே.

உரை : கள் என்னும் ஈற்றோடு பொருந்தும் அஃ - றினை
இயற்பெயராவன . ஆ, நாய், குதிரை, கழுதை, தெங்கு, பலா,
மலை, நடல் என்னும் தொடக்கத்துச் சாதிப்பெயர்,
ஒருமைக்கும் பலமைக்குப் பொதுவாய் நின்றவின், இயற்பெயர்
என ரு1. இவை, கள் என்பது ஈற்றவாய் ஆகக், குதிரைகள்
என நன்றவழிப் பலமை விளக்கவின பலவறினொல்லாயினவாறு
கண்டு கொள்க ()

167. அன்ன பிறவு மஃறினை மருங்கிற்
பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வென்ன பெயரு மத்தினை யவ்வோ.

உரை மேற்கூறப்பட்ட பெயர் போலவன பிறவும்
அஃறினைகட பன்மையும் ஒருமையும் ஆகிய பால் விளங்க
வந்தவை எல்லாப் பெயரும் அததினைக்கு உரிய என்றவாறு.

‘அன்னபிறவுய்’ என்றதனாற் பெறுவன பிறிது, 19 ற,
மற்றையது, மற்றையவை, பல்லவை, சில்லவை, உள்ளது இல்லது,
உள்ளன, இல்லன என்னுந் தொடக்கத்தன. (கக்) இயல்]

சொல்லதிகாரம்

113

168. தெரிநிலை யுடைய விஃறிணை யியற்பெய
ரொருமையும் பன்மையும் வினையோடு
வரினே.

உரை கள்ளொடு சிவனாத அஃறிணை
யியற்பெயர்
ஒருமையும் பன்மையும் விளங்குநிலையுடைய,
அதற்கேற்ற

வினையொடு தொடர்ந்தவழி என்றவாறு.

ஆ வந்தது - ஆ வந்தன ; குதிரை வந்தது -
குதிரை

வந்தன என, ஏற்ற வினையாற பால்
விளங்கியவாறு
கண்டுகொள்க.

(கஎ)

169. இருதிணைச் சொற்குமோ பன்ன

வரிமையிற்

நிரிபுவேறு பழை மெல்லாப் பெயரு
தினையுங் காலைத் தத்த மரபின்
வினையோ டல்லது பாறெரி பிலவே.

உரை இருதினைச ரெ ரால்லாதற்கும ஓதத
உரிமைய-
வாகலின் உயாதினைக்கட ரென்றுழி உயாதினைப்
பெய-
ராயும, அஃறினைக்கட் சென்றுழி அஃறினைப்
பெயராயும
வேறுபடு பெயரெல்லாம ஆராயுநசால் தத்தம
மரபின்
வினையொடு இயைந்தல்லது தினைவிளங்கி நிலலா
என்ற
வாறு.

வரலாறு : சாத்தன் வந்தான், சாத்தன் வந்தது
;
முடவன் வந்தான், முடவன் வந்தது எனக்
கொள்க.(கஅ)

170. நிகழூஉ தின்ற பால்வரை கிளவிவி
 னுயர்தினை பொருமை தோன்றலு முரித்தே
 யன்ன மரபின் வினைவயி னான.

உரை : நிகழ்காலம் பற்றிவரும் பால்வரை
 கிளவி-

யால் உயர்தினை ஒருமைப்பால் தோன்றுதலும்
 உரித்து, 15

114 தொல்காப்பியம்
 [பெயர்

அவ் பொருமைப்பாற் றேன்றுதற்கேற்ற வினையிடத்து
 என்றவாறு.

‘பால்வரை கிளவி’ என்பது, செய்யும என்னும முற்
 றுச சொல்லே.

சாத்தன் யாழ் எழுஉம், சாத்தி சாநது அரைக்கும
 என்றவழி, யாழ் எழுதலும், சாநது அரைத்தலும் ஆகிய
 அஃறிணைக்கு ஏலாது, ஒருவற்கும ஒருத்திக்கும ஏற்ற- லின்,
 உயர்தினை ஒருமைப்பால் விளங்கியவாறு கண்டு கொள்க

‘நிகழூஉநினை’ என்பது, நிகழாநின்ற என்ற வாறு
(கக)

171. இயற்பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி தாமே தானே
யெல்லா நீயிர் நீயெனக் கிளந்து
சொல்லிய வல்ல பிறவு மாஅங்
கன்னவை தேன்றி னவற்றோங் கோளவே.

இச சூத்திரம், விரவுப பெயர் பாலதெரிய நிறகுமாறு
உணர்த்தி, இனி, அவைதமமையுணர்த்துவான் எடுத்துக்
கொண்டார

உரை இயற்பெயர் முதலாக நீ என்பது ஈடுக
எடுத்துச் சொல்லப்பட்டவல்லாத அன்னபிறவும் ஆண்டு
வருமாயிற் சொல்லப்பட்டவற்றோடு கூட்டுக என்றவாறு.

வரலாறு :

இயற்பெய ராவன — சாததன், கொற்றன் என்னும் இரண்டு
பெயர்.

சினைப்பெய ராவன — பெருங்காலன், முடவன்

என்பன,

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

115

சரிணைமுதற்பெய ராவன — சீத்தலைச்
சாத்தன்,
கொடுமபுறமருதி எனச் சரிணைப்பெயரொடு
தொடர்ந்து
வரும் முதற்பெயர்.

முறைப்பெய ராவன — தந்தை, தாய் என
முறை
பற்றி முறையுடைய பொருண்மேல வருவன.

அல்லன வந்தும் தமமை உணர்த்தி நின்றன
வாத-
லின் தாம் என்பது முதலாகிய சொல்லையாம்.

அன்ன பிறவும என்பதனால் *மக, குழவி
என்பன-
வுற கொள்க.

‘குழவியு மகா| வாயிரண் டல்லன

உரு)

என்று உயாதினைக்கும எய்துவித்தாரா.

(உ0)

172. அவற்றுள்

நான்கே

யியற்பெயர்

நான்கே சினைப்பெயர்

நான்கென

மொழிமனார்

சினைமுதற்

பெயரே

முறைப்பெயர்க்

கிளவி

யிரண்டா

கும்மே

யேனைப் பெயரே தத்த மரபின.

உரை : மேற்கூறிய விரவுப்பெயருள
இயற்பெயரும்

சினைப்பெயரும்

சினைமுதற்

பெயரும்

ஒரோவொன்று

நான்காம : முறைப்பெயர் இரண்டாம் , ஒழிந்த

ஐந்து

பெயரும் தத்தம் இலக்கணத்தனவாம் எனவாறு.

தத்தம்

இலக்கணம்

என்றது,

அவை

ஒரொன்றாகி

நிற்கும் என்றவாறும். தனிப்பெயர் ஐந்தும் விரவுப்
பெயர் பதினான்கும் ஆக விரவுப்பெயர் பத்தொன்பது
என்றவாறும்.

(உக) 116

தொல்காப்பியம்

[பெயர்

173. அவைதாம்

பெண்மை யியற்பெயர் ராண்மை யியற்பெயர்
பண்மை யியற்பெயர் ரொருமையிற் பெயரென்
றந்நான் கென்ப வியற்பெயர் நிலையே.(உஉ)

174. பெண்மைச் சினைப்பெயர் ராண்மைச் சினைப்பெயர்
பண்மைச் சினைப்பெயர் ரொருமைச்சினைப் பெயரென்
றந்நான் கென்ப சினைப்பெயர் நிலையே (உஊ) 175.

பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே

பாண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே

பண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே

யொருமை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரென்

றந்நான் கென்ப சினைமுதற் பெயரே.(௨௪)

176. பெண்மை முறைப்பெய

ராண்மைமுறைப் பெயரென்
ரூயிரண் டென்ப முறைப்பெயர் நிலையே,

இவை இயற்பெயர் முதலாகிய நான்கன் விரியாகிய பதி-
னன்கும் இது என உணராததியவாறு.

இவற்றுக்கு உதாரணம் முன்னாக் காட்டுதும். (௨௫)

177. பெண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு

மொன்றற்கு மொருத்திக்கு மொன்றிய நிலையே.

மேற் கூறிய பதினான்கு பெயரும் இருதிணையும் பற்றிப்
பால் உணர்த்துமாறு உணராததிய எடுத்துக் கொண்டார்.

உரை: அவை பெண்மைப்பெயர் நான்கும், ஆண்-
மைப்பெயர் நான்கும், பன்மைப்பெயர் மூன்றும் ஒரு-
மைப்பெயர் மூன்றும் ஆம்.

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

117

பெண்மைபற்றி வரும் நான்கு பெயரும், அஃறிணைப் பெண் ஒன்றற்கும் உயாதினை ஒருத்திக்கும உரிய என்றவாறு.

அந் நான்கும் ஆவன : பெண்மை யியற்பெயரும், பெண்மைச் சினைப்பெயரும், பெண்மைச் சினைமுதற்பெரும், பெண்மை முறைப்பெயரும் என்பன.

வரலாறு . சாததி வந்தது, சாததி வந்தாள் எனவும்; முடததி வந்தது, முடததி வந்தாள் எனவும்; முடக்கொற்றி வந்தது, முடக்கொற்றி வந்தாள் எனவும், தாய்வந்தது, தாய்வந்தாள் எனவும்; அவ்வம் முறையானே அஃறிணைப் பெண் ஒன்றற்கும், உயாதினைப் பெயரொருத்திக்கும வந்தவாறு கண்டு கொள்க பிறவும் அன்ன.

178. ஆண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு

மொன்றற்கு மொருவற்கு மொன்றிய நிலையே. இதுவும் மேற் குத்திரததோடு இயைபு.

வரலாறு . சாததன் வந்தது, சாததன் வந்தான் எனவும், முடவன் வந்தது, முடவன் வந்தான் எனவும்; முடக்கொற்றன் வந்தது, முடக்கொற்றன் வந்தான் எனவும்; தந்தை வந்தது, தந்தை வந்தான் எனவும் அவை முறை

யானே அஃறிணை ஒன்றற்கும், உயர்திணை ஆண்பாற்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. ()

179. பன்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு
மொன்றே பலவே பொருவ ரென்னு
மென்றிப் பாற்கு மோரன் னவ்வே.

உரை: பன்மை சுட்டிய மூன்று பெயரும், அஃ-
றிணை ஒருமையும், அத்திணைப் பன்மையும், உயர்திணை
ஒருமையும் எனச் சொல்லப்பட்ட மூன்று பாற்கும் உரிய
என்றவாறு.

118 தொல்காப்பியம்
[பெயர்

அவையாவன: பன்மையியற்பெயர், பன்மைச் சினைப் பெயர்,
பன்மைச் சினைமுதற் பெயர் என்பனவாம்.

வரலாறு: யாணை வந்தது - யாணை வந்தன, யாணை
வந்தான் - யாணை வந்தாள் எனவும். நெடுங்கழுத்தல் வந்தது
- நெடுங்கழுத்தல் வந்தன, நெடுங்கழுத்தல் வந் தான -
நெடுங்கழுத்தல் வந்தாள் எனவும் பெருங்கால் யாணை வந்தது -
பெருங்கால் யாணை வந்தன, பெருங்கால் யாணை வந்தான்,
பெருங்கால் யாணை வந்தாள் எனவும் முறையானே அஃறிணை
ஒருமைக்கும், அத்திணைப் பன்-மைக்கும், உயர்திணை

ஒருமைக்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க
(உஅ)

180. ஒருமை சுட்டிய வெள்ளப் பெயரு

மொன்றற்கு மொருவற்கு மொன்றிய நிலையே.

உரை ஒருமை சுட்டி வரும் மூன்று பெயரும்
அன்றினை ஒருமைக்கும், உயாதினை ஒருமைக்கும் உரிய
என்றவாறு

அம் மூன்றுமாவன ஒருமையிற்பெயர், ஒருமைச்
சுனைப்பெயர், ஒருமை சுனைபு.தற்பெயருமாம்.

வரலாறு கோதை வந்தது - கோதை வந்தான,
கோதை வந்தாள் எனவும் செவியிலி வந்தது, செவியிலி
வந்தான, செவியிலி வந்தாள் எனவும், கொடுமடிற்றமருதி வந்தது,
கொடும்புற மருதி வந்தான, கொடுமடிற்ற மருதி வந்தாள்
எனவும். முறையே அன்றினை ஒருமைக்கும், உயாதினை
ஒருமைக்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டி கொள்க.
(உக)

181. தாமென் கிளவி பன்மைக் குறித்தே.

இச சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், 'தததம் மரபின' [தொல.
பெயரியல் - ௨௧] எனப்பெட்ட பெயர் இருபாற்- கும உரியவாய்
வருமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று. இயல்]
சொல்லதிகாரம்

119

உரை தாம் என னும் பெயர் இரு
திணைக்கும்

பன்மைப்பாற்கு உரித்து என்றவாறு

தாம் வந்தார், தாம் வந்தன என வரும்

(௩௦)

182. தானென் கிளவி யொருமைப் குறித்தே.

உரை தான் என்னும் பெயர்
இருதிணைக்கண்ணும்

ஒருமைப்பாற்கு உரித்து என்றவாறு.

வரலாறு : தான் வந்தான், தான் வந்தாள்,

தான்

வந்தது எனவரும்.

(௩௧)

183. எல்லா மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி
பல்வழி நுதலிய நிலைத்தா கும்மே.

உரை . எல்லாம் என்னும் பெயர் இரண்டு
திணைக்-

கண்ணும் பன்மை குறித்து வரும் என்றவாறு.

வழி என்பது இடம்.

வரலாறு' எல்லாம் வந்தேதம், எல்லாம்

வந்தீர்,

எல்லாம் வந்தாரா, எல்லாம் வந்தன எனவரும்

(௩௨)

184. தன்னு றுறுத்த பன்மைக் கல்ல
துயர்திணை மருங்கி னுக்க மில்லை.

உரை . எல்லாம் என னும சொல்
உயர்திணைக்கு

ஆங்கால் தன்மைபபன்மைககலலது முன்னிலைப்

பன்-

மைக்கும படர்க்கைப் பன்மைக்கும ஆகாது

என்றவாறு

‘ஆக்கமிலை’ எனவே சிறுபான்மை வரப்பெறும்.

185. நீயிர் நீயென வருஉங் கிளவி
பாறெரி பிலவே யுடன்மொழிப்

பொருள.

உரை : நீயிர நீ எனனும் இரண்டு
பெயர்ச்சொல்-

லும் திணைப்பகுதி தெரிய நில்லா , இருதிணையும்
உடன்-

மேன்றும் பொருள என்றவாறு.

120 தொல்காப்பியம்

[பெயர்

நீயிர் வந்தீர், நீ வந்தாய் என இரு திணைக்கும்
பொதுவாய் நின்றவாறு கண்டுகொள்க. (ஙச) 186.

அவற்றுள்

நீயென் கிளவி யொருமைக் குறித்தே.

உரை : மேற சொல்லப்பட்ட இரண்டு பெயருள் நீ
என்னும பெயா ஒருமைக்கு உரித்து என்றவாறு.

ஒருமையாவது : ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று என்பன
வற்றிற்கெல்லாம பொதுவாகிய ஒருமை.

187. ஏனைக் கிளவி பன்மைக் குரித்தே

உரை : நீயிர் என்னும் பெயர் பன்மைக்கு உரித்து
என்றவாறு.

பன்மை யாவது பல்லோர்க்கும் பவவற்றிற்கும்
பொதுவாகிய பன்மை

நீயிர் வந்தீர் எனக் கண்டுகொள்க. (௩௬)

188. ஒருவ ரென்னும் பெயர்தலைக் கிளவி யிருபாற்கு முரித்தே தெரியுங் காலை.

உரை : ஒருவர் எனனும் பெயர்ச்சொல் உயர்திணைப் பாலுள்
ஒருபால் விளக்கா, ஒருவன், ஒருத்தி என்னும் இருபாற்கும்
பொதுவாய் நிற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு : ஒருவர் வந்தார் என்பது, பொதுவாய்
நின்றவாறு கண்டுகொள்க

இருபாற்கும் உரித்து என்னும் உம்மை முற்றும்மை.

[இயல்]

சொல்லதிகாரம்

189. தன்மை சுட்டிற் பன்மைக் கேற்கும்.

உரை : ஒருவர் என்னும் பெயரது இயல்பு
கருதின்
அஃது ஒருமைப் பெயராயினும் பல்லோரறியுஞ்
சொல்-
லொடு தொடர்தற்கு ஏற்கும் என்றவாறு.

வரலாறு: ஒருவர் வந்தார், ஒருவர் அவர்
எனவரும்.

190. இன்ன பெயரே யிவையெனல் வேண்டின்

முன்னாஃதே சேர்த்தி முறையி னுணர்தல்.

உரை . யீடு ரீ ஒருவர் என்பனவற்றை
இன்னபாற்
பெயரென்று அறிய அறின் சொல்லுவான்
குறிப்பொடுங்
கூட்டி. முறையால் உணர்க என்றவாறு.
வரலாறு . ஒரு சாத்தன, ஒருவனனும்
ஒருக்தி-
யா னும் பலரானும் ஒன்றானும் பலவானும்

தன்னுழை

சென்றவழி, 'நீ வந்தாய், நீயிர் வந்தீர்' என்னுமனதே

கருதிக்

ஆண்டு அது கேட்டான், இவன இன்னபால்

கூறினான் என்பது உணரும. இனி,

‘ஒருவ ரோருவரைச் சார்ந்தோழக லாற்றி’ [நாஸி -

309]

என்பது சொல்லுவான் ஆரீஉ ஒருமை

குறித்தான்

என்பது விளங்கும்

மகாரம் தேற்றேகாரம். ‘முறையி னுணர்தல்’

என்-

பது பாதுகாவல

(நகூ)

191. மகரீஉ மருங்கிற் பாறிரி கிளவி

மகரீஉ வியற்கை தொழில்வயி னுன.

என் நுதலியவரே வெனின், இனி ஒருசார்

உயர்-

திணைப் பெயர்க்கும் விரவுப்பெயர்க்கும் எஞ்சி நின்ற
இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

16

122

தொல்காப்பியம்
[பெயர்]

உரை : மகடீஉப் பொருண்மைக்கண் பால்திரிந்து வரும்
பெண்மகன் என்னும் பெயர் வினைகொள்ளு மிடத்து
மகடீஉளிற்குரிய வினைகொள்ளும் என்றவாறு.

வரலாறு : பெண்மகன் வந்தாள் எனவரும்.

பொருண்மைபற்றி மகடீஉவினை கொள்ளுமோ,
ஈறுபற்றி ஆடீஉவினை கொள்ளுமோ என்று ஐயுற்றார்க்கு ஐயம்
அகற்றியது. (சு0)

192. ஆவோ வாகும் பெயருமா ருளவே
யாயிட னறிதல் செய்யு ளுள்ளே.

உரை : ஆதாரம் ஓகாரமாய்த் திரியும் பெயருமுள,
அத்திரியும் இடமழிக் செய்யுளுள்ளே என்றவாறு.

வரலாறு :

‘வில்லோன் சாலன் சமுலே சோடியோன்

மேல்வடி மேல்புரு சீமம்போயலோர்

யார்கோல் லெரியர் தாமே'

[குறுந்தொகை - 7] என

வரும.

(சுக)

193. இறைச்சிப் பொருள்வயிற் செய்யுளுட் கிளக்கு
மியற்பெயர்க் கிளவி யுயர்திணை சுட்டா
நிலத்துவழி மருங்கிற் றேன்ற லான.

உரை : செய்யுளுள் கருப்பொருண்மேற் கிளக்கப்- படும்
இருதிணைகருமுரிய உயர்திணை யுணர்த்தா, அவ வந்
நிலத்துவழி அஃறிணைப் பொருளாய் வழங்கப்பட்டு வருதலான்
என்றவாறு.

வரலாறு :

‘கடுவன் முதுமகன் கல்லா மூலற்கு

வதுவை வந்த வன்பறழ்க் குமரி’

என்புழிக், கடுவன் முதுமகன் குமரி என, அஃறிணைப்
பொருளவாயல்லது நிலத்துவழிமருங்கிற் றேன்றாமை-

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

123

யின் உயர்திணை சுட்டாதவாறு கண்டுகொள்க. நில-
மாவன, மூலை குறிஞ்சி மருதம் செம்பல என்பன. (சஉ)

194. திணையொடு பழகிய பெயரலங் கடையே.

உரை நடுபொருள் உணராததும் விரவுப்பெயா உயர்திணை சுட்டாது, அஃறிணை யுட்கு அவ்வகதிணைக் குரியவாய விளங்கப்படிக் வரும் பெயரலலாத விடத்து என்றவாறு.

எனவே, திணைக்குரியவாய் வழங்கப்படிக் வரும் பெயா இருதிணையுஞ் சுட்டி வரும் என்பதாம்

வரலாறு காணா விடலை என்பன உயர்திணையினும் அஃறிணையினும் வருமாதலின் விரவுப் பெயராயிற்று, பிறவுமன்ன. (சூந)

ஐந்தாவது பெயரியல் முற்றிற்று.

ஆளுவது

வினையியல்

195. வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நீனையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்.

என்பது சூத்திரம்.

என நுகழிறே றவெனின், நிறுகத முறையானே
வினைசொல்ல ஆமாறு உணரத்திய எடுத்திக் கொண்டா,
அதனால் இவ லோதது வினையியல் என்னும பெயர்த-
தாயிற்று.

உரை வினையென்று சொல்லப்படுவது வேற்றுமை
யொடு பொருநதாது, ஆராயிற் காலத்தொடு புலப்படும்
என்றவாறு

சண்டு வேற்றுமை என்பது உருபை.

வரலாறு. உண்டான, கரியன என வேற்றுமை
கொள்ளாது காலமொடு தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க.

196. காலந் தாமே மூன்றென மொழிப.

உரை : மேல் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட காலம்
மூன்று என்று சொல்லுவா புலவர் என்றவாறு. (உ)

சொல்லதிகாரம்

197. இறப்பி னிகழ்வி னெதிர்வி னென்ற
வம்முக் காலமுங் குறிப்பொடுங் கொள்ளு
மெய்ந்நிலை யுடைய தோன்ற லாதே.

உரை: இறப்பு நிகழவும் எதிரவும் என்று
சொல்லப்படும் மூன்று காலமும் குறிப்புவீனையொடும்
பொருந்தும் மெய்நிலையுடைய, வினைசரொல்லானவை
தோன்றுநெறிக்கண் எனறவாறு.

எனவே, காலம் அனரவன இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு
என்பதூஉம், வெளிப்படக் காலம் விளங்காதன குறிப்பு
வீனையென்பதூஉம் பெற்றும்

வரலாறு. உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான்
என வரும்.

இறப்பாவது, தொழிலது கழிவு, நிகழ்வாவது,
தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப் பெற்ற நிலைமை,
எதிர்வாவது தொழில் பிறவாமை (ங)

198. குறிப்பினும் வினையினு நெறிப்படத் தோன்றிக்

காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல் லெல்லா
முயர் தினைக் குரிமையுடல் றினைக் குரிமையு
மாயிரு தினைக்குமோ ரன்ன வுரிமையு
மம்மு வருபின தோன்ற லாதே.

உரை: குறிப்புப் பொருண்மைக்கண்ணும் தொழிற்
பொருண்மைக்கண்ணும் தோன்றிக் காலத்தொடு வருஉம்
எல்லாச் சொல்லும் உயர்தினைக்குரியனவும், அஃறினைக்
குரியனவும், இரண்டு தினைக்குட ஓப்ப உரியனவும்
என மூன்று கூற்றனவாம் தோன்றுநெறிக்கண் என்ற-
வாறு. (ச)

126

தொல்காப்பியம்

[வின]

199. அவைதாம்

அம்மா மெம்போ மென்னுங் கிளவி||
மும்மொடு வருஉம் கடதற வென்னு
மந்நாற் கிளவியொ டாயெண் கிளவியும்
பன்மை யுடைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

என நுகர்வீண்டு ரொனின, நிறுத்த முறையானே
 உயாதினைவினை || நாரததுகின்றா . அவைதாம் இரு
 வகைய, தன்மை வினைப்பு படாகை வினையும என,
 தன்மை வினையும் இருவகையது, பன்மைத் தன்னையும்,
 ஒருமைத் தன்மைபுமென இரகத்திரத்தாற் பன்மைத்
 தன்மை உணர்த்துகின்றா

உரை மேல ஏவ அவகை என்பபட்ட வினைச்
 சொற்றும், அம் - ஆம், எம் - ஏம் எனலுமாற்றவாகிய
 சொல்லும், உமமொடு வருஉங் - ட - த - றவாகிய குறியும்,
 மமமும், நமமும், அமமும் எனலுமாற்றவாகிய சொல்-
 லும் என அவ்வெடும் பன்மை|| நாரததுந தன்னிட சொல்லாம்
 எவற்றவாறு.

அம், ஆம் என்பன முன்னின்றவை யுட்பபடுக்கும்,
 தமராயவழி படாக்கையாரையும் உட்பபடுக்கும்

எம், ஏம் என்பன படாக்கையாரை உட்பபடுக்கும்.
 உமமொடு வருஉங் - ட - த - ற அவனிருவரையும்
 ஒருங்கு உட்பபடுத்தலும் தனித்து உட்பபடுத்தலும்
 உரிய.

அம் - ஆம், எம் - ஏம் என்பன மூன்று காலமும் பற்றி
 வரும்.

உமமொடு வருஉங் - ட - த - ற எநிகாலம்பற்றி வரும்.

வரலாறு

அம் — உண்டனம், உண்ணாநின்றனம், உண்குவம்
எனவும்;

யல்]

127

சொல்லதிகாரம்

அம் — உண்டாம், உண்ணாநின்றும்,
எனவும்.

உண்டாம்

அம் — உண்டனம், உண்ணாநின்றனம்,

உண்கு-

வொம் எனவும்,

அம் — உண்டேம், உண்ணாநின்றோம்,

உண்போம்

எனவும் வரும்.

உம் பொருள் வாய்ந் கடத்தல் — உண்கும், உ
ண்டும்,

வருதும், ரோஷம் எனவும் உரியதாம், தியுழதம்

என

ஏற்றவழி உகரம் பெற்றும் வருமா இவை

நான்கும

எதிர்காலம் பற்றி வருமா.

உம்மை யடைந்து வந்த க - ட - த - ற்க்கள், 'உ

ம்

மொடு வருஉ க - ட - த - ற்' ஆயின. இக்

காட்டிய

எட்டு வினைசொல்லும் உயர்திணையி னன்மை

வினைச

சொல்லை யுணர்த்தித் தன்னாரொலி என்றவாறு

இவை தன்னெறி முன்னின்றுநீயும் உ

யாப்படுக்கும,

படர்க்கையாணையும் உயர்ப்படுக்கும, அவ

விபவரையும்

உயர்ப்படுக்கு மென்பது,

அவற்றை, பரமை யுணர்த்தும் தன்மைக் கிளவி

[நெல், மரம், விளையல - 12]

என்னுந், சூத்திரத்துட் சொல்லுதும்

(ரு)

200. கடதற வென்னும்

அந்நான் கூர்ந்த குன்றிய லுகரமொ
டென்னோ னல்லெல வரூஉ மேழுந்
தன்வினை யுரைக்குந் தன்மைச்

சொல்லே.

என் துதலிற்றே நவெனின், மேல்
உளபபாட்டுத்
தன்மை கூறினா , இது, தனித தன்மை
வினைச்சொல்
இவை என்பது உணர்த்துதல துதலிற்று.

128

தொல்காப்பியம்

[வினை]

உரை: க - ட - த - ற என்னும் அந் நான்கு ஊர்ந்த
குற்றியலுகரம் என்றான் அவையிற்றின் ஈறு பற்றி.

அவை வருமாறு.

உண்கு, உண்டு, வருது, சேறு என வரும். என்,
என் என்பன மூன்று காலமும் பற்றி வரும் அவை
உண்டனென், உண்ணுநின்றனென், உண்குவென் எனவும்;
உண்டேன், உண்ணுநின்றேன், உண்குவேன் எனவும்

வரும்

அல் — உண்பல், தின்பல் என எதிர்நாஸம் பற்றி
வரும். இப்பொழுது அதனை உண்பன், தின்பன் என
அன் ஈடுக வழங்குப என்ப (ஈ)

201. அவற்றுட்

செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினு
மவ்விய நிரியா தென்மனார் புலவர்.

உரை: அவ் வேழனுட் செய்கு என்னும் சொல்
வினையொடு முடியினும் அமையும் என்றவாறு.

வரலாறு: உண்கு வந்தேன் எனவரும்.

செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினும் அமைக
எனவே செய்கும் என்னும் கிளவியும் வினையொடு முடியி-
னும் அமைக என்பது போந்ததாம்.

வரலாறு: உண்கும் வந்தேம் என வரும்.

இனி அவை முடியினும் அமையும் எனவே, பெயர்
கொண்டு முடிதலே வலியுடைத்து என்பதே போந்ததாம்.

அவை : உன்கு யான, உன்கும் யாம் என வரும்
 'அவ்விபல்திரியா' என்பது அவையும் முற்றுச்சொல்
 இயல்பிற் திரியா என்றவாறு. (எ)

இயல்
 129

சொல்லதிகாரம்

202. அன்னு னள்ளா னென்னு நான்கு
 மொருவர் மருங்கிற் படர்க்கைச்
 சொல்லே.

இச் சூத்திரம் என் னுததலிறோ வெனின், உ
 யர்திணைத்
 தன்னைச் சொல் உ னாத்தி, அததிணைப்
 படர்க்கைவினைச்
 சொல் உணர்த்துதல் னுதலிற்று
 உரை : அன என்பதனைத் தொடக்கமாக
 விடைய
 நான்கு ாற்றுச் சொல்லும் உயர்திணைக்கண்
 ழுருமைப்
 பாலை உணர்த்தும் படர்க்கை வினைச் சொல்
 என்றவாறு.

அவை வருமாறு

ஆன் — உண்டான, உண்ணாதவனன்,

உண்குவன்

என வரும்

ஆன் — உண்டான, உண்ணாதவனன்,

உண்பான

என வரும்

ஆள் — உண்டாள், உண்ணாதவனள்,

உண்குவள்

என வரும்

ஆள் — உண்டாள், உண்ணாதவனள்,

உண்பாள்

என வரும்

(அ)

203. அர் ஆர் பனை வருஉ முன்றும்

பல்லேயர் மருங்கிற்

படர்க்கைச் சொல்லே.

இசு சூத்திரம் என் முதலிற்றே வெனின்,

உயர்திணைப்

படர்க்கைப் பன்மை வினைச்சொல் இவை என்ப

து

உணர்த்துதல் வகுப்பிற்கு

உரை. அம் மூவகைச் சொல்லும் பலராய் ।

மத-

தாரை யுணர்த்துஞ் சொல் என்றவாறு. 17

30

தொல்காப்பியம்

[வினை]

வரலாறு :

ஆ — உண்டனா, உண்ணாநின்றனர், உண்குவர் என வரும்.

ஆ — உண்டா, உண்ணாநின்றார், உண்பார் என வரும்.

ப — உன்ப, தின்ப என எதிர்காலங்கொண்டுவரும்

204. மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை

காலக் கிளவியொடு முடியு மென்ப.

உரை மாரா என்பது ம உயாதினைப் படாக-கைப் பன்மைவினைக்கு உரித்து. அது பின்னை முடியுங் காலே வினைச்சொல்லொடு முடிதல் உடைத்து என்றவாறு.

வரலாறு ஆராதார உணர்வார வந்தார எனவரும்
 இது முறையசொல் லாகலான வினைசொல்லொடு
 முடிதல் வேற்றுமைகண்டு அ. துணர்த்தியவா நெனபது

205. பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
 வந்தா லேந்து மூன்றுதல் மிட்ட
 மூன்றுறக் கிளந்த ஷயப்தினை யவ்வே. இச்
 சூத்திரம் என் நுதலிறேரே வெனின், மேல விரித்த-
 வற்றையெல்லாம் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: பன்மைபபாலும் ஒருமைபபாலும் தோன்ற நின்ற
 இருபத்து ஈன்றுபே உயாதினை மூன்றுபாற்கும் உரிய என
 வரையறுத்தவாறு

அது, 'விரித்துத் தொகுத்தல்' எனனும நூற்-
 புணர்ப்புப்பட வைத்தவாறு. (கக)

இயல்] சொல்லதிகாரம்

131

206. அவற்றுட்

பன்மை யுரைக்குந் தன்மைக் கிளவி
 பெண்ணியன மருங்கிற் றிரிபவை

யுளவே.

இச் சூத்திரம் என் நுகழ்நேர வெனின்,
அத்தொகுகப
பட்டனவற்றுள் ஒருசாவற்றது வேறுபாடு
உணர்த்து-
தல் நுதலிற்று.

உரை பன்மைத் தன்மைசொறாகள்
ஆராபு-

மிடதது அவை திரிபுடைய என்றவாறு.

யாதோ திரிபு எனின், அம் ஆம் என்னும்
இரண்டும்
தன்வொடு முன்னின் ஈனை உடப்படுக்கும்.

எம் ஏம் என்பன இரண்டும் தன்வொடு
படர்க்கை-
யானை உடப்படுக்கும்.

உம்வொடு வருஉம் கடதற்கள்
முன்னினருனை-
யும் படர்க்கையானையும் உடப்படுக்கும் என்பது

இவவுளப்படுத்தற்குத் திரியுந் திரிபு

அவைபுடைய,

வழுஉத் திரிபன் றி ஈண்டிக க நதியது என்பது

(சுஉ)

207. யாஅ ரென்னும் வினாவின் கிளவி
அத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கு முரித்தே.

இச் சூத்திரம் என நுதலிற்றே று வெனின், உயர்திணை
மூன்று

பாற்கும் பொதுவாகியதோ குறிப் பச்சொல்
உணர்த்து-

தல் நுதலிற்று

உரை: யார் என்னும் வினாவின்பாற்றாய்
வருகின்ற

சொல் உயர்திணை மூன்றுபாற்கும் உரித்து என்றவாறு.

வரலாறு: யார் அவன், யார் அவள், யார் அவர்
என

வரும்.

மற்றிது வினைக்குறிப்பே யெனின், முன்னர்,
‘அதுச்சோல வேற்றுமை ஈழமை யானும்’

[தொல் - சொல், 210]

என்று உயர்திணைக்குறிப்பு ஒதம்வழியே வைக்க எனின்,
உயர்திணை முப்பாற்கும தன் ஈறு திரியாது நின்றற்
சிறப்புநோக்கி ஈண்டு வைத்துணர்த்தினார் என்பது. (௬௩)

208. பாலறி மரபி னம்மூ வீற்று

மாவோ வாகுஞ் செய்பு ஞுள்ளே.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், உயர்திணைப் பாற்குப்
படுவதோராயபுண்டாடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை. பாலறி மாடின் அம்மூவீற்றும் என்பன—மேல்
உணர்த்திப்போராத ந. கான ஒற்றும், ஈங்கான் ஒற்றும்,
ஈங்கான் ஒற்றும் ஆயின அவைமூன்றிற்றுக்கண்—ஐயும் நின்ற
ஆகாரம் ஓகாரமாய் செய்புஞள் என்றவாறு

வரலாறு. ‘வினவிநிற் றநதான்’ என்பது, ‘வினவி
நிற்றந்தோன்’ [அகம் - 48] எனவும்,

‘நகூஉப் பெயர்நதான்’ எனபது, ‘நகூஉப் பெயர்ந்-தோன்’
[அகம் - 248] எனவும்,

‘சென்ற ரன்பிலா’ என்பது, ‘சென்றே ரன்பிலா’ [அகம் - 31] எனவும் வரும்.

செய்யுளுள் எங்கும் ஆ ஓவாக என்றவாறு ஆ வாகக் கொள்ளாதவிடத்தாயின் ஓவாகத் திரிவது, அல்- லாக்கால் வேண்டா என்பது (௬௪) 209. ஆயென்

கிளவியு மவற்றொடு கொள்ளும்.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றே வெனின், இதவும் ஆ ஓவாகல் ஒப்புமை கண்டு, விரவுவினைச்சொல் ஈறு செய்யு- ளூட் டிரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

133

உரை. ஆய் என்றும் சொல்லின் ஆசாரமும்

ஆவா-

கும செய்யுளுள் என்றவாறு

வரலாறு. ‘வந்தாய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப’ என்-
பது, ‘வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப’ [அகம் - 180]

(கரு)

210. அதுச்சொல்வேற் றுமை

யுடைமையா னுங்

கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னுனு

மொப்பி னுனும் பணி னுனுமென்
றப்பாற் காலங் குறிப்பொடு தேன்று
மன்மையி னின்மையி னுண்மையின்

வன்மையி

னன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளு
மென்ன சிளவியுங் குறிப்பே காலம்.

இச் சூத்திரம் என் றுதலிற்றோ, வெனின், நிறுத்த

முறை.

யானே உயாதினைககுரிய வினைக்குறிப்புச்சொல் உணர்த்-
துதல் றுதலிற்று.

இத னுறப்பபட எட்டுப பொருண்மையும்

பற்றித்

தோவறுங்கால் வினைக்குறிப்புச் சொல்லொடு

தோன்றும்

என்றவாறு

உரை: அதுசொல் வேற்றுமை — ஆறாம்

வேற்-

றுமை, அதன் பொருள் பல, அவற்றுள் அவ்வுடைமைப்
பொருள்பற்றி உயாதினை வினைக்குறிப்புச் சொல் பிறக்கும்
என்றவாறு

வரலாறு: உடையன்,

உடையன், உடையர் எனவரும்.

கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தினனும்
பிறந்தன:

பற்றிப்

நிலத்தன், நிலத்தள், நிலத்தர் என்பன,

134
வினை

தொல்காப்பியம்

|

உவமைப் பொருள் பற்றிப் பிறந்தன

பொன்னன்னன், பொன்னன்னள், பொன்னன்னர்

என்பன.

பண்புபற்றி வருதன;

கரியன், கரியள், கரியர் என்பன

அப்பாற் காலங் குறிப்பொடு தோன்றும் என்பது —
அக்கூறப்பட்டசொல்குறிப்பாயத் தோன்றும் என்றவாறு.

அன்மைபற்றிப் பிறந்தன

அல்லன், அல்லள், அல்லா என்பன

இனமை: இல்லன், இல்லள், இல்லா என்பன.

உண்மை: உளன், உளள், உளா என்பன.

வண்மை: வல்லன், வல்லள், வல்லா என்பன இனிப்,
பிறவும் என்றதனான்,

நல்லன் நல்லள் நல்லா எனவும்,

தீயன் தீயள் தீயா எனவும்,

மூவாட்டையான், நாலாட்டையான், ஏழாட்டையான்
எனவும், பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாங் கொள்க

சண்டுக் காட்டினவெல்லாம் படாககை வினைக்குறிப்- புச்
சொல இனி, சண்டு எடுத்தோத்தினுங் கூறிய
பொருளைப்பற்றித் தன்மைவினைக்குறிப்புச் சொல்வருமாறு
ஒட்டிக்கொள்க

தன்மை வினைக்குறிப்புச் சொல்: உடையென், உடை- யேம்,
உடையாம் என வரும். பிறவும் அன்ன. (கக)

211. பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த
வன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வருஉங்
காலக் கிளவி யுயர்திணை மருங்கின்
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே. [யல்]

சொல்லதிகாரம்

135

உரை பன்மைப்பாலும் ஒருமைப் பாலும்

ஆகிய பெண் ஆண் என்று வேறுபாடு தோன்ற வந்த

வினைக் குறிப்புச் சொற்களெல்லாம் மேற்சொல்லிப்போந்த

இரு பத்து மூன்று வினைச்சொற்கு ஈற்றே எழுத்துக்களி லுள்
ளானவே தமக்கும் ஈற்றவன, பிறிதிலகை என்றவாறு.

‘அன்ன மரபின்’ என்றதனின், ஈண்டு

உயர்திணைக்கு ஈதிய பொருட்பற்றி அஃறிணை வினைக்குறிப்பாற்

தோன்-

றும் என்று கொள்க

வரலாறு

வடாது

வேங்கடம்

தெனாது

குமரி'

எனபுழி,

வடாது

தெனாது

என்பன

இது

வினைக்குறிப்-

பெயா.

பிறவும்

அன்ன

(கஉ)

212. அஆ வஎன வருஉ மிறுதி

யப்பான் முன்றே பலவற்றுப்

படர்க்கை.

இச்சுத்திரம என நுதலிறே ர வெனின், அ.

றினைப்பாறகு

உரிய கினைச்சொல உணராததுதல நுதலிறறு.

அ — உண்டன, உண்ணுந்ந்நன,
வரும்.

உண்பன என

ஆ — உண்ணு, தின்ன என வரும்

வ — உண்குவ, தின்குவ என வரும்.

வருஉம் நிறுதி அப்பான் முன்று என்பது —

இறுதி

இயைபுடைய அபாராண மூன்று என்றவாறு

இவை மூன்றுமே அஃறிணைப்

பன்மைப்படாக்கை

வினைச்சொற்கு எழும் எழுத்துக்கள் என்றவாறு.

(கஅ)

213. ஒன்றன் படர்க்கை தடற ஆர்ந்த
குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்.

இசகுத்திரம் என் றதலிறே ற வெனின், அஃறிணை

ஒரு-

மைப்பாற்கு உரிய வினைச்சொல் உணர்த்துதல்

றுதலிற்று.

138

தொல்காப்பியம்

[வினை

இக் கூறப்பட்ட பத்துப் பொருண்மைக்கண்ணும்
வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் கொள்ளப்படும் என்றவாறு.

பன்மைப்பாலும் ஒருமைப்பாலும் தோன்றிநிற்கும்
இலக்கணமுடைய வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் மேற்கூறப
பட்ட அஃறிணை வினைச்சொற்கு ாறாய்நின்று பாலுணர்த்-
தும் எழுத்துக்களின் உள்ளனவே தமக்கும் ாறாவன,
பிறிதில் என்றவாறு. (உஉ)

217. முன்னிலை வியங்கோள் வினையெஞ்சு கிளவி
யின்மை செப்பல் வேறென் கிளவி
ரெய்ம்மன செய்யுஞ் செய்த வென்னு
மம்முறை தின்ற வாயென் கிளவியும்
பிரிவுவேறு படுஉ ன் செய்திய வாகி
யிருதினைச் சொற்குமோ ரன்ன வுரிமைய.

இச் சூத்திரம் என் நூதற்றோ வெனின், இருதினைக்கும் உரிய
வினைச் சொற்களைப் பெயராய் முறைபுற தொகை- யும்
உணர்த்துதல் நூதலிற்று.

உரை : முன்னிலை என்பது — முனளின் நன் தொழி- ன்மை
கூறுவது ; வியங்கோள் என்பது — ஏவ நிற்பது ; வினையெஞ்சு
கிளவி என்பது — வினைச்சொல்லை ஒழிபாகி நிற்பது, இன்மை
செப்பல் என்பது — இல்லை யென்பது ; ஒழிந்தன
அவ்வாய்பாடே

அவற்றுள், செய்ம்மன என்பது இப்பொழுது வழக்- கரிது.

பிரிவு வேறுபடேஞ் செய்தியவாய் என்பது — உயர்
திணைக்கண் வரின் உயர்திணைக்கே உரிய என்றும், அஃறி-
ணைக்கண் வரின் அஃறிணைக்கே உரிய என்றும் பிரித்துச்
செய்யப்படும் என்றவாறு. (உங)

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

139

218. அவற்றுள்

முன்னிலைக் கிளவி

இஐ யாயென வருஉ முன்று

மொப்பத் தோன்று மொருவற்கு மொன்றும்.

இச சூத்திரம் என்னுதற்போ வெனின், முன்னிலை யொரு-
மைச் சொற்கள சீலையோகு உரியவாமாறு உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

உரை. முன்னிலைக் கிளவிகளில் இ, ஐ, ஆய் என்னும
புன்று திறத்தனவும் இரண்டுதினை யொருமைப்பான்
புனற்றகும் ஒப்ப வுரியவாம் என்றவாறு.

உ-யாதிலை ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும், அஃறிணை
யொருமைப்பாற்கும் என்பது.

வரலாறு : உண்டி, தின்றி என இறந்த காலத்திற்கே
பொருத்தமுடைததாய இகரம் வரும்.

இனி, ஐ வருமாறு — உண்டனை,

உண்ணாநின்றனை,

உண்குவை எவ் முன்று காலமும் வரும்.

ஆய் — உண்டாய், உண்ணாநின்றாய், உண்பாய் என

மூன்று காலமும் வருபு.

இனி, ஒரு காலத்திற்கே யேற்கும இகரம் முற்
கூறினாயின் உண், தின், கிட, நட, வா, போ என்னுந்
தொடக்கத்தன கொள்க. (உச)

219. இரார் பின்னென வருஉ மூன்றும்

பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினுஞ்
சொல்லோ மனைய வென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என்னுத ஸீற்றோ வெனின, முன்னிலைப்பன்மை
வினைசொல் இவையென்று உணர்த்துதல்" றுதலிற்று.

உரை: இக்கூறப்பட்ட மூன்றும் பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும் ஒப்ப வரியவாரு சொல் என்றவாறு.

இர் — உண்டனர், உண்ணுகின்றனர், உண்குவிர எனவும்

;

சர் — உண்டர், உண்ணுகின்றர், உண்பீர் எனவும்; இவை மூன்று காலமும் பற்றி வரும்.

மின் — உண்மின், தின்மின் என எதிர்காலம்பற்றி வரும்.

(உரு)

220. எஞ்சிய ஐனவி யிடத்தெட்டு சிவணி ஐம்பாற்கு முரிய தோன்ற லாறே.

இச சூத்திரம் என் நுதலிற்றே வெனின், ஒழிந்துநின்ற-
வற்றைத் தொகுத்து உரியவாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: அவற்றுள், முன்னிலைக்கு உரியவாகக் கூறப-
பட்டவற்றை ஒழித்தொழிந்தவெல்லாம் மூன்றிடத்தும் நின்று
இருதினை ஐம்பாற்கும் உரிய என்றவாறு. (உ48)

221. அவற்றுள்

முன்னிலை தன்மை யாய் ரிடத்தொடு
மன்னு தாகும் வியங்கோட் கிளவி.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், எய்தியது விலக்- குதல்
நுதலிற்று

உரை : முன்னிலை, தன்மை இரண்டிடத்துஞ்
செல்வனவாதிய வியங்கோள்வினைச்சொல் சிறு வரவின
என்றவாறு.

வரலாறு : நீர் செல்க, நீ செல்க, யான் செல்க என வரும்.

இனி, அவன் செல்க, அவள் செல்க, அவர் செல்க,
அது செல்க, அவை செல்க என்பன பெருவரவினவாம்.

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

141

222. பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை
யவ்வையின் மூன்று நிகழுங் காலத்து
செய்யு மென்னுங் கிளவியொடு கொள்ளா.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் எய்தியது
விலக்குதல் நுதலிற்று.

உரை : செய்யும் என்னுஞ் சொல், உயர்திணைப் பலலோர்படர்க்கையும் முன்னிலையும் தனமையுங்கொண்டு முடிதல் இல்லை என்றவாறு.

எனவே, ஒருவன்படர்க்கை, ஒருத்திபடர்க்கை, ஒன்றன்படர்க்கை, பலவற்றுப்படர்க்கை என நான்குமே அஃது உரித்தாவது என்றவாறு.

வரலாறு : அவன் உண்ணும், அவள் உண்ணும், அது உண்ணும், அவை உண்ணும்.

இவ்வாறு விலக்கப்பட்ட வியங்கோட் சொல்லும், செய்யும் என்னும் முறையுச்சொல்லும் ஒழித்தொழிந்-தனவெல்லாம் இருதிணை ஐம்பாற்கும் மூன்றிடத்தும் உரிய வழக்கினகததுக் கண்டுகொள்க.

* அவை வருமாறு :

இன்மை செப்பல் : யானில்லை, நீயில்லை, அவனில்லை, அவளில்லை, அவரில்லை, அதுவில்லை, அவை யில்லை என வரும்.

* வேறு என் கிளவி . யான்வேறு, நீ வேறு, அவன் வேறு, அவள் வேறு, அவர் வேறு, அது வேறு, அவை வேறு என வரும்.

* செய்ம்மன - யான் செய்ம்மன : நீ செய்ம்மன,
அவன் செய்ம்மன, அவள் செய்ம்மன, அவர் செய்ம்மன,
அது செய்ம்மன, அவை செய்ம்மன என வரும். (உஅ)

* இப்பகுதிகள் சில ஏடுகளில் காணப்படவில்லை,
தொல்காப்பியம்

[வினை]

142

223. செய்து செய்நுச் செய் || செய்தெனச்
செய்யியர் செய்யிய செய்நசெயச் செயற்கென
வவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி.

224. பின்முன் கால்கடை வழியிடைத் தென் னு
மன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய
என்ன வுநாவிடி மவற்றிடல் பினவே.

இச் சூத்திரம் என் லுதலிறோரே வேனின், வினையெச-
சங்களைப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணராததுதல
துதலிற்று. இவ்விரண்டு சூத்திரம் உடன் எழுதப்பட்டது
உரையிையடி நோக்கி.

உரை: செய்து, செய்யும் எனபது முதலாக ஒனப-
தும், பின் முன் எனனுந் தொடக்கத்தன ஆறும், ஆக
இவை பதினைந்தும் வினையெச வினைசரொல் என்றவாறு.

வினையை ஒழிபாக நிற்பதின் வினையெச்சம் எனப்
பட்டன.

இனி, 'எனன கிளவியும்' என்றதனான, உண்பான
வந்தான், உண்பாககு வந்தான் எனப் பிறவும் இவ்வாறு
வருவன கொள்க.

செய்தெனெச்சம் முன்வைத்தார இறந்த காலத்த-
தாதலானும் பலவற்றதாசலானும் எனபது. (௨௯, ௩௦)

225. அவற்றுள்

முதனிலை முன்னும் வினைமுதல் முடிபின.

இச் சூத்திரம் என நுதலிற்றே வெலின, முதற்கணிநற்
முன்றெச்சத்திற்குமு முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை அமமுதற்கண நின்ற முன்னும் அவவினை-
யாக்கி அம முதல்கொண்டு முடியும் என்றவாறு. '

இயல்] சொல்லதிகாரம்

143

வாலாறு உழுது வந்தான், உண்ணா

வந்தான்,

நகுபு வந்தான் எனத் தத்தம
வினைமுதல்கொண்டு
முடிந்தவாறு
உண்ணா வந்தான் என்பது இப்பொழுது

வழக்கி-

ஹன் உண்ணாவந்தான் என நடக்கும
(நக)

226. அம்முக கிளவியுஞ் சினைவினை
தோன்றிற்
சினையொடு முடியா முதலொடு
முடியினும்
வீனையோ மனைய வென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், அம
ஆன்றன்
நிறததுப பரிவதோர் இலக்கணம்
விறறு.

உணர்த்துதல் நுத-
உரை: அவை மூன்றும ஏற்ற வினைமுதலானே
முடி
யுமெனப்பட்டன ; சினைப்பொருளது

வினையெச்சமாய்க்

காலச் சினைசொற் பொருணிற்ப, அச்சினைப்
பொருளது

முதல்கொண்டு முடியும் அடையும் என்றவாறு.

வரலாறு : கையிற்று வீழ்ந்தான், கையிறு
வீழ்ந்தான்,

கையிறு வீழ்ந்தான் எனவரும்

‘முதலொடு முடியும்’ என்ற உமமை

சிறப்பும்மை;

அதனால், சினைபொடு முடிதலை வலியுடைத்து

என்ப-

தூஉமாம்.

அது, கையிற்று வீழ்ந்தது, கையிறு

வீழ்ந்தது,

கையிறு வீழ்ந்தது என வரும்.

(ந.உ)

227. ஏனை யெச்சம் வினைமுத லானு

மான்வந் தியையும் வினைநிலை யானுந்
தாமியன் மருங்கின் முடியு மென்ப.

இச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ வெனின், ஒழிந்து

நின்ற

உரை : அக்கூறப்பட்ட மூன்றுமன்றி, ஒழிந்து நின்ற வினையெச்சமாயினவெல்லாம், அம்மூன்று போலத் தம் தம் வினைமுதல்கொண்டு முடிதலும் அவ்விடத்தின் வந்து பொருந்திய பிறவினையான் முடிதலும் உடைய என்றவாறு.

இனி, அவை வினைமுதலானே முடியுமாறு : மழை பெய்தென வளம பெற்றது; மழை பெய்யப் பயிர் எழுந்தது என வரும பிறவும் அன்ன.

இனி ஆன்வந்து இயையும் வினைநிலையான் முடிவன வருமாறு : மழை பெய்தென வலகமார்ந்தது, மரங் குழைத்தது எனவரும். பிறவும் அன்ன.

இனித, 'தாமியன் மருங்கின்' என்றதனால், உழுது வருதல், உழுது வந்தென என வினையெச்சம் தொழிற் பெயரொடு முடிதலும் முடிக என்கொள்க.

மற்று, ஏனையெச்சங் கொடாதே ஈண்டு இலேசு காட்டுவதெனின், 'தானியன் மருங்கின்' என்னுது, 'தாமி- யன் மருங்கின்' என்றதனான், அது முதனிலை மூவறெற- சங்கனும் தொழிற்பெயரொடு முடிதலும் முடிக என்றற்.

228 பன்முறை யானும் வீனையெஞ்சு கிளவி
சொன்முறை முடியா தடுக்குந வரினு
முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே.

இச்சூத்திரம் என் துதலிற்றே வெனின், இன்னும் அவ்
வெச்சங்கடித்தே படுவதொரு முடிபுகுதுதல் துதலிற்று.

உரை: பல எச்சம் உடனடுக்கிவந்து பின் இறுதிக்- கண்
ஒன்றற்கேற்ற முடிபு ஏற்றக்கால் அதனால் அவ்
வெச்சமெல்லாம் முடிந்த பொருளவாகி முடிபுகொள்ளும்
என்றவாறு.

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

145

வரலாறு . உழுதுண்டு தின்றாடிப பாடி
வந்தான்

என வரும் இஃது ஓரினத திவரம பல அடுக்கி வந்
து.

அவற்றாள், பாடி எனது வந்தான் என்றும்முடி.

பொண்ணு

முடிந்தது , அம்முடிவே ! அவ்விதக்கின்று
பிறவெச்சங்.

கட்கும் முடிபாபிற்று என்றவாறு

எனவே, அது முடியாககால் ஐழிந்த
பாசங்கள

முடியா என்பதாம்

இனிப, பலவினத்து எசாம்
அதிககிவருமாறு வழங்கி-

னகத்துக் கண்டுகொள்க

(ந

4')

229. நிலனும் பொருளுங் காலமும்
கருவியும்

வினைமுதற் கிளவியும் வினையு முளப்பட
வவ்வறு பொருட்குபோ ரன்ன

புரிமைய

செய்யுஞ் செய்த வென்னுஞ் சொல்லே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், செய்யும
செய்த

என்னப்படட இரண்டு பொருளே ததிற்கு

முடிபு

உணர்த்துதல் நதலிறறு.

உரை சொல்லப்பட ஆறு சொல்லொடு

முடியும்

அவ்விரண்டெசசம என்பது

அவற்றுள் செய்யும் எனது

பல்லோர்படாக்கை,

முன்னிலை, தன்மை யொழிந்தொழிந்த

நான்குபாறகண்

வருமாறு சண்டிக் காட்டுதும்

ஒழிந்தனவுமேமல்வரு-

கின்ற சூத்திரத்தாற் பெறுதும்

நிலன் அவன் உண்ணும் இல்லம், அவள்

உண்ணும்

இல்லம், அது உண்ணும் இல்லம், அவை

உண்ணும்

இல்லம் என வரும

பொருள் அவன் செய்யும்பொருள், அவன்

செய்யும்

பொருள், அது செய்யும் பொருள், அவை

செய்யும்

பொருள் என வரும

காலம் . அவன் ஒதுங் காலை, அவள் ஒதுங் காலை,
அது ஒதுங் காலை, அவை ஒதுங் காலை என வரும்

கருவி . அவன் எறியுங் கல், அவள் எறியுங் கல், அது
எறியுங் கல், அவை எறியுங் கல் என வரும்.

வினைமுதற் கிளவி' உண்ணும் அவன், உண்ணும்
அவள், உண்ணும் அது, உண்ணும் அவை என வரும்

வினை . அவன் உண்ணும் ஊண், அவள் உண்ணும்
ஊண், அது உண்ணும் ஊண், அவை உண்ணும் ஊண்
என வரும்.

இனிச, செய்த என்பது மூன்றிடத்தொடுஞ் சிவணி,
ஐந்துபாற்கும் உரித்து.

அது வருமாறு : அவன் உண்ட இல்லம், அவள்
உண்ட இல்லம், அவா உண்ட இல்லம், அது உண்ட

இல்லம், அவை உண்ட இல்லம் என வரும்

ஒழிந்த பொருளும் காலமும் சருவியும் வினைமுதற்
கிளவியும் வினைபும இவ்வாறு ஒட்டிக் கொள்க.

மற்று, மேற் செய்த என்பது முடிபு கூறப்படா-
மையின், அதற்கே கூறுக; செய்யும் என்பதற்கு முடிபு
சுண்டுக் கூறியது என்னை யெனின், செய்யும் என்பது மேல்
முற்றுச் சொல்லாய் நின்ற நிலைமை நோக்கிக் கூறினா,
சுண்டு எச்சமாய் நின்ற நிலைமை நோக்கிக் கூறுகின்றார்
என்பது.

மற்று, முற்றுச் சொல்லாய் நின்ற நிலைமையும், எச்ச- மாய்
நின்ற நிலைமையும் தமமுள் வேற்றுமையறியுமாறு என்னை?
இரு நிலைமைக்கண்ணும பெயர்கொண்டு முடிதல் ஒக்கும்
பிறவெனின், செய்யும் என்பது முற்றாய் நிலைமைக்- கண்,
பல்லோபடர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஒழித்- தொழிந்த
நான்கு பாலையும் தன் சுற்றகத்துக்கண் வியல்]

சொல்லதிகாரம்

147

ஒரு வாற்றாற்றுகொண்ட அப பெயரானே யமைந்து
முடிபு

மாறும் , அஃது எச்சமாய் நிலைமைக்கண்

முடிபாய்வரும

பெயாக்கு அடையாய் கிற்கும். எனவே, எச்சமான
நிலைமைக்கண் முடிபாக வரும் பெயா பயனிலைசெப்பிலும்
உருபேற்றலும் உடையவாயிற்று

(௩௫)

230. அவற்றொடு வருவழிச் செய்யுமென்

களவி

முதற்கண் வரைந்த முவீற்று முரித்தே.

இச்சூததிரம எனனுதலிற்றோ வெனின், செய்யும

என

நினறதற்கு வேறோ முடிபு தெரிந்து
நுதலிற்று

உணர்த்துதல்

உரை: செய்யும என்னுஞ்சொல

மேற்றொலலப்பட்ட

நிலத்தொடக்கத்து ஆற்றொடு வருவழி

மேல்வரைந்தோதப்

பட்ட பல்லோர்படாக்கை முன்னிலை

தன்மைகளையுங்

கொண்டுமுடியும என்றவாறு

மேல் முற்றும் நின்ற நிலை விலக்கினா ஆண்டு ;
சாண்டு
எச்சமாய் நின்ற நிலைமைக்கனையின் அவ்விடங்கட்கு
உரித்-

தென்றே யெய்துவித்தாரா என்பது

வரலாறு : நிலம — யான் உண்ணும் இல்லம்,
யாம்

உண்ணும் இல்லம், நீ யுண்ணும் இல்லம், நீயிர
உண்ணும்

இல்லம், அவர் உண்ணும் இல்லம் என வரும்
ஒழிந்த

பொருள் முதலாயின ஐந்தையும் இவ்வாறே
ஒட்டிக்-

கொள்க.

(நடசு)

231. பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு
கிளவியும்

எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை
திரியா.

இசகூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின்,
எய்தியதன்மேல்
சிறப்புவிதி உணர்த்துதல் துதலிற்று.

148

தொல்காப்பியம்

[வினை]

உரை: பெயரெச்சம் வினையெச்சம் என்று கூறப் பட்ட
இருதிறத்தவும் எதிர்மறுத்துச் சொல்லினும் தம
பொருணிலைமையிற் றிரியா என்றவாறு

வரலாறு உண்ணுஞ் சாத்தன என்பது, உண்ணுச்
சாததன் என்பதற்கும் அதுவே. பிறிதில்லை.

இனி வினையெச்சம். உண்டு வந்தான் என்பது, உண்- னாது
வந்தான் என வரும். பிறவும் இவ்வாறே எதிர் மறுப்ப
என்பது ஒட்டிக் கொள்க

மற்று, முற்றுச் சொல், உண்பதற்கு மறுதன் என்புழி,
உண்ணுந் சாத்தன என எதிர்மறுப்பினும், முற்றுச் சொல்
வியலிற்றிரியா தாகலின், அதற்குக் கூறுக எனின், அறற்று,
முற்றுச் சொற்களை யெல்லாம் ஈறுபற்றி ஒதினாகலின்
எதிர்மறையும் ஆண்டே யடங்கும்.

யெய்ரசு வினையெசுசங்கையாயின செய்து செய்யு
 எனவும், யெய்யம் செய்பத எனவும் அவைதமமை யெடுத்த-
 தோதிரா அவற்று மறை பிறவாகொல்லோ என்று கரு- தினுங்
 கருதற்கு என்றற்குக் கூறப்பட்டது எனபது (நூ)

232. தத்த மெச்ச மொடு சிவனுங் குறிப்பி
 வெச்சொல் லாயினு மிடைநிலை வரையார்.

இசகுத்திரம் என்னுதன்றோ வெனின், இன்னும் அவ
 வெசுசங்கட்கு முடிபு வேறுபாடு உணர்த்துதலு துதலிற்று

உரை இவ்விருவகை யெய்சத்திடைபும பிறசொற- களும்
 புகுதப்பெறும், அவ்வெசுசத்திற்கு வழிப்பொருத்த-
 முடையனதாம் எசுசமல்லாதன என்பது.

வரலாறு. 'உபயின்று புறகை புண்கமா கொறகை-
 யோனே' என்புழி, இன்ற் என்னும் வினையெசுசத்திற்கு முடிபு
 உண்க என்னும் வியங்கோட்டுவால்; இனிப், புறகை யென்-
 பது இடைநிலை

இயல்] சொல்லதிகாரம்

இனிப், பெயரெச்சத்திற்கு உதாரணம் : அடுஞ்
செந்
நெற் சோறு, அட்ட செந்நெற் சோறு என்புழி,
செந்நெல்

என்பது இடைநிலை. பிறவும் அன்ன.

‘சிவனுங் குறிப்பின் எச்சொல லாயினும்
இடைநிலை
வரையரா’ என, சிவனாக் குறிப்பின
வரையப்படும்
என்பதாம்.

(நஅ)

233. அவற்றுட்

செய்யு மென்னும் பெயரெஞ்சு

கிளவிக்கு

மெய்யொதிங் கெடுமே யீற்றுமிசை யுகர
மவ்விட னறித லென்மனார் புலவர்.

இச குத்திரம் என னுதலிற்றோ லெனின்,
அவ்வொசங்க-

ஞன் செய்யும் எனனும் பெயரெச்சத்திற்குப்
படுவதோர்

வேறுபாடு உணர்த்துதல் முதலிறம்

உரை: செய்யும் எனனும் பெயரெச்சத்திற்கு
பற்று

மிசை உகரம் மெய்யொடுங் கெடுமிடம் அதிக
வழக்கின-

கத்து எனவாறு

வரலாறு 'வாவும புரளி' என்பது, 'வாம
புரளி'

என்றாயிற்று.

'அவ்விடனறிதல்' என்றதனால், 'அமபலூரு
மவனெடு

மொழிமே' என்புழி, மொழியும் என்பது
மொழிம

என்றாயிற்று மெய்யொழிந்து கெடுதலும் உடைத்து:
அது,

'சார னுடவென் றோழியுந் கலுழ்மே'—என்புழிக்,
கலுழும்

என்பது கலுழ்ம என்றாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

(நகூ)

234. செய்தெ நெச்சத் திறந்த கால
மெய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம்.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், காலவழக்
காத்-
தல துதலிற்று.

150

தொல்காப்பியம்

[வினை

உரை: இறந்த காலத்துச் செய்தெனெச்சம் ஒழிந்த
நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் கொள்வழியுடைத்து என்ற-
வாறு.

வரலாறு: செய்தெனெச்சம் நிகழ்காலத்திற்கு ஏற்றது,
கொடியாடித தோன்றும் எனபது, எனை? தோற்ற-
மும் ஆட்டமும் உடனிகழுமாகலின எனபது

இனி, உழுதுவருஞ் சாத்தன், உண்டுவருஞ் சாத்தன்
என்புழிச செய்தெனெச்சம் எதிர்காலத்திற்கு ஏற்றது
பிறவும் அன்ன (ஈ0)

235. முந்திலைக் காலமுந் தோன்று மியற்கை

யெம்முறைர் சொல்லு நிகழுங் காலத்து

மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சோற் கிளத்தல் வேண்டும்.

இசுஞத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், ஒருரா வினைச் சொற்கெல்லாம் பொதுவாயதோர காலமுடிபு உணாத-
துதல் துதலிற்று.

உரை. மூன்று காலமும் புலப்படச சொல்லாப் பாட்டி யல்பினவாகிய எவ்வகைப் பொருள்களையும் நிகழுங் காலத்துப் பரின்று மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாகிய செய்யும் என்னுஞ் சொல்லாற் சொல்லுக என்றவாறு

வரலாறு. மலைநிற்கும், யாறெழுமுகம் எனவரும். (சுக)

236. வாராக் காலத்து நிகழுங் காலத்து

மோராங்கு வருஉம் வினைச்சொற் கிளவி
யிறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்
விரைந்த பொருள வென்மனார் புலவர்.

இசுஞத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இதுவும் வினைச் சொற்குப் பொதுவாயதோர முடிபுணர்த்துதல் துதலிற்று

உரை: எதிரா காலத்துப் பொருளையும் நிகழ்காலத்
துப பொருளையும் இறந்த காலத்துப் பொருளவாகச்
சொல்லுக, விரைவு நிலைமைக்கண் என்றவாறு.

வரலாறு: சோறு வேவவிருந்து பாணியாநின்றழிப்
புறத்தானொருவன் போகவேண்டும குறைபபொருட்டாக,
'இன்னும் உண்டிலையோ? போதாயோ?' என்றக்கால்,
'உண்டேன், போந்தேன்' என்னும் உண்ணாதிருந்தானே
யெனினும், 'உண்டேன், போந்தேன்' என்னும் உண்ண-
நின்றானே யெனினும் பிறவும் அன்ன (சஉ)

237. மிக்கதன் மருங்கின் வினைச்சொற் சுட்டி
யப்பண்பு குறித்த வினைமுதற் கிளவி
செய்வ திவ்வழி நிகழுங் காலத்து
மெய்பெறத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே

இச்சூத்திரம் என்னுதலற்றோ
வழுஉக்காததல் துதலற்று

வெனின், இதுவும கால

உரை: மிக்கதன் மருங்கின் என்பது—உலகத்தாராற்
சிறத்தென்று மதிக்கப்பட்டதன்கண் என்றவாறு; வினைச்
சொற் சுட்டி எனபது — வினையாகிய சொல்லைச் சுட்டி
என்றவாறு, அபபண்பு குறித்த என்பது — ஆண்டை
வினையது பயனாகிய குணத்தைக் குறித்த என்றவாறு;
வினைமுதற் கிளவி என்பது — அச் செய்கை செய்தாளை
நுதலின ரொல் என்றவாறு, செய்வதில்வழி என்பது —
செய்கை முடியாத நிலைமைககண் என்றவாறு; நிகழும்
காலத்து மெய்ப்பெறத் தோன்றும் பொருட்டாகும்மே
என்பது — அது நிகழும் காலத்துச் சொல்லுஞ் சொற்
பிழையாது என்றவாறு.

வரலாறு: அறஞ்செய்தான் சவாக்கம்புகும்; தாயைக்
கொன்றான் நிரயம்புகும் என வரும். அறம் என்பது

152 தொல்காப்பியம்

[வினை

மிக்கதொன்று, அதனை யாக்குஞன் அவ்வழிச் சேறல்

ஒருதலையாகலாற் புகுகின்றாரைக் கண்டான் போலப்,
'புகும' என்று கிகழுங்காலத்தாற் சொல்ல அமையும்
என்பது (சுப)

238. இதுசெயல் வேண்டு மென்னுங் கிளவி
யிருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே
தன்பா லானுர் பிறன்பா லானும்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், முற்றுச் சொற்
பொருள்படும் முறைமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை இது செயல் என்னும் வாய்பாட்டுச் சொல்
சொல்லப்படும் ஒருவன்மேல் நிற்கற்பாலது, அது பிற-
வயின் நோக்கிய நிற்கும் என்றொன்று.

வரலாறு: சாததன் ஓதலவேண்டும் என்றக்கால், ஓதற்- நெழில்
வேண்டுவான் சாததன் என்று மன்னாகற்பாலது அவ்வாறன்றிச்
சாததன் ஓதல் வேண்டும். யார? தந்தை தாய்
எனவும் நிற்கும் என்பது (சுச)

239. வன்புற வருஉம் வினாவுடை வினைச்சொ
லெதிர்மறுத் துணர்த்தற் குரிமையு முடைத்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வினைச் சொற்படும் பகுதி வேற்றுமை உணர்த்துதல துதலிற்று.

உரை: வன்புறவருடம் எனபது—திட்பஞ்செய்தற்கு வருடம் என்றவாறு, வினாவுடை வினைச்சொல் எனபது — ஆ, ஏ, ஒ என்னும் வினையினைபுடைத்தாய் வருளு செய்கைச் சொல் என்றவாறு; எதிர்மறுத்து உணர்த்தற்கு உரிமையும் உடைத்தே எனபது — மறுதலைப்பட உணர்த்துதற்கு உரிமையும் உடைத்து என்றவாறு.

[இயல்]

சொல்லதிகாரம்

153

வரலாறு ஒருவனை ஒருவன், 'வைதேனோ?' என்று வையாமையை வலியுறுத்தற்கு வினாயக்கால், அது, 'வைதேன்' என்று நோவுபடும் என்றவாறு

உம்மை பெதிர்மறை யாகலான், வைதிலேன் என்றும் நோவுபடும் சிறுபான்மை. (சூ)

240. வாராக் காலத்து வினைச்சொற் கிளவி

இறப்பினு நிகழ்வினுந் சிறப்பத் தோன்றும்
இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும் கால
வழுஉக்காத்தல் நுதலிற்று.

உரை எதிகாலத்துச் செயற்கைச்சொல் இறந்த
காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையுங் கொள்ளும், இயற்-
கைக் கண்ணும் தெளிவிவகண்ணும் சொல்லுமிடத்து
என்றவாறு.

இயற்கை என்பது அதன்மேற் றீமை. தெளிவு என்-
பது ஒரு தூன்முடிபானும் பிறிதானும் கண்டுதெளிதல்.
வரலாறு. இக்காடு போகிற கூறைகோட்பட்டான்,
கூறை கோட்டும், இஃது இயற்கை

இனித் தெளிவு என்று முடடைகொண்டு தெற்றி
யேரின் பழை பெய்தது, மழை பெய்யும் எனபது.

‘சிறப்பத் தோன்றும்’ எனபது, அவ்விரு காலத்-
தானுஞ் சொல்லப் பிழையாது, யாபபுற்றுப் புலப்படும்
என்றவாறு. (சக)

**241. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே.**

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும் ஒரு
வகை வழுஉச்சொல் அமைந்தமை நுதலிற்று.

உரை: வினைக்கட் செய்கையீரூச் செய்யப்பட்ட பொருளைத் தான் செய்கை செய்ததுபோல அதற்குத் தொழிற் கூறலும் உண்டு, வழக்கடிப்பட்ட மரபிலக்கணம் என்றவாறு.

வரலாறு: இல்லம் மெழுகிற்று, சோறு அட்டது என வரும. (சஎ)

242. இறப்பே யெதிர்வே யாயிரு காலமுஞ்
சிறப்பத் தோன்று மயங்குமொழிக் கிளவி.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் கால வழக் காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் தம்முள் மயங்கி வரப்பெறும் என்றவாறு

வரலாறு: யாம் பண்டு விளையாடுவது இக்கா; பண்டு

என்பது இறந்த காலம், வினையாடுவது என்பது எதிர்
காலம். வினையாடிற்றென்றுமன் ஆகற்பாலது, அஃது
எதிர்காலமும் கொண்டது, வினையாடுவது என்று,
முன்னும இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் நிகழ்காலமும்
எல்லாம் மயங்குமாறு சொல்லிவைத்தார், இனி உடன்
றொகையாக வுணாத்தியவாறு, 'சிறப்பத் தோன்றும்'
என்பது சாலவுள்ள வழக்கென்பது. (சஅ)

243. ஏனைக் காலமு மயங்குதல் வரையார்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இனி ஒழிந்தகால-
மும் இறப்பினொடு மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை: ஏனைக்காலமும் என்பது — ஒழிந்தகாலமும்
என்றவாறு, மயங்குதல் வரையார் என்பது — மயங்கிவரு
ழரபினை வரையார் இவ்விறப்புக் காலத்தோடு என்றவாறு.

வரலாறு : யாம் பண்டு வினையாடுங்கா; பண்டு என்பது
 இறந்த காலம், வினையாடும் என்பது செய்யும் என்னும்.
 நிகழ்காலச்சொல் வந்து முடிந்தது. 'வரையார்' என்பது
 மற்றுசிரியா என்றவாறு மூன்று காலமும் முயங்கும்
 தம்முள் என்பது நேர்ந்தானும் ஆசிரியன் அஃதேயெனின்,
 மூன்று காலமும் அல்லது காலமில்லை, அவை மூன்றும்
 தம்முண் மயங்குமென்றக்கால, வழுஉவென்ற தில்லையாம்
 பிறவெனின், அற்றனறு, எவ்வாற்றானும் மயங்கா மூன்று
 காலமும், மேற்காட்டின உதாரண முடிபுபோல்வன
 படுவழி வழக்கிற்கு ஏற்றவாறு மயங்கும், அன்ன
 வழக்கு உள்வழி என்பது (சக)

சூது வினையியல் முற்றிற்று.

ஏழாவது
 இடையியல்

244. இடையெனப் படுப பெயரோடும் வினையோடும்
 , நடைபெற் றியலுந் தமக்கியல் பிலவே.

என்பது சூத்திரம்.

இவ் வேர்த்து என்ன பெயர்ததோ வெனின், இடையில என்னும் பெயர்த்து

இவ் சூத்திரம் இடைச் சொற்கெல்லாம் பொதுவாய்தோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

‘அது நான்’ | புறம் 147 | என்பது பெயரொடு நடைபெற்றது

‘தமக்கியல்பிலவே’ என்றதனான, இடைச் சொற்கள பகவின்றியே நின்றிசைப்பனவும் உள என்றவாறு

வரலாறு : உண்டான என்னுந் தொடக்கத்தன. (க)

245. அவைதாம்

புணரிய னிலையிடைப் பொருணிலைக் குதநவும்
வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும்
வேற்றுமைப் பொருள்வயி னுருபா குநவு

சொல்லதிகாரம்

157

மசைநிலைக் கிளவி யாகி வருநவு

மிசைநிறைக் கிளவி யாகி வருநவுந்

தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய் குநவு
மொப்பில் வழியாற் பொருள்செய் குநவுமென்
றப்பண் பினவே நுவலுங் காலை.

வரலாறு *

புணரியல நிலையிடைப் பொருளநிலைக குதவுவன

‘இன்னே வறறே’ [எழுத்து புணரி - 17] என்னுந்
தொடக்கத்தன.

வினையெயல மருங்கில காலமொடு வருவன

‘அன் ஆன்’ — ‘அம ஆம்’ — [ரொல் வினையி - 8, 5]
என்னுந் தொடக்கத்தன

வேற்றுமைப் பொருளவயின் உருபாவன.

‘ஐ, ஓடு, கு, ஐ’வ, அது, கண், விரி’ [சொல்.
வேற்றுமை - 3] என்னுந் தொடக்கத்தன.

அசைநிலைக் கிளவி

‘கேண்மியா’, ‘கண்டி-சூம்’ [புறம் - 251] என்னுந்
தொடக்கத்தன.

மற்றையன முவ்வோ விரிக்கின்றா

(உ)

246. அவைதாம்

முன்னும் பின்னு மொழியடுத்து வருதலுந்
தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலையலு
மன்னவை யெல்லா முரிய வென்ப.

வரலாறு:

பெயரை முனவும் பின்னும் அடுத்து வருவன.

‘அஹன்’ — ‘கொன்னார்’ [குறந - 138] என்பன.

தொல்காப்பியம்

[இ]

158

வினையை முன்னும் பின்னும் அடுக்குமாறு :

‘வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர’

[அகம - 276]

‘ஓ தருதார, ஓ கொண்டார’ என்பன.

தம்மீறு தீரிந்தவை

‘கொன்னை’ ‘மன்னை’ [சொல. இடை-6, 4] என்பன.

பிறிதவண்ணையிற்று :

‘மகவினை’ எனபது.

(ஈ)

247. கழிவே யாக்க மொழியிசைக் கிளவியென்
றம்முன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே.

இச் சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இடைச்சொற்களை
 ஏழுவகையென விரித்தா, அவற்றுள் மூன்றுவகை மேலே
 யுணர்த்தி, ஒழிந்த நான்கு வகையும் தத்தங் குறிப்பிற்
 பொருளசெய்துநவறறை விரிப்பான் ரொடங்கினா. அது
 கருதது.

வரலாறு :

‘சிறியகட பேறினே யெமக்கயு மன்னே’ [புறம - 235]

எனக் கழிவினகண் வந்தது

‘பண்டு காடுமன், இனிக் கயல் பிறழும் வயலாயிற்று’

என ஆக்கத்தினகண் வந்தது

‘கூரியதோரா வாண்மன’ - இனி இற்றெனருனும.....

ஒருசொல்லே ஒழிவுபட வந்தமையின் ஒழியிசை என்பது.

248. விழைவே கால மொழியிசைக் கிளவியென்
 றம்முன் றென்ப தில்லைச் சொல்லே.

வரலாறு :

‘வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச் சின்மொழி யரிவையைப்

பேறுகதில் லம்ம யானே’ [குறுந. - 14]

இது விழைவின் கண் வந்தது

பெற்றுங் கறிகதில் லம்மலிவ் வுரே [குறுந - 14]

இது காலமபற்றி வந்தது

வருகதில் லம்மவேஞ் சேரி சேர் [அகம - 276]

என்பது, வந்தக்கால இன்னதொன்று செய்வல்

என்னும்

சொல ஒழிந்தநின்றமையான் ஒழியிசைக்கண்

வந்தது.

பாதாணம் ஒருசொல் ஒழிவுட வரின் அஃது

ஒழி-

யிசை எனப்படுமே என்றவாறு

(ரு)

249. அச்சம் பயாரிலி காலம் பெருமையென்
றப்பா னுன்கே கொன்னைச் சொல்லே.

வரலாறு :

கோன்முன யிரவூர் போலச்

சிலவா குகநீ துஞ்சு நாளே

[குறுந - 91]

என்பது அச்சத்தின்கண் வந்தது

‘கொன்னே வந்தது,

கொன்னே போயினு!

என்பது பயமின்றி வந்தது,

‘கொன்வரல் வாடை நினதெனக் கொண்டேனே’

என்று, நலியுங்காலை பறிந்து வந்த வாடை

என்றவாறு;

இது காலத்தின்கண் வந்தது,

‘கொன்னார் தஞ்சினு மியாந்தஞ் சலமே’ [குற - 138]

என்பது பெருமைக்கண் வந்தது.

(க)

250. எச்சஞ் சிறப்பே யைய மெதிர்மறை
முற்றே யெண்ணே தெரிநிலை

யாக்கமென்

றப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே.

வராலறு.

‘சாத்தனும் வந்தான்’ என்றால், அவனை

யன்றிப்

பிறரையும் வரவு விளக்குமாகலின், அஃது

எச்சவும்மை.

‘தேவனோ தினனினும் வேம்பு கைக்கும்’ [நாடிக-மேயமமை-2]
என்பது சிறப்படிமமை.

‘குறவரும் மருளுங் குன்றத்துப் படினே’ [மலைபடு - 275]
என்பதும் அது.

‘பததானும் எட்டானும்’ என்பது துணியாமைமேல்
நின்றமையான், ஐயத்தினகண் வந்தது.

‘கொற்றன் வருவதற்கும உரியன்’ என்பது, வாரா-
மைபும செப்பிநிற்குமாகலின் எதிர்மறையுமமையாயிற்று.

‘தமிழ்நாட்டு மூவரும் வந்தாரா’ என்பது முற்றும்மை.

‘நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும்’ என்பது எண்ணும்மை

‘நன்றும அன்று, தீதும அன்று, இடைநிகர்த்தா-
யிற்று’ என்பது தெரிநிலையுமமை.

இடைநிகர்த்தாயினமை தெரிந்தொழிந்தனம், அவ்-
விரண்டும் அத்துணைத்து ஒழியநின்றிலாமையின்.

‘நெடியனும், வலியனும்’ என்பது, ஆயினான் என்னும்
ஆக்கத்துக்கண் வந்தது ஆக்கவுமமை (எ)

251. பிரிநிலை வினாவே யெதிர்மறை யொழியிசை
தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்பொடு தொகைஇ
யிருமூன் றென்ப வோகா ரம்மே.

வரலாறு :

பிரிநிலை : அவனே கொண்டான் என்பது.

வினா : அவனே அல்லவே என்பது.

எதிர்மறை : யானே கொண்டேன் என்பது.

ஒழியிசை : கொளலோ கொண்டான என்பது,
கோடற்குத் தகுமாயினும் கொண்டுய்யப போயினானல்லன்
என ஒழிவுபட வந்தமையின் ஒழியிசை யாயிற்று.

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

161

தேரிநிலை : 'நன்றோ? அன்று ; தீதோ? 'அன்று,
இடை நிகர்த்தாயிற்று' என்பது.

சிறப்பு :

'ஒஹ பேரியன்'

என்பது.

(அ)

252. தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே
யீற்றசை யிவ்வைந் தேகா ரம்மே.

வரலாறு :

தேற்றம் : 'அவனே கொண்டான்' என்பது.

வினா: 'நீயே கொண்டாய்?' என, வினாவிச் சொல்வது.
 பிரிநிலை 'அவனே கொண்டான்' என்பது; பலருள்
 ஒருவனைப் பிரித்தது சொல்வது.

எண்: 'நிலனே, நீரே, தீயே, வளியே, ஆகாயமே'
 என வரும்

பாற்றகை:

'கடல்போற் றேன்றல காடிநங் தோரே' [அகம - 1.]

என வரும் ஈற்றின்கண் என்றவாறு. (கூ)

253. வினையே குறிப்பே விசையே பண்பே
 யெண்ணே பெயரொ டவ்வறு கிளவியுங்
 கண்ணிய நிலைத்தே யெனவென் கிளவி.

வரலாறு:

வினை. 'கொள்ளெனக் கொண்டான்' என்பது.

குறிப்பு: 'விண்ணென விசைத்தது' என்பது;

'துண்ணெனத் துடித்தது' என்பதும், அது.

இசை: 'ஒல்லென ஒலித்தது' என்பது.

21

‘பண்பு’ ‘வெள்ளென விளாத்தது’ என்பது.
 எண் ‘நிலனை வளியென’ என வரும்
 பெயர்: ‘ஊரெனப்படுவது உறையூர்’ என வரும்,
 ‘நாடெனப்படுவது சோணாடு’ என்பதும் அது.

254. என்றென் கிளவியு மதனோ ரற்றே.

வரலாறு :

வினை ‘கொள்ளென்று கொண்டான்’ என்பது.
 குறிப்பு: ‘விண்ணென்று விசைத்தது’ என்பது,
 ‘துண்ணென்று துடித்தது’ என்பதும் அது.
 இசை :

‘ஒல்லென்று ஒல்லும்’

[ஐங்குறுநாற்பது - 28] என்பது

1.து

பண்பு: ‘வெள்ளென்று விளாத்தது’ என்பது.
 எண்: ‘நிலனை வளியென்று’ என வரும்.
 பெயர்: ‘ஊரென்று சொல்லப்படுவது உறையூர்’

என்பது

(கக) 255.

விழைவின் நிலை தன்னிடத் தியலும். இசைத்திரம்
 என்னுதலிறோர் வெனினை, மேல நில என - னும இடைச்சொல்
 புன்றன்பொருட்கும உரித்தென்று போந்தார். அவற்றுள்
 விழைவின் நிலை தன்மை யிடத் - திற்கே ஆவது

வரலாறு .

‘பெறுகதில் லம்ம யானே’

[குற - 11] என

வரும்

‘ எனவே, மற்றைய இரண்டும் எல்லாவிடத்துக்கும்
உரிய என்றவாரும். (கஉ)

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

163

256. தெளிவி னேயுஞ் சிறப்பி னோவு
மளபி னெடுத்த விசைய வென்ப.

இசுசுத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், மேற் கூறிப்
போந்த ஏகார ஓகாரங்களின வேறுபாடு கண்டு, ஈண்டு
உணர்த்துதல் துதலிற்று

வரலாறு

‘நீயேள கொண்டாய்’ ‘ஓஓ பெரியன்’ என வரும். ()

257. மற்றென் கிளவி வினைமாற் றசைநிலை
யப்பா விரண்டென மொழிமனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய்குவன உணர்த்தினா, இனி மற்று என்பதோர இடைச்சொல் வினைமாற்றம அசைநிலையு-மாய் வரும் என்பது உணர்த்துகின்றா.

வரலாறு

‘இஃது உண்’ எனறற்கு, ‘மற்று உண்பல்’ என, வினைமாற்று ஆயிற்று.

யாவரோடாபிணஞ் சொல்லாடாநின்று ‘மற்றோமற்று’ என்னும் இடையே; அஃது அசைநிலைக் கட்டுரை (கச)

258. எற்றென கிளவி யிறந்த பொருட்டே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய்குவனவற்றின்மேல் உணர்த்து-தல் னுதலிற்று.

உரை: எற்று என்பது இறந்தபொருள் விளங்கி நிற்கும என்றவாறு.

தொல்காப்பியம்

வரலாறு .

‘எற்றேன னுடம்பி னேழினலம்’

என வரும்.

‘எற்றேறற மில்லாகுள யானேறற மில்லாதேன

என்பதும அது இஃது இரக்கப பொருள் மேற்று
என்பது (கரு)

259. மற்றைய தென்னுங் கிளவி தானே

சுட்டுநிலை யொழிய வினங்குறிக் தன்றே.

பல பொததகம் கிடந்தவழி, ஒருவன ஏவலாவனைப்
பார்த்துப், ‘பொத்தகங் கொண்டுவா’ என்றால், அவன்
ஒரு பொததகங் கொண்டுவந்தவிடத்துத் தான் கருதிய
பொததகம் அன்றெனில், ‘மற்றையது கொண்டு’ எனினும்,
எனறககால், இக்கொணாந்ததனை யொழிகுஞ் சொல்
இக கொணாந்த பொததகம் சுட்டிற்றாகலால், கொணாந்-
ததனை ஒழிக்குஞ் சுட்டுநிலை அதனை யொழித்தது ஒழிந்த-
தென்று அவ்வினத்தல்லது பிறிகொன்று குறித்தது
கொல்லோ எனிற குறியா, மற்று அப பொததகத்துள்
பின்னுங் குறித்தது எப்பபடும. (கசு)

260. மன்றவென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘கார்ப்பன்ற எனபவள் கண்ணுள்ளே சாசலர்

தேர்மனறத் தோனறிய’

என்றககால, தெளிந்தாள் அவள் எனறவாறு (கஎ)

261. தஞ்சக் கிளவி யெண்மைப் பொருட்டே.

வரலாறு :

‘ஏனோரோ தஞ்சம் இருபிறப்பி னோர்க்கும்

வாழ்தல் அரிது’ (கஅ)

சொல்லுகாராய

165

262. அந்தி லாங்க வரைதலைக் கிளவியென்

ருயிரன் டாகு மியற்கைய வென்ப.

இ அமல தததங் குறிபாழிற் பொருள செயகுமனவற்-
றையுர அசைநிலையாயும உனாததததல நுகவிறறு
வரலாறு :

இடஞ்சுட்டி வந்தது :

வருமே, சேயி றம யநகிற கோழாற கண்ணிய [அமல-29]

என வரும

அநாநிலை :

‘அநிலை சாசலன் கழலினன்’

[அமல - 76]

என வந்ம.

(கக)

263. கொல்லே னையாய்.
வரலாறு :

இது, 'சுற்றி கொல்லோ, மகன கொல்லோ, நாய
கொல்லோ, நரி கொல்லோ' என வரும். (உ௦)

264. பல்லே வீளக்கம்.
வரலாறு :

இது,

'எலவஹ'

[புறம - 24]

என வந்ம.

(உக)

265. இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி
பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே.
உரை : இது, ஆர என்னும இடைச்சொல் பெயர்முன்
அல்லது வாரா எனபது

166

தொல்காப்பியம்

வரலாறு :

'அரசனா வந்தாரா, பார்ப்பார் வந்தார' எனவரும்.

இனி விளங்கினமேலும், 'யானையார் வந்தார், நாயார்
வந்தார் என வரும்.

'பெயாழுன ஆரைக கிளவி பலாக்குரி எழுத்தின்
வினையொடு முடிததல் இயல்பல்' என எல்லாப் பெயரும்
புடங்க மொழிமாற்றி உரைக்க (உஉ)

266. அசைநிலைக் கிளவி யாகுவழி யறிதல்.

வரலாறு :

இது, 'செல்ல மன்னா நெடுநதகை' எனவரும் (உங)

267. ஏவுங் குரையு மிசைநிறை யசைநிலை
யாயிண டாகு மியற்கைய வென்ப.

உலகு : ஏ - இசைநிறை, குரை - அசைநிலை என
நிரனிறையாசக கொள்க.

வரலாறு :

'ஏவ வம்பல் மொழிந்தனம் யாமே'

ஏ - இசைநிறை யாயினவாறு.

'பலகுரைத் துன்பங்கள் சென்று படும்' [குறள், லலகுறள்]
எனக் குரை அசைநிலை. (உச)

268. மாவென் கிளவி வியங்கோ ளைசச்சொல்,
வரலாறு :

இது,

‘மாயக கடவுட் குமர்கமா வலனே’

உயாக என்னும் வியங்கோட்கண் மா என்னுஞ் சொல்
அசைநிலையாய் வந்தது. (உரு)

௧௫௨

இயல]

சொல்லதிகாரம்

167

269. மரியாக மோமதி யிகுஞ்சின் வென்னு
மாவயி னுறு முன்னிலை யைசச்சொல்.

உரை முனளிலைக்கண் அசைச் சொல்லாய புநுவன

இவை என்றவாறு

வரலாறு :

மியா ‘கேணமியா

திக

‘தண்டுரை பூரியாங்கு கண்டிக’

மோர்

‘சாமகு சேபபாடு சுண்டது மோழிமோ’

[சுறுக - 2]

புது

‘சேனமதி பெரும்’

இகும்.

‘மேலவம் புலம்ப கண்டிதும் யாமே

சின்.

‘காபபும் பூண்டிசிற கடையும் போகல்’

[அகம் - 7]

(உசு)

270. அவற்றுள்

இகுமுஞ் சின்னு மேனை யிடத்தொதிந்
தகுதிலை யுடைய வென்மனா புலவர்.

வரலாறு :

இகும், தன்மைக்கண் வருமாறு :

‘கண்டித மல்லமோ கோண்க’

[ஐங்குறு - 121]

என வரும்.

படாக்கை :

‘புகழ்ந்தித மல்லளோ பெரிதே’

என வரும்.

168

தொல்காப்பியம்

சின், தன்மைக்கண் வருமாறு :

‘கண்ணும் படுமோ வேறறிச்சின் யானே’ [அகம் - 61]

என வரும்.

படாகைகககக வருமாறு

‘யாரஃ தறிந்திசி னேரே

[ஈறு - 18]

என வரும்

(உ௮)

271. அபம் கேட்பிக்கும்.

வரலாறு

‘அம்ம வாழ் தோழ்

[ஈறு - 31]

என்றவழி, அது கேட்காய வாழி தோழி என்றவாறும் ()

272. ஆங்க வுரையசை.

உரை ஆங்க என்னும் இடைச சொல்லதோர
கட்டுரைத் தொடர்பினிடை, அசைப்பொருள் படவரும்
என்றவாறு

வரலாறு

‘ஆங்கக

தயிலு மயிலுங் காட்டிககோள

விவண விடுததப போககியோள்’

என வரும்.

(உக)

273. ஒப்பில் பேலியு மப்பொருட் டாகும்.

இச் சூத்திரம் எனனுதலிறோடு வெனின், மேல் இடைச்
சொல் எழுவகைய என்று நிறுத்தவற்றுள் ஒப்பில்பேலி
என்னும இடைச்சொல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

ஒப்பில்பேலி யாவது, ஒப்பில்லாதவழி ஒப்பித்த
வாசகம் பட வருவது என்பது.

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

169

வரலாறு:

‘மங்கலம் என்பதோர் ஊருண்டுபோலும் மழநாட்-
டுள்’ என ஒப்பில்லாதவழிப் போலும் என்னும் இடைச்-
சொல் வந்தவாறு. (ஈ0)

274. யாகா

பிறபிறக் கரோபோ மாதென வருஉ

மாயேழ் சொல்லு மசைநிலைக் கிளவி.

இச் சூத்திரம் எனனுதலிறோடு வெனின், அசைக்கும்
இடைச்சொற்களைத் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

வரலாறு:

‘யா பன்னிருவர் உளரபோலும் மாணுக்கர் அகத்தி-

யனார்க்கு' என, யா வந்தவாறு காண்க.

கா 'உதுகா' என வரும்

பிற. 'அதுபிற, இதுபிற, உதுபிற' எனப்பிற வந்தவாறு.

'அது பிறக்கு'

எனப் பிறக்கு வந்தவாறு

'கொடியுணத்தவரோ'

என அரோ வந்தவாறு

'பிரியேன வாழேன போதேய்ய'

எனப் போ வந்தவாறு.

'நீர்போ நேரிசை புகன்'

என்பதும் அது.

'விளிந்தன்று மாதவத்தேளிந்தவேன் னேஞ்சம்' [நற்றி-178]

என மாது வந்தவாறு.

(கூக)

22

170

தொல்காப்பியம்

275. ஆக வாக லென்ப தென்னு

மாவயின் மூன்றும் பிரிவி லசைநிலை.

வரலாறு

‘நீ இனனை, இனையை’ என்று ஒருவனை பொருவன்
ஒன்று சொல்லுமிடத்து, அப்படியும் அமையும், ‘ஆதலாக’
என்னும். அவ்விடத்து, ஆத என்னும் இடைச்சொல்
பிரிவினறி இடத்து, நின்றவாறு கண்டுநோக்க

‘யான் உனக்கியா தாம் ஆகேனோ?’ என்றாகால்,
‘ஆதலாக’ என்பது அவ்விடத்து, ஆதல் என்னும்
இடைச்சொல் பிரிவினறி வந்தவாறு காண்க.

ஒருவனை பொருவான் ஒன்று சொன்னால், கேட்டு
நின்றான் ஒருவன், ‘எனப்பென்னபது’ என்னும்,
அது முழுது பட்டதுப பிறிது உடைத்து அறிந்து
கொள்க. (௩௨)

276. ஈரள பிசைக்கு மிறுதியி லுயிரே

யாயிய நிலையுங் காலத் தானு

மளபெடை நிலையுங் காலத் தானு

மளபெடை றின்றித் தான்வருங் காலையு

முளவென மொழிப பொருளவேறு படுதல

குறிப்பி னிசையா நெறிப்படத் தோன்றும்

இச்சுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஓவ என்னும்
இடைச்சொல்; மூன்றுவகையாற பொருள்படும் என்பது
உடைத்துதல துதலிற்று.

வரலாறு:

ஆயிரியல் நிலையுங் காலத்தால வருதலாவது, மேற்
கூறிய மூன்றுமடையோல வருதல

ஒன்று உரைக்குங்கால் இரட்டித்து, 'ஒள, ஒள'
என வரும்.

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

171

அளபெடை நிலையுங்காலத்தால வருது, அது பொருள்
படுமாறு.

'ஒவஉ' என வரும்

யாதானும் ஒரு அன்புறவின்கண் அளபெடையின்-
றிக் தான் வருமாறு :

'ஒள' என ஒரு குறிப்பிப் பொருட்கண் வருவது
என்றவாறு.

இம் மூன்றுபொருட் பகுதியும் குறிப்பினான் வேறு
படுத்தி அறிந் தகொளந் (ஙங)

277. நன்றீற் றேயு மன்றீற் றேயு

மந்தீற் றேவு மன்னீற் றேவு

மன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

இதாவது மொலலுதற குறிப்பினுல பொருள் வேறுபடும்
இடைமொற்களை உணர்த்துதல் நுகவிறறு

வரலாறு

நனநீற்று ஏ . 'நன்றே நனநே' என வரும்.

அனநீற்று ஏ 'அனநே அனநே' என வரும்.

அந்தீற்று ஒ 'அந்தோ அந்தோ' என வரும்.

அனனீற்று ஒ 'அன்னே அன்னே' என வரும் (௩௪)

278. எச்ச யும்மையு மெதிர்மறை யும்மையுந்
தத்தமுண் மயங்கு முடனிலை யிலவே.

உரை எச்ச யும்மையும் எதிர்மறை யும்மையும்
தத்தமுண் மயங்கு முடனிலையிலவே என்பது — தம்முள்
மயங்கி உடனிற்குந் தன்மை யில என்றவாறு.

172

கொல்காப்பியம்

வரலாறு :

'சாத்தனும வந்தான், கொற்றனும வரும்' என்பது
எச்சயும்மை . அதனைச் சாத்தனும வந்தான், கொற்றனும
வரலுமுரியன் என எதிர்மறை யும்மையொடு கூட்டிச்
சொல்லப்படாது என்றவாறு. (௩௫)

279. எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொ லாயிற்
பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்.

உரை: எஞ்சுபொருட் கிளவி என்பது—எச்சவுமமை
என்றவாறு. செஞ் சொல் ஆயின என்பது — செவ
வெண்ணாயின் என்றவாறு பிற்படக் கிளவார் முற்படக்
கிளத்தல் என்பது — காலமுன்னதாகச் சொல்லா இட
முன்னதாகச் சொல்லுவார் என்றவாறு

வரலாறு

‘அடகுபுலால் பாகு பாளிதமு முண்ணன்

கடல் போலுங் கலவி யவன்

என்பதனுள், அடகு புலால் பாகு என்று செவ-
வெண்ணிலே எண்ணிப், பினனைப் பாளிதமும் என்று
எச்சவுமமையை இடமுன்னதாகக் கிவைத்து எண்ணினவாறு
கண்டுகொள்க (நடக)

280. முற்றிய வும்மைத் தொகைச்சொன் மருங்கி
னெச்சக் கிளவி யுரித்து மாகும்.

வரலாறு .

‘பததும் கொடான’ என்றக்கால், எல்லாமகொடான
என்றுமாம.

‘தொகைச்சொல்’ என்றதனான், எல்லாங்கொண்டாம,
கொண்டார் என்றும், எல்லாரும் வாரா என்றும்,
வருவர் என்றும் கொள்ளப்படும்.

தொல்லுகாரப

173

சொல்லுமை ஒழிவுப்பொருளை உடைத்தானதுபோல,
முற்றுமையுடைய ஒழிவுப் பொருள்பட வரும் என்று
கொள்க. (நுஎ)

281. ஈற்றுநின் நிசைக்கு மேயெ னிறுதி
கூற்றுவயி னோரள பாகலு முரித்தே.

உரை மேறொல்லப்பட்ட ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும்
ஈற்றை ஏகாரம் ஒரளபாம என்றவாறு

வரலாறு

‘கடல்போற சூன்றல காடிநந் தோரே’ [அகம - 1]

என வரும்

உமமை எதிராறையாகலின் குறையாது நின்றலே
பெருமபான்மை (நுஅ)

282. உம்மை யெண்ணு மெனவெ னெண்ணுந்
தம்வயிற் றொகுதி கடப்பா டிலவே.

வரலாறு

‘நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும் வேளியும் நல்ல’

எனினும் அமையும், தொகை கொடுத்தது எண்ணினும் ஆம்.
எனவென் னண்ணிற்ருமதொகை கொடுத்ததுமகொடா
தும் சொல்லி உம்மையெண்போல ஒட்டிககொள்க (நகூ)

283. எண்ணே கார மிடையிட்டுக் கொளினு
மெண்ணுக்குறித் தியலு மெனமனார் புலவர்

உரை எண்ணேகாரம இடை நின்று ஒழிந்த
எண்ணால் வந்தனவற்றையும், ஏகாவெண்ணால் எண்-
ணினவே என்றவாறு

ஏகாரம எண்ணிடையே நின்றது எனினும், எண்ணி
வருகின்ற எண்ணையாம என்றுமாம எனக் கொள்க.

174 தொல்காப்பியம் [இ]

வரலாறு :

‘தோற்ற மிசையே நாற்றஞ் சுவையே

உறலோ டாங்கைம் புலனைன மொழிப்’

இதனுள், எவ்வெண் ஓடாநின்றே ஏகாவென் இடையே

284. உம்மை தொக்க வெனுவென் கிளவியு
மாவீ ஸூகிய வென்றென் கிளவியு
மாயிரு கிளவியு மெண்ணுவழிப் பட்டன

வரலாறு

உமமைதோகுக எனு என கிளவி வாயுமாறு *

‘கிளவெனா, கிளொ, கிளொ, கிளொ’ என வாயு

உவ்வூகிய எனறென் கிளவி *

‘கிளவெனா, கிளொ, கிளொ, கிளொ’ என வாயு

என வாயு

(சுப)

285. அவற்றின் வருஉ மெண்ணி னிறுதியும்
பெயர்க்குரி மரபிற் செவ்வெ ணிறுதியு
மேயி னுகிய வெண்ணி னிறுதியும்
யாவயின் வரினுந் தொகையின் றியலா.

வரலாறு

என ‘சாத்தனென, கொற்றனென, புகனென,

அம மூவாயு வந்தார்’ என, எனு என்னும எண்ணினிற்று-

திகதன் மூவரும் எனது தொகைகொடுத்தது எண்ணிவை-

வாறு கண்டுகொள்க

‘சாததன், கொற்றன், பூதன் என மூவரும் வந்தார’
என வரும் சேவ்வேண்.

‘சாததன் என்ற, கொற்றன் என்ற, பூதன் என்ற
என மூவரும் வந்தார’ என வரும் என்று எண்.

இயல்]

தொல்லதிகாரம்

175

‘ சாததனே, கொற்றனே, பூதனே என
மூவரும்

வந்தார’ என வரும் ஏகாரச் சேவ்வேண்

தொகைபெற்று முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க

(சுஉ)

286. உய்மை யெண்ணி னுருபுதொகல்

வரையார்

வரலாறு

‘சாததன், கொற்றன், பூதன் என மூவரும் வந்தார’

என வரும்

பாதினை வைப்பும் தேவையுமே ஆனாயினால் எழிந்தார என நினைப்பா
உமையாடுபொன்னாமின்கண் உருட்டுகுகுதலா அழிந்து

(平五)

287. உர்ட்டுத் தாகு மிடனுமா ருண்டே.

உதல் : 11

நீர் ஈடுகொடுத்து கூலியெயர் 7 குடுத்து

[7, 10 - 395]

570

 $\nu_L \tilde{h}$

வினாக்கள் 11-14

20. The following are the results of a survey of 100 people:

၁၇၂၅ ခုနှစ်

எனவே

புது, சிவனெனப் பார்ப்பதற்கு காலமொடு வந்தது.

(५५)

288. வினையொடு நிலையினு மெண்ணுநிலை திரியா
நிலையல் வேண்டு மவற்றவற் றியல்பே.

சான். டி. பி. சான்மேரோவை வெய்ண சுரை ந. ந. 11-14 வ

வழியெயல்-

ஸரஸ்வதி மஹாவித்யை நவரத்தினம் கரையாடல் (இனி,

வினா 6

அவ்வெண் தலைகூறாடிகெனாந்

வரலாறு

‘அறுதிக் கருகுறைத்துச் சுகிரந்த வகிரந்த

இட்டான்’

என அருவெண்ணினை யான் எண்ணினவாறு,
அறுத்தும

குறைத்தும சுகிரந்தம வகிரந்தம இட்டான் என
உம்மை

யெண் வினையொடு கூட்டி எண்ணினவாறு
பலவெண்ணும் வினைக்கு வாரா, வருமிடத்து

இத்
தொடக்கத்தனவே வருவன கொள்க.

176

தொல்காப்பியம்

‘மண்டில மழங்க மலநிறங் கிளர

வண்டின மலர்ப, நி தூத மீமிசைக

கண்டற் கானற் தருக மோலிபப்’ [அகம் - 260]

என, வினையொடு கூட்டிச் செவ்வெண் வந்தவாறு

‘நினை யலவேண்டும எனபது, அவ்வெண்களெல்லாம்

தொகைபெற்றே நடக்கும் என்றவாறு

‘சாததன் வந்தான், கொற்றன் வந்தான், வேடன்
வந்தான், அம்மூவரும் வந்தார் : அம்மூவரும் வந்தமை-
யாற் கலிபாணம் பொலிந்தது’ எனத் தொகைபெற்று
வந்தவாறு (சுரு)

289. என்று மெனவு மொடுவுந் தோன்றி
யொன்றுவழி யுடைய வேண்ணினுட் பிரிந்தே.

வரலாறு

‘உயாதிவண்ப பேயரே யஃறிணைப பேயரேன்
ருயிரண் டென்ப’ [தொல. எழுத்து. புணரியல் - 15]
என்புழி, என்று என்பதனை முன்னுங் கூட்டி புரைக்க.

‘கண்ணிலம் நொடியென வவவே மாத்திரை’
[தொல. எழுத்து. தானமாபு - 7]
என்புழி, என என்பதனை முன்னுங் கூட்டி புரைக்க

‘நிலனே நீரே தீயே வளியே
யாகா யத்தோ டைந்தே பூதம்’
என்புழி, ஒடுகினை அங்குங் கூட்டி புரைக்க. (சுசு)

290. அவ்வச் சொல்லிற் கவையவை பொருளென
மெய்பெறக் கிளந்த வியல் வாயினும்
வினையொடும் பெயரோமே நினையத் தோன்றித்
திரிந்துவேறு வரினுந் தெரிந்தனா கோளலே.

மேல் ஓதப்பட்ட சொற்கள் கூறப்பட்ட இலக்கணத்த-
வன்றிப் பிறபொருளபட்டு வருப வுளவேனும கொள்க.

வரலாறு.

சேன்றீ பெருமநிற் நகைக்குநர் யாரோ [அம - 16]

என்புழி, ஓகாரா சமுதாயா ஆயிறறு

‘கலங்கோண்டன சளளேன்கோ

காழ்க்சோண்டன சுடேன்கோ’

என, ஓகாரா எண்ணோகாரா ஆயிறறு

‘ஒர்கமா கோழியவா கேர்மணிச குரலே’ [அம - 27]

மரபுனனிலை அரைசொரல் ஆயிறறு, வியங்கோட்டு
சுதிய அரைசொரல்

‘அதுமற கோணகன் நேரே’

என்புழி மன் அரைசொரல் ஆயிறறு (சுன)

291. கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்

கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே.

இச்சூத்திரம் என ஆதலிறழை வெனின, இவ்வோததிற்-
கெல்லாம புறனவை உணர்து ததல் ஆதலிறறு

உரை. இது மேற்பொருள்பாட்டினை அன்றி வரும

இடைச்சொல்லும் கொள்ளப்படும் என்றவாறு

ஆவை : காரம், கரம், கான, ஆனம், எனம், ஒனம்
எனவும் ;

மான், மன், ஆர், தெபய எனவும் வரும்

புறனடை என்பது நூலுள்ளோ தொகாதவற்றை
பாதுகாத்து நூற்கு முட்டா நானம் உணாதற்பொருட்டாக
வைத்து உரைப்பது (சஅ)

ஏழாவது இடையியல் முற்றிற்று

23

புறனடை

உரியியல்

292. உரிச்சொற் கிளவி விரிக்கும் காலே
யிசையினுங் துறிப்பினுய பண்பினுந் தோன்றிப்
பெயரினுந் விசையினு மெய்ததி மாறி

யொருதொற் பலபொருட் துரிமை தோன்றினும்
 பலசொல் லொருபொருட் துரிமை தோன்றினும்
 பயிலா தவற்றைப் பாயின்றவை சார்த்தித்
 தத்த மாபிற் சென்றுநிலை மருங்கி
 நெய்சொல் லாயினும் பொருளவேறு கிளததல்

என்பது நூததிரு

இவ்வொத்து என்ன பெயர்ததேன வெனின, உரிச
 சொல் உணர்த்தினவாயின உரிச்சொல் ஒத்து எனனா
 பெயர்தது

இத தலைநூததிருமென்னுதலிறே வெனின, உரிச
 சொற்கெல்லாப் பெயர்வாயதேன இலகநாம உணர்த-
 ததல் நூதலிறறு.

பொருள்கொடை

179

உரை உரிசொற்குள் தோன்றுமிடத்து இசையும
 குறிப்பு பண்பு பற்றிய பெயர்நகனனும வினைக்-
 கணனுமென்று பெயர்நகனை விளக்கும என்றவாறு

மெய் எனவது பெயர்நகன நொய்வுதல் என்பது
 பெயர்பற்றியும் வினைபற்றியும் வரும வாயினை நொநக

[illegible]

1. 120000 - 1000

அன்றுதான், "யு அரைத்தான்" நழுகியவன் இது பற்றி
 உடையின, மிகுதான் எனது உடையின மிகு அனாதான்
 "பிரதேசம், அத்தான்" கன "நா" இன்ன பரததனம்,
 அந்நேசனம் அந்நேசன் உடையின அந்நேசன் அந்நேசன்
 உடையின அந்நேசன்

[illegible][illegible]

இதுதான் உண்மை. இதே காரணத்தினால்

துவைத்ததிலும் சீதைத்திலும்

[மொல. 2 நியாயல - 61]

என்ன லுந் தொடக்கத்தான

நுன்புபயமுறற் வந்தன

கழம்புஞ் சிவப்பும்

[மொல. 2 நியாயல - 75]

என்ன லுந் தொடக்கத்தான

180 தொலகாபரியம்

‘நிறத்துரு வுரைத்தற்கு முரிய

[உரியியல-76]

என்றோராகலின, ஆண்டுப ன்பெனயும வரும்

ஒருசொல்லாகப் பலபொருட்கு உரியன,

‘கடியேன் கிளவி’

[உரியியல - 86]

என்ன லுந் தொடக்கத்தான

பலமொல ஒந்பொருட்கு உரியன,

‘உறு தவ நண்’

[உரியியல - 3]

என்ன லுந் தொடக்கத்தான

முன்,

‘இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு

மவற்றுவழி மருங்கிற் றேன்று மேன்ப் [பெயரிடல - 5]

என்புழி, கிரனிறை வாய்பாட்டதாகலான், அது நீக்கு-
தற்குப், 'பெயரினும் வினையி னும் மெய்தடு மாறி' என்றா
என்பது (க)

293. வெளிப்பதி சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா
வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொன் மேன.

இச சூத்திரம் என ஹதஸிற் றே வெனின், இருவகைய
உரிச்சொல், வெளிப்படுவன எனவும் வெளிப்படாதன
எனவும் என அவற்றுள் வெளிப்பட உரிச்சொற்களது
பொருள் சொல்ல வேண்டா அறிந்த பொருட் பெற்றி-
யான் பொருட் செலுத்தல் என்பது உணர்த்தியவாறு.

அவவாறு வெளிப்பட உரிச்சொற்களாவன கவித்-
தது, குழைத்தது என்று தொடக்கத்தன

வெளிப்பட வாராதனவற்றை விரிக்கின்றா (உ)
சொல்லதிகாரம் 181

294. அவைதாம்

உறுதவ நனியென வருஉ மூன்று
மிகுதி செய்யும் பொருள் வென்ப. ,

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின, குறிப்புப்பற்றித்
தோன்றும் உரிச்சொற்கள் பலவாகலான் அவற்றிப் பகுதி
முற்கூறிய தொடங்கினு

உரை இக்கூறப்பட்ட மூன்று உரி சொல்லும
மிகுதிப் பொருண்மையை விளக்கும் எனவாம்

வரலாறு

‘உறுகா லொற்ற வொல்கி’ [தமிழ் - 300]

என்பது, மிகுதாலொற்ற வொல்கி என்பதாம்

‘தவச்சேய் நாட்டா ராயினும்’ [தமிழ் - 115]

என்பது, மிகச்சேய் நாட்டா என்பதாம்

‘நனிசேய்த் தன்றவன் பழவிறன் மூதூர்’

என்பது, மிகச்சேய்த் தன்றவன் பழவிறன் மூதூர்
என்பதாம் (கூ)

295. உருவுட் காகும் புரையுயர் பாகும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின, இதுவும் குறிப்பு.
வரலாறு.

உருவக குதிரை’ [அடம் - 1]

என்றக்கால், உட்கத்தக குதிரை என்பதாம்.

‘புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை’ [நற்றிணை - 1]

என்பது, உயர்ந்துயர்ந்தோ கேண்மை என்பதாம். (சு)

296. குருஷம் கெழுவும் நிறைஞ் சும்மே.

வரலாறு :

‘குருத்துளி பொழுக்தது’

182

தொல்காப்பியம்

‘சேழ்சினை மாலதது’

[மதுரை மருதம் - 493]

என்றதனால், அவ்வயிர் என்பது நூல் நிறைந்த மரணவாறு (நீ)

297. செல்ல வின்ன வினாளு மையே.

இரத்ததிரை என்பது, தந்தையின், அருமை தாயின்,

உரை இவை இரண்டும் கேட்டபடி மொருண்டையே

ஆகுமென்றவாறு

வரலாறு

‘மணங்கமழ வியனமார பணங்கிய செல்லல்’ [அ. 11-22]

என்பதிலி, நோய் என்பதனால்

வெய் புறந் தர உயிர்வாழ வியசகம்’ [ம. 11-12, ம-37]

என்றதனால், தந்தை அருமை

(சு)

298. மல்லல் வானே யேபெற் றாகும்.

வரலாறு

‘மல்லல் மாமல்ல’

என்றதனால், வானே யேபெற்றதாகும் என்பதால்

என்றுக்கால், ‘பாழிழை’ கல்விதாபம் எனப்பதார

(31)

299. உகப்பே அயர்த லுவப்பே அவகை.
வரலாறு

நாடுசாண் மேன்மே லுகமின

என்பது, நாடுசாணிக ரவபே லேற்றுவ மேன்மேல்
உபாபரின எனப்பதார

உவசுகந ளாயினும் ஊடின ளாயினும்’ [அ.ப. - 203]

என்புழி. உவசுகந ளாயினும் எனப்பதார (32)

இதாம் | தொன் லுதிகாரம்

300. பயப்பே பயனார்.

இதா துத்தியை என வுத்தியுமேற் கொளின,
குறிப்பா.

வரலாறு

‘ஆண்பயமுந ளாகினைன்’

என்புழி, பயன க லிபாரா

301. பசப்பு சிறனாகும்.

ஆயுதத்தினை எவ்வாறு நிறுத்தி வைப்பின், இது பண்புபற்றி
நாகரிகம்

வரலாறு

பசுபதிதேவ சேனஞர்

நாபுலி, சிவா பூமிபவாறு

(40)

302. இயைபேய் பண்பி.

இயைபுத்தினை எவ்வாறு நிறுத்தி வைப்பின், இது பண்புபற்றி
வரலாறு

இயைநதோழகம்

நாபுலி, சிவா பூமிபவாறு

(41)

303. இயைப்பினை பண்பி.

இயைபுத்தினை எவ்வாறு நிறுத்தி வைப்பின், இது பண்புபற்றி
நாகரிகம்

வரலாறு

இயைநதோழகம்

என்றக்கால், இஃபயத தோன்றிவிடும என்பதாம். (கஉ)

184

தொல்காப்பியம்

304. அலமா நெருமர நாயிரண்டுஞ் சுழற்சி.

இச்சூத்திரம் என னுதலிறோர் வெனின், இதுவுங் குறிப்பு
வரலாறு

‘அலமரலாயம்’

[கூவுது - 64]

என்றக்கால், சுழன்றுவால் ஆயா என்பதாம்

‘தேருமரலுள்ளம்’

என்பது, சுழன்று வரும் உள்ளம் என்பதாம். (ககஉ)

305. மழவுங் குழவு மிளமைப் பொருள.

இச்சூத்திரம் என னுதலிறோர் வெனின், இதுவுங் குறிப்பு.
வரலாறு :

‘குழக்கன்று கடிதியாத்தான

என்றக்கால், இவாகன்று கடிதியாத்தான் என்றதாம்.

‘மழகளிறு’

[புறம் - 38]

என்றக்கால், இவாகளிறு எனறவாறாம்

(ககச)

306. சீர்த்தி மிகுபுகழ்.

வரலாறு :

‘வயககஞ்சால் சீர்த்தி’

307. மாலை மியல்பே.

வரலாறு :

‘இரவரன் மாலையன்’

[குறிஞ்சிப்பாட்டு - 239]

என்றவழி, இரவின் வரும இயல்பினன் என்றதாம். (கக)

யல்]

சொல்லதிகாரம்

185

308. கூர்ப்புங் கழிவு முள்ளது சிறக்கும்.

வரலாறு :

‘உப்புக் கூர்ந்தது’

‘உப்புக் கழிந்தது’

என்பன, சிறப்புச் சொல் லாயவாரும்

(கஎ)

309. கதழ்வுந் துணையும் விரைவின்

பொருள.

வரலாறு :

‘ஆண்டர்,

கயிறி யெருத்திற் கதழ்ந் துறைவன்’

என்றக்கால், விரைந்து உறைவன் என்பதாம்.

‘துண்போறை நிவகதம் புளளின் மான’

என்றக்கால், விரைந்து பறக்கும் என்றவாறும்.

(கஅ)

310. ஆதிர்வும் விதிர்ப்பு நடுக்கஞ் செய்யும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை பெல்லாங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘ஆதிர்கண் முரசம்’

என்றக்கால், நடுங்குகண் முரசம் என்பதாம்.

‘விதிர்ப்புற்றுக் கண்ணிமையார்’

என்றக்கால், நடுக்குற்று என்பதாம்.

(கக)

311. வார்தல் போக லொழுகன் மூன்று

நேர்பு நெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது பண்புபற்றி வந்தது.

வரலாறு :

‘வார்கயிற் றெழுகை’

[அகம் - 173]

என்றக்கால், நேர் கயிற்றெழுகை என்பதூஉம், நெடுங்
கயிற்றெழுகை என்பதூஉமாம்.

‘போகு கொடி’

‘ஒழுகு கொடி’

என்புழியும், அவ்விருபொருளும் படும். (உ0)

312. தீர்தலுந் தீர்த்தலும் விடற்பொருட் டாகும்.

இசுசுத்திரம் என்னுதலிற்கே வெனின், இதுவுங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘ஊரிற் றீராதான்’

என்றக்கால், ஊரிற் பற்றுவிட்டான் என்பதாம்.

‘பேய் தீர்த்தான்’

என்றக்கால், பேய் விடுவித்தான் என்பதாம் (உக)

313. கெடவரல் பண்ணை யாயிரண்டும் வினையாட்டு.

வரலாறு :

‘கேடவர லாயம்’

என்றக்கால், வினையாட் டாயம் என்பதாம்.

‘பண்வணத் தோன்றிய வேண்ணுன்து பொருளும்’

[தொல - மெய்யபாட்டி - 1]

என்றக்கால், வினையாட்டுள் தோன்றியபொருள் என்பதாம்.

314. தடவுங் கயவும் நளியும் பெருமை.

வரலாறு :

‘தடந்தோள்’

‘கயவெள் ளருவி’

[அகம - 38]

‘நளிமல வ நாடன்’

[புறம் - 150]

என வரும்.

(உரு)

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

.187

315. அவற்றுள்

தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ்

செய்யும்.

உரை : தட என்பது பெருமையே யன்றிக்

கோட்டப்

பொருளினையும் கினைக்கும் என்றவாறு.

வரலாறு :

‘தடமகுப் பெருமை’

[நெறிணை - 120]

என வரும்.

(உச)

316. கய்வென் கிளவி மென்மையுஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘கயந்தலை மடப்பிடி’

[நெறிணை - 137]

என வரும்.

(உடு)

317. நளியென் கிளவி செறிவு மாகும்.

உரை : நளி என்னும் சொல் பெருமையே யன்றிச

செறி-

வுப்பொருளும் படும என்றவாறு.

வரலாறு :

‘நளியிருள்’

என்றக்கால், செறியிருள் எனபதாம்.

மூன்றிடத்து உம்மையும் இறந்தது தமிழியின.

(உசு)

318. பழுது பயமின்றே.

வரலாறு :

‘பழுதே வந்தார்’

என்றக்கால், பயமின்றியே வந்தார் என்பதாம்.

(உ௭)

319. சாயன் மென்மை.

வரலாறு :

‘சார இடன் சாயன் மார்பு’

[பதிற்றுப் - 16]

என்றக்கால், மெல்லிய மார்பு என்பதாம்

(உ௮)

388 தொல்காப்பியம்

[உரி]

320. முழுதென் கிளவி யெஞ்சாப் பொருட்டே.

வரலாறு

‘முழுக்கறை பெய்தான்’

என்றக்கால், எஞ்சாமை பெய்தான் எஃ தாம். (உ௯)

321. வம்பு நிலையின்மை.

வரலாறு :

‘வம்ப வகேர்’

‘வம்ப நாரை’

என்றக்கால், நிலையில்லாமை கூறியவாறும்.

322. மாதர் காதல்.

வரலாறு .

‘மாதர் வண்டோடு சுரும்பிசைத்தது’

என்றக்கால், காதல் வண்டு என்பதாம்.

323. நம்பு மேவு நசையா சும்மே.

வரலாறு :

‘நயந்துநாம் லிட்ட நன்மொழி நம்பி’

என்றக்கால், நச்சி என்பதாம்.

‘பேரிசை நலிர மேள யுறையும்’

என்றக்கால், நயந்து உறையும் என்பதாம்.

324. ஓய்த லாய்த னிழத்தல் சாஅ

[அகம - 375]

[அகம - 190]

(நட)

(நட)

[அகம - 198]

[மலைபடு - 82]

(நட)

யாவயி னான்கு முள்ளத னுணுக்கம்.

வரலாறு :

‘ஒய்கல யோருத்தல்’

என்றக்கால், நுணுகிய கலை யொருத்தல் என்பதாம்.

யுயல்]
189

சொல்லதிகாரம்

‘கையு மேய்யு மாய்க் திருந்தார்’

என்றக்கால், சுருங்கி யிருந்தார் என்பதாம்.

‘நிழத்த யாண மேய்புலம் படர்’ [மதுரைக்காஞ்சி - 303]

என்றக்கால், மெலிநது நுணுகிய என்பதாம்.

‘கயலற லேதிரக் கமீம்புனற் சாஅய்’ [நெடுநல் - 18]

என்றக்கால், சுருங்கி என்பதாம்.

(நூந)

325. புலம்பே தனிமை.

வரலாறு :

‘புலம்புலிட் டிருந்தார்’

[மலைபடு - 49]

என்றக்கால், தனிமை துறந்திருந்தார் என்பதாம்.

(நூச)

326. துவன்று நிறைவாகும்.

வரலாறு :

‘ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயம்’

[பதிற்றுப - 11]

என்றக்கால், நின்றநத மூதூர் என்பதாம்.

(௩௫)

327. முரஞ்சன் முதிர்வே.

வரலாறு :

‘கோபேல முரஞ்சிய கோளி யாலம்’ [மலைபடு. 268]
என்றக்கால், முதிர்நத ஆலம் என்பதாம்.

(௩௬)

328. வெம்மை வேண்டல்.

வரலாறு :

‘நீ வெம்மையள்’
என்றக்கால், நீ வேண்டப்படுவாள் என்பதாம்.

(௩௭)

329. பொற்பே பொலிவு.

வரலாறு :

‘அணிகலம் போற்ப’

என்றக்கால், பொலிய என்பதாம்.

330. வறிது சிறிதாகும்.

வரலாறு :

‘வறிது நெறியோரீஇ’

என்றக்கால், சிறிது நெறி ஓரீஇ என்பதாம்.

[உரி]

(நஅ)

(நக)

331. ஏற்ற நினைவுந் துணிவு மாகும்.

வரலாறு :

‘ஏற்றத் திருந்தார்’

என்றக்கால், நினைத்திருந்தாரா என்பதூஉம், துணிந்திருந்தார் என்பதூஉம் ஆம். (சு0)

332, பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள.

உரை : பெட்டல் என்பது புறந்தருதல்.

வரலாறு :

‘அரும்பிணை பயக்கற்ற வேட்ட ஞான்று’

என்றக்கால், அரும்புறந்தரு வரவிறுக்கி வேட்டபோழ்து என்பதாம்.

‘பேணினை னல்லனே மகிழ்ந்’

[அகம் • 16]

என்றக்கால், பெட்டேனல்லனே மகிழ்ந் என்பதாம். (சுக)

333. பணையே பிழைத்தல் பெருப்பு மாகும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை யெல்லாங் குறிப்புச்சொல்.

6421

வரலாறு :

‘பவணத்துப்போய் வீழ்ந்தது’

என்றக்கால், பிழைத்துப் போய் வீழ்ந்தது என்பதாம்.

‘பவணத்தோள்’

[அகம் - 1]

என்றக்கால், பெருந்தோள் என்பதாம்.

(சஉ)

334. படரே யுள்ளல் செலவு மாகும்.

வரலாறு :

‘படர்மலி வெற்பர்’

என்றக்கால், உள்ளமலி வெற்பர் என்பதாம்.

‘ஆறு படர்ந்தார்’

என்றக்கால், சென்றார் என்பதாம்.

(சங்)

335. பையுளுஞ் சிறுமையும் நோயின் பொருள,

வரலாறு :

‘பையுணல்யாழ்’

என்றக்கால், நோய் செய்யும் நல்யாழ் என்பதாம்.

‘சிறுமை யறுப செய்யறியலர்’

[நற்றிணை - 1]

என்றக்கால், நோயுறுப செய்யார் என்பதாம்.

(சச)

336. எய்யாமை யறியாமை.

வரலாறு :

‘எய்யாமையல’

[குறிஞ்சிப - 8]

என்றக்கால், அறியாமையலை என்றவாரும்.

(சடு)

337. நன்று பெரிதாகும்.

338. தெவுக்கொளற் பொருட்டே.

இரண்டு சூத்திரமும் உரை நோக்கி ஒன்று யெழுதப்-
பட்டது.

192

தொல்காப்பியம்

[உ]

வரலாறு :

‘நன்றமரிது துற்றணையாற் பெரும’ [அகம - 10]

என்றக்கால், பெரிது துற்றணையால் என்பதாம்.

‘நீர்தேவு நிரைத்தொழுவர்’ [மதுரைக்காஞ்சி - 89]

என்றக்கால், நீர்கொள்ளும் நிரைத்தொழுவர் என்பதாம்.()

339. தாவே வலியும் வருத்தமு மாகும்.

வரலாறு :

‘சுருங்கட் டாக்கலை’ [சூலந - 69]

என்றவழி, வருந்திய கலை என்பதாம்.

‘தாலி னன்பொன்’ [அகம - 212]

என்றக்கால், வலியி னன்பொன் என்பதாம்; பொன்-
னுக்குப் போக்குடைமை வலியது. (சஅ)

340. தெவ்வுப் பகையாகும்.

வரலாறு :

‘தேவ்வர் தேயத்து’

என்றக்கால், பகைவர் தேயத்து என்பதாம்.

(சக)

341. விறப்பு முறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை யெல்லாங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘விறந்த காப்போடு’

என்றக்கால், செறிந்த காப்போடு என்பதாம்.

‘உறந்த விஞ்சி யுயர்நிலை மாடம்’

என்புழி, செறிந்த இஞ்சி என்பதாம்.

‘வேறுத்தார்’

[புறம - 53]

என்றக்கால், செறிந்தார் என்பதாம்.

(ஐ)

ல்] சொல்லதிகாரம்

193

342. அவற்றான்

விறப்பே வெருஉப் பொருட்டு மாகும்.

வரலாறு :

‘கோடுமுற்றி யளந்த காரோடு விறந்தே’

என்றக்கால், வெரீஇ என்பதாம்.

(ருக)

343. கம்பலை சும்மை கலியே யழுங்க

லென்றிவை நான்கு மரவப் பொருள.

இவை இசைபற்றி வந்தன

வரலாறு :

‘ஊர் கம்பலை புடைத்து’

என்றக்கால், அரவமுடைத்து என்பதாம்,

‘ஊர் சுமடை புடைத்து’

என்பதாம் அது ;

‘கலிகேழ் மூதூர்’

[அகம - 11]

‘அழுங்கன் மூதூர்’

என்பனவும் ஒக்கும்.

(ருஉ)

344. அவற்றுள்

அழுங்க லிரக்கமுங் கேடு மாகும்.

வரலாறு :

‘மகனையிழந் தழுங்கினார்’

என்றக்கால், இரங்கினார் என்பதாம்.

‘செலவழுங்கினார்’

என்றக்கால், செலவு கெடுத்தார் என்பதாம்.

194

345. கழுமென் கிளவி மயக்கஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘கழுமியஞாட்டி’

[களவழி - 11]

என்றற்கால், மயங்கிய ஞாட்டி என்பதாம்.

(௫௪)

346. செழுமை வளனுங் கொழுப்பு மாகும்.

வரலாறு :

‘செழுஞ் செந்நெல்’

என்றற்கால், வளஞ் செந்நெல் என்பதாம். வளம் என்பது
அளகாம.

‘செழுந்தடி தின்ற செந்நா யேற்றை’

என்பது, கொழுந் தடி தின்ற என்பதாம் ; கொழுப்பு
என்பது ஊன்பற்றிய நிணம்.

(௫௫)

347. விழுமஞ் சீர்மையு மிடும்பையுஞ் செய்யும்.

வரலாறு :

‘விழுமியா’

என்றக்கால், சீரியர் என்பதாம்.

‘விழுமமுற் றிருந்தார்’

என்றக்கால், இடுமபையுற றிருந்தார் என்பதாம். (ருக)

348. கருவி தொகுதி.

வரலாறு :

‘கருவி வானம் கதழறை சிதறி’ [அகம - 4]

என்றக்கால், ஈண்டு, மின்னும முழக்கும் காற்றும என

இததொடக்கத்தன வாயிற்று. (ருஎ)

இயல்] சொல்லதிகாரம் 195

349. கமநிறைந் தியலும்.

வரலாறு :

‘கமஞ்சுன் மாமழை’ [திருமுருகு - 7]

என்றக்கால், நிறைந்த சூன் மாமழை என்பதாம். (ருஅ)

350. அரியே யைம்மை.

வரலாறு :

‘அரிமயிர்த் திரண்முன்கை’ [புறம - 11]

என்றக்கால், ஐமமயிராத திரண் முன்கை என்றவாறும். ()

351. கவவகத் திடுமே.

இவை யெல்லாங் குறிப்பு.

வரலாறு :

‘கோடும்பூண் கவைஇய கோல மார்பு’

என்றக்கால், கொடும பூண் அதத்திட்ட கோல மார்பு
என்பதாம். (90)

352. துவைத்தலுஞ் சிலைத்தலு மியம்புலு மிரங்கலு
மிசைப்பொருட் கிளவி யென்மனார் புலவர்.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இவை நான்கும்
இசைபற்றி வந்தன.

வரலாறு :

‘வரிவளை துவைப’

[புறம் - 158]

என்றக்கால், சங்கு இசைப்ப என்பதாம்

‘கலையினிரலு சிலைப’

என்றக்கால், அதனது குரலிசைப்பைச் சொல்லிற்றும் ;

‘சிலைகும்’

என்பதும் அது.

196

தொல்காப்பியம்

[உ]

‘இயமர மியம்பும்’

எனவே, ஒலிக்கும் என்பதாம்

‘முரசிரங்கு முற்றம்’

என்றக்கால், இசைக்கும் என்பதாம்.

(சூக)

353. அவற்றுள்

இரங்கல் கழிந்த பொருட்டு மாகும்.

உமமை இறந்தது தழீஇயிற்று

‘உடையதிழந் துயிரிரங்கி யிருந்தார்’

என்றக்கால், கழிவினை விளக்கும், ஈண்டு இரககம். (சூஉ)

354. இலம்பா டொற்க மாயிரண்டும் வறுமை.

வரலாறு :

‘இலம்படு புலவர்’

[மகேபடு - 576]

என்றக்கால், வறுமைபபடும் புலவர் என்பதாம்.

‘ஊரை யொற்கந் தீர்க்கும்’

என்றக்கால், வறுமை தீர்க்கும் என்பதாம்.

(சூந)

355. ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் பொருள.

வரலாறு :

‘தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரிய’ [நறநனை - 143]

என்றக்கால், பரப்பிய என்பதாம்

‘புண்ணுமிழ் குருதிப் புனல் பாய்ந்து’

என்றக்கால், பரந்து என்பதாம்.

(சூச)

356. கவர்வுவிருப் பாகும்.

வரலாறு :

‘கோள்வள மார்தரி னாளுது கவகும்’

[அசம - 3]

என்றக்கால், ஊரும்பும என்பதாம்.

(கூரு)

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

197

357. சேரே திரட்சி.

வரலாறு :

‘சேர்ந்துசேறி குரங்கு

என்றக்கால், திரண்டு செறி குரங்கு என்பதாம். (கூசு)

358. வியலென் கிளவி யகலப் பொருட்டே.

வரலாறு :

‘வியலிடு வானம்’

என்றக்கால், அகலிடு வானம் என்பதாம்

(கூஎ)

359. பேநா முருமென வருஉங் கிளவி

யாமுறை மூன்று மச்சப் பொருள.

வரலாறு :

‘மன்ற மரஅத்த பேழுதிர் கடவுள்’

[சூறுக - 87]

என்பது, அச்சமுதிர் கடவுள் என்பதாம்

‘நாம்வருந் துறைசேர்ந்து’

என்பது, அச்சமுடைய துறை போந்து என்பதாம்.

‘உருமில் சுற்றம்’

என்பது, அச்சமில் சுற்றம் என்பதாம்.

இவை யெல்லாங் குறிப்பு.

(சுஅ)

360. வயவலி யாகும்.

வரலாறு :

‘வாள்வரி வேங்கை வயப்புலி’

என்பது, வலியுள்ள புலி என்பதாம்.

(சுஅ)

198

தொல்காப்பியம்

361. வாலொளி யாகும்.

வரலாறு :

‘கண்ணே,

நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே’

என்பது, ஒளி யிழந்தன என்பதாம்.

362. துயவென் கிளவி யறிவின்
வரலாறு :

‘அறிவு துயவறுத்தார்’

[உரி]

[சுருந - 44]

(எ0)

நிரிவே.

என்பது, அறிவு திரிவுறுத்தார் என்பதாம்.

(எக)

363. உயாவே யுயங்கல்.

வரலாறு :

‘பகுந்திருந் துயாவிளி பயிற்று

மியாவுயர் நனந்தலை’

[அசம - 19]

என்றக்கால், உயங்கு விளி பயிற்றி என்பதாம்.

(எஉ)

364. உசாவே சூழ்ச்சி.

வரலாறு :

‘நாமுசாக கொள்ளாமோ’

என்பது, நாம் சூழ்நதுகொள்ளாமோ என்பதாம். இவை

சூறிப்பு.

(எங)

365. வயாவென் கிளவி வேட்கைப் பெருக்கம்.

வரலாறு :

‘கூழ்கண்டு வயாவினார்’

என்றவழி, வேட்கை யாயினார் என்பதாம்.

(எச)

366. கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள.

வரலாறு :

‘கறுத்து வந்தார்’

என்பது, வெகுண்டு வந்தார் என்பதாம்.

‘சிவந்து நோக்கினார்’

என்பது, வெகுண்டு நோக்கினார் என்பதாம். (எடு)

367. நிறத்துரு வுணர்த்தற்கு முரிய வென்ப.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், அதுவே யன்றிப் பண்புப்பொருளும் படும என்றவாறு.

‘உடம்பு கறுத்தது’

‘கண் சிவந்தன’

என்பன, நிறத்தின் மேலும் செல்லும். (எசு)

368. நொசிவு நுழைவு நுணங்கு நுண்மை.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இவை பண்பு பற்றி வந்தன.

‘நொசி மருங்குல்’

என்பது, நுண்மருங்குல் என்பதாம்;

‘நுழை மருங்குல்’

என்பதும் அது ;

‘நுணங்கு மருங்குல்’

என்பதும் அது.

(எஎ)

369. புனிதென் கிளவியீன் றணிமைப் பொருட்டே.
வரலாறு :

‘புனிற்றூப் பாய்ந்தேனக் கலங்கி’ [அகம - 56]

என்பது, ஈன்றணியவாய்ப் பாய்ந்தென என்பதாம். (எஅ)

200 தொல்காப்பியம் [உரி]

370. நனவே கன்னு மகலமுஞ் செய்யும்.
வரலாறு :

‘நனவுப்புது லிறலியிற் றேன்று நாடன்’

என்றால், களம்புது லிறலியிற் றேன்று நாடன் என்பதாம்.

‘நனந்தல யலகு’ [அகம - 6]

என்றக்கால், அகன்றலை யலகு என்பதாம். (எக)

371. மதவே மடனும் வலியு மாகும்.
வரலாறு :

‘மாதர் வாண்முக மதைடியு நோக்கே’

என்பது, மடம்பட்ட நோக்கு என்பதாம்.

‘மதகளிறு’

என்றக்கால், வலிய களிறு என்பதாம்.

(அ0)

372. மிகுதியும் வனப்பு மாகலு முரித்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அவையே யன்றி
இவ்விருபொருளும் படும என்றவாறு.

‘மதகளிறு’

என்றக்கால், மிகுகளிறு என்பதாம்.

‘இளம்பாண்டில்,

தேருச் சேம்மாந் ததுபோல் மதவினள்’

என்பது, வனப்புடையள் ஆயினள் என்பதாம். (அக)

373. புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி.
வரலாறு :

‘அருஅ யாண ரகன்றலை நன்னாடு’

[அகம - 44]

என்றக்கால், அருத புது வருவாயை புடைய நாடு என்ப-
தாம், (அஉ)

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

201

374. அமர்தன் மேவல்.

வரலாறு :

‘கூழமர்ந் துண்டாள்’

என்பது, கூழைமேவி யுண்டாள் என்பதாம்

(அக)

375. யாணுக் கவினும்.

வரலாறு :

‘யாணது பசுவ’

[நற்றிணை - 50]

என்றககால், வனப்பின்கண்ணது பரலை என்பதாம்.

(அக)

376. பரவும் பழிச்சும் வழுத்தின் பொருள.

வரலாறு :

‘கடவுட் பர்வீனார்’

என்றக்கால், வழுத்தினா என்பதாம்

‘கைதோழைப் பழிச்சு’

[மதுரைக் - 694]

என்றக்கால், வழுத்தி என்பதாம்.

(அக)

377. கடியென் கிளவி

வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை விரைவே விளக்க
மிகுதி சிறப்பே

யச்ச முன்றேற் றாய் ரைந்து

மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், இதுவும்

குறிப்பு.

உரை : கடி என்பது இப் பததுப் பொருளும்

படும

என்றவாறு.

வரலாறு :

‘ஊர் கடிந்தார்’

என்றக்கால், ஊரை வரைந்தார் என்பதாம்

26

204

தொல்காப்பியம்

[உரி

உணர்த்துக. அவ்வாறு உணர்த்தவே தத்தம் மரபிற்
'றிரியாப் பொருளவாய்த் தோன்றும், அவ்வாறு தெரிந்து
உணராக்கால் கொள்ளாதாம் கருதியபொருள் என்பது.

யாதோ கொள்ளாத வாறெனின்,

‘கடியுடை வியனகர்’

[புறம - 95]

என்றக்கால், கடியென்பது கூர்மையும் விரைவும் படுமால் என்று,

நகரத்துக்கண் அவை யேற்றற்கு ; காப்புடை நகர் என்று
கொள்க, அதற்கு ஒத்த மொழியாகலின்
என்பது. (கூஉ)

384. கூறிய கிளவிப் பொருணிலை யல்லது

வேறுபிற தோன்றினு மவற்றோடு கொளலே.

இசூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் புற-
னடை.

உரை. சொல்லிப் போந்த உரிச்சொற்கள் அவ்வுரிய-
வெனப்பட்ட பொருளின ஆகாது வேறுவேறு பட்ட
பொருளினவாய்த் தோன்றினும் அச ரொல்லப்பட்ட
பொருளொடு படுத்தப பொருளபடுமாறு அறிந்துகொள்க
என்பதாம்.

‘புரைப்பட்ட’

என்புழிப, புரை என்பது ஈண்டுப் பிளவுபொருண்மையை
விளக்கிற்குகலின், இதனையும் உயர்வுபொருண்மையொடு
புணர்த்து இருபொருளும் அசசொற்குப் பொருள் என்று
கொள்க என்பதாம். இனிக்,

‘கண்கதழ வேழதினார்’

என்புழி, ஆண்டு விரைந்து எழுதினார் என்று விரைவிற்பொருள் கொள்ளற்க; சிறப்ப எழுதினார் என்று கொள்க. பிறவும் அன்ன. (கூட)

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

205

385. பொருட்குப்பொரு டேரியி னதுவரம்

பின்றே.

இசகுத்திராம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும்

புறனடை.

உரை : மேற்கூறப்பட்ட உரிசசொல்லுள்

உள்-

வன்றே, அப்பொருட்கும இப்பொருட்கும

உரியவென்று

ஒதப்பட்டன. அவை,

‘உறு தவ நனி’

[தொல், உரிச் - 3]

என்னுந் தொடக்கத்தன,

மற்று, அவற்றை மிகுதிப

பொருள என்றார்.

அது- பற்றி மிகுதி யென்னை? என்றற்கு, ஒன்றுவிடப்
பெரிதாக என்பவால் எனின், அதனைக் கேட்டு ஒழியான் ;
பெரிது எனப்படுவது என்னை ? என்றான் ; எனச்,
சாலவாதல் என்றான் ; என்பதனானும் ஒழியான், சாலவாதல்
எனப்- படுவது என்னை ? என்றான் ; என, எத்துணையும்
இறங்- குதல் என்றான் , என, அத்துணையும் என்னை ?
என்று இவ்வாறு பிரித்துச் சொற்களால் தெரிபு கூறுமேல்
அது வேண்டா என விலக்கினவாறு,
(கூச)

386. பொருட்குத் திரிபில்லை யுணர்த்த
வல்லின்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது
மேற்

சூத்திரத்திற்குப் புறனடை.

உரை: உரிசரொல் பிறிதலது, அது பொருள்
உண-

ருமாறு வல்லாற்குப் பிறசொற் கொணர்ந்து
பொருள்
உணாததல் வேண்டா ; திரிபின்றி அச்
சொல்லினானே
உணரப்படும் என்றவாறு.

என்னை, 'உறு' என்ற பதம் மிகுதிப்
பொருட்டு
என்றக்கால், அம் மிகுதியையும் அதனானே யுணரலாம்
;
உணருமாறு வல்லாற்குப் பிறசொற் கொணர்ந்து
உரைத்-
தல் வேண்டா என்பது.

(கூடு)

206 தொல்காப்பியம்

387. உணர்ச்சி வாயி லுணர்வோர் வலித்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்கேர வெனின், இதுவும் புற-
னடை.

யாளு ரொல்லிய சொல்வாயிலே பற்றி யுணர்த்துக,

அத்துணையால் உணர்வார்க்கு அதுவே உணர்ச்சி வாயி-
லாம்; அல்லாக்கால் அவவுணாவோரை வலிததாமாற்றால்
உணர்ததுக என்பதாம்.

என்னை,

‘பரவும் பழ்ச்சும் வழத்தின் பொருள்’ [தொல். உரிச் - 85]
என்பதனால் உணராத மடவோரை மற்றொரு வாய்பாட்-
டால் உணர்ததுக அல்லாக்கால், மேல நோக்கிச் சில
மலர்கொடு தூவிககாட்ட வுணா, மேல அஃதே உணர்ச்சி
வாயிலாக அறிக என்பது (கூகூ)

388. மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்று.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின். இதுவும் புற-
னடை.

உரை: மொழிப்பொருள்கள் என்பன அச சொல்லப்-
பட்ட பொருள்கள் அப்பொருட்கட்டே என்றவாறும். (1)

389. எழுத்துப்பிரிற் திசைத்த லிவணியல் பின்றே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், புறனடை போல்-
வதோர் விதி கூறுதல் நுதலிற்று.

உரை: எழுத்துக்கள் பிரிந்திசைக்கப்படா.

உரிச்சொல் என்றவை பிறிதிலக்கணமுட உடைய

என்பது போந்ததாம். என்னை பிறிதிலக்கணமெனின்,
[யல்]
207 சொல்லதிகாரம்

‘தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலயலும்’
உடைய இவையும என்பது.

யாதோவெனின்,

கடியென் களவி,

‘கடும்புனல்’

[குற - 103]

என்றாயிற்று.

நம்பு எனப்பட்டது,

‘நம்பு’

என்றாயிற்று. பிறவும அன்ன
இனி,

‘உருகெழு தோற்றம்’

என்புழி, உரு என்பதூஉம் கெழுஉ என்பதும்

உரிச்-

சொல்.

(கூஅ)

390. அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ
முரிச்சொ லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
வியன்ற மருங்கி னினைத்தென வறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி

கடைப்பிடித்

தோம்படை யானையிற்
கிளந்தவற் றியலாற்

பாங்குற வுணர்த லென்மனார் புலவர்.
இச்சுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும்
ஓர்

புறனடை.

உரை : அச் சொல்லிப்போந்த உரிச்
சொற்களன்றி

அவைபோல்வன பிறவும் உலகத்துப்
பலவாற்றானும்

பரந்து வரும் உரிச்சொல் எல்லாவற்றையும்
இசையும்

குறிப்பும் பண்பும் என்னும் மூன்று
வகைப்பட்ட

பொருளையுஞ் சரர்த்தி யுணர்த்துதற் குறைகூட்ட அம்
மூன்று பொருண்மைக்கண்ணும் அவை யித்துணையே
என்று வரையறுக்கும் வரையறை யின்மையின் முன்னர்
உரிச்சொற்கு ஒதப்பட்ட இலக்கணத்திற் பிழையாமல்
ஓம்படை யாணையிற் கிளநதவற் றியலான் உணர்க
என்றவாறு.

‘ஓம்படை யாணை’ என்பது பாதுகாவல்பற்றிய ஆணை.

‘அருமை, இருமை, கருமை, சேண்மை என்னுந்
தொடக்கத்தனவற்றைப் பிறநூலாஈ,

‘ஒருமை பெருமையுங் கருமையுஞ் செய்யும்’

என்றும்,

‘தோன்றென் கிளவி தோழற்பயில் வாகும்’

என்றும் எடுத்தோதுப’ என்பதும் அது.

(சூசூ)

எட்டாவது உரியியல் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது
எச்சவியல்

391. இயற்சொற் திரிசோற் திசைச்சோல் வடசோலேன
றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே.

என்பது சூத்திரம்

இவ்வோதது என்ன பெயர்ததோ வெனின், எல்லா
வோததினுள்ளும் எஞ்சிய பொருள்களை யுணர்த்தினமை-
யின் எச்சவியல் எனலும் பெயர்த்து

இனி, இத தலைசூததிரம் என்னுதலிற்றோ வெனின்,
இததுணைப்பட்ட சொல்லினாற் செய்யுள் செய்யப்பெறும்
என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை ; இயற்சொல்லும் திரிசொல்லும் திசைச்சொல்-
லும் வடசொல்லும் என நான்கும் செய்யுள் செய்தற்-
குரிய சொல்லாதல் உடைய என்றவாறு.

இயற்சொல் என்பது தமிழ் வழங்கு நாட்டு விகார-
மின்றித் தமிழியற்கை யிலக்கணப்பாடு செவ்வனுடைய
சொல் ; அவை முன்னர் உணர்த்துப.

27

210

தொல்காப்பியம்

திரிசோல என்பது செய்யுளினப் பேராக அலுவியற்
சொற்களை அவ்வாய்பாடு திரிதது வேறு வாய்பாட்ட-
வாககுளு செய்யுளுடைய சொல்

என்னை ,

‘சேரிச் சோல்லின் முட்டேற லஞ்சிச

செய்யுட்துப் புலவர் செய்துகோண டனறே’

என்பது * புறச சூத்திரப

அவைதாம் வழக்கினுள் இன்மை காணாம அமைதல்
என்பவாகலின், அவையும் முன்னா உணர்த்துப

திசைச்சோல என்பது செந்தமிழ் நாட்டை அடை-
யும் புடையுங் கிடந்த திசைநாட்டா வழங்குஞ் சொல் .
அவையும் முன்னா உணர்த்துப

வடசோல எனபது ஆரியச சொற்போலுஞ் சொல்
அவை முன்னா விரித்துரைப்ப

பெயா, வினை, இடை, உரி எனப்பட்ட நான்கு
சொல்லுமே இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வட-
சொல் எனப்படடன : பிறவிலலை.

திரிசொல் செய்யுட்கே உரிய. ஒழிந்த மூன்றாம்
வழக்கிற்குரியவாகிச செய்யுட்கும் புதும என்றவாறு. (சு)

392. அவற்றுள்

இயற்சொற் ருமே

செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழாஅமை யிசைக்குஞ் சொல்லே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், மேல நிறுத்த
முறையானே இயற்சொல்லை யின்னவென்று இலக்கண
முறைமையாற் பகுத்து உணராததுதல துதலிறறு.

* 'பரிமாணச் சூத்திரம்' பிரிபேதம்.

புயல் சொல்லதிகாரம்

21

1

உரை : மேற சொல்லப்பட்ட நான்கு
சொல்லுள்ளும்
இயற்சொல் என்று கூறப்படுவன செந்தமிழ்
நிலத்தா
வழங்கும வழங்குதற்குப் பொருந்தித் தத்தம்
பொரு-
ளின் வழாமல நடக்குஞ்சொல் என்றவாறு
அவை : றோறு, கூழ், பால, பாரிதம்
என்னுந்
தொடக்கத்தன

சேந்தமிழ் நிலம் என்பது வைபவபாற்றின்
வடக்கு,
மருதபாற்றின் தெற்கு, கருவூரின் கிழக்கு,
மருவூரின்
மேற்கு. மற்று, இவற்றைத் தம பொருள்
வழாஅமை
யிசைக்கும் என்பது எனனை? ஒழிந்தன தம
பொருள்
வழுவுமோ எனின், அற்றனறு, நாயை ஞமலி என்ப
புழி
நாட்டா, என்றககால அர தொல எல்லா
நாட்டாரும
பட்டாங்குணரார, நாய் எனபதனையாயின எவவெத்திசை
நாட்டாரும உணரப எனபது (உ)

393. ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல்
லாகியும்
வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல் லாகியு
மிருபாற் றென்ப தரிசொற் கிளவி.
இரகுத்திரம எனனுதலிறோ வெனின்,
முறையானே
திரிரொ ல இவை என் று இலககணததாற் பகுத்து

உணராத்-

துதல துதலிறறு.

உரை: ஒரு பொருளைக் கருதிப் பலசொல்லான்
வரு-

தலும், பலபொருளைக் கருதி ஒருசொல்லான்
வருதலும்

என இருகூற்றனவாகும் திரிசொற்கள் எனறவாறு.

ஒரு பொருளைக் குறித்த வேறு சொல்லாகி
வருவன,

அடுக்கல், பிறங்கல், விண்டு, ஒங்கல் என இவை.

வேறு பொருள் குறித்த ஒருசொல், உந்தி என்பது
;

ஆற்றிடைக்குறையும், கொப்பூழும், தேர்த்தட்டும்,
யாழ்-

கத்ததோர உறுப்பு (மனஞெழிலும்) என இவை
யெல்-

லாம் விளங்கி நிற்கும்.

212

தொல்காப்பியம்

இனி, கிள்ளை, மஞ்ஞை என்னுந் தொடக்கத்தன
ஒருகூறு நிற்ப ஒருகூறு திரிந்தன, உந்தி, அடுக்கல்
என்னுந் தொடக்கத்தன முழுவதூஉம வேறுபடத் திரிந்-

394. செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தினுந்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி.

இசஞ்சுத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறையானே திசைச்சொல இவை என இலக்கணத்தால் பகுத்து உணர்த்துதல நுதலிற்று.

உரை : செந்தமிழ் நாட்டை அடையும் புடையுங்கிடந்த பன்னிரு நிலத்தார்தங் குறிப்பினையே இலக்கணமாகவுடைய, திசைச்சொற் கிளவிகள் என்றவாறு.

வரலாறு :

தாயைத் தள்ளை என்ப குடநாட்டார்

நாயை ஞமலி என்ப பூழிநாட்டார்.

பிறவும் அன்ன

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலமாவன :

1. பொதுங்காநாடு	7 சீதநாடு
2. தென்பாண்டிநாடு	8. பூழிநாடு
3. ஒளிநாடு	9. மலைநாடு
4. குட்டநாடு	10. அருவாநாடு

5 பன்றிநாடு

11. அருவாவடதலைநாடு

6. கற்காநாடு

12 குடநாடு *

என இவை.

* சில பிரதிகளில் இது வேற்றிடமாக விடப்பட்டுள்ளது.

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

213

‘தங்குறிபாடினவே’

என்றது அவை

ஒருவாய்பாட்டவே

யல்ல , தத்தம் மரபினும் பின் வேறு வேறு

வாய்பாட்ட,

என்றற்கும், அவா எவ்வாறு குறித்தது வழங்கினாரோ
அஃகே அவற்றிற்கு இலக்கணம் என்றற்கும் என்பது.(ச)

395. வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ

பெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா

கும்மே.

இசஞ்சுத்திரம் நி மத்தக முறையானே வடசொல்

இவை

என்றவற்றிற்கு

இலக்கணத்தான்

அறிய

துதலிற்று

உணர்த்துதல்

உரை : வடசொற் கிளவி என்று
சொல்லப்படுவது

ஆரியத்திற்கே உரிய எழுத்தினை ஒரீஇ

இருதிறத்தார்க்கும்

பொதுவாய் எழுத்தினை யுறுப்பாக

வுடையவாகுஞ் சொல்

என்றவாறு

அவை, உலகம் குங்குமம் நற்குணம்

என்னுந்

தொடக்கத்தன.

குங்குமம் என்றவிடத்து இருதார்க்கும்

பொது

எழுத்தினுள் வருதலுடைமையும் ஆரியத்தானும்

தமிழ்-

ழானும் ஒருபொருட்கே பெயராகி வழங்கி

வருதலுடை-

மையும் அறிக.

(ரு)

396. சிதைந்தன வரினு மியைந்தன

வரையார்.

இச்சூக்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும்

வட

சொற்கிளவி யாமாறு உணராததுதல் நுதலிற்று.

உரை . இருசரா எழுததிற்கும ஒத்த
வழக்கினான்
வாராது சிதைநது வந்தனவாயினும் பொருந்தி
வந்தன
வரையப்படா வடசொல் லாதற்கு என்பது.

214

தொல்காப்பியம்

அவை,

‘நிதியந் தஞ்சம்’

[அம - 227]

எனவும்,

‘தசநான் கெய்திய பணைமருள் நோன்றான்’[கடுகல - 115]

எனவும் வரும

(சு)

397. அந்நாற் சொல்லுந் தொடுக்குங் காலை

வலிக்கும்வழி வலித்தலு மெலிக்குமவழி மெலிததலும்
விரிக்கும்வழிவிரித்தலுந் தொகுக்குமவழித்தொகுத்தலு

நீட்மேவழி நீட்டவும் குறுக்குமவழிக் குறுக்கலும் [ம
நாட்டல் வலிய வென்மனார் புலவர்.

இச சூததிரம என்னுதலிற்றே வெனின், அந நான்கு
வகைச சொல்லானும் செய்யுட் செய்யுமிடதது இவ்வறு
வகைப்பட்ட விகாரமும்படச செய்யுட் செய்யப்பெறுப
என்பது உணரத்தியவாறு

உரை: நாட்டல் வலிய என்றது — ஒருவன நாட்டுதல்
வன்மை யிலக்கணத்தினை அமை உடைய என்றவாறு
வலிக்கும்வழி வலித்தல்
குறுந்தாட் கோழி என்பதனைக,

‘குறுத்தாட் கோழி’

என வலித்தல்

மேலிக்கும்வழி மேலித்தல் .

தட்டை என்றபாலதனை,

‘தண்டை’

என மேலித்தல்.

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

215

விரிக்கும்வழி விரித்தல் :

சுண்ணைக் குறைவான அன்றாடப் பதனைத்,

‘சுண்ணைக் குறைவான’

[சுருது - 296]

என விடுத்தல்

தோகுக்கும்வழித் தோகுததல் .

மழவரை யோட்டிய அன்றாடப் பதனைத்,

‘மழவரோட்டிய’

எனத் தொகுத்தல்

நீட்டும்வழி நீட்டல்

பாசிலை அன்றாடப் பதனைத்,

‘பாசிலை’

என நீட்டல்

குறுக்குவழிக் குறுக்கல் :

உண்டாநடு அன்பதனைத்,

‘உண்டருந்து’

எனக் குறுக்கல்

|| துதி விரைக விகாரம துதி ||

[அகம - 1]

[புறம - 54]

அறுவகை விகாரம சண் -

நக கூறினா இனமில்லாத்னை இனமுள்ளது போலச
சொல்லுதலும், இனமுள்ளதுனை இனமில்லது போலச
சொல்லுதலும்,

‘இனச்சுட் டில்லாய பண்புகோள பேயர்க்கோடை’

[தொல. களவியாக - 18]

என்பதனுட் சொல்லிப்போந்தாம்.

இனி, இடைச்சொற் போககல, புடைச்சொற் புருத்-

தல என இரண்டும், .

‘நிரனிறை சுண்ண மடிமறி மொழிமாற்று’ [தொல். எச்ச-8]
எனப்பட்டு அடங்கும். (எ)u

216

தொல்காப்பியம்

[எச்ச

398. நிரனிறை சுண்ண மடிமறி மொழிமாற்
றவைநாள் கென்ப மொழிபுண ரியல்பே.

என்பது, நிரனிறை, சுண்ணம், அடிமறி, மொழிமாற்று
என நான்கு வகையான மொழிகள தமமுள புணருளு
செய்யுளகதது எனபது உணராததியவாறு

அவையாமாறு அவற்றவற்றுச சிறப்புச சூத்திரங்க-
ளால அறிக. (அ)

399. அவற்றுள்
நிரனிறை தானே
வீனையினும் பெயரினும் நிலையத் தோன்றிச
சொல்வேறு நிலைஇப் பொருள்வேறு நிலையல்.

இச சூததிரம் என்னுதலிறரே வெனின, நிரனிறைப்
பொருள்கோள் ஆமாறு உணர்ததுதல் நுதலிற்று

உரை இச சொல்லப்பட்டவற்றுள் நிரனிறை
யென்று சொல்லப்படுவதியாதோவெனின். வினையினும
பெயரினும் ஆராயத் தோன்றிச சொல் வேறு வேறு
நிற்பப் பொருள் வேறு வேறு நின்று உணரப்படும்
என்றவாறு

அவற்றுள் வினையிற் றேனறியது

‘உடலு முடைந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங்

கடலினுளம் பல்பாம் பேனனக

கேடலகுஞ்சீர்த் திங்க * டிருமுகமாய்ச் சேர்ந்து’

என்பது, உடலும் உடைந்தோடும் பார்க்கும் மலரும்
என்ற வினைச்சொற்கள் தம்முள் பொருளியைபு இன்றி
வேறு நின்றன. இனிக் கடல் இருள் ஆம்பல பாம்பு
என நின்ற பெயர்ச சொல்லும் அவ்வாறே நின்றமை
யறிக.

* ‘டிருமுகமாச் சேத்து’ விதிபேதம்.

சொல்லதிகாரம்

217

அவை தம்முள் பொருளியையுமாறு :

உடலுங் கடல், உடைந்தோடும் இருள், மலரும்

ஆம்பல், பாக்கும் பாம்பு எனக் கூட்டுக.

இனிப பெயா நிரனிறை வருமாறு :

‘கோடிதவளை கோட்டைநகர புண்கண் மேனி’

என வரும

இனி, அவை பொருள்கொள்ளுங்கால், கொடி நகர்ப்பு, குவளை உண்டண், கோட்டை மேனி என வரும.

‘நினையத் தோன்றும’ என்றதனான், மொழிமாற்றுப் போல நிற்கும் நிரனிறையும் உள என்பது.

‘களிறுங் கந்தும் போல ஈளிகடற்

கூம்புங் கலனுங் தோன்றும்’

என வரும. களிறும கந்தும் முறையானே கலனும் கூம்பும் எனற்பால; அவ்வாறு கூறுது, ‘கூம்பும் கலனும்’ என்றமையான், மயக்க நிரனிறை யாயிற்று என்பது. (கூ)

400. சுண்ணந் தானே

பட்டாங் கமைந்த வீரடி யெண்சீ

ரொட்டுவழி யறிந்து துணித்தன ரியற்றல்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த முறையானே சுண்ணம் என்னும் பொருளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை: சுண்ணம் எனப்படுப இரண்டடியால் எட்டுச்

சீராற் பொருந்துமாறு அறிந்து துணிந்து இயற்ற வரும்
என்றவாறு.

வரலாறு :

‘சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய

யாணக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப

கானக நாடன் சுணை’

என வரும்.

28

218

தொல்காப்பியம்

இதனை ஒட்டுமாறு.

மொழிகளை, ‘சுரை மிதப்ப, அம்மி யாழ, யானைக்கு
நிலை, முயற்கு நீதது’ எனத் துணிதது இயற்றுக.

‘பட்டாங் கமைந்த’ என்பது, இயைபுடைய செம்புள
நடைக்கொத்த அடியாகலவேண்டுமென்றற்கு என்பது ()

401. அடிமறிச் செய்தி யடிநிலை திரிந்து
சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அடிமறிப
பொருள்கோள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை அடிமறி என்று சொல்லப்படுவது சீர கிடந-
துழியே கிடப்ப, அடிகள் முதலும் இடையும் கடையும்
படச சொல்லிக் கண்டுகொள்க (கக)

402. பொருடெரி மருங்கி

னீற்றடி யிறுசீ ரெருத்துவயிற் றிரியுந்
தோற்றமும் வரையா ரடிமறி யான.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், எய்தியது விலக்-
குதல நுதலிற்று.

உரை : அடிமறிப் பொருள்கோள், ஆராயுமிடத்து,
ஈற்றடியின் இறுதிச்சீர எருத்தத்துச் சீராய்க் கிடந்தும
வரையப்படாது என்றவாறு.

வரலாறு :

‘சார னுட நீவர லாரே

வார லேனினே யானஞ் சுவலே’

என்புழி, அஞ்சுவல் யான் என இறுதிச் சீர் எருத்து
வயிற் றிரிந்தவாறு கண்டுகொள்க. இவ்வாறு எங்கும்
மாற்றுக. (கஉ)

403. மொழிமாற் றியற்கை

சொன்னிலை மாற்றிப் பொருளெதி ரியைய
முன்னும் பின்னும் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இசகுத்திரம னன்னுதலீற்றோ வெனின், ஒழிந்து நின்ற
மொழிமாற்றுப பொருள்கோள ஆமாறு உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

உரை . மொழிமாற்றினது தன்மையாவது, நின்ற
சொல்லை மொழிமாற்றி, முன்னும் பின்னும் கொள்ளு-
மிடம் அறிந்து கொள்க என்றவாறு

வரலாறு .

‘குன்றத்து மேல தவளை குளத்துள

செங்கோடு வேரி மலர்’

என வரும் இதனைக், சுவளை குளத்துள, செங்கோடு
வேரிமலர் குன்றத்துள என மொழிமாற்றுக.

மற்றுச, சுண்ணத்தோடு இதனிடையேற்றுமை
யென்னை யெனின், சுண்ணம் ராடி எண்ணீருள் அவ்வாறு
செய்யப்படும்; இதற்கு அன்னதோர வரையறை யில்லை

404. தநநு எனனு மவைமுத லாகிய
கிளநுதற் பெயரும் பிரிப்பப் பிரியா.

இஃ குத்திரம் என்னுதலிறே வெனின், ஐயமறுத்தல்
நுதலிற்று

உரை: த - ந - நு - எ எனச சொல்லப்பட்ட நான்கு
எழுத்தினையும் முதலாகவும், ன - ள - ர என்னும் மூன்று
எழுத்தினையும் ஈறுகளும் உடையவாகிய தொடர்ச்சிக்
கிழமை கருதிவரும் பெயரவற்றைப் பிரித்து இடையறுத்து
உணரலாங்கொல்லோ எனின், அவை பிரிப்பப் பிரியா,
நின்றவாற்றானே நின்று பொருள்படினன்றி என்பது.

220 தொல்காப்பியம்

[எச்ச

வரலாறு: தமன் - தமள் - தமர்: நமன் - நமள் - நமர்;
நுமன் - நுமள் - நுமா. எமன் - எமள் - எமர் என வரும்.

உமமையாற் பிறவும் பிரிப்பப் பிரியாதன உள்: அவை,
தாய் ஞாய் யாய் என வரும் வில்லி, வாளி என்பனவும்
பிறவும் அவ்வாறு வருவன பிரிப்பப் பிரியா என்று கொள்க

இவை ஒட்டுசு சொற் பொருளொடு நிற்பன என்றும்,
இவற்றை ஒருசொல் அன்று என்றும் மயங்கற்க ஒரு சொல்லே
என்பது கருதது (கச)

405. இசைநிறை யசைநிலை பொருளொடு புணர்தலென்
றவைமூன் றென்ப வொருசொல் லடுக்கே.
இச்சுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் வழக்- கிற்கும்
செய்யுட்கும பொதுவாயதோ முடிபு கூறுதல் துதலிற்று
உரை. ஒருசொல் பலகால் அடுக்கி மூன்று காரண-
மும்படச் சொல்லப்படும என்றவாறு
இசைநிறை எனவே, அது செய்யுள் இலக்கணம்
என்பது போந்தது

வரலாறு :

‘ஏளஎள வம்பன் மொழிந்தனள்’

என வரும்.

ஒழிந்தன இரண்டும் வழக்கினுள் அடுத்துவரும்.

அசைநிலை :

‘ஒக்குமொக்கும்’

எனவும்,

‘மற்றோ மற்றோ’

எனவும் வரும்.

பொருளோடு புணர்தல் .

பாமி|பாமபு, கள்ளர் கள்ளர், படை படை, தீததீ

எனவரும். அவற்றை இணைத்தா லடுக்கிவரும் என்பதனை
முன்னர்ச சொல்லுதலும்

(கரு)

406. வேற்றுமைத் தொகையே வுவமத்

தொகையே

வினையின் ரெகையே பண்பின் ரெகையே
யும்மைத் தொகையே யனமொழித் தொகையென்
றவ்வா ரென்ப தொகைமொழி நிலையே.

இசகுத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின்,

தொகை சொற-

களைப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணராததுதல
துதலிற்று

பெயரும் முறையும் தொகையும் அதுவே.

வேற்று-

மைத தொகையை முன்வைத்தார் அப்பகுதிப

பரிமாசு-

லான் ; அன்மொழித தொகையைப் பின்வைத்தார்

அஃது

எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பிறகுமாகலான.

(கசு)

407. அவற்றுள்

வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.

இசகுத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், நிறுத்த

முறை-

யானே வேற்றுமைத் தொகையது இலக்கணம் கூறுதல்
துதலிற்று

உரை : வேற்றுமையுருபு தொக்குநின்ற

தொகைச்

சொற்கள் அவவுருபு இருந்தாங்கே பொருள்படும் என்ற-
வாறு.

அவைபாவன

நிலங் கடந்தான், தாய் மூவர், கருப்பு வேலி,

வரை

மீழ்ருவி, யானைக் கோடு, குன்றக் கூகை என இவை.

இவற்றையும் அவ் வருபு விரிந்தாங்கே பொருள்
படுமாறு அறிந்துகொள்க. அத் தொகுதிக்கண் உருபுகள்
பலவகையும் புலப்படாதே நின்றன என்ப ஒரு சாரார் ; ஒரு
சாரார் இல்லை என்ப (கள)

403. உவமத் தொகையே யுவம வியல.

இசுசுத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், விறுதக முறை- யானே
உவமத்தொகை யுணர்த்துதல துதலிற்று.

உரை உவமத் தொகைக்கண் அவ் வருபு தொகு
நின்றாலும் அவ் வருபு விரிந்தாங்கே பொருள்படும என்ற- வாறு.

உவமம் தொகுங்கால வினை, பயன், மெய், உரு
என்ற நான்குமபற்றிக் தொகும

வினையுவமம் புலிப பாய்த்துள் என்பது.

பயவுவமம் மழை வண்கை என்பது.

மெய்யுவமம் துடி நடு என்பது

உருவுவமம் : முதத முறுவல என்பது.

‘முத்துப் போலும் முறுவல்’ என்று உவம வருபு விரிந்து நின்றாங்கே அவ்வுருபு தொக்கநிலைமைக்கண்ணும் பொருள் ஒக்கும் என்பது.

மற்று, இவ் வுவமத்தொகை யென்று காட்டின வெல்லாம் வேற்றுமை யுருபுபற்றி யன்றி வாரா.

என்னை,

‘துடி நடு’

என்றவிடத்து, துடியை ஒக்கும் நடு, துடி நடு என்று இரண்டனுருபுபற்றி வருமாகலின், உவமத்தொகை என்-றது என்னையெனின், அதற்கு ஒரு சாரார் சொல்லுவது :

சொல்லதிகாரம்

223

துடி நடு என்புழி, உவமவுருபும் வேற்றுமையுருபும் என இரண்டும தொக்கவேனும், துடி போலும் நடு எனத் தொகைக்கு உவமப்பொருளே சிறைப்புடைத்தாகலின் அது தொகை யென்பது, ஐகாரவுருபு அவ்வுவம வரு-பினை நோக்கி வந்தது என்ப, என்னை, துடியை நடுவாகக் கொள்ளாதாகலின் என்பது. இனி, அதற்கு மெய்புரை வல்லோராவாய்க் கேட்டுணாக.

(கஅ)

409. வினையின் ரெகுதி காலத் தியலும்.

உரை : வினைச்சொல் தொகுங்கால், காலநதேதான்றத் தொகும என்றவாறு.

‘காலத்தியலும்’ என்றது எக்காலும் காலமுடையவாய் இயலும் என்றவாறு.

வரலாறு : கொல் யானை என்பது கொன்ற யானை , கொல் யானை — கொல்லாநின்ற யானை , கொல் யானை — கொல்லும் யானை என மூன்று காலத்திற்கும் அதுவே வாய்பாடு , பிறிதில்லை.

மற்றுக், கொல்யானை என்றானேல், நிகழ் காலமும் அறியலாம் ; கொல்லிய ஓடுவதனைக் கண்டு, ‘கொல் யானை’ என்றானேல், எதிர்காலம் என்பது அறியலாம். பிறவும் அன்ன. (கக)

410. வண்ணத்தின் வடிவி னளவிற் க்வையினேன்
றன்ன பிறவு மதன்குண் றுதலி
யின்ன திதுவேன வருஉ மியற்கை
யென்ன கிளவியும் பண்பின் ரெகையே.

உரை : பண்பு தொகுமிடத்து இந் நான்கும்பற்றித்
தொகும் என்பது கருத்து.

224

தொல்காப்பியம்

வண்ணம்பற்றித் தோக்கது

கருங் குதிரை என்பது , இது விரியுங்காலை, கரியது
குதிரை என விரியும்.

கரியதும் அதுவே, குதிரையும் அதுவே , கருமை
யுடைமையிற் குதிரை கரியது எனப்பட்டது. இன்னது
இது என நின்றல் அதற்கு இலக்கணம்

இன்னது என்பது கரியது என்றல் , இது என்பது
குதிரை என்றல்.

இனி, வடிவுபற்றித் தோகுத்தல் .

வட்டப் பலகை என்பது , அது விரியுங்கால், வட்ட
மாகியது பலகை என விரியும். ஆண்டும இன்னது இது
என்னுங் குணம் நுதலி நிற்கும்

இனி, அளவுபற்றித் தோக்கது :

குறுங் கோல என்பது ; அது விரியுங்கால், குறியது

கோல் என விரியும். ஆண்டும இன்னது இது என நிற்கும்.

இனிச சுவைபற்றித் தொக்கது

தீங் கரும்பு என்பது ; அது விரியுங்கால, தீவியது
கரும்பு என விரியும். ஆண்டும இன்னது இது என்னும
குணம் துதலிற்று.

இனி, 'அன்ன பிறவும்' என்றதனால், தண்ணீர்,
நறும்பூ, நன்னுதல், பருநூல், மெல்லிலை, நல்லாடை
என எத்துணையுளமன், அப்பொருள் குணம், அக்குணம்
துதலி இன்னது இது என வருமவை யெல்லாம பண்புத
தொகையே யென்று கொள்க என்பதாம்.

இனி, 'என்ன கிளவியும்' என்றதனால், கேழற்பன்றி,
வேழக்கரும்பு, சகரக்கிளவி, அகரமுதல, மாமரம் என
இவையுங் கொள்க. இவை ஒரு பொருட்கண் இருபெயர்
சொல்லதிகாரம் 225

பட வரும. இவற்றுககண்ணும இன்னது இது என
நிற்றல் ஒக்கும். கேழல எனப்பட்டதுவும் அதுவே.
பிறவும் அன்ன

மற்று, வேற்றுமைத் தொகையும் உவமத் தொகையும், வேற்றுமை யுருபும் உவம யுருபும் தொக்கமையால் தொகை பென்றல் அமையும், ஒழிந்த வினைத்தொகையும் அவ்வாறு தொக்கு நின்றிலவால் எனின், அவ்வாறு தொகுதலே யன்று தொகையாவது

கொல் யானை என்புழிக், கொல்லும என்னும் வினைச் சொல் ஒருகூறு நிற்ப, ஒருகூறு தொக்கமையின் வினைத் தொகை ஆயிற்று

கருங் குதிரை என்புழிக், கரியது என்னும் பண்புப் பெயர் ஒருகூறு நிற்ப ஒருகூறு தொக்கமையின் பண்புத் தொகை ஆயிற்று. (உ௦)

411. இருபெயர் பலபெய ரளவின் பெயரே
யெண்ணியற் பெயரே நிறைப்பெயர்க் கிளவி
யெண்ணின் பெயரோ டவ்வறு கிளவியுங்
கண்ணிய நிலைத்தே யும்மைத் தொகையே.

என்பது, இவ்வாறிடத்தும் உமமை தொகற்பாலது என்று உணரத்தியவாறு.

இருபெயர்க்கண் தொக்கது :

உவாப பதினான்கு என்பது , அது விரியுங்கால்,
உவாபும் பதினான்கும் என விரியும்.

பலபேயர்க்கண் தோக்கது :

புலி விற் கெண்டை என்பது ; அது விரியுங்கால்,
புலியும் வில்லும் கெண்டையும் என விரியும்.

29

226 தொல்காப்பியம்

அளவுபற்றித் தோக்கது .

தூணிப் பதக்கு என்பது , அது விரியுங்கால், தூணி-
யும் பதக்கும் என விரியும்.

எண்ணியற்பேயர்பற்றித் தோக்கது .

பதினைவா என்பது , அது விரியுங்கால், பதின்மரும்
ஐவரும் என விரியும்.

நிறைப்பேயர்பற்றித் தோக்கது .

தொடியரை என்பது அது விரியுங்கால், தொடியும்
அரையும் என விரியும்.

எண்ணின்பெயர்பற்றித் தொக்கது.

பதினொன்று என்பது : அது, பத்தாம் ஒன்றும் என விரியும்.

மற்றும், 'பலபெயர்' என அமையாதே, 'இருபெயர்' என வேண்டியது என்னை, இரண்டையும் பல என்பவால் எனின், அற்றன்று ; இரண்டையும் பன்மை யென்று வேண்டான் இவ்வாசிரியன் என்பது. ஆயின், மேல்,

'ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்' [தொல. கிளவி - 3]

என்புழி, இரண்டையும் பல என்று வேண்டினாலெனின், அது விகாரம ; என்னை, இரண்டுமே இரண்டிறந்த பன்மையும், 'வந்தன, போயின' என, ஒருபன்மைச் சொல்லே யேற்குமாகலின், ஆண்டு இரண்டினைப் பலவற்றுள் அடக்கிக் கூறினார் என்பது. (உக)

412. பண்புதொக வருடங் கிளவி யானு
மும்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

227

வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானு
மீற்றுநின் றியலு மன்மொழித் தோகையே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் நிறுத்த
முறையானே ஒழிநதுநின்ற அன்மொழித்தொகை ஆமாறு
உணர்த்துதல் துதலிற்று

உரை அக் கூறப்பட்ட மூன்று தொகைச சொல்-
லீற்றுக்கண்ணே நின்று நடக்கும் அன்மொழித தொகை
என்றவாறு,

பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்தது :

வெள்ளாடை என்பது ; அதனைப் படுத்தலோசை-
யாற் சொல்ல, வெண்மைமேலும் ஆடைமேலும் கிடவாது,
அவ்வாடை யுடுத்தாள்மேல கிடக்கும் என்பது ; அநிறை
மொழி யோசையன்றிப் பிறிதோ மொழி யோசைபட்டுப்
பொருள்கொள்ளு மாகலான், அம் மொழி அன்மொழி
யாயிற்று என்பது.

அன்மொழித்தொகை யாயக்காலும் வெளியதாடை
என்றே விரியும் , பிறிதிலலை.

உம்மைத்தொகைபற்றிப் பிறந்தது :

தகர ஞாழல் என்பது ; அது விரியுங்கால், தகரமும் ஞாழலும் என விரியும். அன்னதன் றொகைக்கண் ஓசை வேறுபடச் சொல்லத் தகரத்தின்மேலும் ஞாழலின்மேலும் கிடவாது, அவை யுடையாள்மேல் கிடக்கும்.

இனி, வேற்றுமைத்தொகை பற்றிப் பிறந்தது :

பொற்றூலி என்பது ; அது விரியுங்கால், பொன்னு-
யை தாலி, பொற்றூலி என்பதாம். பிறிதானும் விரியும் ;
பின்னர், அத்தொகை பொன்மேலும் தாலிமேலும்
கிடவாது, பொற்றூலியுடையாள்மேல் நிற்கும், ஓசை
தொல்காப்பியம்

228

[எச்ச

வேறுபாட்டான் என்பது இம் மூன்று தொகையும்-
'பற்றிப் பிறததலின் ஓர் மிகுதிக்குறை யிலலை. ஒக்கும்
என்றவாறு.

மற்றுத் தொகையதிகாரத்தின் முனவைக்கப்பட்ட- தூஉம
சிறப்புடையதூஉம வேற்றுமைத்தொகையாதலின், ஈண்டு இதனை
முற்கூறுது, பண்புத்தொகை முற்கூறியது என்னை யென்னின்,
அதனாற் பிறவும் உள கொள்ளப்- படுவன, அவையாவையோ
எனின், ஒழிந்ததனின்ற உவமத் தொகையும் வினைத்தொகையும
பற்றிப் பிறக்கும் அன்- மொழித்தொகை என்பது.

உவமத்தோகை பற்றிப் பிறந்தது .

அறறகூந்தல் என்பது . அது விரியுங்கால, அறல்
போலுங் கூந்தல் என விரியும்

வினைத்தோகை பற்றிப் பிறந்தது .

திரிதாடி என்பது அது விரியுங்கால, திரிதத தாடி
என விரியும் . அது தொக்குழி திரிவினமேலும் தாடியின்
மேலும் கிடவாது, திரிதததாடி யுடையான்மேல நிற்கும்
இவை இரண்டும வழக்குப பபிறசி . அவைபோல அக்
காலத்து இன்மையின, இலேசுபற்றி யெடுத்தாக கொண்-
டா என்பது (உஉ)

413. அவைதாம்

முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு
மிருமொழி மேலு மொருங்குட னிலையலு
மம்மொழி நிலையா தன்மொழி நிலையலு
மந்நான் கென்ப பொருணிலை மரபே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் அத்
தொகைக்கண்ணே கிடந்ததோரா இலக்கணம் உணர்த்துதல
துதலிற்று.

உரை . தொருவன இருவகை மொழிகளான்,
அவ்
விருவகை மொழியும் இருபொருளின்மீன்
ரெக்கவிடத்து
அவற்றைச் சொல்லுவான், அதனொகைக்கண்
முன்னதன்
பொருளுணாதலுற்றுச் சொல்லுதல், இன்னதன்
பொரு-
ளுணாதலுற்றுச் சொல்லுதல், இரண்டின் மொ-
ருணா-
தலுற்றுச் சொல்லுதல், இரண்டின்மேலும் நிலலாது
பிறி-
தோர் பொருளுணர்தலுற்றுச் சொல்லுதல் என
நாலவகை
யிலக்கணத்தாற் பொருளுணர விகும என்றவாறு.
அவற்றுள், முன்மொழிப் பொருளுணர்
நின்றது
‘வேங்கைப்பூ’ என்பது

முன்மொழி பின்மொழி யாதல், இடமும்

காலமும்

என இருவகையால் உணரப்படும
முன்மொழிப் பொருள்நிறிற்று,

அவற்றுள் இடத்தான்

காலவகை நோக்கிப்

பின்மொழிப் பொருளாம்

வேங்கை என்பதும் பொருள் இல்லாததன்றுமன்

;

அப் பொருளுடன் அறிய வுற்ற பூவினை,

அதனைச்

சிறப்பிப்பான் வந்தது வேங்கை என்னுஞ் சொல்

என்பது.

இருமொழிப் பொருள் உணர நின்றது

உவாப

பதினான்கு என்பது பிறவும் உமமைத்

தொகையான்

வருவனவெல்லாம் இ நுமொழிப் பொருள்பட

நிற்கும்

என உணராக

அம மொழிநிலையாது அன்மொழிப
பொருட்பட
நின்றன, முன் அன்மொழித் தொகைப்படக்
காட்டின-
வெல்லாம் என்பது.

அவை, வெள்ளாடை என்னுந் தொடக்கத்தன.

மற்று இன்னுழிப பொருள்நிற்கும்
எனின், ஒழிந்துழி
யெல்லாம் பொருளில்லையாமாகாதே, ஆகவே,

230 தொல்காப்பியம்

‘எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே’ [தொல்.பெயரி-1]
என்பதனொடு மலைக்குமபிற எனின், மலையாது ; என்னை,
மற்றையுழிப பொருள் இல்லை என்பது அன்று ; அவன்
உணர்தலுறவுரோககி இது சொல்லிஞா எனபது. (உங்)

414. எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய.

இசுசூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், இதுவும் ஒட்டுச் சொற்கண்ணே கிடந்ததோ இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை: அறுவகைத் தொகைச்சொல்லும் எழுவாய் வேற்றுமை மியலபாம் என்று ஈண்டு எய்துவித்தாரா என்பது

மற்று, ஒட்டுச் சொற்களை, 'ஒருசொல் நடையன்' எனப் போந்த இலேசு என்னை யெனின், அவை பல சொன்மைப்படப் பொருளியையா, ஒருசொல் விழுக்காடு படத் திரண்டிசைக்கும் என்பது கருத்து.

அஃதினை, யானைக்கோடு வேங்கைபூ என்பனவற்றன் அறிக. கற்களைக் குவளையிதழ் என்பதும் அது.(உச)

415. உயர்தினை மருங்கி னும்மைத் தொகையே பலர்சொன் னடைத்தேன மொழிமனார் புலவர்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், உம்மைத் தொகையுள் ஒருசாரனவற்றுக்கண் படுவதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உரை : உயர்திணை மருங்கின் உம்மைத் தொகைச் சொல்லுக்கு இறுதி பலரைச சொல்லுஞ் சொன்னடைத்தாக என்று சொல்லுப ஆசிரியா என்றவாறு.

சொல்லதிகாரம்

231

வரலாறு கபிலபரணா என வரும்

இவ்வாறு அத்தொகைச்சொல் லிறுதி பலாசொன்னடைத்தன்றிக் கபிலன் பரணன் என நகரவீராய் நிற்பின், அது, 'வந்தான், போயினான்' என்னும் ஒருவினையேற்பினல்லது, 'வந்தா, போயினா' என்னும் பன்மைவினை ஏலா.

இனிப், 'பலா சொன்னடைத்து' எனவே அவ்விருவர் மேலும் வினையேற்கும், அதனை இது சொல்லினா என்பது

மற்றுத தொகைச சொற்கள் தொகுவது தொக்கு நின்றக்கால், தமயீது நருதின பொருட்கேற்கும் முடிவினை நின்றாங்கே நின்று கொள்ளும், இதுவாயின் இறுதி நின்றாங்கே நிற்பப் பொருட்கேற்ப முடிபு ஏலாமையான், இறுதிபோதல் வேண்டிற்று என்பது (உரு)

416. வாரா மரபின வரக்கூறுதலு
 மென்னு மரபின வெனக்கூறுதலு
 மன்னவை யெல்லா மவற்றவற் றியலா
 னின்ன வென்னுங் குறிப்புரை யாகும்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் தொகை
 யதிகாரங் கூறினான் ; அவை யெல்லாமவிட்டு, இனி ஒரு
 சொன்மரபு வழங்காததல துதலிற்று.

உரை : இயங்காதவற்றை இயங்குவதுபோலச் சொல்-
 லுதலும், சொன்னிகழாதவற்றைச் சொன்னிகழ்த்துவன
 போலச் சொல்லுதலும், அவ்வப் பொருளியல்பு பற்றி
 அவை அன்ன செய்கையுடையவற்றைப்போலச் சொல்ல-
 லுற்றான்; அது மனக் குறிப்பினான் ஆய்ந்து, அவற்றது
 உரை அன்று என்பது கொள்க.

232

தொல்காப்பியம்

[எ 5

‘அன்னவை எல்லாம்’ என்பது, அவ்வாராமரபினவும்
 பல்வகைய, ஒரோவொன்றேயல்ல என்றற்கு என்பது.

வாராமரபின வரக்கூறுதல் வராமாறு .

மலை வந்து கிடந்தது, நெறி வந்து கிடந்தது என

வரும் , மலைக்கும் நெறிக்கும் அன்ன செய்கை யின்று-
கலின் என்பது.

இனி, எனமுமரபின எனக்கூறுதல் வருமாறு :

நிலம் வல்லென்றது. இலை பசுசென்றது எனவும்,
செங்காஞ்சாய் எனவும வரும

விலங்கும் மரணம் புள்ளும் உள்ளநோய் உற்றுற்கு
மனக்குறைக்கு மறுதலைமாற்றம் கூறுவன போலுங்
குறிப்பினவாகப் புலப்படுதலால் இது சொல்லப்பட்டது
என்பது. (உசு)

417. இசைபடு பொருளே நான்குவரம் பாகும்.

418. விரைசொல் லடுக்கே மூன்றுவரம் பாகும்.

இவை இரண்டு குத்திரமும் உரையியை|| நோக்கி யுட-
னெழுதப்பட்டது.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின்,மேல,இசை-
நிறை, அசைநிலை, பொருளொடு||ணர்தல் என்றவை மூன்-
றென்ப ஒருசொல் அடுக்கு. என்புழி மூன்று வகையான்

அடுக்கிவரப்பெறும் என்றவை எல்லையின்மையான், அவை
யிததுணை யென்னும் வரையறை கூறிஞா ண்டு என்பது.

உரை: அம் மூன்றனுள் இசைநிறைததற்கு அடுக்-
கப்படும் பொருள் நான்கு வரம்பாகும் என்றவாறு.

இரண்டும் அடுக்கும், மூன்றும் அடுக்கும், நான்கும்
அடுக்கும், நான்கிறநது அடுக்கா என்பது கருத்து

இ. பல் |

சொல்லிசைநாறு

233

அ. ௨௪,

‘பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ’

என வந்தது

இது நான்கு அநிரகளை வந்தது

இசைநிறை

யெனவே, அது சொல்லபடுவனது வந்தது

இனி. அம் மூன் மூன்று சொல்லபடுவன

பார்த்தல்

இசைநிறைநிலைக்கு எனது அதுவான அனைய

வந்தது

இறவாது என்பது 'பாம்பு, பாம்பு, பாம்பு' 'நீத நீத

கீ'

என வந்தப இரண்டு மூன்றாவது

மற்றது, அனாதையில் நினைத கால அடுக்கு

என்பது

எற்றிற் பெறுதப. எனின, மூன்றிருபு
பெருகுளார்

புணர்தலை முதற் கூறா பட்டி, என்றை, மூன்று
கானகு

என்னும என்னுமுன்றனா நீ பட்டி அவ்வாறு
தொல்-

வாது மபககங கூறியவதனான, மூன்றின
கீழ்க்குமுதல

இரண்டல்லது இல்லையெனறே
அவ்விரண்டெண்ணின்

கானகாகபபடும அனாதை என்பது தொனா என்றவாறு

வரலாறு 'மற்றேற்ற மற்றே' 'அ' கே அ' கே'

என

வந்தம்.

இரண்டிறவாது என்பதனை இலேசினுற கொண்டா

ர,

இடைச்சொல் லிக்காததின் என்பது ஒழிந்த,

419. கண்ட ரென்ற கொண்ட ரென்ற
சென்ற தென்ற பேரயிற் றென்ற
வன்றி யனைத்தும் வினாவாடு சிவணி நின்றவழி
யிசைக்குங் கிளவி பென்ப.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இவை
வினையிய

லொழிததுசின்ற ஒழிபு கட்டுரை யெடுத்தது. 30

234

தொல்காப்பியம்

[எச்ச

வினைசரொற்கள், இஙஙனம், வினாவாடுபட்டு நின்ற-
'வழியாயககால அசைசொல்லாய்நிற்கும் என்பதுகருத்து.

வரலாறு

'கண்டரோ, கண்டரோ'

'கொண்டரோ, கொண்டரோ'

'சென்றதே, சென்றதே'

‘போயிறறே, போயிறறே

என வினாவொடுபட்டவழி அநிககி அசைநிலையாய் நிற்கும்.
அவ்வினாவொடு சிவணாகநால் வினைசொல்லேயாம்
என்பது. ‘அன்றியனைத்தாம்’ என்பது, அவைபிறற்றைத்
கொடை கொடுத்ததுக் கூறினவாறு

‘வினாவொடு சிவணி’ என்பது ஆறு என்னுட
வினாகளைக் கட்டையாத்து நின்றவழி என்றவாறு (உசு)

420. கேட்டை யென்று தின்றை யென்று
காத்தை யென்று கண்டை யென்று
வன்றி யனைத்து முன்னிலை யல்வழி
முன்னுறக் கிளந்த வியல்பா கும்மே.

இச்சூத்திரம் அனலுதலிறே வெனின், இவை முன்னைய
நான்குமேபோல வினாவொடுபட்டது வாளாதே நின்றவழி,
இவையும் அசைசொல்லைய நிற்கும் என்பது கருத்து.
முன்னின்றவற்று சிலையையல்வழி யென்பார், ‘முன்-
னிலை யல்வழி’ எனார என்பது.

வரலாறு :

‘கேட்டை, கேட்டை’

‘நின்றை, நின்றை’

‘காததை, காததை’

‘கண்டை, கண்டை’

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

235

என வரும் இவையும் கட்டுரைக்கண் வருமிடம் அறிந்து
கொள்க.

இனி, இவை வினாவொடு பட்டுழியாயசகால அசை-
ரலையாகா என்பது (ஈ0)

421. இறப்பி னிகழ்வி னெதிர்வி னென்றச்
சிறப்புடை மரபி னம்முக் காலமுத
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னு
மம்மு விடத்தான் வினையினுங் குறிப்பினு
மெய்ம்மை யானு மிவ்விரண் டாகு
மவ்வா றென்ப முற்றியன் மொழியே.

இச குத்திரம் என லுத ஸிறவே வெனின, இவை வினை-
யினுள் ளுதப்பட்டன சிவ ரொறநா முற்றுச்சொல்
என லும் குறியெய்துதல் நுதலிற்று

அதனாற பாயத்து என்னை பெனின, அர சொற்கு

முன்பு முடிபுகழி, என் னிக் குறிபிட்டான் என்பது பாயன்
என்பது

இதன் பொழிப்பு: கிறித்தொல்லு அதிகாலி நகழ்-
காலம் என்னும மூன்றுகாலமும உடையவாய்த், தன்மை
முன்னிலை படாக்கை பென்னும மூன்றிடத்தும் கிணையும்
கிணைக்குறிப்பும் பற்றி, அம் மூன்றிடங்கடோறும் கிணையும்
கிணைக்குறிப்பும் என இரண்டாய் அவவறுகற்றாச சொற்-
களை முற்றுசொல் என்று கூறுப ஆசிரியா என்றவாறு.

‘அவ் வாறு’ எனறது, தன்மை இரண்டுருபபைய-
வாயும், முன்னிலை இரண்டுருபபையவாயும், படர்க்கை
இரண்டுருபபையவாயும் வாறுதல் நோக்கி என்பது

வரலாறு: ‘உண்டேன், கரியென்’ எனவும்; ‘உண்டாய்,
கரியை’ எனவும் ‘உண்டான், கரியன்’ எனவும் வரும்.
பிறவும் அன்ன.

236

தொல்காப்பியம்

[எச்ச

‘முற்றுசொல்’ என்றது, செய்கையும் பாலும் கால-
மும் செயப்படுபொருளும. தோன்றிற்றறின் முற்றுச
சொல் எனபாரும் மறநேரொசொல் நோக்காது முடிந்து
நின்றறின் முற்றுசொல் எனபாரும் எக்கால் அவை தப
எசசமபெறறு நின்றன அக்கால் பின் யாதும் நோக்கா-

வாரிர், சொபுஷ்மிதறுபபோல், அமைந்து மாறுதலினை
முற்றுசொல்லெனப்பாரும என இப்பகுதியா ஆசிரியர்
என்பது. (நக)

422. எவ்வாயின் வினையு மவ்விய நிலையும.

இசகுத்திரம் எனனுதலிறே வெனின், இது முற்றுசொல்லொழித்து ஒழிந்த பெயரென வினையெச்சங்கட்டு
ஆவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிறு

உரை மேற் கூறப்பட்ட முற்றுசொல்லே யன்றிப்
பெயரெச்சமும் மூன்றுகாலமும் மூன்றிடமும் உடையவாய்
வினையும் வினைக்குறிப்பும்பற்றி வரும என்பான, 'எவ-
வென வினையு அவ்வியனிலையு' என்றா என்பது

மற்று,

'வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளது

வினையுங் காலம்க காலமோடு தோன்றும்'[சொல். நிகை-1]

என்புழி எல்லா வினைசொல்லும் மூன்று காலத்திற்கும்
உரிய எனப்பட்டது

இனி,

'எஞ்சிய கிளவி யிடத்தோடு சிவணி

என்புழி, எவவிடத்திற்கும் உரிமைபுங் கூறப்பட்டது
பிறவெனின், மேல அங்ஙனங் கூறினாரேனும், அது விவக்-
குபபட்டது ஈண்டுப் போதுகது புற்றது சொல்லேபே
விதநது மூன்றிடத்திற்கும் உரிய என்றையான அது
நோக்கி வீண்டு இது கூறினா என்பது (நட)

சொல்லகாரம்

237

423. அவைதாத்

தத்தங் சிவநி யடுக்குந வரினு

மெத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே.

இரகத்திப என்னுந்நிறேர வெனின், இது புற்றிச்
சொல் என்று மேறகூறப்பட்டனவற்றிற்கு முடிபு கூறுதல
துதலிறறு

உரை மேற சொல்லப்பட்ட புற்றது தொற்கடாம்
எத்துணை சொல்லையும் அந்நகிப பல்லாப்வரினும் பெயர்
கொண்டு முடிதல இலக்கணத்தன என்றவாறு

வரலாறு 'உலாடான, தின் றுன, ஸிபுன, பாபுனன்
சாததன்' என வரும், இது வினை

‘நல்லறிவுடையன, வெவ்வினன், பின்நாடகன்’ எனவும்
வரும ஐந்து வினை மருத்பா

மறுபடி, ‘எததிறத்தா னும’ என்றது எனனை வெனின்,
உண்டான பதிகன என்பது பெயரை புன்னடுத்தது,
நாதகன ” னாடான் என்பது பெயரை பின்னடுத்தது
வரும என்பது அறிவித்தற்கு, ‘எததிறத்தா னும’ என்றா
என்பது பிறவுந் தொலையு, புனனுமுரிய முதலு
தொல்லென என்பது (௩௩)

424. பிரிதலை வினையே பெயரே யொழியிசை
யெதிர்மறை யுர்மை யெனவே சொல்லே
குறிப்பே யிசையே யாயீ ரைந்து
நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி.

இச்சுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் வினையிய-
லுள்ளும் இடைநோடு லுள்ளும் முடிபு கூறப்படாது
கின்ற எச்சங்கட்கு முடிபு உணரத்தகவான் தொகுத்து
உணரத்துதல் நுதலிற்று.

238 தொல்காப்பியம்

உரை . எல்லாவற்றையும் எச்சம் என்பதனைக்

குறைத்துப் பின்னைப் பெயரெஞ்சு கள்ளி யென்றா
இறுதி விளக்காக, பிரிநிலையெச்சம் முதலாகக் கூறப்பட்ட
பத்து வகை யெசாங்களுந் முன்பு முடிவு கூறப்பட்டது
நின்றன லேனும், இனி நெறிப்படக் கோன்றும் அவை
என்றவாறு (௩௪)

425. அவற்றுள்

பிரிநிலை யெச்சம் பிரிநிலை முடிபின.

இஃ முததிரப் அன்னுதலிற்கே வெனின், சிறுதக்
முறையானே பிரிநிலையெச்சத்திற்கு முடிவு உணர்த்துதல்
துதலிறு.

உரை பிரிநிலையெனப் பூர்வகைய ஏகாற்பு பிரி-
நிலையுந் தகாற்பு பிரிநிலையுந் என, அவை பிரிக்கப்பட்ட
பொருடன்றையே கொண்டுபுது என்றவாறு

வரலாறு 'அவனே கொணடான' 'அவனே கொண்-
டான்' என வர்ப் அவனே யெனப் பிரிநிலையெச்சம்
ஏகாந்தானின் மூலம், அவனே யெனப் பிரிக்கப்பட்டா-
னையே கொண்டுபுது இவை அவற்றுக்கு முடிபாவன
என்றவாறு (௩௫)

426. வினையெஞ்சு சிளவிக்கு வினையும் குறிப்பு
 நினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே
 யாவயிற் குறிப்பே யாக்கமொடு வருமே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின், உறுத்த முறை-
 யானே வினையெச்சத்திற்கு முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று

உரை . வினையெச்சம் முடியுங்கால் வினையும் வினைக்-
 குறிப்புங் கொண்டு முடியும், அவ்விடத்துக் குறிப்பு-
 வினைச்சொல் ஆக்கச்சொல்லொடு வரும் என்றவாறு

6427

சொல்லதிகாரம்

239

வரலாறு 'உழுது வந்தான்' என்பது, வினையெச்சம்
 தெரிநிலை வினைகொண்டு முடிந்தது 'மருந்து உண்டு
 நல்லனாயினான்' என்பது, வினையெச்சம் வினைக்குறிப்புக்
 கொண்டு முடிந்தது. அவ்விடத்து வினைக்குறிப்பு ஆக்க-
 மொடு வந்தவாறு நன்கொள்க

இனி, 'வினையத் தோன்றிய' என்றதனான, 'உழுது

வருதல்' 'உழுது வந்தான்' எனத் தொழிற்பெயரானும்
முடியும் என்றவாறு

மற்று, இர சூத்திரத்தால் வினை யெச்சத்திற்கு முடிபு
கூறவேண்டியது என்னை? வினையிலுள்,

‘முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின்’ [தொல வினை-31]

என்று மொழிந்தனவற்றுக்கு,

‘ஏனை யெச்சம் வினைமுத லானும்

ஆன்வந் தியையும் வினையிலை யானும்’ [தொல வினை-33]
முடியுமென்று கூறிப்பதே அமையும் பிறவெனின், அதற்கு
விடை, ஆண்டு, வினைமுதலானும் முடிபுமொன்புழிப பெயர்
வினைமுதலானும் முடிபும் என்பது பட்டது. என்னை,
வினை வினைமுதலென்றும், பெயர் வினைமுதல் என்றும்
பகராதது, பொதுவகையாற் கூறினாராகவின் இர சூத்திரம்
வேண்டும். இது கூறுக்கால், உழுது வந்ததன் எனப் பெயர்
முதல் வினைமுதலானும் முடிவான் செல்லும் என்பது.
அன்றியும், வினையெச்சத்திற்கு வினைக்குறிப்பு முடிபாங்-
கால், ஆக்கமொடு வருதல் எடுத்தோத வேண்டும் என்பது.

427. பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே.

இச்சூத்திரம் எனனுதலிற்றே ஓ வெனின், ஈததத முலா-
யானே ஒழியிவை பொருளாய் வைத்துதல் நுதலிற்று

உரை ஒழியிவை பெபரமாவன ஆனறு, அவை,
பன்னை ஒழியிவைபா, தில்லை ஒழியிவைபும நகர ஒழி-
யிவையும என, அவை ஆன்றப, ஒழியிவை பொருள
கொண்டு முடிபுர என்றாவது

வரலாறு

‘கூரியதோர் வாண்மன்’

வாய் கோடிற்று. இற்றது எனப பின்னும் வாய்மேலே
முடிபு சென்றது.

இனி,

‘வருகதில் கொண்கன்’

என, வருக எனப்பட்டானும் அவனே, கொண்கன்
எனப்பட்டானும் அவனே. அதனால், அதுவும அப
பொருள்கொண்டு முடிந்தது.

தொல்லதிகாரம்

241

இனி,

‘கோளலோ கொண்டான்’

என்புழிக, கொளலோ எனப்பட்டானையே கொண்டான்
என்பது அதனால், அதுவும அவ் வொழியிசைப்

429. எதிர்மறை யெச்ச மெதிர்மறை முடிபின.

இசகூத்திரம என்னுதலிறே வெனின், நிறுத்த முறையானே எதிர்மறையெச்சத்திற்கு முடிபு உணரத்தகுதலுதலிற்று

உரை : எதிர்மறை யெச்சம் என்பன இரண்டு, ஓகா எதிர்மறையும் உமமை பெதிர்மறையும் என, அவை, அவைதம் எதிர்மறைப பொருள்கொண்டு முடியும் என்றவாறு.

வரலாறு : 'யானே கொண்டேன்' என்பது, யானேவன்றே கொண்டேன் எனமுலும், அதனால் அப்பொருள் கொண்டு முடிந்தது எனப்படும். 'நீயே கொண்டாய்' என்றிற்கு எதிர்மறுத்தவாறு, 'யான் கொண்டலென' என என்பது

இனி, உமமையெதிர்மறை, 'வரலும் உரியன்' என்பது. ஆண்டு, 'வரலும்' எனப்பட்ட உமமை பெதிர்மறை, உரியன் எனப் பினனும் அவனையே கொண்டுமுடிந்தது. வாராமையும் உரியன் என்பதற்கு எதிர்மறை, அவை ஒன்றொன்றனை நோக்க எதிர்மறை யென்றவாறுபிற்று (௩௯)

430. உம்மை யெச்ச மிருவீற் றுனுந்
தன்வினை யொன்றிய முடிபா கும்மே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது முறையானே
உமமையெச்சத்திற்கு முடிபு கூறுதல றுதலிற்று.

31

242 தொகொபரியம்

உரை. உமமை யெச்சம் எனபது எச்சவுமமை
யாயிற்று, 'இருவீற்றினும்' என்றது, தானும் தன்னுந்
றமூவப்பட்டதுவுமான இரண்டனையும் ஆயிற்று, அவை
யிரண்டும் ஒன்றிய வினையே கொண்டுமுடியும் என்றவாறு.

வரலாறு: 'சாத்தனும்வந்தான்' என்றக்கால, பின்னைக
கொற்றனும் வந்தான் என்றானும், கொற்றனும் வரும்
என்பதானும் ஒன்றியவினையேகொண்டு முடிக என்பது;
'சாத்தனும் வந்தான்' என்றக்கால், 'கொற்றனும் போயி-
னான்' என்றுவிடின் அமையாது என்பதாம். (சு0)

431. தன்மேற் செஞ்சொல் வருஉங் காலை
 நிகழுங் காலமொடு வாராக் காலமு
 மிறந்த காலமொடு வாராக் காலமு
 மயங்குதல் வரையார் முறைநிலை யான.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இஃது அவ்வெச்ச
 வுமமையது மயக்கங் கூறுதல நுதலிற்று.

உரை : தன் என்பது எசர வுமமை; செஞ்சொல்
 என்பது உமமையில் சொல், எச்சவுமமைச சொல்லின்-
 மேல் உம்மையிலசொல் வந்தககால நிகழ்காலமும் எதிர்
 காலமும் மயங்கும், இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் மயங்-
 கப்படும் முறை யிலக்கணமாகலான் என்பது

வரலாறு 'கூழுண்ணுநின்றான், சோறும் உண்பன்'
 என வரும்.

'கூழுண்ணுநின்றான்' என்பது செஞ்சொல், 'சோறும்
 உண்பன்' என்னும் உமமைச சொல்லின்மேல் வந்தது

உண்ணுநின்றான் என்னும் நிகழ்காலம் தன்னிகழ்-
 காலமே கொள்ளாது, 'சோறும் உண்பன்' என்னும் எதிர்-
 காலங் கொண்டமையின் வழுவாயிற்றாயினும், அமைக

இறந்தவும் எதிர்வும் மயங்குமாறு . 'கூழுண்டான்
சோறுழிண்பான்' என வரும்.

இனி, 'முறை நிலையான்' என்றதனான், இறந்ததனோடு
நிகழாநின்றதூஉம் மயங்கும், எதிர்வதனோடு இறந்ததூஉம்
மயங்கும் என்றவாறு

வரலாறு : 'கூழுண்டான், சோறும உண்ணாநின்றான்'
என வரும், 'சோறுண்பான், கூழுழுண்டான்' எனவரும்,
பரிமாறிக் கொள்க (சக)

432. எனவெ னெச்சம் வினையொடு முடிமே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், நியதத முறை-
யானே எனவென் னெச்சத்திற்கு முடியு உணர்த்துதலு
துதலிற்று.

உரை எனவென நின்ற எச்சம் பெயாகொண்டு
முடியாது வினைகொண்டு முடியும் என்றவாறு.

வரலாறு 'கொள்ளெனக கொண்டான்' என வரும்.

பிறவும அன்ன.

தன்னினையையோ பிறவினையையோ எனின், இன்ன
வினையென்பதிலலை, ஏற்ற வினையான் முடியும் என்பது.)

433. எஞ்சிய மூன்று மேல்வந்து முடிக்கு

மெஞ்சுபொருட் கிளவி யிலவேன மொழிப.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒழித்து நின்ற
எசசங்கடிறத்துப் படுவதோர இலக்கணம் உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

உரை: எஞ்சிய மூன்றும் என்பன, அவை மூன்றும்;
முநதையவற்றைப்போலத் தமமை யின்னவந்து முடிப்பன
என்று காட்டப்படும் எசசசசொல இல்லை என்றவாறு.

244

தொல்காப்பியம்

மூன்றாம மேல்வந்து முடிக்கும் எசசசசொல் இல்
என, ஒன்று உடைதென்பதாய் அஃதியாதோவெனின்
சொல்லெசசம் அதனை முன்னரசு சொல்லுதும் (சுந)

434. அவைதாம்

தத்தங் குறிப்பி நெச்சஞ் செப்பும்.

இச்சுத்திரம் என்னுதவிற்றோ வெனின, இது 'குறிப்பே இசையே' (தொல ரொல் எச்சவி - 34) யென்று கூறப்பட்ட இரண்டொரமும் தங்குறிப்பிறப்பற்றிய எச்சததானே முடிபு கூறப்படும், பிறிதில்லை என்பது.

வரலாறு: 'விண்ணென விசைதத்து' குறிப்பெச்சம், அது தன் குறிப்பினையே கொண்டு முடிந்தது

விண்ணென்றதே விசைதத்து எனப்படாது அதனால் தத்தங்குறிப்பின எச்சததானே முடிந்தது என்பது.

இனி, இசையெச்சம் ஸல்லென வொலிந்தது இடைச் சொல்லோத்துள் அறுபகுதிய என்று ஓதப்பட்ட என விகற்பித்து இரண்டு முடிபு கூறப்பட்ட தென்பது. மற்று ஆண்டு சொல்லெச்சம் என்பதில்லையால் எனின், விடை.

'எனவே நெச்சம் வினையோடு முடிமே'

[தொல சொல், எச்சவி - 42]

என்று முடிந்ததா. வினையென வினை பின்னுந் தன்கண்ணதே சொல்லெச்சம், அதுகொண்டு முடிதல் இவ்வாய்பாடு, அவ் வேற்றுமை நோக்கி வேறு சொல்லெச்சம்

என வேண்டினா என்பது.

முன்னர் மூன்றுமேல வந்து முடிக்கும் எஞ்சு
பொருட்களவியில என, ஒன்று உடைத்து என்பது
பட்டுநின்றது, அஃதியாதோ சொல்லெச்சம என்பது.

இனி, அதற்கு முடிபு கூறுகின்றார்.

(சச)

சொல்லதிகாரம்

245

435. சொல்லெ னெச்ச முன்னும் பின்னுஞ்
சொல்லள வல்ல தெஞ்சுத விலவே.

இச்சுததிரம் என்னுதலிறோ வெனின், சொல்லெச்சத்-
திற்கு முடிபு கூறுதல நுதலிற்று

உரை: சொல்லெனெச்சம முன்னுயினும் பின்ன-
யினும் சொல்லென்னுஞ் சொற்கொண்டு முடிதலல்லது
பிறிதிலலை என்றவாறு

வரலாறு 'பசித்தேன் பழஞ்சோறு தா என நின்றாள்'
என்பதாம்.

மற்றுத தா என நின்றாள் பிறனையெனின், தா எனச

சொல்லிநின்றாள் எனபதாம். அவற்றுட் சொல்லி என்று-
 னும் சொல்ல என்றுனும் ஆக, இரண்டனுள் ஒன்றனுள்
 முடியும் அது எனபது

‘முனனும்’ என்றது, தா எனச சொல்லி நின்றாள்
 என்று கொணாதது முடிப்பின், அது பின் முடிவுபட
 நின்றதாம் எனபது (சடு)

436. அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்.

இசகுததிரம் எனனுதலிற்றே வெனின், இது ‘தகுதியும்
 வழக்கும்’ (தொல சொல. கிளவி - 17) எனபதனுட்
 கூறப்படாது ஒழிநது நின்றதோர் மரபுவழுஉக் காத்தல்
 துதலிற்று.

உரை : நன்மக்களுட் கூறப்படாத சொல்லை கிடந்த-
 வாறே சொல்லறக, பிறிது வாய்பாட்டான் மறைத்துச்
 சொல்லுக என்றவாறு.

வரலாறு ‘கான்மே னீர்பெய்தும்’ ‘வாய்பூசி வருதும்’
 என வரும். (சகூ)

246 தொல்காப்பியம் [௭]

437. மறைக்குங் காலை மரீஇய தொரால்.

இச் சூததிரம என்னுதலிறேரே வெனின், இறந்தது
காததது.

உரை. மேல அவைசூரியவல்லன வறறை மறைத்தே
சொல்லுக என்றா, இனி அவைதாம மரீஇயடிப்பட்டவழி-
யாயககால் மறைக்கவேண்டிவதன்று. அவை யொழிதது
ஒழிந்தன மறைத்தே சொல்லுக என்றது என்பது

இனி, அவவாறு மரீஇவந்தன.

‘ஆட்டுப பிழுககை, ‘ஆப்பி’ என வரும் (சஎ)

438. ஈதா கொடுவெனக் கிளக்கு மூன்று
மிரவின் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.

இச்சூததிரம என்னுதலிறேரே வெனின், இதுவும் கிளவி-
யாக்கத்துக் கூறப்படாது ஒழிந்துகின்றதோ மரபிலக்-
கணம் உணாததுதல நுதலிறது.

உரை இக கூறப்பட்ட மூன்றும் இரப்போர்
சொல்லுதற்குரிய என்றவாறு

. ஒருவரை யொருவா இரக்குவகால இம் மூன்றனுள்
ஒன்றுசொல்லி யிரப்பது என்றவாறு. (சஅ)

439. அவற்று

ளீயென் கிளவி யிழிந்தோன் கூற்றே.

இசுருத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், மேற் கூறப்பட்ட
மூன்றனுள், ஈ என்னுஞ்சொல் இரக்கப்படுவோரை இழிந்-
தோர் கூறி யிரகுகுஞ்சொல் என்றவாறு

வரலாறு : 'உடுககை ஈ', 'மருநது ஈ' எனவரும. (சக)

சொல்லுதாரம்

247

440. தாவென் கிளவி யொப்போன் கூற்றே.

இசுருத்திரம் எனனுதலிற்றே வெனின், இரக்கப்படுவாளை
ஒப்பான இரக்குங்கால தா என்னுஞ் சொற் சொல்லி
இரக்கும் என்பது உணர்த்தியவாறு.

வரலாறு : 'சோறு தா', 'ஆடை தா' எனவரும. (நு)

441. கொடுவென் கிளவி யுயர்ந்தோன் கூற்றே.

இசுருத்திரம் என் னுதலிற்றே வெனின், கொடு என்னுஞ்
சொல் உயராதோனாற் கூறப்படுஞ் சொல் என்றவாறு

வரலாறு . 'இவற்கு ஊண் கொடு, ஆடை கொடு'

442. கொடுவென் கிளவி படர்க்கை யாயினுந்
தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பிற்
தன்னிடத் தியலு மென்மனார் புலவர்.

இசகுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற் குத்திரத்-
துக்குப் புறனடையாமாறு உணராததுதல நுதலிற்று

உரை. கொடு என்றது தன்மைக்கு ஏற்றதன்று,
படாசகைககு உரியதோர ரொல்லாயிற்று, உயாநதோன்
இழிநதோனை யிரக்குங்கால், தமனொருவனைக் காட்டி,
இவற்குக்கொடு, என்பது, ஆண்டுப் படாசகையிடத்திற்கு
உரித்தாகக் கூறினான், ஆயினும். அது தன்மையிடத்தே
ரியல்பு காட்டப் படாசகையிடத்தாறகு உரித்தாகாது
அவ்விரக்கப்படு பொருளும் அகுகொடு என்ற சொல்லும்
என்பது.

தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பில் தன்னைக்
கொடு என்றது வாய்பாடெனறதேனும் அது தனக்கே
சொல்லியவாறு.

உம்மையாற் பிறகிளவியும் படர்க்கையாயினும் தன்-
 னைப் பிறன்போற் கூறுங்குறிப்பிற் றன்னிடத்து இயலும
 என்றவாறு; ஆண்டு இரனின்கிளவி யல்வழி பென்பது,
 'அங்ஙனஞ் சொல்லுவானே பெருஞ் சாத்தன் தனதை,
 சொல்லப்படுவானோ பெருஞ் சாத்தன் தாய்' என்னும
 தன்னைப் பிறன் போல்வானும், அது தன்னிடத்து இயலும
 என்றவாறு. (ருஉ)

443. பெயர்நிலைக் கிளவியி னாஅ குநவுஞ்
 சினைநிலைக் கிளவியி னாஅ குநவுந்
 தொன்னெறி மொழிவயி னாஅ குநவு
 மெய்ந்நிலை மயக்கி னாஅ குநவு
 மந்திரப் பொருள்வயி னாஅ குநவு
 மன்றி யனைத்துங் கடப்பா டிலவே.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், ஒருசார் வழக்
 காத்தல் நுதலிற்று.

உரை: இவை மேற் கூறப்பட்ட இலக்கணத்தினை
 யன்றி யாகாமையில் என்றவாறு

'பெயர்நிலைக் கிளவியின்' என்பது. ஈண்டு உயர்திணைப்
 பெயரை யாயிற்று. அவவுயர்திணைப்பெயர் உயர்திணைப்
 பெயர்மேல் வழங்கப்படுதலின்றியும் அமையுமென்றவாறு

நம்பி என்னும் உயர்திணைப்பெயர் ஒரு யாளை மேலா-
னும், ஒரு கோழி மேலானும், பிறவற்றின் மேலானும்
நிற்கும். நங்கை என்ப ஒரு கிளியையும் என்பது

இனிச, சினைநிலைக் கிளவியினாவன கடப்பாடின்றி
வருமாறு :

‘வேண்கொற்றப் படைத்தலவன்’

‘வேள்ளேறக் காவீதி’

என்பன.

சொல்லதிகாரம்

249

இவற்றை முன்னாக் கிளவியாக்கத்துச் சிறப்புப்பெயர்
நின்றவழி இயற்பெயர் வைத்துக்கூறுப என்றார் : இனிச்
சினை சொற்களுப்பின அது வேண்டுவதன்று என்பது
கருத்து

‘தொன்னெறி மொழிவயி னாஅ குறவும்’ என்பது
முற்றுச்சொல், அவற்றையும இவ்வாறே சொல்லப்படுத-
லின் இப்பொருள் என்றோ கடப்பாடி ல என்றார்.

வரலாறு ‘ஆற்றாட சேதக வெருமை ஊர்க்குயவற்
கிழுத்தல கடன்’ எனவும், ‘யாடநிலா னின்னரை தாரான்’
எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன

‘மெய்நிலை மயக்கி னாஅ குறவும்’ என்பது, மேல்,
‘தகுதியும் வழக்குந் தழீஇயின வோழகும்’

என்புழி, மங்கல மரபினும குழுவின்வந்த குறிநிலை
வழக்கினும கூறப்படுமென்றானே, இனி, அவை
அவ்வாறன்றி, தத்தம இலககணத்தானுஞ் சொல்லப்படும்
என்றவாறு

வரலாறு : கடுகாட்டை நன்காடு என்னுது சடுகாடு
என்றும், செத்தாநாடு கடுகினை என்னுது செத்தா
என்றும் கூறவும் அநாயுப என்றவாறு

இனி, 'மந்திரப் பொருள் வரி இயற்குறவும்' என்பது.

'நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த

மறைமொழி தானே மந்திர மேன்ப

[தொல. பொருள். செய்யு - 171]

அவை, கூறப்பட்ட எழுவதை எழுவிற்றமீர்ந்து வருக என்ற
கடப்பாடின என்றவாறு

அவை,

'திரிதிரி சுவாகா கன்று கோண்டு

கறவையும் வத்திகக சுவாகா'

என்றாற்போல வரும்.

இச சூத்திரத்திற்குப் பிறிதுமோர் பொருள் உரைப்-
'பாரும் உளா. இதுவும் மெய்யுரை போலும் என்பது. ()

444. செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்
செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இது வினையிய-
லுள் ஒழிந்துநின்ற ஒழிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

உரை : செய்யாய் என நின்ற முன்னிலை வினைச்-
சொல் செய் யென்னுஞ் சொல்லும் ஆமிடன் உடைத்து
என்றவாறு

‘இந்நாள் எம்மில்லத்து உண்ணாய்’ என்பது ; அது
செய்யாய் என்பது, அதுசெய் இனி என்றுமாம் (ருச)

445. முன்னிலை முன்ன ரீயு மேயு
மந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே.

இச சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இடைச்சொல்-
லோத்தினுள் ஒழிந்து நின்ற ஒழிபு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

உரை : முன்னிலைககண்ணுள் ஈகார எகார இடை
சொற்கள் முன்னிலைககுப் பொருந்திய மெய்யை யூர்ந்து

வரும் என்றவாறு

வரலாறு :

‘சேனீ பெருமநிற் றகைகுநர் யாரே’ [அம - 16]

எனவும்,

‘அட்டி லோல தோட்டண நின்மே’ [நற்றிணை - 300]

எனவும், இவை பிரண்டும் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்யும் இடைச்சொல் என்பது, ஈண்டு எப்பொருளை விளக்கி நின்றனவோ எனின், புறத்துறவு நீர்மைப் பொருள் பட வந்த என்றவாறு

சொல்லதிகாரம்

(௫௫)

251

446. கடிசொல் வில்லைக் காலத்துப் படினே.

இச குத்திரம என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற் கூறப்பட்ட அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாயதோ புறனடை உணர்த்துதல் குத்திற்று

வரலாறு அழான், புழான் என்பன, அககாலத்து அவை புண்பாடான ஆசிரியன் ஐதி முடிபு கூறப்பட்டன.

இனிச, கட்டுசசுனை நீடிய ஐகாரவீற்றுப் பெயர் (தொல் எழுத்து. தொகைமரபு - 17) உறழ்நது முடிசு என்றான் ஆசிரியன், அக காலத்து அவை புண்பாடான,

இப்பொழுது அவற்றிற்கு உதாரணமில்லை பிறவும் அன்ன

இனி, ஆசிரியனால் ஆகா என ஒதப்பட்டன தோன்-
றுவ உள ; அவை, ஞெண்டு என்றும், நீரகண்டக என்-
றும், சமபு சள்ளை என்றும் வரும (நிகு)

447. குறைச்சொற் கிளவி குறைக்கும்வழி யறிதல்
குறைத்தன வாயினு நிறைப்பெய ரியல.

இச சூத்திரம் எனனுதலிறோடு வெனின், செய்யுட்கு
ஆவதோர முடிபு கூறுதல துதலிற்று.

உரை . முன் செய்யுளீட்டம் தன்மையானே கடியப்-
படுமென்றே யறியக்கிடந்தது , இனி, அவற்றை முழுவ-
தூஉங் கிடை கடாவாது குறைத்துக் கடாவப்படுதலும்
உடைய ஒரோவழி, அங்ஙனங் குறைக்கப்பட்டதெனங்
குறையாது நின்றவிடத் தியலுமாரே புலப்பட்டு இயலுஞ்
செவிக்கு என்றவாறு.

இனி, அவை குறைக்குமிடத்துத், தலைக்குறைத்தலும்
இடைக்குறைத்தலும் கடைக்குறைத்தலும் என மூன்று
வகையாற் குறைக்கப்படும் என்பது.

அவற்றினைத் தலைக்குறைத்தது

‘மறையிதழ் புரையு மஞ்செஞ் சிறடி’

என்பது, ஆண்டு, தாமரை என்றபாலா

தலைக்குறைத்தது என்பது

இடைக் குறைத்தல் என்பது

‘வெரிந் ழேதி வெருக்கண் டனை’

என்பது ஆண்டு, ழேதி என்றபாலா

இடைக்குறைத்தது என்பது

இனிக் கடைக்குறைத்தல் என்பது

‘நீலுண டுகிலிகை கடுப்ப

[எச

மலர் எனது

ஓதி எனது

என்பது நீஸ்முண நிகிலிகை என்றபாலா, நீதுணடுகி-
லிகை என்றா என்பது.

‘குறைக்குமவழி யற்கல்’ என்பது, குறைகலக்குந்
தகக் குறைக்கப்படுவது என்றது என்பது.

‘நிறைப்பெயரியல்’ எனவே, இவ்விதாரம் பெயாக-
கண்ணடுகியென்பது பெற்றமு

மற்றது.

‘சேனா ரன்பில் தோழி’

என, அன்பிலா என்றபாலார், அன்பில் என்றார்; எனவே,
வினைச்சொல்லுந் குறைக்கப்பட்டதெனின், ‘நிறைப்பெய-
ரியல்’ என்றது, பெயாச்சொல் என்றவாறு அக்குறைக்-
கப் பெறுவன அம்முன்றிடத்துள் எவ்விடத்துங் குறைக்-
கப் பெறினுமபெறுக

பெற்றன குறையாதபோது கின்ற தத்தம் நிறைபு
நிலைப்பெயரவேயாக வுணரப்படும் எனபா, 'நிறைப்பெய
ரியல்' என்றார் என்பது, இதுவும் ஒரு கருத்து. (௫௭)

சொல்லதிகாரம்

253

448. இடைச்சொல் லெலலாம வேற்றுமைச் சொல்லே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின இடைச்சொல்
எனப்பட்டன அவற்றுக்கட் படுவதோர இலக்கணம்
உணர்த்துதல் வதலிற்று

உரை. முன்னா வேற்றுமைச் சொத்தினுள் ஐ ஒடுகு
இன் அதுகண் எனனும் உருபுகளையனறே வேற்றுமைச்
சொல்லென்று உணர்த்தியது இனி அவையன்றி ஒழிந்த
இடைச்சொற்களையும் வேற்றுமைச்சொல் என அமைக்கும்
என்றவாறு

என்னை, அவையும் தாமாகல்லலா, பெயரும் தொழி-
லும் அடைந்து கின்றும் அவற்றையே பொருளவேற்று-
மைப் படுக்குமாகலின் எனபது (௫௮)

449. உரிச்சொன் மருங்கினு முரியவை யுரிய.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிறோ வெனின, உரிச்சொற்க

பிறகு துபாய் விலகணம் உணர்ந்தது தல துதலிற்று.

உரை. இடைசொல் லெல்லாம் வேற்றுமைச் சொல்லாதற்கு எவ்வாறு ரிபவாயினான், அவ்விடம் உரிசொற்கண்ணும் எய்தும் என்றவாறு

உம்மை இறந்தது தழீஇற்று உரிச்சொல் லெல்லாம் வேற்றுமைச்சொல் எனறது மேற்கூறிய இடைச்சொல்- லேபோல உரிச்சொல்லும் தாமத நிலலா, பெயரும் வினையும் அடைந்து பொருளவேறுபடுதலுடைய, அது நோக்கி யெனபது இருதலையாக அவற்றை வேற்றுமைச் சொல் என்றவாறு (ருக)

450. வினையெஞ்சு கிளவ்யும் வேறுபல் குறிய. இரகுத்திரம் என்னுதலிற்றே வெனின், முன்னர் வினையிலுள வினையெச்சம் என்று ஒதப்பட்டனவற்றுக்கண் ஆவதோ இலக்கணம் உணர்ந்தது தல துதலிற்று.

254 தொல்காப்பியம்

உரை: வினையெச்சம் என்று கூறப்பட்டன செய்யுட் கட்டாம்வநது முடிபு கொண்டதன் நன்மைப்பாலேநில்லா, நின்றூற் பொருளினையாவாதலால், ஓர் எச்சநதிரிநது ஓர் எச்சமாகியும் நிற்கும் இலக்கணத்தினையுடைய என்றவாறு.

வரலாறு: ஞாயிறு படந் வந்தான், ஞாயிறு பட

வந்தான் என்பதான ஆதர்பாலது

பட என்பது செய்வெனச்சம . அது திரிந்து பட்டு
என்னுஞ் செய்தெனச்சமாகி நின்றதென்பது

‘கோழ்கூவிப புலர்ந்தது’

என்பதும் செய்வெனச்சஞ் செய்தெனச்சமாகித்
திரிந்து நின்றது என்பது

அங்ஙனம் நின்றவேனும், அவற்றைச் செய்வெனச்-
சமாக வுணராதசொளல வேண்டும், அல்லாககாற் சொன்-
முடிபு எய்தாது எனனை, ‘ஞாயிறு பட்டு’ என்றக்கால,
வந்தான் என்றனும் முடியறபாலது பின்னும் ஞாயிற்-
றின்மேல வினைகொண்டு முடியறபாறது,

‘முதன்மை மூன்றும் வினைமுதல் முடியும்’

[தொல. சொல. வினை - 31]

என்று உரைத்தாராகலின் என்பது கோழி கூவப்
புலர்ந்தது என்பதற்கும அஃது ஒக்கும்.

இனி,

‘மோயின ஞயிர்த்த கால’

[அகம - 5]

என்புழி, மோனது எனனும் வினையெச்சம, மோயினள்
என முற்றுச்சொல் வாய்பாட்டாற் றிரிந்து நின்றதேனும்,
வினையெச்சமே யாகல்வேண்டும் பிறவும் அன்ன.

பிற என்றதனால்,

‘ஏரி னுழாஅ குழவர் புயலென்னும்

வாரி வளங்குன்றிக கால’

[குறள். வானசிறப்பு - 4]

என்பது, குன்றியக்கால் என்னும் வினையொசம குன்-
 றிக்கால் என நின்றது. (சூ0)
 டல்] சொல்லதிராம 255

451. உரையிடத் தியலு முடனிலை யறிதல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், உலகத்து மாறு-
 கொண்டு வேறுபட்டியலுஞ் சொற்களவை அமைக
 என்பது உணராததுதல நுதலிற்று

உரை சுட்டிவை புரைக்குமிடத்து நடக்கும் ஒருங்கு
 நிலையும் என்றவாறு

ஒன்று உரைக்கு மிடத்து இயைபில்லாத இரண்டு
 சொல் ஒருபொருட்கண் நிற்பச சொல்லுதலுண்டு,
 உண்டேனும் அஃது அமைக என்றவாறு.

வரலாறு: 'இந்நாழிக்கு இந்நாழி சிறிது பெரிது'
 என்பது: சிறிதெனற சொல்லும பெரிதென்ற சொல்லும
 தம்முண் மாறுகோளுடைய அந்நாழி மேலே நின்றன-

வேணும் அமையும் எனபது என்னை அமையுமாறெனின்,
 சிறிது என்று நின்றதன் சிறுமையே பெரிதென்பான்
 சொல்லினாலன், அந்நாழிகு இருநாழி பெரிய துணை
 மிகுதியில்லை, பெருமை சிறிதெண்ணிய சொல்லினான்,
 அமையும் என்பது. (சூக)

452. முன்னத்தி னுணரும் கிளவியு முளவே
 யின்ன வென்னுஞ் சொன்முறை யான.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் சொற்-
 கண்ணதோர் பொருளபடுதல் வேற்றுமை புணர்த்துதல்
 நுதலிற்று

உரை : சொல்லினவிடத்துச் சொற்கிடந்தவாறே
 குறிப்பினற்கொண்டு உணரப்படும் பொருளுமள; சொற்-
 களதியாண்டாயினும் மற்று இன்னவென்று தன்மை
 வேறுபாடு சொல்லுதன் முறைக்கண் என்றவாறு.

256

தொல்காப்பியம்

வரலாறு :

‘சேஞ்சேலி வேள்ளோக்கள்’

எனவும்,

‘குழைகொண்டு கோழியேறியும் வாழுகையர்’

எனவும் வரும்

செஞ்செவி வெள்ளொக்கலா என்றால், உதிருஞ் சொரியுஞ் செவியா, வெளிய சுற்றத்தாரா என்பது அன்று செவி-பெல்லாஞ் சாலா செம்பொன அணிந்து, முட்டி உலாவத-தாக்கிணையுடையா என்றவாறு.

‘குழைகொண்டு கோழி யெறியும்’ என்றக்காலும், கோழியெறிதலென்று உணரற்பாலது, முட்டில செல்வத-தார் என்பது உணரற்பாற்று. (சூஉ)

453. ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்.

இர சூததிரம என்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவும் மரபு-வழிக காத்தது

உரை ஒரு பொருண்மேற் கிடந்த இருசொற் பிரி-
னின்றிநின்றன வரையப்பட்டது என்றவாறு
வரலாறு

‘வையைக கிழவன் வயங்குதார் மாணகல்ந்

தையலா யின்றுநீ நல்வழி நல்காயேற

கூடலார் கோவோடு நீயும் படுதியோ

நாடறியக கவலை யோருநகு’

வையைக்கு இறை யெனப்பட்டானும், கோ எனப்பட்டா-

ஹம் அவனாதலால், அவவிருசொல்லும ஒரு பொருடகண்-
மேலே நின்றன ; பிறபொருட்குப் பிரியா, அங்ஙனம்
நிற்பன அமையும் என்பதாம்.

இயல்]

சொல்லதிகாரம்

257

இனிப, 'பிரிவில் வரையப்பட்ட' எனவே,
பிரிவுடை-

யான வரையப்பட்டிம் என்பதாம், அங்கியாதோ
வெனின்,

'கோய்தளித்த தண்டலக கூற்றப் பெருஞ்சேந்தன்
வைகலு மேறும் வயககனிதே — கைதொழுதேன
காலேக வண்ணவனக கண்ணுரக காண்வேஞ்

சாலேகஞ் சால நட'

இதனுள் , 'கூற்றப்பெருஞ் சேந்தன்' என்றா,
பின்னைக்

'காலேக வண்ணன்' என்றா , அவை பிரண்டு
சொல்லும்

பிரிவுடைய, அதனுள் அமைபா , யாவோ
பிரிவெனின்,

'காலேகவண்ணம்' என்பது காண்து, கூற்றப்பெருஞ்
சேந-

தற்கே யுரித்தாய் சிறபதொன்றன்று
 'காலேகவண்ணம்'
 என்னுஞ் சாந்தி பூசினா க தெல்லா ன்
 காலேகவண்ணா
 என்று பெயராம, அந்நூற் றிரிவுடைத்த
 ஆதலால்,
 அமையாதி எனபது

மேற் கிளவிபாக்கத்து,
 'ஓயற்பெயர்க் கிளவியுஞ் சுடபேயொக கிளவியும்'
 என்றும், [தொல். சொல். கிளவி -

38]

'சிறப்பி னாகிய பெயாந்லக கிளவிகு'
 என்றும், [தொல். சொல். கிளவி -

41]

'ஒருபொருள் குறித்த வேற்பெயர்க் கிளவி'
 [தொல். சொல். கிளவி - 42]
 என்றும் ஒருபொருண்மேல் இருபெயர் வழுவும்,

பல

பெயர் வழுவும் கூறிப் போந்தான ,
 அவற்றோடிதனிடையே
 வேறுபாடு தெரிந்துகொள்க

454. ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகு மிடனுமா ருண்டே.

இசகுத்திரம எனனுதலிறேர வெனின், இதுவும்

பால்வழு

அமைக்கின்றது

33

258

தொல்காப்பியம்

உரை ஒருமை சுட்டி சிறு பெயர் சொல்லும
பன்மைகொண்டு முடியும் இடனும உடைத்து என்றவாறு

வரலாறு

‘அங்கலுழ மாமே யகுதை தநதை

யண்ணல யாவன யடுபோச சோழா

என வரும

இதனுள், ‘தநதை’ எனநின்ற ஒருமை முறைப்பெயர்,
‘சோழா’ எனனும பன்மைகொண்டு முடிந்தமையின,
வழுவேயெனினும் அமையும் என்பது

455. முன்னிலை சுட்டிய வொருமைக் கிளவி
பன்மையொடு முடியினும் வரைநிலை யின்றே
யாற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இசகுத்திரம எனனுதலிற்றே வெனின், இது செய்யுட்கு
உரியதோரா முடிபு உணராததுதல் நுதலிறறு

உரை. முன்னிலை சுட்டிய வொருமைச்சொல்பன்மை-
கொண்டு முடியினும் வரைநது மாற்றப்படாது ஆற்றா-
படைச் செய்யுளிடதது, அதனை ஆண்டுப் போற்றியுணாக
என்றவாறு.

‘கலம்பேறு கண்ணுள ரோககற றலவ’ [மலைபடுகடாம்-50]
என்புழித, ‘தலைவ’ எனபது ஒருமைப் பெயர்; அது,
பின்னை,

‘ஒருவி ரோருவி ரோம்பினிர் கழ்மின’ [மலைபடுகடாம்-218]
எனப பன்மைகொண்டு முடிந்தது முடிந்ததே யெனி-
னும் அமைக என்பது, மற்று இதுவும் ஒருமைப்பெயர்
பன்மைகொண்டு முடிதலொககுமாகலின், முன்னா,

‘ஒருமை சுடடிய பெயர்நிலைக் கிளவி’ [தொல்கொல எ-ரு-11]
என்னுஞ் சூததிரததுள அடங்கும பிறவெனின, அற்-
றன்று, முன செயயுனோககிச சொல்லினா அல்லா,
இனிச செய்புள நோககிச சொல்லினா எங்ஙனம்?
முன்னிலைபொருமை பணமைகொண்டு முடிதல ஆற்றுப-
படைச செய்யுடகு முன்னிலைக் கட்டுரை பயின்றமை-
யினும மேலதனைக்கொண்டும் அசசெபயுள் விதியுடைத-
தொன்றாதலானும அதனை யமைக்க வேண்டும், அதனாற்
சொல்லினா அதற்கே வரைந்து எனபது

மற்று, ஆற்றுப்படை மருங்கினுனே யமையாது
போற்றல வேண்டும் எனபதனாற் பிறவும் உள ஈண்டுப
போற்றி யுணரப்படுவன எனபது

‘நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ஞ்ஞ

மேன்வனயே தறித்த நோக்கமோடு’

என்புழித், தானும அன்னொருள ளாராகவின பலலேமுள்-
னோம எனற்பாற்றுமன், ஆயினும அஃது அமைக எனபது.

இனி,

‘ஏவ லிவையர் தாய்வயிறு கரிகடும்’

எனற்பாற்றுமன், ஆயினும அமைக எனபது. மற்று

இனையா பலலாரையுமுடைய தாயைச் சொல்லிற்றுகப்
பெற்றோ எனின், அற்றனது, ஆண்டா பூசலாடகளாக-
லான் அவாகுகெல்லாம ழருதாயாத லியைசினது என்பது,
இனி, ஒரு சாரார்,

‘கறையணி மிடற்றினை’

என்னும முன்னிலை பொருமை, கறையணி மிடற்றினவை
என்னும அஃறிணைப் படர்க்கைப் பன்மையானும முடிந்த-
தென்று காட்டுப. இனிக், ‘கறையணி மிடற்றினவை’
என்றது, அத்தேவனார் கூளிகளை என்ப ஒரு திறத்தார் ;
அற்றன்று பின்னையனையை யாதலின் அத் தேவனார்

260

தொல்காப்பியம்

தம்மே லேறுமாகலின் அமைகக வேண்டுமென்பா முனனை
யுரைப்பார. பிறவுமிவவாறு வருவன போற்றி யுணரப்படும்
என்றவாறு.

(சூரு)

456. செய்யுள் மருங்கினும் வழக்கியன் மருங்கினு
மெய்ப்பெறக கிளந்த கிளவி யெல்லாம்
பல்வேறு செய்திபி னூனெறி பிழையாது
சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனா காட்டல.

இசகூத்திரம என்னுதலிறேறே வெனின், இவ்வதிகாரத்து
எடுததேதாததே இலேசேயன்றி இவ்வாற்றின் முடியாது
நின்றனவற்றுக் கெல்லாம புறனடை உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

உரை : செயபுனிடத்தும வழக்கிடத்தும முன்னரே
முடிபு கூறப்படாது நின்ற சொற்கள் இவை என்று
தெரிந்து அவற்றை உத்திவகை இலககணத்தேகாடு படுத்திக்
காட்டுக எனறவாறு

வரலாறு

‘திணத்தா என்ன சிறுபகங் கால
ஒழுகுநீ ராரல் பார்க்குங்
குகு முணதோ மணந்த ஞான்றே’

[அறு - 25]

என்புழிச, ‘சிறுபகங்கால’ என்று பன்மையாற் கூறிப,
பின்னைக், ‘குருகுமுணி’ என்று ஒருமையாற் கூறுதல்
வழுவாயிற்று. ஆயினும் அமைந என்பது

‘இரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட சாடவேல்’

என்புழிக், கூர்ங்கோட்டது எனறபாற்று எனனை, இரண்-

டனுள் ஒன்றாற் பின்னை ஒன்றேயாகலின் என்பது ஆயி-
னும் அமைக என்பது.

யல்]

சொல்லதிகாரம்

261

இனி, வழக்கி லு ள் எழுமுளவனல்லன்
தும்முளவ-

னல்லன் என்னும்

பிறவும் இவ்வாறு இடவழிபட வருவன
அமைத்-

துக்கொள்க

இனி, ஒரு சாரார், சம்பு சளளை சத்தி
என்பன

சண்டுக் காட்டுவாடும் உளா.

பிறவும் முடியாது சின்றனவெல்லாம் இதுவே
விதி-

யோதகாக முடி த்துக்கொள்க எனபது

(சூசு)

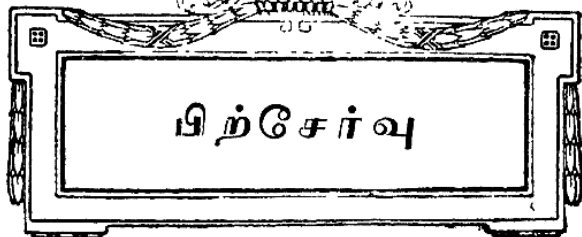
ஒன்பதாவது எச்சவியல் முற்றிற்று.

சோல்லதிகாரமும் உண்மைப்போருளும்
வரலாறும் முடிந்தன.

சோல் :

வேற்றுமை யெட்டுத் திணையிரண்டு பாலைந்து
மாற்றுதற் கொத்த வழுவேழும் — ஆரோடும்
ஏற்றமுக் காலம இடமுன்றோ டரிடததும்
ஆற்ற வருவதாளு சொல

பிற்சேர்வு

சொ

சூத்திர

அஆவளன — சொல்லே

அஆவளன — படர்ச்சொ

அசைநிலைகளிலி - 166

அச்சக்கிலி - 76

அச்சம்பயமிலி 159

அடிமறிச்செய்தி 218

அடைசினைமுதலே	21
அணமைச்சோல்லிற் -	94
அணமைச்சோல்லே	93
அதிர்வும்விதிர்ப்பு	185
அதுச்சோல்வேற்றுமை	133
அதுவிதுவுதுவேன -	110
அதுவேன்வேற்றுமை	73
அத்தினைமருங்கி	150
அந்திலாங்க -	165
அந்நாற்சோலலுந்	214
அப்போருள்கூற்ற	27
அமர்தன்மேவன் -	201

அம்மகேட்பிகும	168
அம்மவென்னு	-102
அம்முக்கிளவியுள்	-113
அய்னெடிதாயி -	- 99
அரியேயைம்மை	-195
அர்ஜுர்பளன	-129
அலமரநெருமர -	-184

முதற் குறிப்பு

8	அவற்றின்வழி	-	-171
135	அவற்றுட்சேய்கேன்	-	-128
	அவற்றுட்சேய்ய	-	-149
	அவற்றுட்பனமை	-	-131
	அவற்றுட்பேயரேனட		-106
	அவற்றுள்மேன்	-	-246
	அவற்றுள் அனைய	-	81
	அவற்றுள் அழங்க	-	193
	அவற்றுள் இள	-	91
	அவற்றுள் சூழமுஞ்	-	-167

அவற்றுள் இயற்சொற்	210
அவற்றுள் இரங்கல்	-196
அவற்றுள் ந. வாய	- 49
அவற்றுள் தடவேன் -	-187
அவற்றுள் தஞ்சோல்	- 23
அவற்றுள் நான்கே -	-115
அவற்றுள் நிரன்னை -	216
அவற்றுள் நீயேன் -	120
அவற்றுள் பிரிநிலை -	238
அவற்றுள் முதனிலை -	142
அவற்றுள் முன்னிலை -	-140
அவற்றுள் முன்னிலைக்	-139

அவற்றுள் யாதேன	-	25
அவற்றுள் வறப்பே	-	198
அவற்றுள் வினாவேறு	-	39

11

அவற்றுள் ஸேற்றுமை
அவற்றோடு வருவழி
அவைதான் தத்தம்
அவைதாம் அம்ம

அவைதாம் இஉ

அவைதாம் உறுதவ

அவைதாம் சுத்தந்

அவைதாம் ஈக்தம் -

அவைதாம் புண்ணிய

அவைதாம் பேண்ணைம

அவைதாம் பெயர் ,

அவைதாம் முன்மோழ்

அவைதாம் முன்னும்

அவைதாம் வழக்கியன

அவையஸ்கிளல்
அவ்வச்சோல்லிர்
அவ்வழ் அவனிவ
அவ்வே ஓவவேன
அளபேடைப்பேயரே
அளபேடைப்பேயரே
அளபேடைப்பேயரே
அளபேடைமிகு உ
அளவுநிறைய

அன்னபிறவு

அன்னபிறவுங்

அன்னபிறவுந் -

அன்னபிறவும் -

அன்னானள்ளா

அன்னென்ன:றுதி

ஆசவாக -

ஆக்கக்கிளவ -

ஆக்கந்தானே -

ஆங்கவுரையசை
 ஆடுஉவறிசொல
 ஆண்மைகட்டிய
 ஆண்மைதிரிந்த
 ஆண்மையடுத்த
 ஆயென்கிளவியு
 ஆகுமருவு - -

221	அலைநீர்தகும் - -	-122
117	ஆறனமருங்கின் -	75
237	ஆறு குவதே -	- 62
126	ஆனை நிறுதி - -	- 94
90	உடைத்தலுமுரிய -	- 15
181	இடைநிறையசைநிலை	-220
244	இடைபடுபொருளை	-232
86	இடைபிசையாகும் -	-183
156	இடைச்சொல்லெல்லாம்	-253
116	இடைச்சொற்கிளவியு -	106
- 49	இடையேனப்படுப -	-156
221	இதனதிதுவிற -	- 81
157	இதுசெயல்வேண்டு	-152
84	இயற்கைப்பொருளை	- 17
-215	இயற்சொற்றிரிசொற்	-209
176	இயற்பெயர்க்கிளவியு	- 28
-107	இயற்பெயர் சினைப்பெயர்	114

90	இயற்பேயர் முன்ன	-	-165
- 95	இலையபேபுணாச்சி	-	-183
97	இரட்டைக்கிள்ளி	-	- 35
-100	இரண்டனமருங்கி		72
92	இரண்டாகுவதே		- 53
- 87	இருதிவணச்சொற்குமோ		113
-112	இருதிவணப்பிரிந்த		106
207	இருதிவணமருங்கி		- 9
76	இருபேயர்பலபேய	-	-225
-110	இரட்டார்பின்னெ		-139
129	இலம்பாடொறச	-	-196
91	இறப்பினிகழல்	-	125
170	இறப்பினிகழல் -	-	235
- 18	இறப்பேயேதிர்வே	-	-154
- 18	இறுதியுமீடையு -	-	- 77
168	இறைச்சிப்பொருள்வயிற		122

5	இனச்சுட டிலலாப	16
117	இணத்தேனவறிந்த -	26
- 12	இன்றிலவுடைய	-136
107	இன்னபேயரே -	121
- 132	ஈதாகோவேனக -	-246
- 96	ஈரளபிசைககு -	-170

சூத்திர முதற் குறிப்பு

iii

ஈற்றந்நறசைசூ	173
ஈற்றுப்பேயர்முன்னா	- 74
உகப்பேயுயர்ந்த	182
உகரந்தானே	91
உசாவேசுழச்ச -	198
உணர்ச்சிவாயி -	-206

உம்முநதா கு	-	-175
உம்மைதோச்சு	-	174
உம்மையேச்சு	-	241
உம்மையெண்ணல்		-175
உம்மையெண்ணு		173
உயர்திணைமருங்கு		230
உயர்திணையென்மலர்		1
உயாவேயுயங்கல்		198
உரிச்சொற்கிளவி		178
உரிச்சொன்மருங்கினு		253
உருபுதோடாநதடுசசிய		77
உருஷ்டகாகும	-	-181
உருவேனமொழியினும்		19

உயரயிடத்தியலு	255
உவமத்தகோகையே -	222
உளவேனப்பட்ட -	102
எச்சஞ்சிறப்பே	159
எச்சயும்மைய	171
எஞ்சியகிளவி	140
எஞ்சியமூன்று -	213
எஞ்சியவிரண்டி -	95
எஞ்சுபொருட்கிளவி	172
எடுத்தமொழியினஞ	16
எண்ணுங்கூலு -	15
எண்ணேகார	173
எதிர்மறுத்தமொழியினு	80

எதிர்மறையேசு	-	241
எப்போருளாயினு		27
எய்யாமையற யாம -		191
எல்லாச் சோல்லும	-	104
எல்லாத்தோகடி	-	230
எல்லாமென்னும	-	114
எல்லாநுமென்னும	-	108
எல்லேவளககம	-	165
எவ்வயிற்பேயரும்	-	51
எவ்வயின் விவையு	-	236
ஈழத்துப்பிரிந்திசைத்த		206
எறுழ்வலியாகும்	-	203
எற்றேனசுளவி		163
எனவேனேசசம்	-	243

ன்றுமேன	176
ன்றேன் சீளவீடு	162
எவங்குறைய	166
ஏழாகுவதே	65
ஏற்றநீண	190
ஏனைக்காலமு	154
ஏனைக்கிளவி	120
ஏனைப்புள்ள	93
ஏனையிரண்டும	23
ஏனையுமி	- 91
ஏனையுருபு	83
ஏனையேச்சம	113
ஏனதாகுவதே	59

உயமுங்கரிப்பு	202
உயங்கண்ணு	- 79
உலயப்பா கும்	203
ஒபடில்போலியு	168
ஒருபேயாபபொதுசசோ	35
ஒருபொருள்ருசோற	-256
ஒருபொருள் குறித்த	- 31
ஒருபொருள் குறித்த	- 211
ஒருமைசட்டிய -	- 118
ஒருமைசட்டிய	- 257
ஒருமையெண்ணின்	- 33
ஒருவரேன்னும்	- 120
ஒருவரைக்கூறும்	- 22

ஒருவிண்ணையோடுச்சோல	-	71
ஒழியிசையெச்ச	-	-240
ஒன்றறிகிளவி	-	- 8
ஒன்றறிசோல்லே	-	- 5
ஒன்றலபடர்க்கைக	-	-135
ஒன்றுவிண்ணமருங்கி	-	- 40

14

ஒம்படைக்கிளவச
ஒய்தலாய்த -

ஒவும் உவ்வு
கடதறவேன் னும
சடிசொல்லிலைம
சடியென்கிளவி
கண்ணேனாறு
கண்ணுந்தோள்
சதழவந்துணவும
சுமநிறைந்தியலும்
கம்பலசுமமை -
சயவேன்கிளவி

கருமமல்லாச்
சுருவிதோகுதி
கவர்வுவிருப்பா தும
கவவசுத்திடுமே
கழீவேயாக்க
கழுமென்கிளவ
களளொடுசிவனு
கறுப்புஞ்சிவபும
கன்றலுஞ்செலு

காலந்தாமே

காலமுலு

கிளந்தவலெ - -

கிளந்தவல்ல - -

கிளந்தவிறுதி - -

குடிஆனன - -

குடிமையாண்ம - -

குத்தோகவருங்

குருவுங்கேழும

குறித்தோனகூற்றந
 குறிப்பினும்வினையினு
 குறைச்சொற்கிளவி
 கூர்ப்புங்கழிவு -
 கூறியகிளவிப -
 கூறியமுறையி -
 கெடவரல்பண்டமர -
 கேட்டையென்ற -
 கொடுவென்கிளவிபடர்

74	கோடுவேனகினவ்யயா	247
- 188	கோலேயையம	165
91	சாயன்மேன்மை	187
127	சிதைநதனவரினு	213
251	சிறுட்பிஞ்சிய	30
201	சுண்ணிவககள்ளவ்ச	69
233	சுர்த்திமிகுபுகழ் - -	181
16	சுட்டுமுதலாகிய	30
185	சுட்டுமுதற்பேயரும	100
190	சுட்டுமுதற்பேயரே - -	98
193	சுண்ணந்தாளே	217
187	செந்தமிழ்சேர்ந்த -	212
68	செபடினுமவினாவினுஞ்	- 14
- 191	செபபுமவினாவும்	12
- 196	செபபேவழியினும்	13

195	செயப்படுபொருளைச்	-	153
158	செயற்கைப்பொருளை		18
194	செய்துசெய்யுத	-	142
112	செய்தேனெச்சுத		149
- 199	செய்யாயென்னு		-250
69	செய்யுள்மருங்கினும்		-260
124	செலவினும்வரவினுந்		- 23
44	செல்லலின்ன	-	-182
- 88	செழுமைவளனுங்		-191
- 177	சேரேதிரட்சு	-	-197
101	சொல்லென்பபடுப		-105
80	சொல்லெனெச்சு		-245
- 12	சொழிதலுமபாயதலும		196
70	சூத்தியுமவழகுகுந்	-	- 15
- 181	சூசகச்சுளவ்	-	-164
41	தடவுங்கயவும்		-186
- 125	தமோறுதொழிற	-	- 73
251	தத்தமேச்சமோடு	-	-148

185	தநநுள்ளு	-	-	-219
-201	தநநுளயேன	-	-	-103
- 52	சன்மேறசெஞ்சோல்	-	-	-242
186	தன்மைசுட்டலு	-	-	- 20
-231	தன்மைசுட்டிற	-	-	-121
-247	தன்மைச்சோல்லே	-	-	- 32

சுத்திர முதற் குறிப்பு

v

தன்னுளுமுத்த	-	-119
காமேன்கிளவ்		118
தாவேன்கிளவி	-	-247
தாவேவலியும்	-	192
தானேன்கிளவ்		119
தானேன்பெயருளு		96
தினையோடுபழசிய		123

தீர் தலுந்தீர் சீதலும்	186
துயவேன்கிளவி	198
துவன்றுநிறைவாகும்	189
துலவததலுஞ்சிவததலு	195
தேரிநிலையுடைய	113
தேரிபுவேறுநிலையலுங்	105
தேவுக்கொளற்போருட்டே	191
தேவ்வுப்பகையாகும்	192
தேளிவினையுஞ்	163
தேற்றம் வினாவே	161
தொழிலிற்கூறு	95
தொழிற்பெயராய்	97
நம்புமேவு	- 188
நளியென்கிளவி	- 187

நனவேகளனு	-200
நன்றிற்றேயு	171
நன்றுபொரிதா கும	191
நானகா குவதே -	57
நகழுஉநின்ற	113
நிரன் னாறசுணைஊ -	-210
நிலபபேயா குடிபபேயா	109
நிலனும்பொருளுங்	-145
நிறத்துருஷணர் த்தற்கு	-199
நினருங் கிசைத்த -	- 15
நயிராயேன -	- 119
நும்மின்றிரிபேயா -	- 98
நொசிவுநுழைவு -	-199

பசுபபுந்நொதும்	-	-183
படரேயுள்ளல்	-	-191
பண்ணையேபிழைத்தல்	-	190
பண்புகோள்பெயரு	-	- 95
பண்புகோள்பெயரு	-	- 97
பண்புதோகவஞ்சுங்	-	-226
பயப்பேபயனும்	-	-183
பரவும்பழ்ச்சும்	-	201
பலவயினனு	-	- 38
பல்லபலசில		111
பல்லாருகப	-	- 67
பல் லோபடர் கைக		141

பழுதுபயமின்றே	187
பன்முறையானும்	144
பன்மைசுட்டிய	-117
பன்மைபுமோருமைபும	130
பன்மைபுமோருமையும்	134
பன்மையும்ஒருமையும்	-136
பாலறிமரபி	-132
பான்மயசுகுற்ற	- 19
பிண்ணியும்பேணும்	190
பிண்டபபேயரு	70
பிரிநிலைவினாவே	-160
பிரிநிலைவினையே	237
பிற்துபிற்தேற்றலு	78

பின் முன்கால்கடை -	142
புதித்படறபோருட்டே	-200
புலம்பேதனிமை	189
புளளியுமுயிரு -	101
புனாநென்கிளவி -	199
பெண்ணைமசுட்டிய -	- 5
பெண்ணைமசுட்டிய	-116
பெண்ணைமசுட்டிய	-116
பெண்ணைமச்சினைப்பெயர்	-116
பெண்ணைமுறைப்பெய	-116
பெயர்ஞ்சிய -	- 51
பெயரினுந்தொழிலினும்	- 36
பெயரேஞ்சுகிளவி -	-239

பேயரேஞ்சுகிளவியும் -	-147
பேயர்நிலைக்கிளவி -	- 53
பேயர்நிலைக்கிளவியி -	-248
பேநா முருமேன -	-197
பெயுளுஞ்சிறுமையும் -	-191
பொருடேரிமருங்கி -	-218

vi

பொருட் குத்திர்பிலகல
பொருட் குப்பொரு -

போருண்மைசட்டல்
 போருண்மைதேரிதலுஞ்
 போருளோடுபுணராச
 போற்பேபோலிவ
 மகடீஉமருங்கிற-
 மதவேமடனும் -
 மல்லல்வளனே -
 மழவங் குழவு -
 மறைககுங்காமை -
 மற்றேன்கிளவி

மற்ஶறயதேன் னுந் -
மன்றவென்கிளவி
மன்னாப்போருள -
மாதர்காதல்
மாணாககிளவியும
மாவலியலபே
மாவென்கிளவ்
மிககதன்மருங் சின
நிகுதியும்வனப்பு
மியாயிகமோமத் -

முதலிற்கூறுத -
 முதலுஞ்சிவனயும
 முதற்சிவனக்கிளவிச
 முதன்முன்வனவரிற் -
 முந்நிவலக்காலமுந்
 முரஞ்சன்முதிர்வே
 முழுதேன்கிளவ -
 முறைப்பேயர்க்கிளவ -
 முறைப்பேயர்க்கிளவ -
 முறைப்பேயர்மருங்கு -

முற்படக்கிளத்தல -
 முற்றியவும்மைத் -
 முணவுமுளிவாகும் -
 முன்னத்தினுணருங் -
 முன்னிவலசுட்டிய
 முன்னிவலமுன்ன
 முன்னிவலயங்கேசரன்

சொல்லதிகாரம்

-205	மூன்றனுமைந்தன -	- 72
-205	மூன்றாகுவதே -	- 55
50	மேம்பெறக்கின்ற -	-203
-104	மோழப்போகட்காணம் -	-206
28	மோழமாற்றியற்கை -	-219
-190	யாஅரேன்னும் -	131
121	யாகாபிற்பிறக -	-169
200	யாணுககவிஞம -	201
-182	யாதனுகுபிற் -	79
184	யாதேவனென்னு -	21
-246	ரஃகானேற்றும் -	7
163	வடசோற்கிளவ் -	-213
-164	வண்ணத்தினவடிவ -	223
161	வம்புநிலையின்மை -	188
26	வயவலியாகும் -	-197
188	வயாவென்கிளவி -	-198
-130	வறிதுசிறிதாகும் -	-190

-184	வனபுறவஞ்சம -	152
-166	வாராககாலத்தி -	-150
-151	வாராககாலத்தி -	153
200	வாராமரபின -	231
-167	வார்தலபோக -	185
85	வாளோளியாகும	198
70	வியங்கோளேண்ணுட -	33
- 69	வியலென்கிளவி	-197
70	விரைசொல்லடுக்கே	-232
-150	விழமஞ்சீர்மைபு	194
-189	விழைவின்றில்வல	162
-188	விழைவேகால -	-158
- 99	விளிகொள்வதனகண்	- 49
- 96	விளியெனப்பபே	- 89
- 92	விறப்புமுறப்பும் -	-192
- 29	வினாவுஞ்செபபே -	13
172	விவையிற்றேன்றும்	- 10

-203	வினையினும் பண்பினு	99
-255	வினையின்றோ குதி -	-223
-258	வினையெஞ்சுகிள விக்ஞ	238
-250	வினையெஞ்சுகிள வியும்	253
-136	வினையெனப்படுவது -	-124
	ஆகதி புகழ் குறிப்ப	vii

வினையெகுறிப்பே	111	வேற்றுமைதாமே -	48
வினையேசெய்வது	83	வேற்றுமைத்தொனையே	221
வினையோடுநிலையினு	175	வேற்றுமைப்பொருளு	- 66
வினவேறுபடா அப	40	வேற்றுமைமருங்கிற் -	- 87
வினவேறுபடேம்	39	நவையேகூர்மை -	-203
வெம்மைவேண்டல் -	189	எஃகோனோற்றே	- 7
வெளிப்படுசொலவே	180	எஃகோனோற்றே	- 6
வேறுவினைப்போதுக்கோ	31	எனாளவென்னு -	- 93

கா. நமச்சிவாய முதலியார்

பதிப்பு :

தொல்காப்பியம் மூலம்

- 1 எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் . I 0 0
- 2 பொருளதிகாரம் .. . I 0 0
- 3 தோல்காப்பியப் பாயிரங்கள்
(பொதுவும சிறப்பும) 0 12 0
- 4 தோல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி.
முதற் சூத்திரவிருத்தி (சிவஞான சுவாமிகள்) 0 8 0
- 5 தோல்காப்பியம் — இளம்பூரணம்
- 6 எழுத்ததிகாரம் . . . (அச்சில்)
- 7 சொல்லதிகாரம் .. . 3 0 0
- 8 பொருள் I அகத்திணை, புறத்திணை ... 3 0 0
- 9 பொருள் II .. ,
- 10 பொருள் III
- 11 சொல்லதிகாரம் பேராசிரியர்
- 12 சொல்லதிகாரம் நல்லாடார் .
- 13 இறையனார் கவிச்சுவை
(இறையனார் அசாபெரியாறு) .
14. பத்துப்பாட்டு ஆறு

- 15 குறுந்தொகை மூலம் .
- 16 தஞ்சை : வானன கோவை
- 17 தணிகை : மரணம் ...
- 18 கைநகல் மூலம் . .
19. ஊசிமுறி உரை
- 20 நககீரா செயாட்டிமட்டு ..
21. ஐந்திணை அமுபது .

ஸ்ரீ. குமாரசாமி நாயுடு

.. (அச்சில்)

• (அரசில்)

• (அரசில)

(அரசின)

• 4 0 0

• 1 0 0

2 8 0

.	3	8	()
.	5	0	()
.	0	6	0
.	0	8	0
	0	12	0

(அரசில்)

வஸன் வஸ்

சின்னத்தம்பித் தெரு, சென்னை

சொல்லதிகாரம்

சேனாவரையர் உரையாசிரியரை
மேற்கோண்டும் மறுத்தும் கூறுமிடங்கள்

[சேனா : 1 — இளம் : 1]

உரையாசிரியரும் எழுத்தாதற்றன்மையொடு புணர்ந்து என்பா, 'எழுத்தொடு புணர்ந்து' என்றாராகலின், ஒருபுடை யொற்றி-மையே கூறினா

[சேனா : 1 — இளம் : 1]

'என்ப' என்னும்முற்றுச்சொல்லினது பகரங்குறைத்து மன்னும் ஆறும் என இரண்டு இடைச்சொற்பெயது விரித்தாரா என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின— எனமனா என்பது இடர்பபட்டுழிச்சிறுபான்மை வாராது, நூலுளளும் சான்றோ செய்யுளுள்ளும் பயின்று வருதலானும், இசைநிறை யென்பது மறுத்துப் பொருள் கூறுகின்றா பின்னும் இசைநிறை யெனறல் மேற்கோண்மலைவாதலானும், அவாகரு அது கருத்தன்று எனக மாணக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல வேண்டி வெளிப்படக கூறுது உய்த்துணர வைத்தல் அவர்க்கு இயலபாகலாற் செய்யுளமுடிபு என்பது கூறாராயினார்

[சேன : 1 — இளம் : 1]

இன்சாரியை வேற்றுமையுருபு பற்றியும் பற்றாதும் நிற்கும்
என்று உரையாசிரியர் இரண்டாவது விரித்தாரால் எனின் — ‘சாரியை
யுள்வழிச் சாரியை கெடுத்தலுஞ் - சாரியை யுள்வழித் தன்னுருபு
2 சொல்லதிகாரம்

நிலையலும்’ என்று இரண்டாவதற்குத் திரிபோதினமையானும்,
‘செவவினும் வரவினும் தரவினும் கொடையினும்’ என்புழியும்
பிரண்டுமெல்லாம் ஏழாவது விரித்தற்கேற்பப் பொருளுரைத்தமை-
யானும் அவ்வரை போலியுரை யென்க

[சேன : 2 — இளம் : 2]

உரையாசிரியரும் உயர்திணையெனப்பட்ட பகுப்பை விரிப்புழி
இத்துணையல்லது விரிபடாது என்பது சுண்டுக் கூறியது என்று
உரைத்ததாஉம் என்க

[சேன : 4 — இளம் : 4]

சுட்டிய என்பது செய்யிய என்னும் வினையெச்சம் என்றும்,
ஆண்மைதிரிதல சொற்கு இன்மையின் பெயர்நிலைக்கிபாவி என்பது
ஆகுபெயராய்ப் பொருண்மேல நின்றது என்றும் உரையாசிரியர்
கூறினாரால் எனின் — ஆண்மைதிரிதல பெண்மைதன்மை யெய்து-
தற்பொருட்டன்றிப் பேடிக்கியல்பாகவின பெண்மை சுட்டவேண்டி

ஆண்மைதிரிந்த என்றல் பொருந்தாமையானும், பொருளே கூற-
லுற்றாராயின், ஆசிரியர், பேடியும் தெய்வமும் என்று தாம் கருதிய
பொருள் இனிது விளங்குசு சுருங்கிய வாய்பாட்டாற் சூத்திரிப்ப-
ராகலானும், அவாகரு அது கருததனமையான், உரையாசிரியர்க்கும்
அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 5 — இளம் : 5]

ஏகாரம் அசைநிலை, உரையாசிரியா பிரிநிலை யென்றால்
எனின் — பிரிநிலையாயின், ஆடேவறிசொற்கு இலக்கணங் கூறுத-
லன்றிப் பிரித்து அதன் சிறப்புணாத்துதலே கருததாமாகலின்,
அவ்வரை போலியுரை என்க

[சேனா : 13 — இளம் : 13]

வினாவெதிர் வினாதல், வவனமறுத்தல், உற்றதுரைத்தல்,
உறுவதுகூறல், உடம்படுதல் எனச் செபபு அறுவகைப்படும
என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின் — உயிர் எத்தன்மைத்து
என்றவழி உணர்த்தற்றன்மைத்து என்றல் முதலாயின அவற்றுள்
அடங்காமையானும், மறுத்தலும் உடம்படுதலும் வவப்பட்டார்கண்ண-

சேனாவரையர் — கூறுமிடங்கள்

3

வாகலானும், அறுவகைப்படும என்று பிறாமதம மேற்கொண்டு

[சேனா: 13 — இளம்: 13]

உரையாசிரியா அறிபொருள்வினாவை—அறிவொப்புக்காண்ட-
லும், அவனறிவு தானகாண்டலும், மெய்யவாக்குக காட்டலும் என
விரிதது, ஏனைய கூட்டி, ஐந்தது என்றா

[சேனா: 13 — இளம்: 15]

‘வினா வழிஇயினவிடத்து அமைபாது’ என்று உரையாசிரியா
கூறினாரால் எனின்—அற்றன்று, ‘யாதென வரும வினாவின் கிளவி’
எனவும், ‘வனப்புற வரும வினாவுடை வினைச்சொல்’ எனவும்
முன்னர் வழுவமைப்பராகலான, அது போய்ப்புரை எனக

[சேனா: 17 — இளம்: 17,18]

பொற்கொல்லா பொன்னைப் பறி யென்றலும், வண்ணக்கர்
காணத்தை நீலம் என்றலும் முதலாகிய குழுவின் வந்த குறிநிலை
வழகமும், கணகழிஇ வருதும், கானமேல் நீர்பெய்து வருதும் என்-
னுந் தொடக்கத்து இடக்கரடக்குந் தகுதி யென்றும், மருஉமுடிபை
வழக்காறு என்றும் உரையாசிரியா அமைத்தாரால் எனின்—குழு-
வின்வந்த குறிநிலைவழக்குந் சான்றோர் வழக்கினகண்ணும் அவர்
செய்யுட்கண்ணும் வாராமையின் அமைக்கப்படாவாகலானும், இடக்-
கரடக்கு, ‘அவையல் கிளவி’ எனவும், ‘மறைக்குங் காலை’ எனவும்
முன்னர் அமைக்கப்படுதலானும், மருஉமுடிபு எழுத்ததிகாரத்துக்

கூறப்பட்டமையானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்பது. கருமை முதலாயின ஒரு நிகரன அனமையிற காகையொடு சார்த்திக் களம் பழத்தை விதநத்துணையலலது, காகைகக்கு வெண்மை நேராமை. யிற காகையிற்கரிது களம்பழம் என்புழிக் கரிது வெளிதாயிற்-
றன்று கிழக்கு மேற்கு என்பன வரையறையின்றி ஒன்றனொடு சார்த்திப பெறப்படுவன வாதலின், ஒன்றற்குக் கீழ்ப்பாலதனைப் பிறிதொன்றற்கு மேல்பாலது எனறலும் வழுவன்று சிறுவெள்வாய் எனபது இடுகுறி அதனான இவை வழக்காறு என அமைக்கப படாவாயினும், உரையாசிரியா பிறாமதம் உணர்த்திய கூறினார் எனபது.

4

சொல்லதிகாரம்

[சேனா: 24 — இளம்: 23,24]

பன்மைகூறல உயர்திணைப்பாலையத்திற்கு உரித்து என்றும், உருபென மொழிதல் திணையையத்திற்கு உரித்து என்றும் உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின்— அவை அவற்றிற்கே உரியவாயின், அஃறிணைப் பிரிப்பெனருற்போல உயர்திணைப் பான்மயக்குற்ற என்றும், திணையையத்தென்றும் விதநதோதுவா ஆசிரியா, அவ்வாறு ஒதாமையானும், நடையுள் அவை பொதுவாய வருதலானும், அவை போலியுரை என்க

[சேனா: 26 — இளம்: 26]

‘பெருநதோட் சிறுதுசுப்பிற் பேரமர்க்கட் பேதை’ என்புழி,

மூன்றாம்வழி முதல கிடவாது பின்னும் அடையும் சினை யும் புணர்த்தமையான வண்ணச்சினைச்சொல் செய்யுளுண் மயங்கிவந்தது என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின் — மூன்றாம்வழிப் புணர்க்கப்படும் பேதை யென்னும் முதற்சொல் பேரமார்க்கண் என்னுந் தொகையோடு வேற்றுமைப் பொருள்படத் தொக்கு, அத்தொகை சிறு துசுப்பு எனனுந் தொகையோடும் அப் பொருள்படத் தொக்கு, ஒரு சொல்லாய், ‘பெருநதோட் பலயாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி’ என்றறபோல, மூன்றாமவழிப் பிறசொல்லிததுப் பேதை யென்னும் முதல கிடந்ததெனவேபடுதலின், மயக்கம் இன்மையான, அவர்க்கு அது கருத்தன்று எனக் அன்றிப் பெருநதோள் முதலாகிய மூன்றாம் பலபெயா உமமைத்தொகைப்படத் தம்முட்டொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் பேதை யெனபதனோடு வேற்றுமைத் தொகைப்படத் தொக்கன எனினும், அவை உம்மைத்தொகைப்படத் தொகாது நின்று பேதை யெனபதனோடு வேற்றுமைத் தொகைப்பட ஒருங்கு தொக்கன எனினும், தம்முள் இயையாது பேதை யெனபதனோடு இயைதலின், ஆண்டும் மயக்கமின்மை யறிக. அஃதேதல், இவ்வாறு வருதல் வழக்கிற்கும் உரித்தோ எனின், அடுக்கிய அடையும் சினையும் பொதுமை நீக்குதற்கன்றி அணிகுறித்து நின்றலிற் செய்யுட்கே உரித்து என்பது ‘சிறுபைந்தாவி’ எனச் சினையோடு குணமிரண்டடுக்கி வருதல் செய்யுட்கு உரித்தென்றும், ‘இளம்பெருங் கூத்தன்’ என முதலோடு குணமிரண்டடுக்கி வருதல் வழக்கிற்கு உரித்தென்றும், பிறாமதம் மேற்கொண்டு கூறினார். ஒன்றாக பல-
சேனாவரையர் — கூறுமிடங்கள்

வாக இனஞ்சுடாதன செய்யுட்கு உரியவாம், இனஞ்சுட்டி நின்-

றன வழக்கிற்கு உரியவாமை என்பதே உரையாசிரியர் கருத்து என்க
அன்றிப், 'பிறநூன் முடிந்தது தானுடன படுதல்' என்பதனாற் சினை-
யொடு குணமிரண்டுககல் செய்யுளாற்றென்று கொள்ளினும் அமை-
யும், 'முதலொடு குணமிரண் டுககல் வழக்கியல் - சினையோ டுக-
கல் செய்யு ளாற்றே' எனமுராகலின

[சேனா : 29 — இளம் : 30]

'இந்நான்கும் கொடைப்பொருளன்' என்று உரையாசிரியா
கூறினாரால் எனின் — 'தாண்டில வேட்டுவன் வாங்க வாராது' என்-
பதனை அமைத்தாராகலின், அவாககு அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 35 — இளம் : 35]

'அல்லதில்' எனபதற்குத் தன்னுழை புள்ளதல்லது என்றும்,
'அப்பொருளல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்' எனபதற்கு இனப-
பொருள் கூறுக என்றும் உரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின் —
பயறுளவோ என்று வினாவழிப் பயறில்லை யென்றாற் படும வழு-
வின்மையானும், உள்ளதல்லது என்றல் கருத்தாயின் ஆசிரியா அல்-
லது எனக் குறித்த பொருள் விளங்காமையின் அகப்பட்ச சூத்திரியா
ராகலானும், பாமபுணிக் கருங்கல்லும் பயறும் விற்பாறொருவ-
னுழைச் சென்று, 'பயறுளவோ' என்றவழிப், 'பாமபுணிக் கருங்க
ல்லலது இல்லை' என்றால் இனப்பொருள் கூறுமையாற் பட்ட
இழக்கினமையானும், அவை போலியுரை யெனக் அல்லதூஉம்,
இனப்பொருள் கூறுக என்பதே கருத்தாயின், அப்பொருளல்லா
இனப்பொருள் கூறல் எனனாது, 'பிறிது பொருள் கூறல்' என்றோ
ஆசிரியா, அதனானும் அஃது உரையன்மையுணர்க.

[சேனா : 40 — இளம் : 40]

பொருள்பற்றாது பண்பு முதலாயினபற்றி வந்த சுட்டாதவின் வேறு ஒதப்பட்டது என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின்— ‘சாத்தன வந்தான அஃது அரசற்குத் துப்பாயிற்று’ என்றும், ‘கிழவன் பிரிந்தான அதனைக் கிழத்தி யுணர்ந்திலன்’ என்றும், எழுவாயாயும் ஏனைவேற்றுமை யேற்றும் அச்சுட்டுப் பயின்று வருதலாற் பண்பு முதலாயினவற்றைச் சுட்டுஞ் சுட்டெனப் பொதுவகை-
6 சொல்லதிகாரம்

யாற் கூறாது காரணக்கிளவி யென ஒருசா வேற்றுமைகருரிய வாய்-
பாடுபற்றி ஒதுதல குணநககூறல் ஆகலானும், சுட்டுப் பெயராயிற் சுட்டு முதலாகிய காரணக்கிளவி என்றும் சுட்டுப்பெயா இயற்கையிற் செறியத்தோன்றும் என்றும் கூறுதல பொருநதாமையானும், அது போலியுரை யெனக்

[சேனா . 45 — இளம் : 43, 45]

‘எண்ணென்ற வறழென்ற வாயிரண்டுமனனெனறல் வேண்டி’ என்பது இலக்கணமாகலான, ‘யானுமென னெஃகமுஞ் சாறும்’ என்புழியும், ‘ஆவும் ஆயனுஞ் செலக்’ என்புழியும் இன்னலலன உடனெண்ணப்படுதலின வழுவெனாரால உரையாசிரியா எனின் — திணைவேறுபாடு உண்டேனும், ‘யானுமென் னெஃகமும்’ என்புழி வினைமுதலுங் கருவியுமாகிய இயையும், ‘ஆவும் ஆயனு’ என்புழி மேய்ப்பானும் மேயக்கப்படுவனவுமாகிய இயையும் உண்மையான் உடனெண்ணப்படுதலானும், ‘யானே தோ குதிரை காலாள் எறிந்தான’ என முன்னா உதாரணங்காட்டுபவாகலானும், பிறுணடும்,

‘எண்ணுத்திணை விரவுப்பெய ரஃறிணை முடிபின்’ என ஆசிரியருக்கு ஆராய்ச்சி முடிபுகோடறகண்ணதாகலானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க அல்லதூஉம, திணைவிராயெண்ணல் வழுவென்பதே கருத்தாயின், ‘நெடுநல் யானையுந தேரு மாவும் - படையமை மறவரு முடையமயாம்’ என்றும், ‘இருமனப் பெண்டிருங் கள்ளும் கவரும்’ என்றும், படாககைச சொல்லும அஃறிணைக்கிளவியும் விராயெண்ணுதல் வழக்குப்பயிற்சி யுடைமையான் அவையும் அடங்க உயாதிணைச சொல்லே யஃறிணைக்கிளவி எனப் பொதுப்பட ஒத்தது, ‘தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவி’ எனத் தன்மைச்சொல்லையே விதந்தோதல் குன்றக்கூறலா மாகாலானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்மை யறிக.

[சேனா : 50 — இளம் : 50]

‘இன்றிவ்வூர்ப் பெற்றமெல்லாமறங்கறகரும், உழுவொழிநதன்’ என உரையாசிரியர் காட்டினாராலோ எனின் — பெற்றம் என்னும் பொதுப்பெயர் கறத்தலும் உழுத்தலும் ஆகிய சிறப்புவினையாற் பொதுமை நீங்குதல் வழுவன்மையான் ஈண்டைக்கு எய்தாமையின், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்பது.

சேனாவரையர் — கூறுபிடங்கள்

7

[சேனா : 51 — இளம் : 51]

‘பாணன் பறையன றுடியன் கடம்பனென் - நநநான் கல்லது குடியு மில்லை’ என ஒருதிணைப்பெயரும் விரவிவாராது உயாதிணைப

பெயரே வந்தது செய்யுளுள் அஃறிணைமுடிபு கொண்டன என்று உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின் — பாணன் முதலாயினரைக் குடியென்று சுட்டியவழிக் குடிகளேற்ற தொடை கொடுத்தவ வழி-வனமையான, அவ்வரை போலியுரை பென.

[சேனா : 54 — இளம் : 54]

‘ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித தோனறும்’ என ஒரு சூத்திரமாக உரையாசிரியா பிரித்தாரால் எனின் — அங்ஙனம் பிரிப்பின் ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித தோனறத்தலும் வினைவேறுபடேம பலபொரு ளொருசொற்கே இலக்கணமாய மாறுகோடலானும், வினைவேறுபடுவன தாமே பொதுவினை கொண்டவழி வினைவேறுபடாதனவாம் எனபது அதனாற் பெறப்படாமையானும், அது போலியுரை பென.

[சேனா : 60 — இளம் : 61]

அஃதேவ, ‘மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தது’ எனக் கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டது என்றும், ‘குடங்கொண்டான் வீழ்ந்தான்’ எனக் குடம் வீழ்ந்தது என்றும், இவை யினஞ்செப்பும் என்றும், ‘ஆவாழ்க் அநதணா வாழ்க்’ எனபன இனஞ்செப்பா என்றும் உரையாசிரியா கூறினாரால் எனின்—அற்றன்று, கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டவினறி மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தல் அமையாமையானும், குடம் வீழ்தலினறிக் குடங்கொண்டான் வீழ்தல் அமையாமையானும், கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டலும் குடம்வீழ்தலும் சொல்லானன்றி இனறியமையாமையாகிய பொருளாற்றலாற் பெறப்படுமாகலான ஈண்டைக்கு எய்தா, இது சொல்லாராய்ச்சி யாகலான் எனபது. இன்னொருனன சொல்லாற்றலாற் பெறப்பட்டன எனின்,

புகை யுண்டு எனறவழி எரியுண்மை பெறுதலுஞ் சொல்லாற்றலாற் பெறப்பட்டதாம் என்பது இனி, 'ஆவாழ்க அந்தணர் வாழ்க' என்புழிச் சொல்லுவான் ஒழிந்த விலங்கும் ஒழிந்த மக்களும் சாக என்னுங் கருத்தினனாயின இவையும் இனஞ் செபபுவனவன்றோ என்பது ; அதனான் அவை போலியுரை யென்க.

8

சொல்லதிகாரம்

[சேனா : 62 — இளம் : 63]

பொதுவிலக்கணம் உணர்த்திச் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துதல் முறையாகவின், முதற்கணணதாகிய பெயாசசொற்குப் பயனிலை கோடலும் உருபேற்றலும் காலந்தோன்றாமையும் ஆகிய இலக்கணம் உணர்த்துவாரா இயைபுபட்டமையான வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்தினாரென மேலோத்தினோடு இவ்வோத்திடை யியைபுகூறினாரால் உரையாசிரியா எனின் — அற்றன்று, இவ்வோத்துப் பெயரிலக்கண நுதலி யெடுத்தாகொளப்பபட்டதாயின், உருபேற்றலும் பயனிலைகோடலும் காலந்தோன்றாமையும் ஆகிய பெயரிலக்கணம் முன்னோதி, இயைபுபடுதலான வேற்றுமைபுணர்த்துங் கருத்தினராயின் அவற்றையும் இனை இலக்கணத்த என உணர்த்திப் பின்னும் எடுத்தாகொண்ட பெயரிலக்கணமேபற்றி யோதிப் பெயரியல் என ஒரோத்தான முடியற்பாற்றன்றே, அவ்வாறன்றி, வேற்றுமை யிலக்கணமே முன் கூறி, 'அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலையே' எனவும், 'ஈறுபெயாக காகு மியற்கைய வெனப்' எனவும் வேற்றுமையிலக்கணங் கூறி, அசஞ்சுத்திரத்தாற் பயனிலைகோடலும் உருபேற்றலும் பெயாக்கிலக்கணம் என்பது உயததுணரவைத்துப் பின்னும் வேற்றுமையிலக்கணமே யுணர்த்தி, இதனை,

‘வேற்றுமை யோதது’ என்றும், அவற்றது மயக்க முணாத்திய
 வோத்தை, ‘வேற்றுமை மயங்கியல்’ என்றும், சிறப்பில்லா விளி
 வேற்றுமை யுணாத்திய வோததை, ‘விளிமரபு’ என்றும் நுதலி
 யதனாற் பெயர்கொடுத்தது, மூன்றேததாக வைத்து, ‘பெயரியல்’ என
 வேறேரூர் ஒத்திற்குப் பெயா கொடுத்தமையானும், ‘எல்லாச சொல்-
 லும் பொருள குறித்தனவே’ என்பது முதலாகிய ஐந்தது சூத்திரமும்
 பெயரிலக்கணமுணர்த்தும் ஒத்தின்முன வையாது, இடைவைத்தல
 பொருநதாமையானும், இவ்வோததுப் பெயரிலக்கணநுதலி யெடுத்-
 துக்கொள்ளப்பட்டது அன்று, வேற்றுமை யிலக்கணமே நுதலி
 யெழுநததெனவே படும, அதனான அவாக்கு அது கருத்தன்று
 என்க

[சேனா : 67 — இளம் : 68]

‘பெயரினாகிய தொகையும்’ என்ற உமமையான் வினையினாகிய
 வினைத்தொகை தழுவப்பட்டது என்றும், ‘எல்லாத தொகையு
 மொருசொன் னடைய’ என்பதனால் தொகைச்சொல் லெல்லாம்

சேனாவரைபர் — கூறுமிடங்கள்

642
9

எழுவாய் வேற்றுமையாதல் பெறப்படுதலின, ஈண்டு, ‘அவ்வுமுரிய
 வபபாலான’ என்றது தொகைச்சொற்குப் பயனிலை கோடன்-
 மாததிரம் எய்துவித்தற்கு என்றும், உரையாசிரியா கூறினாரால்

எனின்—அற்றன்று, வினைத்தொகைக்கு நிலைமொழி வினையென்பது உரையாசிரியர்க்கு கருத்தனமை, ‘வினையின் ரெருகுதி காலத திய-லும்’ எனனுஞ் சூத்திரத்திற் சொல்லுதும் இனி, ‘எல்லாத் தொகையு மொருசொன னடைய’ எனபதற்கு ஒரு சொன் னடையவாம் எனபதல்லது எழுவாயவேற்றுமையாம் என்னுங் கருத்-தினமையானும், அக கருத்து உண்டாயின அவையும் எழுவாய் வேற்றுமையாய நின்று, ‘அன்றி யனைததும் பெயாபபய னிலையே’ என்றதனாற பயனிலை யெயதுமாகவின, ‘அவவு முரிய வபபா லான்’ என்றல, கூறியதுகூற்றற மாகலானும், அதுவும் உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க

[சேனா : 68 — இளம் : 69]

எவ்வயிற்பெயரும் பயனிலைகோடல செவ்விதென உருபேற்-றல செவ்விதனறும் என வுரைத்து, அவ்வாய நீயிர எனபன உரு-பேலா என்று காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அவ்வாய என்பது இடைச்சொல்லாய ஆண்டு எனனும் பொருள்பட நின்ற-வழி உருபேயனறிப பயனிலையும் ஏலாதாம் இனி, அவ்வழிககண்-தும் என்பது திரிந்து நீயிர என நின்ற திரிபைப பெயரெனக கொண்டு உருபேலாதென்றாராயின், நீ யெனபதன திரிபாகிய நின் என்பதனையும் பெயராகக்கொண்டு பயனிலை கொள்ளாது என்றுங் கூறல்வேண்டும்; அன்றி, தும்மின் திரிபாகிய நீயிர் என்பதனை, ‘எல்லா நீயிர் நீயெனக கிளநது’ என இயற்கைபபெயரோடு ஒருங்கு வைத்தது நீயிர என்னுந் திரிபே இயல்பாக வேற்றுமைக்கண் தும் எனத திரிபினும் அமையும் எனனுங் கருத்தினராயனறே அதனான் இயல்பாகக கொள்ளப்பட்ட நிலைமைக்கண் நீயிர் என்பதனை உருபே-லாதென்றாராயின் தும்மெனத திரிந்து உருபேற்பதனை உருபேலாது

என்றல் பொருநதாதாம், அதனான் அது போலியுரை யென்க.

[சேனா : 74 — இளம் : 73]

‘அதனினியறல்’ என்பதற்குத், ‘தச்சன் செய்த சிறுமாவையம்’ என்றும், இன்னான் என்பதற்குக், ‘கண்ணுற் கொத்தை, காலான்

2

10

சொல்லதிகாரம்

முடவன்’ என்றும், உதாரணங்காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—
அற்றன்று, தச்சன் செய்த சிறுமாவையம் என்பது, ‘வினைமுதல்
கருவி யினைமுதற்று’ என்புழி அடங்குதலான், ஈண்டுப் பாற்படுக்க
வேண்டாமையானும், சினைவிகாரத்தை முதன்மேலேற்றிக் கூறும்
பொருண்மை இன்னான் என்பதனாற் பெறப்படாமையானும், அது
போலியுரை யென்க.

[சேனா : 82 — இளம் : 77]

கண் முதலாயின எல்லாம் உருபென்றாரால் உரையாசிரியர்
எனின் — உருபாயின், ஏழாலதற்குக் கண் என்பது உருபாதல்
மேலே பெறப்பட்டமையாற் பெயாத்துங் கண் கால் என்றல் கூறி-
யதுகூறிற்றும் ஆகலானும், ஊர்ப்புறத்திருநதான், ஊரகத்திருந-
தான், கைவலத்துள்ளது கொடுக்கும் எனப் புறம் அகம் வலம் என்-
பனவற்றுவழி அத்துசசாரியை கொடுத்தது உதாரணங் காட்டினமை
யானும், அவாக்கது கருத்தன்று என்க

[சேனா: 83 — இளம்: 78,79]

உரையாசிரியா இரண்டு குததிரமாக அறுத்து ஆசிரியாமத
விசுற்பவகூறித் தம் மதம இது எனபது போதர, ஒன்றாகவுரைப்பாரு
முளர் என்றா இரண்டாய ஒன்றயவழிப பிறிதுரை யின்மையின்,
உரையாசிரியர் கருதது இதுவேயாம

[சேனா: 102 — இளம்: 98]

சாத்தன் ருயைக காதலன் , நாய தேவன் ஆயிற்று என்புழி,
தாயை, தேவன என்பன, காதலன், ஆயிற்று என்னும் பயனிலகரு
அடையாய இடைநின்றாற்போல, கோட்டை நுனிக்கட் குறைத
தான் ; திணையிற் கிளியைக் கடியும் என்புழி, நுனிக்கண், கிளியை
என்பன, குறைத்தான், கடியும் என்னும் முடிக்குஞ் சொல்லிற்கு
அடையாய் இடைநின்றவாகலான், அவை அடுக்கனமையின், அவை
யுதாரணமாதல் 'உரையாசிரியர் கருத்தன்று என்க.

[சேனா: 114 — இளம்: 110]

தொல்காப்பியனானும் கபிலனானும் செய்யப்பட்ட நூலைத்
தொல்காப்பியம் கபிலம் என்றல் வினைமுதலுரைக்குங் கிளவியென்
சேனாவரையர் — கூறுமிடங்கள் 11

நூரால் உரையாசிரியா எனின — அற்றன்று, ஒருமொழி இலக்-
கணம் சண்டிக கூருராயினும், வெற்புச் சேர்ப்பு என்னும் பெய்,
ரிறுதி இதனையுடையான என்னும் பொருடோன்ற அன் என்ப
தோரிடைச்சொல வந்தது வெற்பன் சோப்பன் என நின்றாற்போல,

தொல்காப்பியன் கபிலன் எனனும் பெயரிறுதி இவனாற் செய்யப் பட்டது எனனும் பொருடோனற அம் எனபதோர இடைச்சொல் வந்தது அன கெடத் தொல்காப்பியம் கபிலம் என நின்றன எனபது ஆசிரியா கருத்தாம், அதனா அவை உதாரணமாதல் உரையா- சிரியர் கருத்தன்று எனக

‘அனையமரபின்’ என்றது அவ்வாறியாதானும் ஒரியையுபற்றி ஒன்றன்பெயா ஒன்றற்காதல் என ஆகுபெய ரிலக்கணத்திற்குத் தோற்றுவாய் செயதவாறு. ஒன்றன்பொருட்கண் ஒன்று சேறல் என்னும் ஒப்புமையான இவற்றை யீண்டிக் கூறினா. அஃதேல், ஆகுபெயா எயுவாய வேற்றுமை மயக்க மாதலான ஈண்டிக் கூறினா எனருரால் உரையாசிரியா எனின — ஆகுபெயா ஏனேவேற்று மையும் ஏற்று நிறைவானும், எயுவாய வேற்றுமையாய் நின்றவழி யும் அது பிறிதோர வேற்றுமைப்பொருட்கட் சென்று மயங்காமை யின வேற்றுமைமயக்கம் எனப் படாமையானும், அது போலியுரை பெனக

[சேனா : 115 — இளர் : 112]

அஃதேல், இத்தலைப் பிரித்து ஒரு சூத்திரமாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின — அங்ஙனம் பிரிப்பின், தம்மொடு சிவன லும் பிறிதுபொருள்சுட்டலும் ஆகிய இவற்றது வேறுபாட்டின்க ணெனபது இனிது பெறப்படாமையானும், எழுத்தோத்தினுள், ‘புள்ளி யிறுதியு முயிரிற் கிளவியும்’ எனனுஞ் சூத்திரத்து இந் நிகர்ப் பாதுகாவலைப் பிரியாது ஒன்றாகவே யுரைத்தலானும், அவர்க் கது கருத்தன்று எனக

[சேனா: 120 — இளம்: 133]

விரவுப்பெயரை உயர்நினைபு பெயரோடு மாட்டெறிபவாக
வின, மாட்டேற்றான் முறைப்பெயர் ஆகாரமும் ஏகாரமும் பெற்று
விளியேற்ற லெய்தாமையின் ஈண்டுக் கூறினாரென்றால் உரையா-
சிரியர் எனின — அக்கருத்தினராயின் அஃறினையென்னுஞ் சொல்
12 சொல்லதிகாரம்

லொழித்துக், 'கிளந்த விறுதி விரவுப்பெயர், விளம்பிய நெறிய
விளிக்குங் காலை' எனவும், இதன்பின், 'முறைப்பெயர் மருங்கி னையெ
னிறுதி - யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே' எனவும், இதன்பின்
னகார ளகாரவீற்று இருவகை முறைப்பெயரும் அடங்கப்,
'புள்ளி யிறுதி யேயொடு வருமே' எனவும் ஒதுவார்மன ஆசிரி-
யா; என்னை? மயங்கக்கூறல எனனுங் குற்றமும் நீங்கிச் சூத்திர
முஞ் சுருங்குமாதலான் அவ்வாறு ஒதாமையானும், முறைப
பெயரேயன்றித் தாம் நீயிா எனபனவும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டமை
யானும், உரையாசிரியாக்கு அது கருத்தன்று எனக

[சேனா: 161 — இளம்:]

மற்றும், நஞ்சுண்டான சாம எனபது ஒரு பாற்றரிய சொல்
லாயினும், நஞ்சுண்டான சாம, நஞ்சுண்டா சாவா, நஞ்சுண்டது
சாம, நஞ்சுண்டன சாம என ஏனைப் பாறகும் உரித்தாம் அச்சொல்
என இப்பொருண்மை யுணர்த்துகின்றது இசகுத்திரம என்றால்
உரையாசிரியர் எனின — நஞ்சுண்டல சாதற்குக் காரணமென்பான

ஒரு பானமேல வைத்து நஞ்சுண்டான் சாம் என்றதல்லது, ஆண்டுத
தோனறும் ஆணமையும் ஒருமையும் சாதற்குக் காரணமென்னுங்
கருத்தினன அல்லன, அதனாற் சொல்லுவான கருத்தொடு கூடிய
பொருளாற்றலாற் சாதல னனைப்பாற்கும் ஒக்கும் எனச் சேறல
சொல்லிலக்கணத்திற் கூறப்படாமையான, ஆசிரியா 'ஒருபாற்
கிளவி யேனைப்பாற் கண்ணும் - வருவன தாமே வழக்கென
மொழிப' என இப்பொருண்மை பொருளியலிற் கூறினாகலின்,
இசகுத்திரத்திற்கு அஃது உரையாதல் உரையாசிரியா கருத்தன்று
என்க. அல்லதூஉம, பாபபான களஞண்ணான் என்றவழிக
களஞண்ணுமை சாதிபற்றிச் செலவதொன்றாகலின் பாபபனித்
கும் பாபபார்க்கும் அல்லது பிறசாதியார்க்கும் அஃறிணைக்கும்
செல்லாமையின், ஐம்பாற்கிளவிக்கும் உரியவென்றல பொருந்தா-
மையானும், அவாக்கு அது கருத்தன்மை யறிக.

[சேனா : 174 — இளம் : 171]

பிறவும் என்றதனான், மக குழவி போல்வன கொள்க. இவ-
ற்றை உயர்திணைப் பெயர் எனாரால் உரையாசிரியா எனின் —
மரபியலுள், 'மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பு - மவையு மன்ன
சேனாவரைபர் — கூறுமிடங்கள்

13

வப்பா லான' எனவும், 'குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்
கொடை' எனவும், அவை அஃறிணைக்காதல் கூறி, 'குழவியு மகவு
மாயிரண் டல்லன - கிழவ வல்ல மககட் கண்ணே' என உயர்திணைக்

கும் ஒதிவைத்தாராகலின், அவை விரவுப்பெயரேயாம் ; அதனான்
அது போலியுரை யென்க

[சேனா : 182 — இளம் : 179]

அஃறிணை யொருமையும் அதிதிணைப்பனையும் உயர்திணை
யொருமையும் ஆகிய பலவற்றையும் உணராததலாற் பனமை சுட்டிய
பெயர் எனபாரும் உளர், அஃது உரையாசிரியர் கருத்தனமை
அவ் வுரையான் விளங்கும்

[சேனா : 187 — இளம் : 184]

எல்லாப் பாரப்பாரும், எல்லாச் சான்றாரும் எனப் படர்க்கைக-
கண் வருதலும் கோடறகுத் தன்னுளுறுத்த பனமைக்காங்கால உயர்
திணைமருங்கி னல்லது ஆகாதென மொழிமாற்றி யுரைத்தாரால்
உரையாசிரியர் எனின — படர்க்கைக்கண் வருதல் இடவழுவமைதி
யென்றவழிப் பகும் இழுககினமையானும், 'தனமைச் சொல்லே யஃ
றிணைக கிளவி' எனவும், 'யான் யாம் நாமென வருஉம் பெயர்'
எனவும், பிறுண்கம் ஒதியவாற்றால், தனமைச்சொல் அஃறிணைக
கின்மை பெறப்படுதலின் ஈண்கக் கூறல் வேண்டாமையானும்,
எழுத்ததிகாரத்துள், 'உயர்திணை யாயி னமம்மை வருமே' எனத்
தனமைக்குரிய சாரியையே கூறலானும், அது போலியுரை யென்க.

[சேனா : 255 — இளம் : 250]

உரையாசிரியர் நெடியனும் வலியனும் ஆயினான் என்புழி
உம்மை ஆகக் குறித்து நிறற்றலின் ஆகக் குமமை யென்றார்

[சேனா : 272 — இளம் : 267]

அஃதேல, இதனை நிரனிறைப பொருட்டாகக் கொண்டு ஏ இசைநிறை, குரை அசைநிலையென்றாரால் உரையாசிரியர் எனின்— அற்றன்று, மற்று அநதில் என்பனபோலப் பொருள்வகையான் வேறுபடுவனவற்றை இரண்டாமென்பதல்லது, சொல்வகையான் இரண்டாகிய சொல்லே இரண்டாமென்றதனான் ஓர் பயனின்மை

14

சொல்லதிகாரம்

யின், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க அல்லது உம், ஒருசொல்லே இசைநிறையும் அசைநிலையுமாக லுடைமையான் அவற்றை உடன் கூறினொன்றாக்கால் இசைநிறையும் அசைநிலையும் ஒருங்கு மயங்கக் கூறலாமாகலானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்மை உணாக

[சேனா : 288 — இளம் : 283]

பிறவெண ஓடாநின்றவழி ஏகாரவெண இடைவந்ததாயினும் ஓடாநின்ற பிறவெண்ணையாமென உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின் — அவ்வாறு விராயெண்ணியவழிப் பிறவெண்ணாற் பெயா கொடுப்பின் அதனை ஏகாரவெண்ணென்பாரையும் விலக்காமை யானும், பிறவெண்ணும எனறதனாற் பெறப்படுவதோ பயனின் மைபானும், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க

[சேனா : 291 — இளம் : 286]

‘யானை தோ குதிரை காலாள், எறிந்தா’ என உம்மையும் உருபும உடன்றொகைவழி உமமைத்தொகை யெனனாது உருபு

தொகை யென்க எனபது இசுசூத்திரத்திற்குக் கருத்தாக உரைத்தா-
 ரால் உரையாசிரியா எனின் — அஃது உமமைத தொகையாதலின்
 ஒருசொன்னடைத்தாய உருபேற்றனும பயனிலை கொண்டானும
 நிற்கும, அத்தொகையிடை உருபுன்மை சிறற்றிவிஞாகரும்
 புலனும், அதனான அஃதவாகருக் கருத்தனமை சொல்லவேண்டுமோ
 எனபது

[சேனா : 293 — இளம் : 288]

‘சாததன் வந்தான, கொற்றன் வந்தான, வேடன் வந்தான
 என மூவரும் வந்தமையாற கலியாணம பொலிந்தது’ எனச் செவ்-
 வெண் தொகை பெற்றுவந்தது எனருரால் உரையாசிரியா எனின்—
 அவை எழுவாயும் பயனிலையுமாய அமைந்து மாறுதலின் எண்ணப-
 படாமையானும், மூவரும் என்பது சாத்தன் முதலாயினோ
 தொகையாகலானும், அது போலியுரை என்க

[சேனா : 294 — இளம் : 289]

இவைமூன்றும் பொருளிற் பிரிந்து எண்ணின்கண் அசையாய்
 வருதலுடைய என்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தென்பாரும் உளா.

சேனாவரையர் — கூறுபிடங்கள்

15

அசைநிலை என்பது இசுசூத்திரத்தாற் பெறப்படாமையானும்,
 ‘கண்ணிமை கொடி’ என்னுஞ் சூத்திரத்து என்னைவக் கண்ணிமை
 என்பதனோடுங் கூட்டு : என்றுரைத்தலானும், அவாக்கு அது கருத்-
 தன்று என்க

[சேனா : 401 — இளம் : 391]

வடசொல்லாவது வடசொல்லோடு ஒருங்கு தமிழ்ச்சொல் என்றால உரையாசிரியர் எனின் — அற்றன்று, ஒருங்கு என்று சொல்லப்படுவன ஒருபுடையான ஒப்புமையும் வேற்றுமையும் உடைமையான இரண்டாகல வேண்டும் இவை எழுத்தாணும் பொருளானும் வேறுபாடு இன்மையாகிய ஒருசொல்லிலக்கணம் உடைமையான இரண்டுசொல் எனப்படா, அதனால் ஒத்தல் யாண்டையது, ஒரு சொல்லேயாம் எனபது ஒரு சொல்லாயினும் ஆரியமும் தமிழுமாகிய இடவேற்றுமையான வேறுபாடு எனின், அவ்வாறாயின, வழங்கும் செய்யுளும் ஆகிய இடவேற்றுமையாற் சோறு கூழ் எனனும் தொடக்கத்தனவும் இரண்டு சொல்லாவான் செல்லும், அதனால் இடவேற்றுமை புடையவேணும் ஒரு சொல்லிலக்கண முடைமையான ஒரு சொல்லேயாம் ஒரு சொல்லாய்-வழித் தமிழ்ச்சொல் வடபாடைக்கட செல்லாமைபாணும், வட-சொல் எல்லாத் தேயத்திற்கும் பொதுவாகலானும், இவை வட சொல்லாய் சண்டி வழங்கப்பட்டன எனலவேண்டும், அதனால் இது போலியுரை எனக் அல்லதூஉம், அவை தமிழ்ச்சொல்-லாயின வடவெழுத்தொரீஇ யென்றல் பொருந்தாமையானும், வட-சொல்லாதல் அறிக

[சேனா : 408 — இளம் : 402]

எருத்தவாயின எனபதற்கு சற்றயற்சீர்வாயின என்று பொரு-ளுரைத்து, 'சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே - சூர மகளி ராரணங் கினரே - சார னுட நீவரு தீயே - வாடி லெனினே யானஞ் சுவலே'

என்புழி, அஞ்சுவல் யான் என இறுதிசசீர் ஈற்றயற் சீர்வயிற்
சென்று திரிந்ததென்று உதாரணங் காட்டினாரால் உரையாசிரியர்
எனின் — யானஞ்சுவலென நினறங்கு நிற்பவும் பொருள் செல்லு
மாகவின் இவ்வாறு திரிதல் பொருந்தாமையின், அவர்க்கு அது
கருத்தன்று என்க,

16 சொல்லதிகாரம்

[சேனா: 415 — இளம்: 409]

பெயரெச்சம் நின்று தொக்கது என்றாரால் உரையாசிரியர்
எனின் — அற்றனறு, ஆசிரியர் இவற்றைப் பிரித்துப் புணர்க்-
கப்படா, வழங்கியவாறே கொள்ளப்படும் என்றது, பிரித்தவழித்
தொகைப்பொருள் சிதைதலானனறே, கொன்றயானே என விரி-
ந்தவழியும் அப்பொருள் சிதைவின்றேல், 'புணரிய னிலையிடை
யுணரத் தோன்று' எனறற்கோ காரணம் இல்லையாம் அதனற்
பெயரெச்சம் நின்று தொகுதல ஆசிரியர் கருத்தனமையின், உரை-
யாசிரியாகும் அது கருத்தன்று எனக் அல்லதூஉம், ஆகுபெயர்
உணர்த்தியவழி வினைத்தொகை புளப்பட, 'இருபெயரொட்டும்'
என்றாராகலானும், வினை நின்று தொகுதல அவர்க்குக் கருத்-
தனமை யறிக

[சேனா: 416 — இளம்: 410]

கரியது என்னும் பண்புகொளபெயர் கருங்குதிரை யெனத்
தொக்கதென்றாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அதனைப் பெயரெச்-

சம் வினைத்தொகை நிலைமொழியெனறதற்கு உரைத்தாங்கு உரைத்து
மறுக்க பிறசொற்கொணாநது விரிககுங்கால, கரிய குதிரை, கரி-
தாசிய குதிரை, கரியது குதிரை என அத்தொகைப பொருளுணர்-
த்துவன எல்லாவற்றானும் விரிக்கப்படும்

[சேனா: 422 — இளம்: 416]

நிலம வல்லெனறது, நீர் தண்ணென்றது என்பன காட்டினு-
ரால் உரையாசிரியர் எனின் — சொலற்பொருள் அன்மையின்,
அவை காட்டல் அவர் கருத்தன்று எனக.

[சேனா: 426 — இளம்: 420]

முன்னிலையல்வழி யென்பதற்கு முன்னையபோல வினாவொடு
சிவணி நில்லாதவழி யென்றுரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின்—
அற்றன்று, வினாவொடு சிவணல் இவற்றிற் கொன்றான் எய்தா-
மையின் விலக்கவேண்டா; 'அதனான் அவர்க்கு அது கருத்தன்று
என்க.

சேனாவரையர் — கூறுபிடங்கா

17

[சேனா: 427 — இளம்: 421]

உரையாசிரியர் வினையிலுள்ள ஒதப்பட்டன சில வினைச்-
சொற்கு முற்றுச்சொல்லென்று குறியிடுதல் நூதலிற்று இச்சூத்திரம்
என்றாரால் எனின் — குறியீடு கருத்தாயின், 'அவ்வா றென்ப முற்-
றியன் மொழியே' என்னாது, அவ்வாறு முற்றியன்மொழி யெனல்

வேண்டுமாகலான், அது போலியுரை யெனக் முற்றியன்மொழி யென்ப என மொழிமாற்றவே குறியீடாம் எனின், குறியீடு ஆட்சிப் பொருட்டாகலின், குறியான அதனை ஆளாமையான், மொழி மாற்றி யிடர்ப்படுவதென்னையோ எனபது அல்லதூஉம், முற்றியன் மொழி யெனக் குறியிட்டாராயின், இவை பெயரெஞ்சு கிளவி எனவும், இவை வினையெஞ்சு கிளவி எனவும் குறியிடல் வேண்டும ; அவ்வாறு குறியிடாமையானும் அது கருததன்றும். அதனான் வினைச்சொல்லுள் இருவகை எச்சமொழித்து ஒழிந்தசொன் முற்றி நிற்கும் என்றும், அவை இளைத்துப் பாகுபடம் என்றும் உணர்த்தல் இச்சகுத்திரத்திற்குக் கருததாகக் கொள்க.

[சேனா : 428 — இளம் : 422]

முற்றுச்சொல்லே யன்றிப் பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் காலமும் இடமும் உணர்த்தும் எனபது இச்சகுத்திரத்திற்குப் பொருளாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின் — அவை இடவேறுபாடு உணர்த்தாது மூவிடத்திற்கும் பொதுவாய் நின்றலின், அது போலியுரை என்க.

[சேனா : 431 — இளம் : 425]

பிரிநிலையோடு முடிதலாவது அவனை கொண்டான் என்றவழி, அவனை யென்பது கொண்டானென்ப பிரிககப்பட்டபொருளை வினையெனக்கொண்டு முடிதல் என்றாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அற்றனது, அவனை கொண்டான் என்புழி, அவன் என்னும் எழுவாய்வேற்றுமை கொண்டான் என்னும் பயனிலை கொண்டது ; ஏகாரம் பிரிவுணர்த்திற்று ; ஆண்டு எச்சமும் எச்சத்தை முடிக்குஞ் சொல்லும் இன்மையான், அவர்க்கு அது கருத்தன்று என்க.

பசப்பித்துச் சென்றாரை யாமுடையேம் என்னுந் தொடக்கத்-
தன குறிப்பிற் றேன்றலா யடங்குதலின், விண்ணென விசைத்தது

3

18

சொல்லதிகாரம்

என்பது குறிப்பெச்சம் என்றும், அதுபோல என்னுந் தொடக்கத்-
தன விகாரவகையாற் றொருகுநின்றமையான், ஒலவெனவொலித்-
தது என்பது இசையெச்சம் என்றும், இவை தத்தஞ்சொல்லான்
முடிதலல்லது பிறசொல்லான முடியாமையின் இவற்றை மேல
வந்து முடிக்கும் எஞ்சுபொருட்கிளவியில் என்றா என்றும்,
உரைத்தாரால் உரையாசிரியா எனின — அறநன்று, 'தெரிபுவேறு
நிலையலுங் குறிப்பிற் றேனறலும்' எனச் சொற்பொருட்பாடு-
பாடு உணர்த்தினா, குறிப்பிற்றேனறும் பொருளை வெளிப்படுத்தும்
எச்சமாதலுடைமையான் எச்சம் என்றா, அதனான ஆண்டு அடங்-
காது இனி, விசைத்தது ஒலித்தது என்பன தஞ்சொல் எனப்-
படா; படினும், விண்ணென வீங்கிற்று, துண்ணெனத் துளங்கி-
னான் எனவும், ஒலவென வீழ்ந்தது எனவும் பிறசொல்லானும் முடி-
தலின் எஞ்சுபொருட்கிளவியில் என்றல் பொருநதாதாம எனனை?
தஞ்சொல்லல்லாதன எஞ்சுபொருட்கிளவியாம ஆகலின இனி அது-
போலவென்பது தொகுக்கும்வழித்தொகுத்தல் எனபதனாற் றொருக-
தாயின், அதனைச் சுட்டிக்கூறுவவமை யென அணியியலுள் ஆசிரி-
யர் ஒருவமைவேறுபாடாகக் கூறல் பொருநதாது தொகுக்கும்

வழித தொகுத்தல் ஒருமொழிக்கண்ணதாசகலிற் பலசொற்றொரும
என்றலும் பொருத்தமின்று, அதனான, அவாககு அது கருத்தன்று
விண்ணென விசைத்தது, ஒலவெனவொலித்தது எனனூந் தொடக
கத்தனவற்றை எனவெனெச்சமென அடக்கிக் குறிப்பெச்சத்திற-
கும இசையெச்சத்திற்கும வேறு உதாரணங்காட்டல் கருத்தென்க
அல்லதூஉம், எனவெனெச்சமென அடக்காது இசையும் குறிப்பும்
பற்றி வருவனவற்றை வேறேறின, வெள்ளென வெளுத்தது
எனப் பண்புபற்றி வருவதனையும் வேறேறிதல் வேணடும், அதனை
வேறேறிதாமையானும் எனவெனெச்சமென அடக்குதலே கருத்-
தாகக் கொள்க குறிப்புப்பொருளைப், 'பசப்பித்துச சென்ற ருடை-
யையோ', 'இளைதாக முண்மரங் கொல்க' எனபன முதலாகிய
தொடர்மொழியே உணர்த்தலான் எஞ்சுபொருளெனப்படாவாயி-
னும், அப்பொருள் பிறசொல்லானல்லது வெளிப்படாமையின,
அச்சொல் எச்சமாயிற்று குறிப்புப்பொருளே யன்றி எஞ்சு-
பொருளுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்துணர்நது தமக்கேற்ற
சொல்லால் உணர்த்தப்படுதலின், குறிப்பான் எச்சஞ்செப்பல்
மூன்றற்கும் ஒத்தவாறிக.

சேனாவதாயர் — கூறுமிடங்கள்

19

[சேன : 448 — இளம் : 442]

உதார்த்தான் தமனெருவனைக காட்டி, இவற்குக் கொடு என்னும்
என்றதால் உதார்த்தாசிரியா எனின — ஆண்டுப் படர்க்கைச்சொற்
படாதகைச் சொல்லுதலுடைபதலான வழுவின்மையின் அமைக்கல்
வேண்டாவாம், அதனான், அது போலியுரை எனக

[சேனா : 150 — இளம் : 444]

செய்யாய எனனும முன்னிலையெதிர்மறை எதிர்மறை படாது செய்யென விதிவினை யாதலுமுரிதது எனறுரைத்தாரால் உரையா-
சிரியா எனின் — அற்றனறு, செய்யாய என்னும் எதிர்மறைவினை-
யும் செய்யாய எனனும விதிவினையும் முடிந்தநிலைமை ஒருமாயி-
னும், எதிர்மறைககண் மறைபுணர்த்தும இடைநிலையும் உண்மை-
பான, முடிசுருஞ்சொல வேறெனவேபடும மறை உணர்த்தும
இடைநிலையுயன உண்ணலன, உண்டிலன, உண்ணாது, உண்-
ணைன எனபுழி வரும் அல்லலும் இல்லலும் ஆயுய எயும பிறவுமாம்.
உண்ணுய உண்ணைன எனபுழி எதிர்மறை ஆகார ஏகாரங் கெட்டு
நின்றன எனலவேணடும், அல்லலாககால மறைப்பொருள பெறப
படாமையின் அதளுன எதிர்மறைச்சொல்லே விதிவினைச் சொல்-
லாகாமையின் அவாகு அது கருத்தனறு என்க அல்லதூஉம,
ஆசிரியா அக்கருத்தினராயின, செய்யாய எனனும எதிர்மறை
வினைச்சொல எனடீருதுவாராமன, அவவாறு ஒதாமையான்,
அவாகு அது கருத்தனமையான உரையாசிரியாககும் அது கருத்-
தன்மை அறிக

[சேனா : 457 — இளம் : 450]

‘பெயர்த்தனென் முயங்க’ எனபது முதலாயின செய்தெ-
னெச்சம முற்றாயத திரிந்தன என்றும், ‘ஒடித்துண்டெஞ்சி’ என்-
பது முதலாயின செய்வெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தன
என்றும், முன்னருரைத்தாரால் உரையாசிரியர் எனின் — பெயர்த்த-

தன்னெழுயங்கு என்பது முதலாயின எச்சத்திரிபாயின் எச்சப்-
 பொரு ளுணர்த்துவதல்லது இடமும் பாலும் உணர்த்தற்பாலவல்ல ;
 எச்சப்பொருண்மையாவது , மூன்றிடத்திற்கும் ஐந்து பாற்கும்
 பொதுவாகிய வினைநிகழ்ச்சி யன்றே , அவ்வாறன்றி முற்றுச்-

20

சொல்லதிகாரம்

சொற்கு ஒதிய ஈற்றவாய் இடமும் பாலும் உணர்த்தலின், அவை
 முற்றுத் திரிசொல்லெனவேபடும். சொன்னிலையுணர்நது வினை-
 கோடண்மாத்நிரததான் வினையெச்சமெனின், மாராக்கிளவியும்
 வினையொடு முடியும் வேற்றுமையும் பிறவுமெல்லாம் வினை
 யெச்சமாவான் செல்லும்; அதனால் அவர்க்கு அது கருத்தன்றெனக.
 அல்லதூஉம், 'கண்ணியன் விலலன் வரும' என வினைக்குறிப்பு
 முற்றாய்த் திரிதற்கேற்பதோர் வினையெச்சம் இன்மையானும்,
 அது கருத்தன்மை அறிக.

'ஒடித்துண்டெஞ்சிய' என்பதூஉம், 'ஞாயிறு பட்டு வந்தான்'
 என்பதூஉம் பிறவினை கொண்டனவாயினும், செய்தெனெச்சத்திற்-
 குரிய இறந்தகாலம் உணர்த்தலான், வினைககாலத்திற்குரிய செய
 வெனெச்சத்தின் திரிபெனப்படா, செய்வெனெச்சத் திரிபாயின
 செய்வெனெச்சத்திற்குரிய காலம் உணர்த்தல் வேண்டும். 'மழை
 பெய்ய மரம் குழைத்தது' எனச செய்வெனெச்சத்திற்கு இறந்த
 காலமும் உரித்தெனின், காரண காரியப் பொருண்மை யுணர்த்
 தும்வழியல்லது செய்வெனெச்சம் இறந்தகாலம் உணர்த்தாது;
 ஒடித்துண்டலும் ஞாயிறு படுதலும், எஞ்சுதற்கும் வருதற்கும்

காரணமன்மையான ஆண்டிறந்தகாலம் உணர்த்தாமையின், செய
தெனெச்சமாய நின்று தமகஞரிய இறந்தகாலம் உணர்த்தின எனப
படும் அதனாற் செயவெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தன
என்றலும் அவா கருத்தன்று என்க. ஞாயிறு பட்டு வந்தான் என்
பது ஞாயிறு பட்டபின் வந்தான் என இறந்தகாலம் உணர்த்தலும்,
ஞாயிறு பட வந்தான் என்பது ஞாயிறு படாநிற்க வந்தான் என
நிகழ்காலம் உணர்த்தலும் வழககு நோக்கிக் கண்டுகொள்க.

[சேனா : 460 — இளம் : 453]

‘வைகைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலந், தையலா யின்றுந்
நல்கினை நல்காயேற், கூடலார் கோவொடு நீயும் படுதியே,
நாடறியக் கெளவை யொருங்கு’ என்புழி, வைகைக்கிழவன் கூட-
லார்கோ என்பன ஒருபொருளை வரைந்துணர்த்தலாற் பிரிவில-
வாகலின் வரையப்படா என்றும்; ‘கொய்தளிர்ந்த தண்டலைக் கூத்-
தப பெருஞ்சேந்தன், வைகலு மேறும் வயக்களிதே - கைதொழு
வல், காலேக வண்ணனைக் கண்ணூரக் காணவெஞ், சாலேகஞ்
சேனாவரையர் — கூறுபிடங்கள் 21

சார நட’ என்புழிக் காலேகவண்ணன் என்பது அச்சாந்து பூசிஞர்
எல்லார்க்கும் பொதுவாய்க் கூத்தபபெருஞ் சேந்தனையே வரைந்-
துணர்த்தாமையின், அவை பிரிவுடையவாம் என்றும் உரையாசிரி-
யர் உரைத்தாரால் எனின் — அற்றன்று, ‘நாணிநின் றோணிலை
கண்டியானும், பேணினே னல்லனோ மகிழ்ந வானத, தணங்-
கருங் கடவு ளன்னோணின், மகனரு யாதல் புரைவதா லெனவே’

என்புழி, வானத்தணங்கருங் கடவுளனனோள் என்பது மகளிராக்கெல-
லாம் பொதுவாய் நாணிநினனோளை வரைந்து உணர்த்தாதாயினும்
சொல்லுவான் குறிப்பான் அவனையே உணர்த்தினாற்போலக் காலைக
வண்ணன் என்பதூஉம் பொதுவாயினும் சொல்லுவான் குறிப-
பாற் கூததப் பெருஞ்சேந்தனையே உணர்த்திப் பிரிவிலவாய் நின்ற-
லான, அவாககு அது கருத்தன்று என்க

நச்சினர்க்கினியர் உரையாசிரியரை மேற்கொண்டும் மறுத்துங் கூறுமிடங்கள்

[நச் : 1 — இளா : 1]

உரையாசிரியரும், சொல் என்பது எழுத்தினான் ஆக்கப்படடுத்
திணையறிவுறுகுகும் ஒசை யென்றும், தனை உணரநின்றவழி
எழுத்து எனப்படும் தான இடைநன்று பொருளுணர்த்தியவழிச்
சொல் எனப்படும் எனறுங் கூறினா இக்கருத்தேபற்றி

[நச் : 1 — இளா : 1]

‘மறங்கடிந்த வருங்கற்பின்’ எனவும், ‘சிலசொல்லிற் பல்
கூந்தல்’ எனவும் ப்ருணடுஞ் சான்றோ செய்யுளில் இனசாரியை
உருபுபற்றாது நின்றல ழோககி உரையாசிரியரும், ‘ஆயிருதிணை-

[நச் : 184 — இளம் : 179]

வெண்குடைப் பெருவிறல் எனபது செங்குடை முதலியவற-
ரோடு இயைபு நீக்காது வெண்குடையோடு இயைபின்மைமாத்திரை
நீக்கி நின்றாற்போலப் பன்மைசுட்டிய எனபதும் ஒருமையியைபு
நீக்காது பன்மைசுட்டுதலோடு இயைபின்மை மாததிரை நீக்கி
நின்றது ; இஃது இயைபின்மை நீக்கமாம். கருங்குவளை யெனபது
செம்மை முதலியவறரோடு இயைபு நீக்குதலிற் பிறிதினியைபு
நீக்கமாம். எனவே விசேடித்தல இருவகையவாயின ; எனவே, பல
பால்களையும் உணரத்திநின்றலிற், 'பன்மைசுட்டிய' எனருரென்று
உரையாசிரியர் கூறியதே சேனாவரையர்க்குங் கருத்தாயிற்று

நச்சினார்க்குளியர் — கூறுபிடங்கள்

23

[நச் : 283 — இளம் : 276]

ஆசிரியர் முன்னாக் கூறி பதனைசண்டும் 'ஆறுநியிலுயிரே' என்று
ஒருதலைமொழி பென்னும் உதாரணமாக் கூறினமையானும் உரை-
யாசிரியரும், 'நெடெழுத தெழீழ யோரெழுத தொருமொழி'
என்புழி, ஒள்காரத்தினை உதாரணங் காட்டாது, 'கவலோடியையின்'
என்பதன்றி நெள மவள என உதாரணங் காட்டினமையானும்
சாண்டு, 'ஆயிய னிலேபுங் காலத் தானு - மனபெடை யினறித் தான
வரு காலேபும' எனனும் இரண்டறகும் ஒளஉ ஒள எனறு உயிரையே
உதாரணமாக் காட்டுதல் மாறுமொழிநகூறலாமென்று உணராக.

[நச் : 360 — இளம் : 354]

இதற்கு உரையாசிரியா இலத்தாற் பற்றப்படும புலவரென வேற்றுமையாகப் பொருள்கூறினாரால் எனின், ஆசிரியா, 'அலவழி யெல்லா மெல்லெழுத தாகும்' என அலவழியே கூறத்தொடங்கி, 'அகமென் கிளவிகடுக கைமுன வரின்' எனப் பண்புத்தொகையும், 'இலமென் கிளவிகடு' என அலவழிககண வரும் உரிச்சொல்லுங் கூறிப், பின்னா எண்ணுப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் நிறைப் பெயருங் கூறிப், 'படாகைப்பெயரும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தின், 'வேற்றுமையாயின்' என மீட்டிம வேற்றுமையை எடுத்து ஒதி-
னமையின் இலமெனப்பதனை வேற்றுமை யெனறல் பொருநதாமை உணராக இலமென்னுஞ் சொல் யாம பொருளிலம் என முற்றுச் சொல்லாயும் ஒருகால உரிச்சொல்லாயும் நிற்கும் என்பது உணர்த-
துதற்கு இலத்திறகு உரிச்சொற்றனமைப்பட்டு நிற்குமிடத்து என்றா 'இலமென கிளவிகடுப் படுவரு நால்' என நிலமொழி வருமொழி செயது முன்னா ஆசிரியா புணர்த்தமையின் இலம்பாடு என ஒருசொல்லாக ஒதாமை உணராக 'இலம்பாடு நாணுத் தரும்' என்றதோ எனின், இல்லாமை உணராதல் நாணுத்தரும் எனப் பொருள்கூறிக்கொள்க

[நச் : 440 — இளம் : 434]

இனிப், பிறசொல் வாராது தம்மைத்தாமே முடிக்குமென்று, விண்ணெனவினைத்தது, ஒல்லென ஒலித்தது என்பன காட்டினு-
ரால் உரையாசிரியா எனின் — அவை தம்மைத் தாமே முடியாமல் அது விண்ணெனவீங்கிற்று ஒல்லெனவோடிற்று எனப் பிறசொல்

வநது முடித்தலும் அவற்றிற்கு ஏற்குமாகலானும் அவை என என்னும் இடைச்சொல்லாகலானும் அவற்றைக் கொண்டாற் காரணமாகறுத்தது என்னும் பண்புங் கோடல்வேண்டுமாகலானும் அது போலியுரையாம்.

[நச் : 455 — இளம் : 448]

இனி, இடைச்சொற்களெல்லாந் தாம் அடைநத பெயர்வினைகளின் பொருள்களை வேறுபடுத்தி நின்றவின் வேற்றுமைச்சொல் என்று சொல்லப்படுமென்று பொருள் கூறினாரால் உரையாசிரியர் எனின் — அவை வேறுபாடுசெய்தல் அவ்வோததிற் கூறிய சூத்திரங்களின் பொருளால் ஆண்டுப் பெறப்படுதலின் ஈண்டுக் கூறல் கூறியது கூறலாமாகவின் அது பொருந்தாது என்க.

[நச் : 457 — இளம் : 450]

இனி, ஞாயிறுபட என்னுஞ் செயவெனெச்சத்து அகர ஈறுபட்டு என உகர ஈறாய்த் திரிந்துநின்றது என்றாரால் உரையாசிரியர் எனின்—ஞாயிறுபட வந்தான் என்பது ஞாயிறுபடாநிற்கவந்தான் என நிகழ்காலம் உணர்த்துதல் வழக்காதலின் அது திரிநது இறந்த காலம் உணர்த்தும் என்றல் பொருந்தாமை உணர்க.

[நச் : 458 — இளம் : 451]

இச்சூத்திரத்திற்கு வழக்கிடத்து உடனிற்கற்பால அலலனவற்றது உடனிலை போற்றுக் என்று பொருள்கூறி, 'இநநாழிககு இநநாழி சிறிது பெரிது' என்பது காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின்—அது சிறப்பினகண் வரும் நான்காம் வேற்றுமைப்பொரு-

ளாய் அடங்குதலானும் சிறிதென்பது பெருமையை விசேடித்து
 நின்றலானும் அதுதான் முன்னாப பெறப்பட்டமையானும் இவ்-
 வெச்சமயக்கங் கூறுதலே ஆசிரியா கருததென்று உணர்க.

[நச் : 459 — இளம் : 452]

இச் சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர், சொல்லுவான குறிப்பாற்
 பொருளுணரப்படுஞ் சொற்களும் உள இப்பொருள் இதன்மைய
 என்று கூறுதற்கண் எனப் பொருள்கூறிச், 'செஞ்செவி வென்-
 டொக்கலர்' என்பது காட்டினால் எனின், அது குறிப்பிற்றேண்-
 றவினது வேறுபாடாம என மறுக்க.

சொல்லதிகாரம்:

சூத்திரம் நுதலிய பொருள்

(எண் சூத்திர எண்)

அநிநிணைக்குரிய சொல்	3
அநிநிணைக்குரிய பொருள்	1

அஃறிணை + குறிப்பு வினை	
பிறத்தற்குரிய இடம்	216
அஃறிணைப் பன்மை + தெரி-	
எலை வினைமுற்று	212
அஃறிணைப்பால் உயம்	24
அஃறிணைப் பெயர் விளி	
யேற்குமாறு	148
அஃறிணை வியற்பெயர் பால்	
பண்பு துமாறு	168
அஃறிணை யொருமைத் தெரி	
எலை வினைமுற்று	213
அஃறிணை வினை முற்றின	
தொகை	214

அகர 1 ற்றுச சொல்	9
அசைநிலையநிகர 405, 419, 420	
அசைநிலை யிடைச சொல் 245, 274	
அடிமறிப்பொருள்கோள் 401, 402	
அடை, சினை, முதல் அதிகதி-	
வருமாறு	26
அண்மை விளி	124
‘அதிாடி’ என னு ம உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	310
‘அநதில்’ என்னுய இடைச-	
சொல்லின் பொருள்	262
‘அட்டேசா’ என்னும் இடைச-	

சொல்லின பொருள் 277

அமாதல்' என்னும் உரிச-

சொல்லின பொருள் 374

அம்ம' என்னும் அசைச்சொல்
வினியோகமுமாறு 150

அம்ம' என்னும் இடைச-
சொல்லின பொருள் 271

அரி' என்னும் உரிச்சொல்-
லின பொருள் 350

அலமரல்' என்னும் உரிச-
சொல்லின பொருள் 304

அல்லதில்' என்னும் வாய்-

பாட்டாற் செபபு நிகழு-
மாறு

35

அவையல் கிளவி 436, 437

‘அழுநகல்’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 343, 344

அனாற்றுப்பெயா அண்மை-
விளி கொள்ளுமாறு 128

அன் றாற்றுப்பெயர் விளி-
யேற்குமாறு 127

அன்மொழித் தொகை 412

‘அன்றே’ என்னும் இடைச்-
சொல்லின் பொருள்

277

‘அன்றே’ என்னும் இடைச்-
சொல்லின் பொருள்

277

2

சொல்லதிகாரம்

‘ஆ’ என்னும் எழுத்துச் செய்-
யுளில் ஓ ஆகுமாறு 192, 208,
‘209

ஆகார நற்றுச் சொல் 9
ஆகுபெயர் 110, 111

ஆகுபெயராகாகும் பெயர்
கள் 113, 114

ஆகுபெயர் வேற்றுமையொடு
தொடருமாறு 112

ஆக்கச்சொல் பயிலுமாறு 21

‘ஆ’ ஏறுபெற்ற இயற்பெயர்
பலாபால் வினையொடு
முடியுமாறு 265

‘ஆ’ என்னும் இடைச்-
சொல் 265, 266

ஆன்ற பபெயர் வி
யோசுமாறு 129

ஆன ஏறு வினையாலணையும்
பெயர் வி, யோசுமாறு 130
131

ஆக்கச்சொல் வழக்கினுள்
பயின்று வருமாறு

22

ஆக்கவேதுபபொருள
மூன்றும் வேற்றமைச்சும
ஐந்தாம வேற்றமைச்சும
உரித்தாமாறு

88

‘ஆங்க’என்னும் உரையரைச -
சொல

272

ஆனெழி மிகுசொல்

50

ஆண்பாலே யுணாச்சுதும் ஏற -
றெழுத்து

5

ஆண்பாற் சொல்

2

ஆண்மை சுட்டும வீரயப் -

பெயா

178

ஆண்மைதிரிந்த பெயா (பேடி)

ஆண்பாற்சொல் ஆகாமை 12

ஆண்மைதிரிந்த பெயா ச-
சொல

4

‘ஆய்தல்’ என்னும் உரிச-
சொல்லின பொருள்

324

ஆரூம வேற்றுமைக்குரிய
பொருள்

76

ஆரூம வேற்றுமைப் பொரு-
ளில் ஏழாம் வேற்றுமை

மயங்குமாறு

94

ஆறும் வேற்றுமைப் பொரு-
ளொடு நானகாம் வேற-
றுமை மயங்குமாறு

90

ஆறும்வேற்றுமையும் இரண்-
டாம் வேற்றுமையும்
மயங்குதல

83

இகராகாந் தற்றுப்பெயா
விடையேற்குமாறு

118

இகராகாந் தற்று அபபைப
பெயாவிடையேற்குமாறு

122

இசைநிறை இடைச்சொல்	245
இசைநிறைச் சொல்லுதல்கின் எல்லை	417
இசைநிறையடுக்கு	405
'இசைப்பு' எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	303
இசையெச்சம்	434
உடவழிக் காட்சல்	11
இடைச்சொல் தேரானும் இடம்	246
இடைச்சொல்லின் இயல்பு	244,
448	

இடைச்சொல்லின் பாகுபாடு 245

இடைச் சொல்லும் உரிச-

சொல்லும் தோன்றுமாறு 156

இடைச்சொல் வேறுபடுமாறு 246

இடைச்சொற்கள் தமக்குரிய-

வல்லாத பொருளையும்

உணர்ந்துமாறு 290

‘இது செயலவேண்டும’

என்பது || ரிடத்துப்

பொருள் தருமாறு 238

‘இயம்பல’ எனனும் உரிச-
சொல்லின பொருள்

352

இயற்கைப் பொருள் மேல
சொல நிகழற்பாலவாமாறு

19

குத்திரம் தாதலிய பொருள்

3

இயற்சொல்

392

இயற்பெயரும சுட்டுப்பெய-
ரும செய்புட்கண முறை-
மாறி வருமாறு

39

இயற்பெயரும சுட்டுப்பெய-
ரும வினை யொருமைப்
பாட்டிணகண இடம

பெற்று வருமாறு 38

இப்பெயர் 173

‘இதைப்’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 312

‘இரங்கல்’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 352, 353

இரட்டைச் சிவன் 48

இரண்டாம் தேவதூதன்
என்பபொருள்பற்றி வரு-
மாறு 81

இரண்டாம் தேவதூதன்
சூரியன் 72

இரண்டாம் தேவதூதன்

எந்நம் வேற்றுமை மயம்
மாறு

80, 81 82

இரண்டாம் வேற்றுமை மயம்
மயம் வேற்றுமை மயம்
மயம்

84

இரண்டாம் வேற்றுமை மயம்
மயம் வேற்றுமை மயம்
மயம்

91, 92

இரண்டாம் வேற்றுமை மயம்
மயம் வேற்றுமை மயம்
மயம்

438

இரண்டாம் வேற்றுமை மயம்
மயம் வேற்றுமை மயம்
மயம்

10

இரண்டாம் வேற்றுமை மயம்
மயம் வேற்றுமை மயம்
மயம்

217

இருதிணைப் பெயரும் விரவி
செய்யுளாகத் து அஃறிணை-
முடிபு கொள்ளுதல

51

இருதிணைப் பெயராகும்
விரவி முடியுமாறு

45, 51

இருவகை யெச்சமும எதிர்-
மறை வினை கொண்டு
முடியுமாறு

231

‘இலம்பாடு’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள்

354

இறந்தகாலமும் எதிர்கால-
மும் மயங்குதல்

242

இறந்தகாலம் எதிர்காலம்

செய்கையினகண் மயங்கு-
தல

240

இறுதிககண் தொகவரும்
சில மீவற்றுமை யுருபுகள் 101

இனக் கூட்டாது பண்படுத்து
கின்றபெயரகள செய்யுட்-
கண் பயின்று வருமாறு 18

இன்னவ' எனஹும உரிச-
சொல்லின பொருள 297

1' எனஹுக் சொற்குரிய-
தோர் சிறப்புவிதி 439

11 நடை எகாரம் ஜானபு

- ‘உகபபு’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 299
- ‘உரி’ என்னும் உரிசசொல்-
லின் பொருள் 364
- ‘உம்’ உகபு ஆகத்திரியுமாறு 287
- ‘உம்’ என்னும் இடைச-
சொல்லின் பொருள் 250
- ‘உம்மை’ எண்ணின் கண உருபு
தொகு வருமாறு 286
- ‘உம்மை’ தொகை 411
- ‘உம்மையெச்சம் 430, 431

உ யா தி ணை உ மமைத்தொகை
முடிபு

415

உ யா தி ணை க குரிய சொல்

2

உ யா தி ணை க குரிய பொருள்

1

உ யா தி ணை க குறிப்புவினை

பிறத்தற்குரிய இடம் 210, 211

உ யா தி ணை சுட்டா விரவுப்-

பெயர்

193, 194

உ யா தி ணை த் தன்மைப்

பன்மை வினைமுற்று

199

4

சொல்லதிகாரம்

உ யா தி ணை த் தன்மை

யொருமை வினைமுற்று

200

உ யா தி ணைப் படாககைப

பன்மை வீணேமுற்று 203

உ. யர் திணைப் படாககை

யொருமை வீணேமுற்று 202

உ. யர் திணைப் பால் ஐயம் 23

உ. யா திணைப் பொருள்மேல

நின்ற பெயர்கள் ஆஃறிணை

முடிபு கொளளுதல 57, 58

உ. யா திணை வீணேமுற்றின்

தொகை 205

‘உயா’ என்னும் உரிச்சொல்-

லின் பொருள் 363

உரிச்சொல் இன்னதெனப்பகு 202

உரிச்சொல்லின் பொருள்

உணருமாறு 383, 384 385,

386, 387, 390

உரிசசொற்கள் எழுத்துப்	
பிரிந்திசையாமை	389
உரிசசொற்குரியதோர இயல்பு	449
உரியியலுட் பொருள் கூறப்- படும உரிசசொற்கள்	293
‘உரு’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	295
உருபிடைச சொல்	245
உருபு தொக்கு வருமாறு	100
உருபு மயக்கம்	102
‘உரும்’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	359
‘உவப்பு’ என்னும் உரிச-	

சொல்லின் பொருள்	299
உவமத்தொகை	408
உளப்பாட்டுத் தன்மைப் - பன்மை வினைமுற்று	206
‘உறப்பு’ என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	341
‘உறு’ என்னும் உரிசசொல்- லின் பொருள்	294

எச்சங்களுக்குமெகாணி முடியும் சொற்களுக்கும் இடையில் பிறசொற்கள் வருமாறு	232
--	-----

எசசத்தின் வகை	424
எண் ஏகாரம் இடையிடங்	
வருமாறு	283
எண்ணிடைச சொல பிரித்து	
ஒன்றுமாறு	289
எண்ணிடைசசொல வினைச-	
சொல்லொடு வருமாறு	288
எதிரகாலத்துப் பொருளையும	
நிகழ்காலத்திப் பொரு	
ளையும இரத்தகாலத்தாற்	
கூறுமாறு	236
எதிரகாலப்பொருளை நிகழ்-	
காலத்தாற் கூறுமாறு	237

சிதிரமறை யெச்சா	429
‘எய்யாமை’ எனனும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	336
‘எல்’ எனனும் இடை-5- சொல்லின் பொருள்	264
எல்லாப் பெயரும் பயனிலைப் படுகால திரியாகு என்- பது	69
‘எல்லாம்’ எனனும் பெயர் உயாதிணைக்கண் பயின்று வருமாறு	184
‘எல்லாம்’ எனனும் விரிபு பெயர்	183
எவன் எனனும் குறிப்பு வினை	

எழுவாய வேற்றுமை
இன்ன தென்பது

66

எழுவாய் ஏற்கும பயனிலை
'எறுழ' என்னும் உரிச-

67

சொல்லின் பொருள்

382

'எற்று' என்னும் இடைச-
சொல்லின் பொருள்

258

'என்' என்னும் இடைச-
சொல்லின் பொருள்

253

சூத்திரம் முதலிய பொருள்

5

'என்ன' என்னும் உரிசம்

432

'எனா' என்னும் எண்ணி-

டைச சொல்

284

'எ' ன்ரு' எ ன்று ி ண் ணி-
 னை - சசொல 254

'எ' ன்று' எ ன்று ம இடை ச-
 சொல்லி ன் பொருள 254

'எ' எ ன்று ம இடை சசொல-
 லின் பொருள 252, 256 267

'எ' எ ன்று ம உரிசசொல்லின்
 பொருள 298

எ ழா ம வேறுறு மை க கு ரி ய
 பொருள 77

எ ழா ம எ ன்று ம உரிச-
 சொல்லின் பொருள 331

புள்ளி என்னுமா பரிசு சொல்லின
பொருள்

379

காரணமற்றது முறைப்படியா
வீரமேற்குமாறு

123

உத்தராமேவற்றுமைகரும
இண்கடாமேவற்றுமைக
ரும அச்சப பொருள்
பரிசுதாமாறு

96

பரிசுதாம் மேவற்றுமைக பரிசு
பொருள்

75

மபாற்கும புலிபுலிதரும
பொதுவாகிய வினைச-
சொற்கள்

220

புயல்பொருளைத் துணைபுய-

- வழிச சொல ஈகமுமாறு 25
- ஒருமை ஈட்டும் விஷயப் பெயர் 180
- ஒருமைப் பெயர் பன்மை -
கொண்டு முடியுமாறு 454
- ஒருவனைக் குறிக்கும் பலர்-
பாற்சொல 27
- ஒருவர்' என னும் பெயர்
ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்-
கும் உரித்தாமாறு 188
- ஒருவர்' என னும் பெயர் ஒரு-
பாற்கே உரித்தாமாறு 44
- ஒருவர்' என னும் பெயர்
பன்மைவினை மீயற்குமாறு 189
- ஒருவன்' ஒருத்தி' என்னும்

பெபாகட்காவதோரா மரபு	44
ஒருவினேப்பங்கிது துரைத்தற	
கேறகும் பல சொற்கள்	47
ஒரு வேற்றுமை யுருபு பிறி-	
தோரா உருபின பொரு-	
ளோடு மயங்குதல்	107
ஒழியினைச் சொசம	428
பெய்கல்' என்னும் உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	311
பெய்கல்' என்னும் உரிச-	
சொல்லின் பொருள்	354
பெய்கல்' என்னும் உரிச-	
பாறசொல	27

என்றபாலை யுணர்த்தும்

1 ற்றெழுத்துக்கள்

8

என்றபாற சொல்

3

‘ஓ’ என்னும் இடைசொல்-

வின பொருள்

251, 256

‘ஓ’ உருபு உயா பொரு-
ளைப் பற்றி வருமாறு 87

ஒப்பில் போலி 245, 273

ஒருசொல்லெனின்வகை 405

ஒருபொருட்குரியபல பெயா-
க வின் மேல் ஒரு வினை
வருமாறு 42

ஒரு பொருள் மேல் இரு-
சொல் வருமாறு 453

தகரா உகரா தற்றுப்பெயர்கள்
விளி யேற்குமாறு 119, 120

ஒ ம்படைப் பொருட்கு
இரண்டாம் வேற்றுமையும்
முன்றாம வேற்றுமையும்

உரியவாறாறு 93

‘ஓய்தல்’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 324

ஓர் உருபு பிறிதோர் உருபினை
யேற்குமாறு 100

6

சொல்லதிகாரம்

‘ஓ’ என்னும் இடைசொல்-

- ‘கடி’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 377, 378
- ‘கதழவு’ என்னும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 309
- ‘கமம்’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 349
- ‘கமபலை’ என்னும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள் 343
- ‘கய’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 314, 316

‘கருவி’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 348

‘கவி’ என்னும் உரிசசொல்-
லின் பொருள் 343

‘கவாவு’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 356

‘கவவு’ என்னும் உரிசசொல்-
லின் பொருள் 351

‘கழிவு’ என்னும் உரிசசொல்-
லின் பொருள் 308

‘கழும’ என்னும் உரிசசொல்-
லின் பொருள் 345

‘கறுப்பு’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள் 366, 367

காரணச சுட்டுப்பெயா இயற்-

பெயரோடு ஒன்றிவருமாறு 40

காலத்தின் வகை 197

காலமயக்கம் 242, 243

காலமுணர்த்தும் இடைச -

சொல 245

‘காலம்’ முதலிய சொற்கள்

உயர்திணைமுடிபு கொள்-

ளாமை 58

‘காலம்’ முதலிய சொற்கள்

உயர்திணைமுடிபு கொள்-

ஞாதல்

60

காலம் மூன்று என்பது

196

காலவழிக் காத்தல் 11, 234, 236,
237, 240

கிளைப்பெயர்கள் பி ரி க க ப்-
படாமை

404

‘குடிமை’ முதலிய சொற்கள்
உயர்திணை முடிபு கொள்-
ஞாதல்

59

‘குரு’ எனனும் உரிச்சொல்-
லின பொருள்

296

‘குறை’ என்னும் இடைச்-
சொல்லின் பொருள்

267

‘குழி’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	305
குறித்து பொருளைக் கூறு- மாறு	56
குறிப்பாற் பொருளுணர- மாறு	416, 452
குறிப்பிற் பொருள் தரும் இடைச்சொல்	245
குறிப்பு வீணை	197, 198
குறிப்பெச்சம்	434
‘கூடாப்பு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	308

‘கெடவரல்’ எனனும உரிச-
சொல்லின பொருள் 313

‘கெழு’ எனனும உரிச-
சொல்லின பொருள் 296

‘கொடு’ எனனுள் சொற்கு-
உரியதோரா சிறப்புவிதி 441

‘கொடு’ எனனும சொல்
தன்மை யிட ததும
செல்லுமாறு 442

‘கொல்’ எனனும இடைச-
சொல்லின பொருள் 263

‘கொன்’ எனனும இடைச-

சொல்லின் பொருள்

249

‘சாஅய்’ என னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள்

324

‘சாயல்’ என் னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள்

319

சாரியை இடைச்சொல்

245

சூத்திரம் நுதலிய பொருள்

7

‘சிலைத்தல்’ என னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள்

352

‘சிவப்பு’ என னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள்

366, 367

சிறப்புப் பெயரும் இயற்- பெயரும் ஒன்றிலிருமுறை	41
'சிறுமை' என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	335
சினேபபெயர்	174
சினேமுதல்கள் உமமைபெற- மாறு	33
சினேமுதற்பெயர்	175
'சீர்த்தி' என்னும் உரிச- சொல்லின் பொருள்	306
சுடடி கூறுபட்டிருக்கச் செய்பு சிகழுமாறு	36

சுண்ணாப பொருளிகோள 400

சுடமை' லி ன் னு ம உ ரி ச -

சொல்லி ன பொருள 343

செபபி னும் வி னு ன் னு ம சி னை

முதல்கள உ றி து ள் ளு மரு -

மாறு 16

செபபுவமு க கா ச, சல 13, 37, 56

செப்பு வமு வமைதி 15

செயப்படுபொருளை சி னை -

முதல்களால் கூறுதல 241

செயற்கைப் பொருள மே மல

சொல் நிகழுமாறு 20

‘செயகு’ என்னும் வாய்பாட்டு

வினைமுற்ற

201

‘செயது’ என னு ம வினை-

யெச்சம் நிகழ்காலமும்

எதிர்காலமும் கொளளுதல

234

‘செயது’ முதலிய வினை-

யெச்ச வாய்பாடு

223

‘செயயாய’ எனபது செய

என நிற்குமாறு

444

செய்யுட்கண் சொற்கள

அடையும் வேறுபாடு

397

செய்யுட் சொற்களின் வகை

391

‘செய்யும்’ என்னும் நிகழ்-

கால வினை முற்று முக-
காலத்திற்கும் பொது-
வாமாறு

235

‘செய்யும’ எனனும பெய-
ரெச்சத்திற்கு அவதேசார்
சிறப்பு நிதி

230

‘செய்யும’ எனனும பெய-
ரெச்சத்து மாற்று உயிர
மெய்கெடுத்தல்

233

‘செய்யும’ எனனும வினை-
முற்று

217, 222

‘செய்யும’ எனனும வினை
முற்று உயாவினை ஒருமைப்

- பால் உணர்வு தாமாறு 170
- 'செல்லல்' என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 297
- 'செல்' 'மா' 'தா' 'கொடு'
என ஆம் சொற்கள்
பயின்று வருபிடம் 28, 29, 30
- செய்யெண்ணின்கண் விச-
யமமை நிறகுபிடம் 279
- 'செழுமை' என்னும் உரிச
சொல்லின் பொருள் 346
- சீயமை விட 149
- 'சீசா' என்னும் உரிச சொல்-
லின் பொருள் 357

சொல இருநீணைப்பொருள் -	
களமீமலும நிகழுமாறு	I
சொல குறிப்பாற் பொருள்	
உணராததுதல்	154
சொல்லால் அறியப்படும்	
பொருள்	153
சொல்லின் இயல்பு	152
சொல்லின் வகை	155
சொல்லெச்சம்	435
சொல் வெளிப்படையாகப்	
பொருள் உணராததுதல்	154
சொற்களின் வழுவமைதி	443

சொற்களுக குரியதோர் பாது
காப்பு

8

சொல்லதிகாரம்

446

சொற்களைக் குறைக்குமாறு 447

சொற்களை நூல்நெறி பிழை

யாமல் பிரிக்குமாறு

456

சொற்பொருட் காரணம்

வெளிப்படத தோனருமை 388

‘ஞெமிர்தல’ எனனும் மரிச-

சொல்லின் பொருள் 355

புகர எற்றுச சொல்

8

- தகுதிபற்றி வழங்குஞ் சொல் 17
- ‘தஞ்சம்’ என்னும் இடைச்-
சொல்லின் பொருள் 261
- ‘தட’ என்னும் ஁ரிசசொல்-
லின் பொருள் 314, 315
- தலைமையும் பன்மையும் பற்றி
வழங்கும் பெயர்கள் 49
- ‘தவ’ என்னும் ஁ரிசசொல்-
லின் பொருள் 294
- தன்மைச் சொல்லும் ஁ரி-
ணைச் சொல்லும் ஁ரி-
வருதல் 43
- ‘தா’ என்னுஞ் சொற்கு

உரியதேதார சிறப்புவி,கி	440
‘தா’ என்னும் உரிசொல-	
லின் பொருள்	339
‘தாம்’ என்னும் விரட்டப் பெயர்	181
‘தான்’ என்னும் விரட்டப்பெயர்	182

கிசைச்சொல்	394
கிணை ஐயத்துக்கண்ணும்	
அஃறிணைப்பால் ஐயத்துக்	
கண்ணும் சொல நிகழுமாறு	24
கிணை ஐயம்	24
கிணையறிந்து பால் அறியாத-	
விடத்துச் சொல நிகழுமாறு	23
கிணைவழிக் காத்தல்	43, 45, 51,
57, 58, 62	

- ‘தில்’ என்னும் இடைச-
சொல்லின் பொருள் 248, 255
- ‘தீர்தல்’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 312
- ‘தீர்த்தல்’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 312
- துகர ாற்றுச சொல் 8
- ‘துய’ என்னும் உரிச சொல்-
லின் பொருள் 362
- ‘துவன்று’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 326
- ‘துவைத்தல்’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள் 352

‘தூணைவு’ என்னும் ம ட ரிச-
சொல்லின் பொருள் 309

தெய்வம் சுட்டிய பெயரசு
சொல் 4

தெரிநிலை வினை 197, 198

‘தெருமால்’ என்னும் ம ட ரிச-
சொல்லின் பொருள் 304

‘தெவு’ என்னும் ம ட ரிசுசொல்-
லின் பொருள் 338

‘தெவு’ என்னும் ம ட ரிச-
சொல்லின் பொருள் 340

தொகைசொல் ஒருசொல்	
நீமையுடையவாதல்	414
தொகைசொல்பெற்று வரும	
ண்ணிடைச சொல்	285
தொகைச சொல்லின் வகை	400
தொகைசொல் வேண்டாகு	
வரும் எண்ணிடைச -	
சொற்கள்	282
தொகைச சொற்களில் பொ-	
ருள நிற்குமாறு	413
தொகைப்பெயர் பயனிலை	
கொள்ளுதல்	68

‘நம்பு’ என்னும் உரிசசொல்-

லின் பொருள்

323

‘நயி’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள்

314, 317

‘நன’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள்

370

சூத்திரம் துதிய பொருள்

9

‘நனி’ எனனும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள்

294

‘நன்று’ என்னும் உரிச்-
சொல்லின் பொருள்

337

‘நன்றே’ என்னும் விடைச்-
சொல்லின் பொருள்

277

• நாம்' என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	359
நானகனுருபு மற்றை வேற்று- மைப் பொருளோடு சென்று மயங்குதல்	106
நானகாம வேற்றுமைக்குரிய பொருள்	74
நானகாம வேற்றுமைப் பொருள் ஆறும் வேற்று- மைக்கு உரித்தாமாறு	95
நிகழ்காலம் எதிர்காலச் செய- கையினகண் மயங்குதல்	240
நிரனிதைப் பொருள்கோள்	399

‘நிழததல்’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள்

324

நின்றமொழி தன் இனமாய

பிறமொழிகளைக் குறிககு-

மாறு (அருத்தாபததி)

61

‘நீ’ என்னும் விரவுப்பெயர் 185, 186

‘நீயிர்’ என்னும் விரவுப் பெயர் 185,

187

‘நீயிர்’ ‘நீ’ ‘ஒருவா’ என்பவற்-

றின் பால் தெரியுமாறு

190

‘நுணங்கு’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள் 368

‘ஙழைவு’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள் 368

நூலுட் கூறப்பெருத இடைச

சொற்களைக் கண்டறியு-

மாறு 291

‘நொசிவு’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள் 368

பகர ஈற்றுச சொல் 7

‘பசப்பு’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள் 301

‘படா’ என்னும் உரிசசொல்-

லின் பொருள் 334

‘பணை’ எனனும உரிசசொல்-
லின் பொருள் 333

‘பண்ணை’ எனனும உரிச-
சொல்லின் பொருள் 313

பணபுத்தொணை 410

‘பயப்பு’ எனனும உரிச-
சொல்லின் பொருள் 300

‘பாவு’ எனனும உரிசசொல்-
லின் பொருள் 376

பல உருபு தொடராதது அடு-
க்கி முடியுமாறு 98

பல பொருட் பொதுச்
சொல்லை வினைப்படுத்து
உரைக்குமாறு 46

பலபொருளொருசொல் 52, 53,

54, 55

பலாபாலை உணர்த்தும நற்-

றெழுத்து 7

பலாபாற சொல் 2

பலவினபாலை யுணர்த்தும்

நற்றெழுத்து 9

பலவின்பாற சொல் 3

பழஞ்சொல வழக்கறுதல	446
‘பழிச்சு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	376
‘பழுது’ எனனும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	318
பன்மை சுட்டும் விரவுப்பெயா	179
பன்மைச் சினைப் பெயர்கள் பன்மை முடிபு கொள்ளா- விடம்	62
‘பாய்தல்’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	355
பாலுணர்த்தும் இடைச்சொல்	245

பாலுணர்த்தும் எழுத்தின்றி
உயர்திணையினை உணர்த்-
தும் சொல்

10

சொல்லதிகாரம்

4

பாலுணர்த்தும் எழுத்துக்கள்
வினையின் கண்ணே
தோன்றுமாறு

10

பால் ஐயம்

24

பால் விளங்க நிற்கும் அஃறி-

ணைப்பெயர் 164, 165, 166, 167
பால் விளங்க நிற்கும் உயா-

திணைப்பெயர் 159, 160, 161,
162, 163

‘பிணை’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 332

பிண்டப்பெயா முதற்பெயா
சினைப் பெயாக சினை
தன்மை பெறுமாறு 86

பிரிநிலை யெச்சம் 425

பிரிவிலசைநிலை 275

புதுச்சொல் தோன்றமாறு 446

‘புரை’ என்னும் உரிச்சொல்-
லின் பொருள் 295

‘புலம்பு’ என்னும் உரிச்-

சொல்லின் பொருள் 325

‘புனிறு’ என் னு ம உ ரி ச-
சொல்லின் பொருள் 369

பெண்ணெழி மிகுசொல் 50

பெண்பாலே யுணர்த்தும் ாற்-
றெழுத்து 6

பெண்பாற் சொல் 2

‘பெண்மகன்’ என்னும் பெயர்
மகடேஉவிற்குரிய வினை -
கொள்ளும் என்பது 191

பெண்மை சுட்டும் விரவுப-
பெயர் 177

பெயரெச்சத்திற்கு உரிய -

தோர் இயல்பு	422
பெயரெச்சம்	427
பெயரெச்சம் கொண்டு முடி- யும் சொற்கள்	229
பெயர்ச்சொல் காலம் தோன்றாதென்பது	71
பெயாச்சொல் தோன்றுதற்- குரிய பொருள்கள்	157, 158
பெயாப்பயனினை	67
‘பே’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	359
‘பேண்’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	332

- ‘பையுள்’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 335
- பொருளொடு புணராசு சுட்-
டுப் பெயரால் செப்புநிகழு-
மாறு 37
- பொருள்கோள்வகை 398
- பொருள் வெளிப்படா உரிச-
சொல் 293
- பொருள் வெளிப்படும் உரிச-
சொல் 293
- ‘பொற்பு’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள்

329

‘போகல்’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள்

311

‘மத’ என்னும் உரிச்சொல்-

லின் பொருள்

371, 372

மயங்கிவாரா உம்மைகள்

278

மாபுவழிக் காததல் 37, 38, 39,

41, 42, 44, 46, 47, 48, 49,

50, 56, 436, 443, 453

‘மலல்’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள்

298

‘மழ’ என்னும் உரிச்சொல்-

லின் பொருள்

305

‘மற்று’ என்னும் இடைச-
சொல்லின் பொருள்

257

‘மறறையது’ என்னும்
இடைச்சொல்லின்பொருள்

259

‘மன்’ என்னும் இடைச-
சொல்லின் பொருள்

247

‘மன்ற’ என்னும் இடைச-
சொல்லின் பொருள்

260

குத்திரம் துதலிய பொருள்

11

மனனாப் பொருள் (இல்
பொருள்) உம்மை பெறு-
மாறு

34

‘மாதா’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள்

322

‘மார’ றற்றுச் சொல்

7

‘மார’ என்னும் றறு பெற்ற

உயாதினைப் படாகைப்

பன்மை வினைமுற்று

204

‘மாலே’ எனனும் உரிச்சொல்-

லின் பொருள்

307

முககாலததும செத்தியல்

பொருளை நிகழ்காலத்தாற்

கூறுமாறு

235

முடிக்குஞ்சொல் பெறு எச-

சங்குதள்

433, 434

முதலும் சினையும் ஆறியுமாறு	85
முதற் சொல்லொடு தொடராத சினைச் சொல்	
வேற்றுமை ஏற்குமாறு	83, 84
‘முரஞ்சல்’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	327
‘முழுது’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	320
முறைப்பெயர்	176
முற்றும்மை எச்ச உம்மை- ஆமாறு	280
‘முனைவு’ என்னும் உரிச்- சொல்லின் பொருள்	380

முன்னிலைப பன்மை வினை -
முற்று 219

முன்னிலை யசைச்சொல் 269

முன்னிலை யொருமைப்பெயர்
பன்மை வினை யொடு
முடியுமாறு 455

முன்னிலை யொருமை வினை -
முற்று 218

முன்னிலை வினை சொல்
ஈகாரமும் ஏகாரமும் பெ-
ற்று வருமாறு 445

மூவிடத்திற்கும்பொதுவாகிய

அசைச்சொல்

270

முன்றும் வேற்றுமைக்.

குரிய பொருள்

73

‘மே’ என்னும் உரிச்சொல்-

லின் பொருள்

323

மொழிமாற்றுப் பொருள்-

கோள்

403

யாணா’ என்னும் உரிச்-

சொல்லின் பொருள்

373

‘யாணு’ என்னும் உரிச்-

யாது' 'எவன்' என னும்

சொற்கள் பொருளமீடல்

சிகழுமாறு

31, 32

யார்' என்னும் குறிப்பு வினை-

முற்று

207

ரகர ாற்று அளபெடைப்

பெயர் விளி யேற்குமாறு

138

ரகர ாற்றுச் சொல்

7

ரகர ாற்றுப் பெயர் விளி

யேற்குமாறு

135

ரகர ாற்று வினையாலணையும்

பெயர் விளி யேற்குமாறு 136
137

லகார விகார ஈற்றுப் பெயர்	
விளி யேற்குமாறு	141, 142
வகர ஈற்றுச் சொல்	9
வடசொல்	395, 396
வண்ணச சினைச்சொல்	26
‘வம்பு’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	321
‘வய’ என்னும் உரிச்சொல்- லின் பொருள்	360
‘வயா’ என்னும் உரிச்சொல்-	

- வழக்கிடத்து முரண்மொழி-
கள் உடனிற்குமாறு 451
- வழக்குப்பற்றிவழங்குஞ்சொல 17
- ‘வறிது’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 330
- ‘வாதல’ என்னும் உரிச-
சொல்லின் பொருள் 311
- ‘வாள்’ என்னும் உரிசசொல்-
லின் பொருள் 361

‘விதிாப்பு’ என்னும உரிச- சொல்லின் பொருள்	310
வியங்கோ ளைச்சொல	268
வியங்கோள் வினை தினை விரவி முடிதல	45
வியங்கோள் வினைமுற்று 217, 221	
‘வியல்’ என்னும உரிச- சொல்லின் பொருள்	358
விரவுப் பெயரின் பாசுபாடு	172
விரவுப் பெயா	171
விரவுப்பெயா பால் விளங்க	

நிற்குமாறு

169

விரவுப்பெயா விளியேற்கு
மாறு

147

விரைசொல் அடுக்கின எல்லை

418

விரைசொல் அடுக்கு

405

‘விழுமம்’ என்னும உரிச-
சொல்லின் பொருள்

347

விளி யேற்காத உயாதிணைப்
பெயர்கள்

121, 126

விளி யேற்காத பெயர்கள்

151

விளி யேற்காத ரகர ஈற்றுப்
பெயர்கள் 139, 140, 151

விளி யேற்காத ளகர ஈற்றுப்
பெயர்கள் 145, 151

விளி யேற்காத னகரவீற்றுப்
பெயர்கள் 134, 151

விளி யேற்கும் உயர்திணைப்
பெயரின் ஈற்றெழுத்துக-
கள் 117, 125

விளி வேற்றுமை 64

விளி வேற்றுமையின்

இயல்பு 115, 116

‘விறப்பு’ என்னும் உரிச-

சொல்லின் பொருள் 341, 342

வினா செபபாமாறு 14

வினாவழக காத்தல் 13

வினா வினைச் சொல் எதிர்

மறைப்பொருள் உணாத-

துதல் 239

வினைச்சொல்லின்னொன்பது 195

வினைச்சொல் ஈறும் பெயர்ச-

சொல் ஈறும் மயங்காமை 11

வினைச்சொல் தோன்றுதற்-

சூரிய இடம் 198

வினைத்தொகை 406

வினைமுதல்வினை கொண்டு
முடியும் வினையெச்சங்கள் 225,
226

வினைமுதல் வினையும், சினை-
வினையும் கொண்டுமுடியும்
எச்சங்கள் 227

வினைமுற்றின் இயல்பு 421

வினைமுற்று 108, 109

வினைமுற்றுக்கள் பெயரொடு
முடியுமாறு 423

வினை யாலனையும் பெயா

காலந்தோன்றும் என்பது	71
வினையெச்சங்கள் அடுக்கி	
முடியுமாறு	228
வினையெச்சத்திற்கு உரிய -	
தோர இயலபு	422
வினையெச்சத்தின் இறுதிநிலை	224
வினையெச்சம்	426
வினையெச்சம் திரிந்து நிற்கு- மாறு	450
வினை வேறுபடாப் பல- பொருளொருசொல்	
பொருளுணாததுமாறு	55

வினை வேறுபடுதல் பல
பொருளொருசொல பொ-
ருள் விளககும் வகை

53

வினை வேறுபடுதல் பல
பொருளொருசொல
பொருள் விளககாது
நிற்றல

54

‘வெடமை’ எனனும மரிச-
சொல்லின பொருள்

328

‘வெறுப்பு’ என்னும் பரிசு-
சொல்லின் பொருள் 341

வேற்றுமைத் தொகை 407

வேற்றுமைத் தொகையில்
உருபு புலப்படும இடம் 78

வேற்றுமைத் தொகை விரி-
யுங்கால உருபேயன்றி பிற
சொற்களும் தோன்றுமாறு 79

வேற்றுமைமயக்கம் தோன்று

தொட்டு வரும் வழக்கிற
பிழையாது பயின்று வரும்
என்பது

97

வேற்றுமையின தொகை 63, 64

வேற்றுமையின் பெயரும்
முறையும்

65

வேற்றுமை யுருபுகள் எதிர்
மறைச சொல்லான் முடியு-
மாறு

103

வேற்றுமை யுருபுகள் செய்

யுட்கண் திரிந்து நிற்கு-
மாறு 104, 105

வேற்றுமையருபுகள் விரிந்து
நிற்கும இடம் 99
வேற்றுமையருபு நிற்குநிடம் 70

‘வைவ’ என்னும் உரிச்சொல்
வின பொருள்- 381

ளகா என்று அளபெடைப்
பெயர் வின வேறாகுமாறு 146
ளகா நிறுத சொல் 6

எதா ஈற்று முறைப்பெயா

விளி யேறகுமாறு 144

னகர ஈற்று வினையாலணையும

பெயா விளி யேறகுமாறு 143

னகர ஈற்றுச்சொல் 8

னகர ஈற்று அளிபெடைப்

பெயா விளி யேறகுமாறு 132

னகர ஈற்றுச் சொல் 5

னகர ஈற்று முறைப்பெயா

குத்திரம் நுதலிய பொருள்
முறறிற்று.

சொல்லதிகாரம்:

உரையிற் காணும் அரும்பொருள்

(எண் பக்த எண்)

‘அஃறிணை’ என்னும

தொகைமொழிககு உரிய

இலக்கணம்

4

அஃறிணையை உயர்கிணை-

போலச சொல்லுதல	22
அசைநிலைக கடடுரை	163
அசைநிலை யடுக்கின் வரம்பு	233
அடிப்பட்டு வந்த வடககு	83
அடை 'இன்னது' என்பது	21
'அதிகாரம்' என்பதன	
பொருள்	I
அருத்தாபத்தி	46
அவனறிவு தானகோடல(வினா)	I 2
அறியான் வினாதல்	I 2
அறிவொப்புக காண்டல(வினா)	I 2
அறுவகை ஁ட்டு	2

அறுவகைச் செப்பு	12
அறுவகை விகாரம்	215
அன்மொழித் தொகையின் பொருள் தெரியுமாறு	227
ஆகாராற்று முற்றுச் சொல் எதிமறை யுணர்ச்சுமாறு	9
‘ஆகுபெயர்’ என்பதன் பொருள்	86
ஆனொழி மிகுசொல்	37
‘ஆ’ என்னும் இடைச்சொல்	177
ஆறும் வேற்றுமைக்கு உரிய	

'இசைக் குமன்' என்னும் சொற்குரிய இலக்கணம்	4
இசைபற்றிய இரட்டைக்கிளவி	35
இடக்காடகிக் கூறுதல்	16
இடமயக்கம்	, 10, 11
இடமுன்	172
இடம் மூன்று	2
இயற்கைப்பொருள்	17

இயற்சொல்' இன்னது என்-
பது

209

இயற்பெயர் இன்னது என்பது 29

இரண்டு இடம் 2

இரண்டு திணை 2

இருகுணம் அடுக்கிச் சினை-
யயாதி வருதல

21

இருகுணம் அடுக்கி முத-
லொதி வருதல

21

இருபெயர்த தொகையைப்
பலபெயர்த தொகையுள்

அடக்குதல தொல்காப்பி-
யனார்க்கு உடன்பாடன்று
எனபது

226

இலக்கணத்தொடு பொருந்-
திய மரூஉவழககு

16

இலக்கண வழககு

16

இலேசு 6, 98, 228, 230, 233. 260

இறந்தகாலம் இன்னது என்-
பது

125

இறந்தது காத்தல்

96

‘செய்யும்’ என்பது முற்றாயும் எச்சமாயும் நிற்குமாறு	146
‘செய்யு’ என்னும் வாய்பாடு ‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாடாகத் திரிதல்	143
செவ்வனிறை	27
செற்றச்சொல்	43
‘சேரி’ என்னும் சொல்லின் பொருள்	36
சொல் எட்டுவகையிலக்- கணத்தான் உணர்த்தப- படும் என்பது	1

‘சொல்’ என்பதன் பொருள்	I
‘சொல்லதிகாரம்’ என்பதன் பொருள்	I
சொல்லொடு சொல் இயையு- மாறு	3
சொற்குப் பொருள் உணர்த்- துமாறு	206
சொற்பொருள் உணருங்கால ஆசிரியாக்கும் மாணவர்க்- கும் நிகழும் கடாவிடை	205

ஞாபகங்கூறல் எனனும உத்தி	32
ஞாபகத்தாற கொள்வது	32

தகுதிவழக்கு மூன்று வகைப் படும் என்பது	16
‘தடுமாற்றம்’ எனப் பதன் பொருள்	74
தந்திரவுத்திவகைமை கூறல்	5
தலைமை பற்றிவரும் பெயர்	36
தற்கிழமை ஐந்து வகைப்படும என்பது	63
தன்மையொருமை ‘அல்’ ஈறு ‘அன்’ ஈறுகத்திரிதல்	128
தன்மை திரிபெயர்	43
தன்வினை	243

- ‘திசைசசொல்’ இன்னது
என்பது 210
- திணை மயக்கம் 10, 11
- ‘திணையினிசைக்கும்’ என்-
னும் தொகை மொழிககு
உரிய இலக்கணம் 4
- ‘திரிசொல்’ இன்னது
என்பது 210
- ‘துணைக்கும்’ என்பதன்
பொருள் 15

‘தெய்ய’ என்னும் இடைச்
சொல் 177

‘தேவகை’ என்பதன் பொருள் 66
தேற்ற ஏகாரம் 121

தொகைநிலை வகை 3

தொழிலினாகிய பெயர் 31

தொழில்வேறு கி ள த த ல்
இருவகை 32

தொழிற் பெயர் 53, 239

தொழிற்பெயர் (வினை யா-
லணையும் பெயர்) 53

‘நம்பு’ என்னும் சொல்லின்
திரிபு 207

நான்கு நிலம் 123

நிகழ்காலம் இன்னது என்பது 125

‘நீயிர்’ என்னும் பெயர் உருபு
ஏலாமை 52

நூற்புணர்ப்பு இன்னது என்பது 130

‘நெறிபடுத்துதல்’ என்பதன்
பொருள் 78

‘நோக்கல் நோக்கம்’ என்ப- தன் பொருள்	72
‘நோக்கிய நோக்கம்’ என்ப- தன் பொருள்	72

உரையிற் காணும் அரும்பொருள் 19

பகர ஈற்று முற்றுசு சொல் எதிர்காலம் உணராததுமாறு	8
பண்புத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அனமொழித் தொகை	227
பண்புத்தொகை விரியுமாறு	225
பண்புபற்றிய இரட்டைக்கிளவி	35
பத்துவகை விகாரம்	215

பயனிலை வகை	3
பயனுவமம், பயவுவமம்	15, 222
பளிங்கு அடுத்தது காட்டும் என்பது	10
பன்மைபற்றி வரும் பெயர்	36
‘பாக்கு’ என்னும் வினையெச்ச நூறு	142
பாதுகாவல்	121
பால் ஐந்து	2
பால்பகா அஃறிணைப் பெயரை இயற்பெயர் என்றதற்கு நியாயம்	112
‘பான்’ என்னும் வினையெச்ச நூறு	142

பிரிசிலை ஏகாரம்	7, 13
பிறப்பினாகிய பெயா	31
பிறவினை	243
பி நி தி ன் கி ழ மை ம பகுதிப் படாது என்பது	63
‘பின்’ எ ன் ப து காலமும் இடமும் பற்றி நின்றல	229
புறததுறவுகீர்மைப் பொருள்	250
பெண்ணொழி மிகுசொல்	37
‘பெண் ம க ன்’ என்னும் பெயர்ப் பொருள்	109

பெயர், வினை, இடை, உரி
என்னும் நான்குமே இயற்
சொல், திரிசொல், திசைச்
சொல், வடசொல் என்-
னும் நான்குமாம் என்பது 210

பொதுமை பற்றி நிற்கும்
பெயர் 37, 38
பொதுவினையாற் பொருள்
விளங்காச் சொல் 40
பொன்னுக்குரிய வன்மை 192
‘மக்கட் சுட்டு’ என்பதன்
பொருள் 4

மங்கல மரபினுற் கூறுதல்	16
மயக்க நிரனிறை	217
மயக்கமும் வழுவும் ஒன்றே என்பது	10, 11
மயக்கம் எழுவகை	10
மரபு மயக்கம்	10, 11
மருஉவழககு	16
மறுத்தல் (செப்பு)	12
‘மற்றையது’ என்பது பொரு- ளுணர்த்துமாறு	164
‘மன’ எனும் இடைச்சொல்	4, 177
மன்னரால் பெறுமபெயர்	31
மாட்டெறிதல்	27

மாட்டேறு 96, 100
 'மார' ஈற்று முற்றுசு சொல்
 எதிராகாலம் உணராததுமாறு 8
 'மாள்' என னும் இடைசு
 சொல் 177

மிகுதிபற்றி நிற்கும் பெயர் 37, 38
 முதலொடுமுதல பொருஉதல் 15
 முதல் இன்னது என்பது 21
 முதற்கிளவி 26
 முற்றுசுசொல் எச்சப் பெயர்
 ஆமாறு 4
 'முற்றுசு சொல்' என்பதன்
 பொருள் 236

‘முன்’ என்பது காலமும்
இடமும் பற்றி நின்றல் 229

மூன்று இடம் 2
மூன்று காலம் 2

மெய்யுவமம் 15, 222
20 சொல்லதிகாரம்

மெய்திரிந்தாய கிழமை 63
மெய்யவற்குக் காட்டல (வினா) 12

வகர ஈற்று முற்றுசு சொல்
எதிர்காலம் உணாததுமாறு 9

‘வடசொல்’ இன்னது
என்பது 210

வழக்காறு இருவகைப்படும்	16
வழீஇயமையுஞ் செப்பு	14
வழு எழுவகை	2
‘வளம்’ என்பதன் பொருள்	194
விகாரம் ஆறுவகை	215
விதந்து கூறல்	17, 102
விதி யோதது	261
வியங்கோளசைசொல் முன்னிலை யசைசொல் ஆமாறு	177
வீரித்துத் தொகுத்தல்	130
விளிவேற்றுமை ஏனைய	

வேற்றுமையோடு ஓ த த
சிறப்புடையது அன்று
என்பது 49

விளி வேற்றுமையது இலக-
கணம் 50, 90

விறற்சொல் 43

வினா ஐவகை 12

வினாச செப்பாதல் 13

வினாமயக்கம் 10, 11, 13

வினாவெதிா வினாதல் (செப்பு) 12

வினையுவமம் 15, 222

வினைக்குறிப்பு 6, 7, 134

வினைக்குறிப்புப் பெயா 135

வினேததொகைபற்றிப் பிறக்- கும் அன்மொழிததொகை	228
வினேததொகை விரியுமாறு	225
வினையால் பொருள் விளங்- கும் சொல	40
‘வினையெச்சம்’ இன்னது என்பது	142
வேறுபல குழீஇய தற்கிழமை	63
வேற்றுமை எட்டு	2
வேற்றுமைகளும் பெயர்களும் உள்ள இயைபு	48
வேற்றுமைத தொகைபற்றிப் பிறந்த அன்மொழித	

உரையிற் காணும் அரும்பொருள்
முற்றிற்று

சொல்லதிகாரம்:

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர்

(எண் 11க்க எண்)

அஃது

111

அககுழு நன்று

43

அங்ஙனஞ் சொல்லுபாடே

பெருஞ்சாததன் தருதை,

சொல்லப்படுவாளா

பெருஞ்சாததன் தாய்	248
அடிசில் அயின்றா	34
அடுககல்	211, 122
அடுஞ் செந்நெற் சோறு	149
அடைகாயை எண்ணும்	55
அட்ட செந்நெற் சோறு	149
அணிகலம் அணிந்தார்	34
அணில் — அணிலே	101
அது	111
அது உண்ட இல்லம்	146
அது உண்ணும்	141
அது உண்ணும் இல்லம்	145

அது உண்ணும் ஊண்	146
அது எறியுங் கல்	146
அது ஒதுங் காலை	146
அது செய்யும் பொருள்	145
அது செய்ம்மன	141
அது செல்க	140
அது பிற	169
அது வந்தன	11
அது வந்தார்	11

அது வந்தான்	11
அதுவிலை	141
அது வேறு	141
அத்திகோசத்தாரா	109
அத்தை — அத்தா	93
அந்தணர் வாழ்க	46
அந்தோ அந்தோ	171
அப்பெண்டு	108
அம்பா கிழான்	109
அம்மா சாத்தா	103
. . .	

அமமாட்டான்	108
அரசரைச சாநதான் —	
அரசர்கட் சார்ந்தான்	68
அரசா	110
அரசா ஆயிரமக்களொடு	
தாவடிபோயினா	37
அரசா பெருந்தெரு	38
அரசனா வந்தார்	166
அரசனெடு வந்தார் சேவகர்	71
அரசு நிலைத்தது	43
அரசு வன்மை நன்று	43

அரிசியை அளக்கும்	55
அருவாளன்	109
அலனே	160
அலி வந்தது	43
22	

அல்லர்
அல்லள்
அல்லன்
அவரில்லை

அவர்

அவர் உண்ட இல்லம்

அவர் உண்ணும் இல்லம்

அவர்க்கு அடிமை நன்று

அவர்க்கு ஆண்மை நன்று

அவர்க்கு இளமை நன்று

அவர்க்கு குடிமை நன்று 43

அவர்க்கு மூப்பு நன்று 43

அவர் செயம்மன 141

அவர் செலக 141

அவர் வந்தது 11

அவர் வந்தன 11

அவா வேறு	141
அவள	63
அவளில்லை	141
அவள்	100, 107
அவள் உண்ட இல்லம்	146
அவள் உண்ணும்	141
அவள் உண்ணும் இல்லம்	145
அவள் உண்ணும் ஊண	146
அவள் எறியுங் கல	146
அவள் ஒதுங் காலை	146
அவள் செய்யும் பொருள்	145
அவள் செய்ய்மன	141
அவள் செல்க	140

அவள் வந்தது	11
அவள் வந்தன	11
அவள் வந்தார்	11
அவள் வந்தான்	11
அவள் வேறு	141
அவற்குக் கொடுக்குங்காணம்	24
அவற்குச் செல்லுங்காணம்	24
அவற்றுள் எவ்வெருது கெட் டது	25
அவன	63

சொல்லதிகாரம்

134	அவனது துணை	64
134	அவனது முதுமை	63
134	அவனது வினை	64
141	அவனில்லை	141
98	அவனும் தன் படைக்கலமும்	
146	சாரும்	33

147	அவனை கொண்டான்	161, 238
43	அவனே	160

43	அவனே கொண்டான்	160, 238
----	---------------	----------

43	அவன் உண்ட இல்லம்	146
----	------------------	-----

அவன் உண்ணு	141
------------	-----

அவன் உண்ணும் இல்லம்	145
---------------------	-----

அவன் உண்ணும் ஊண்	146
அவன் ஏறியுங் கல	146
அவன் ஒதுங் காலை	146
அவன் சாததன	29
அவன் செயம்மன	141
அவன் செய்யும் பொருள்	145
அவன் செல்க	140
அவன் வந்தது	11
அவன் வந்தாரா	11
அவன் வந்தாளா	11
அவன் வந்தன	11
அவன் — வந்தான், சென்- ரூன்	105, 106

அவன் வேறு	141
அவை	111
அவை உண்ட இல்லம்	146
அவை உண்ணும்	141
அவை உண்ணும் இல்லம்	145
அவை உண்ணும் ஊண்	146
அவை எறியுங் கல்	146
அவை ஒதுங் காலை	146
அவை செய்ம்மன	141
அவை செய்யும் பொருள்	145
அவை செல்க	140
அவையததார்	109
அவை யில்லை	141
அவை வந்தது	11

அவை வந்தாரா	II
அவை வந்தாள்	II
அவை வந்தான்	II
அவை வேறு	14I
அவ	III
அவ்வழிக் கொண்டான் —	
அவ்வழிககட் கொண்டான்	78
அவ்வாளன்	108
அழாஅன்	95
அழான்	25I
அறஞ் செய்தான் ஈவாககம	
புகும்	15I
அறுத்துக் குறைத்து	

சுகிர்து வகிரது இட்டான	175
அன்றே அன்றே	171
அன்றே அன்றே	171
அன்றே — அன்றே	93
ஆ	112
ஆ உண்டு	50
ஆ எவன்	50
ஆ கரிது	50
ஆ கிடந்தது	50
ஆ செல்க	50
ஆ பல	50
ஆ வாழக	46
ஆகலாகல்	170

ஆகவாக	170
ஆக்கள்	112
ஆசிரியன் பேருர்கிழான் செயிற்றியன் இளங்கண்- ணன் சாத்தன் வந்தான்	31
ஆடே	107, 108
ஆடை சாததனது	78
ஆடைதா	247
ஆட்டுப் பிழுககை	246
ஆண்பால்	99
ஆண்மகன்	108
ஆதிண்டு குற்றி	38
ஆப்பீ	246
ஆபா	110

ஆயன் சாத்தன வந்தான்	50
ஆர்	177
ஆர்த்தார் கொண்மார வந்தார்	130
ஆர்த்தார் கொண்மார வந்தார்	
புககுழா வெனனையர்க	
ணில்லாத சீது	8
ஆவந்தது	113
ஆவந்தன	113
ஆவினது கன்று	63
ஆவினது கன்று — ஆவிற்குக்	
கன்று	82
ஆயும ஆயனும் செல்க	34
ஆற்றுட் செத்த வெருமை	
ஊராககுயவற்கு இழுத்தல்	

கடன	249
ஆனதா	38
ஆனம்	177
ஆன் கன்று நீருட்க	41
இஃது	111
இஃது உண்	163
இககாடு போகிற கூறை கோட்பட்டான், கூறை கோட்படும	153
இடையன்	11
இதனிற் கடிது இது	60
இதனிற் சிறிது இது	60
இதனிற் பெரிது இது	60

இதனிற் றண்ணிது இது	60
இதனிற் றீது இது	60
இதனிற் றீவிது இது	60
இதனின் நன்று இது	60
இதனின் நாரும் இது	61
இதனின் நெடிது இது	60
இதனின் மெலிது இது	60
இதனின் வட்டம் இது	60
இதனின் வலிது இது	60
இதனின் வெய்யது இது	60
இது	III
இது பிற	169

இந்நாழிக்கு இந்நாழி சிறிது
பெரிது

255

இந்நாள் எம்மில்லதது உண்
னாய்

250

இப்பண்டியுள்ளது எவன்?

24

இப்பயறல்லது இல்லை

28

இப்பெண்டு

108

இம்மகள்கண் நல்லவோ இக்-
கயல் நல்லவோ

15

இம்மாட்டான்

108

இயமரம் இயம்பினார்

34

இருந்தான குன்றத்து	79
இருந்தான் குன்றத்துக்கண்	78
இருவர்	110
இலை பசுசென்றது	232
இலைநட்டு வாழும்	85
இல்முன் — முனறில்	16
இல்ல	112
இல்லது	112
இல்லம் மெழுகிற்று	154
இல்லா	134
இல்லள்	134
இல்லன	112
இல்லன்	134
இவரிற் சிலா இவா	61

இவரிற் பலா இவர்	61
இவர்	98
இவர் பெரிதுங் கால்கொண்- டோடு	38
இவா பெரிதுஞ் சோறுண்ப	38
இவற்கு ஊண் கொடு, ஆடை கொடு	247
இவற்குக் காலம் ஆயிற்று	44
இவற்குத் தெய்வம் ஆயிற்று	44
இவளைக் கொள்ளும் இவ- வணி—இவட்குக் கொள்- ளும் இவ்வணி	82
இவள்	100
இவனிற் சிறந்தான் இவன்	61

இவனிற் பழையன் இவன்	61
இவனிற் புதியன் இவன்	61
இவனின் ஆயினான் இவன்	61
இவனின் இலன் இவன்	61
இவனின் இழிந்தான் இவன்	61
இவனின் இளையான் இவன்	61
இவனின் உடையன் இவன்	61
இவனின் மூததான் இவன்	61
இவனைப் பூதம் புடைத்தது	44
இவன்—வந்தான், சென்றான்	105
இவை	III
இவையல்லது பயறிலை	28

இவ	III
இவவாளன்	108
இவவினை நன்று	44
இவவெருது புற்றின்னும்	38
இளம பெருங் கூத்தன்	21
இன்று இவ ஆரெல்லாம் தையா ஆபெ	37
இன்று இவ ஆர்ப் பெற்ற - மெல்லாம் அறங்கறககும்	37
இன்று இவ ஆர்ப் பெற்ற - மெல்லாம் உழவொழிநதன	37
இன்னும் உண்டிலேயா?	

உஃது	111
உடம்பு கறுத்தது	199
உடம்பு நன்று	44
உடுக்கை ந	246
உடையா	133
உடையள்	133
உடையன்	133
உடையாம்	134
உடையென்	134
உடையேம்	134
உண்	139
உண்கு	128

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர்

25

உண்கு யான்	128
உண்கும் யாம்	128
உண்கும் வந்தேதம்	128
உண்குவ	9, 135
உண்கு வந்தேதன்	128
உண்குவம்	126
உண்குவர்	130
உண்குவள்	129
உண்குவன்	129
உண்குவிர்	140

உண்குவெம்	127
உண்குவென	128
உண்குவேன்	128
உண்குவை	139
உண்ட சாத்தன	240
உண்டது	8, 136
உண்டது அது	10
உண்டல்	53
உண்டன	9, 135
உண்டன அவை	10
உண்டனம்	126
உண்டனர்	130

உண்டனள்	129
உண்டனன்	129
உண்டனிரா	140
உண்டனெம்	127
உண்டனென்	128
உண்டனை	139
உண்டாம்	127
உண்டாய்	139
உண்டாய் அவன்	11
உண்டாய கரியை	235
உண்டாய யான்	11
உண்டார்	8, 130
உண்டார் அவர்	10

உண்டாரா — உண்டாரோ	97
உண்டாள்	7, 129
உண்டாள் அவள்	10
உண்டாள் — உண்டாய்	99

உண்டான் 6, 7, 9, 53, 124, 125
129, 156

உண்டான அவன்	10
உண்டான் — உண்டாய்	95
உண்டான் கரியன்	235

உணடான், தின்றான, ஒடி-

னா, பாடினா சாத்தன் 237

உணடான் 5 11

உணடான் பான 11

உணடி 139

உண ௨ா 140

உணடு 128

உணடும் 127

உணடு வருதான 148

உணடு வருஞ் சாத்தன் 150

உணடேம 127

உணமீடன்	128
உணமீடன் ஆவன	11
உணமீடன் கரியென	235
உணமீடன் ி	11
உணமீடன் பேராதேன	151
உண்ணு	9, 135
உண்ணுச சாததன்	148
உண்ணுது வந்தான்	148
உண்ணுந் தின ந்து	8, 136
உண்ணுந் தின ந்ந	9, 135
உண்ணுந் தின ந்நம்	126
உண்ணுந் தின ந்நா	130
உண்ணுந் தின ந்நள்	129

உண்ணாநின் றனன்	129
உண்ணாநின் றனிர்	140
உண்ணாநின் றனெம்	127
உண்ணாநின் றனென்	128
உண்ணாநின் றனை	139
உண்ணாநின் றும்	127
உண்ணாநின் றாய்	139
உண்ணாநின் றார்	8, 130
உண்ணாநின் றுள்	7, 129
26	சொல்லதிகாரம்
உண்ணாநின் றுன்	6, 125, 129
உண்ணாநின் றீர்	140
உண்ணாநின் றேறம்	127
உண்ணாநின் றேறன்	128

உண்ணை வந்தான்	143
உண்ணுஞ் சாததன்	148, 240
உண்ணும் அது	146
உண்ணும் அவள்	146
உண்ணும் அவன்	146
உண்ணும் அவை	146
உண்ணா வந்தான்	143
உண்ணேனேனே	13
உண்ப	8, 130
உண்பது	8, 136
உண்பல்	128
உண்பன	9, 135
உண்பன்	128

உண்பாக்கு வந்தான்	142
உண்பாம்	127
உண்பாய்	139
உண்பாரா	8, 130
உண்பாள்	7, 129
உண்பான்	6, 125, 129
உண்பான் வந்தான்	142
உண்பீர்	140
உண்பேம்	127
உண்மின்	140
உது	111
உது பிற	169
உந்தி	211, 212

உப்புக் கழிந்தது	185
உப்புக் கூர்ந்தது	185
உப்பெண்டு	108
உம்மாட்டான்	108
உயிர் போயிற்று	44
உலகத்தார் பசித்தாரா	45
உலகம்	213
உலகம் பசித்தது	44
உவா	98
உவள	100
உவன—வந்தான், சென்றான்	105
உவை	111
உவ	111
உவவாளன்	108

உழுகு	88
உழுதுண்டு தினேரடிப் பாடி வந்தான்	145
உழுது வந்தன	144
உழுது வந்தான்	239, 143
உழுது வருஞ் சாததன்	150
உழுது வருதல	239, 144
உழுதல்ல	137
உழுந்தல்லதில்லை	27
உழுந்துள	134
உளா	134
உளள்	134

உள்ளன்	134
உள்ள	112
உள்ளது	112
உள்ளன	111
உறினுதும்	127
உறையூரிற் பெரிது கருஆர்— உறையூராககுப் பெரிது கருஆர்	83
ஊரகத்திருந்தான்	65
ஊரயலிருந்தான்	66
ஊரன் — ஊர	94
ஊரிற் சேயன — ஊர்க்குச	

சேயன் 83

ஊரிற் பற்றுவிட்டான் 61

ஊரிற் பற்றுவிட்டான் —
ஊர்க்குப் பற்றுவிட்டான் 82

ஊரிற் தீர்ந்தான் 61, 186

ஊரிற் தீர்ந்தான்—ஊர்க்குத்
தீர்ந்தான் 83

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர் 27

ஊருளிருந்தான் 65

ஊரெனப்படுவது உறையூர் 162

ஊரென்று சொல்லப்படுவது

உறையூர் 162

ஊரை யாகும் 55

ஊரை யிழக்கும	54
ஊரை யின்புடையான	55
ஊரைக காக்கும்	54
ஊரைச செறும்	54
ஊரைப் புகழும்	54
ஊரைப் பெறும	54
ஊர்க கண்ணிருநதான	65
ஊர்க்காலிருநதான	65
ஊர்ப்புடையிருநதான	66
ஊர்ப்புறத்திருநதான்	65
எட்குப்பை	63
எட்சாநது	71
எட்டி	110

எந்தை வருக எம்பெருமான	
வருக மைந்தன் வருக	32
எமா	103, 220
எமள்	103, 220
எமன்	103, 220
எம்மா	103
எம்மாள்	103
எமமான்	99, 103
எயிலை யிலைக்கும	54
எயின நாடு	36
எருது வந்தது அதற்குப் புல	
லுக் கொடுக்க	29

எல்லாரும் வாரார், வருவர்	172
எவன் அது	136
எவன் அவை	136
எளவரினது சாந்து	63, 64, 71
எள்ளொடு விரா அய அரிசி	56
எறு மபு முட்டைகொண்டு தெற்றியேறின மழை பெயர்தது, மழை பெய்யும்	153
எனக்குத் தருங்காணம்	23
எனக்கு வருங்காணம்	23
என அனனை வருதாள், பேரயினாள்	22
என நாதல பொலிவாயிற்று	43

என்பதென்பது	170
என்பாவை வந்தது, போயிற்று	22
என்பாளை வந்தது	43
எப்பின் சென்றான்	65
எழாட்டையான்	134
எழு	86
எனம்	177
எனாதி	110
எனாதி கலலுத்தான்	31
ஏககுமொககும	220
ஏவிவங்காடு	36
ஏருத்தியலலன் ஒருவன்	20

ஒருவா 110

ஒருவா அுவா 121

ஒருவா வந்தாரா 105, 120, 121

ஒருவனல்லள் ஒருத்தி 20

ஒருவனகொல்லோ ஒருத்தி
கொலலோ தோன்றினின்றுர் 19

எருப்பெயது இளங்களைகட்டு	ஒலலென ஒலிததது	161
நீ கா ல் யாததமையாற	ஒல்லெனவொலிததது	244
பைங்கூழ் நல்ல	ஒன்று	88, 112
எ ல் லா ங் கொ ண் டா ம்,	ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்-	
கொண்டார்	லோ செய்யுக்க பெற்றம்	20
எல்லாம் வந்தன	ஒஒ பெரியன்	161, 163
எல்லாம் வந்தார்	ஒ கொண்டார்	158
எல்லாம் வந்தீர்	ஒககல்	211
எல்லாம் வந்தோம்		

ஓ தந்தார்

ஓனம்

ஒள்

ஒளஉ

ஒள, ஒள

கடந்தான் நிலத்தை

கடந்தான் நிலம்

கடமுடையார் வளைப்பா

கடல்

கடலோடு கடொட்டாது —

கடலைக் கடொட்டாது 77

கடவுட் பரவினா 201

கடிஞ்சுத்திரத்திற்குப் பொன 58

கடிது வந்தாரா 202

கடியாள் 99

கடு 86

கடுத தின்றான 85

கடும கைபிழி யெண்ணெ-
யும் பெற்றமையான மயிர

நல்ல ஆயின 18

கணி — கணியே 92

கணியார் — கணியீரே	97
கண்கழீஇ வருதும்	16
கண்குறியரா யிருந்தார்	16
கண் சிவந்தன	199
கண்டீரோ, கண்டீரோ	234
கண்ணாற் கொததை	57
கண்ணைக் குத்தினார் — கண்- னுட் குத்தினார்	69
கண் நல்லள்	47
கபில பரணர்	231
கபிலம்	86
கபிலரது பாட்டு	64
கமுகந்தோட்டம்	36

கரம்	177
கரிய	9, 112, 137
கரியது	8, 112, 137
தரியர்	8, 134
சொல்லதிகாரம்	

158	கரியள்	7, 134
177	கரியன்	6, 124, 134
	கரியான்	109
171	கரியான் — கரியாய்	95
171	கரியாள் — கரியாய்	99
170	கருங்குதிரை	224, 225
77	கருப்பு வேலி	221
78	கரும்பிற்கு வேலி	58
14	கருவூரின் கிழக்கு	62

112 கருவூரின் கிழக்கு — கரு-

வூர்க்குக் கிழக்கு 82

கருவூர்க்கு வழி எது 13

கல்ததது 180

கழுதது 112

கள்ளரின் அஞ்சம் 60

கள்ளரை யஞ்சம் 55

கள்ளா கள்ளா 221

கறுகறுததது 35

கறுதது வந்தாரா 199

கன்னி ஞாழல் 22

கன்னி யெயில் 22

காககையிற் கரிது களம்

பழம்

59, 60

காட்டது யானை — காட்டுள்

யானை

75

காட்டுச சாரோடும்

65

காணததாற் கொண்ட அரிசி

56

காது நல்லள்

47

காரம்

177

காரைக்காடு

36

காலன் கொண்டான்

45

காலான் முடவன்

57

காலேக வண்ணம்

257

காவிதி

110

காளே

123

கான்	177
கான் முட்குத்திற்று	14
கான்மே னீர்பெய்தும்	245

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர் 29

கிட	139
கிளியை யோப்பும்	54
கிள்ளை	212

குங்குமம்	213
குடங்கொண்டான் வீழ்ந்தான்	46
குடிமை நல்லன	45
குண்டுகட்டு	8
குதிரை	112

குதிரைகள்	112
குதிரைத்தோ	67
குதிரை வந்தது — குதிரை வந்தன	113
குத்து	86
குரிசில் — குரிசீல்	99
குரிசில் வந்தது	43
குருடு வந்தது	43
குழல் கேட்டான	88
குழவி	115
குழவி யழுதது	43
குழிப்பாடி	85
குழைக்காண்டு கோழி	

யெறியும் வாழ்க்கையா 256

குழைத்தது 180

குழையை உடையன 54

குளம நீர் புகுநது நிறையும் 11

குளமபின்று 8, 136

குறுங்கோட்டது 137

குறுங்கோட்டன 137

குறுங்கோல 224

குறுந்தாட்டு 8, 136

குற்றிகொல்லோ 165

குற்றி கொல்லோ? மகன்
கொல்லோ? 20

குற்றி கொல்லோ மகன்
கொல்லோ தோன்று-

கின்ற உரு	19
குற்றியல்லன் மகன்	20
குற்றியன்று மகன்	20
குற்றினை நாடு	36
குன்றக் கூகை	221
குன்றத்துக்ககண் இருந்தான்	•78
கூத்தா — கூத்தி	97
கூந்தல் — கூந்தால்	101
கூயிற்று	8,136
கூழுகுக குறேறவல செய்யும்	58
கூழுண்டான சோறு முண்-	
பான	243

கூழுண்டான் சோறும்

உண்ணுகின்றான் 243

கூழுண்ணுகின்றான் சோறும்

உண்பன் 242

கூழ் 211

கூற்றப் பெருஞ் சேதன் 257

கெழீஇயிலி வந்தது 43

கைககியாப்புடையது கடகம் 58

கையிடத்திருந்தான் 66

கையிறுபு வீழ்ந்தது 143

கையிறுபு வீழ்ந்தான் 143

கையிறா வீழ்ந்தது	143
கையிறா வீழ்ந்தான்	143
கையிறு வீழ்ந்தது	143
கையிறு வீழ்ந்தான்	143
கைவலத்துள்ளது கொடுக்கும்	66
கொடியாடித் தோன்றும்	150
கொடியாடிற்று	84
கொடுத்தான் சாததற்கு	77
கொடும்புற மருதி	115
கொடும்புற மருதி வந்தது	118
கொடும்புற மருதி வந்தாள்	118
கொடும்புற மருதி வந்தான்	118

கொண்டேரோ, கொண்டேரோ	234
கொப்பூழ் நல்லள்	47
கொல்யாளை	51, 223, 225
கொல்லன்	109

கொளலோ கொண்டான்	106, 241
கொள்ளெனக் கொண்ட-	
டான்	161, 243
கொள்ளென்று கொண்டான்	162
கொற்றனிற் சாததன் நல்-	
லன், சாததனிற் கொற்றன்	
நல்லன்	15

கொற்றன்	9, 114
கொற்றன் நல்லேனா சாத- தன நல்லேனா ?	15
கொற்றன் மயிரிற் சாததன மயிர நல்ல, சாததன் மயி- ரிற் கொற்றன் மயிர நல்ல	14
கொற்றன் மயிர நல்லேனா சாததன மயிர நல்லேனா	14
கொற்றன் வந்தான அவற்- குச சோறு கொடுக்க	29
கொற்றன் வருதற்கும உரியன	160
கொன்னே போயினா	159
கொன்னே வருதது	159

கோ — கோவே	91
கோடில	137
கோடின்று	8, 137
கோடுடைத்து	137
கோடுடைய	134
கோட்டது நுனியைக் குறைத்தான் — கோட்டை நுனிக்கட் குறைத்தான் — கோட்டை நுனியைக் குறைத்தான்	70
கோட்டுநூறு	71
கோதை வந்தது	118
கோதை வந்தாள்	118

கோதை வந்தான்	118
கோமான்	99
கோயிற்கடைச சென்றான்	66
கோல் தா	40
கோழி கூவிப் புலர்ந்தது	254
சங்கிராமத்தார்	110
சத்தி	261
சம்பு	251, 261
சளனே	251, 261
சாத்தற்கு	52
சாத்தற்குக கொடுக்கும்	78
சாத்தற்கு சோறு	57

சாததற்குப் படுபொருள்	
கொற்றன	58
சாததற்கு மகளுடம்பட்டாரா	
சானமீரூர்	58
சாததனதனை	78
சாத்தனதனெடு	78
சாததனதியற்கை	63
சாததனது	52
சாததனது ஆடை.	78
சாததனது கலம்	64
சாததனது கிழமை	63
சாததனது செயற்கை	63
சாததனது சொல்	65

சாத்தனது துடைமை	63
சாத்தனது நிலை	64
சாத்தனது முதல	64
சாத்தனது வாழ்ச்சி	64
சாத்தனது வாள்	64
சாத்தனின்	52
சாத்தனின் நெடியன்—சாத- தற்கு நெடியன்	82
சாத்தனின் வலியன்	78
சாத்தனும் வந்தான்	159, 242
சாத்தனும் வந்தான் கொற்- றனும் வரலுமுரியன	172

சாத்தனும் வந்தான் கொற்ற-
றனும் வரும் 172

சாத்தனெனா, கொற்ற-
னெனா, பூதனெனா, அம்
மூவரும் வந்தார் 174

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர் 31

சாத்தனே, கொற்றனே,
பூதனே என மூவரும்
வந்தாரா 175

சாத்தனே 52

சாத்தனெனா 52

சாத்தனெனா வந்தானா 78

சாத்தனெனா வந்தானா கொற்றன் 56

சாத்தன்	53, 106, 114
சாததன் அவன்	29
சாததன் என்றோ, கொற்றன் என்றோ, பூதன் என்றோ என மூவரும் வந்தாரா	174
சாத்தன் ஒதல் வேண்டி	152
சாததன்கண்	52
சாத்தன் கையெழுதுமாறு வல்லன், அதனால் தன் ஆசிரியன் உவககும், தந- தை உவககும்	30
சாததன், கொற்றன், பூதன் என மூவரும் வந்தாரா	174
சாத்தன் — சாததா	101

சாத்தன் யாழ் எழுதம்	114
சாத்தன் வருதது	117
சாத்தன் வருதான் 3, 104,	117
சாத்தன் வருதான், கொற்றன் வருதான்; வேடன வருதான், அம மூ வரும வந்தாரா, அம மூ வரும வந்தமையாற் கலியாணம பொலிந்தது	176
சாத்தன் வருதான்—சாத்தன் வருதது	113
சாததா	102, 103
சாத்தா உண்ணையோர்	13
சாததா, உறையூரககுச செல்-	

லாயோ ? 14

சாத்தி — சாத்தீ 101

சாத்தி சாந்து அமைக்கும் 114

சாத்தி வந்தது 117

சாத்தி வந்தாள் 117

சாம் 11

சானரா — சாஹீரே 97

சானரோரிடை யிருந்தான் 66

சானரோருழைச செனரான் 65

சில 112

சிலலவை 112

சிவாகுரோககிரோ	199
சிரோஅ	97
சீததலைச சாதகன்	115
சுகாதி	249
சுண்ணத்தான	110
சுருசுருத்தது	35
சுறுசுறுத்தது	35
சுதினைக கன்றி னான் — சுதினகட கன்றி னான்	69
சுதினைக கனறும	55

செங்கால நாரை	21
செங்காஞ்சராய	90, 232
செய்தாரா	249
செய்ய	9
செய்யது	8
செய்யா	8
செய்யள்	7
செய்யன	6
செய்யாரா — செயயீரே	97
செய்யான	109
செய்யான் — செய்யாய்	95
செய்யை நோதகும்	55

செல்ல மன்னார் நெடுந்தகை	I66
செலவ	I I2
செவியில	I37
செவியிலி வந்தது	I I8
செவியிலி வந்தாள்	I I8
செவியிலி வந்தான்	I I8
செவியின் று	I37
செவியுடைத்து	I37
செவியுடைய	I37
செவவாய் எழுந்தது	44

சென்றதே சென்றதே
சேரமான்
சேர்ப்பன்
சேர்ப்பன் — சோப்ப
சேறு
சேறும்
சொல் நன்று

சோணடு

சோழனடு

சோழன் — சோழா	94
சோழன் நலங்கிள்ளி	31
சோழியன்	109
சோறு	211
சோறு அட்டது	154
சோறுண்பான் கூழுமுண்- டான்	243
சோறு தா	247
சூமலி	212

ஞானே யறுககும்	55
ஞாயிறு எழுந்தது	44
ஞாயிறு பட்டு வந்தான் —	
ஞாயிறு பட வந்தான	254
ஞாய்	220
வெண்ணெய்	251
தச்சன்	109
தட்டுப்புடைக்கண் வந்தான்	65
தண்ணீர்	224
தந்தை	115
தந்தை — தந்தாய்	101

தந்தை தலைச சென்றான்	66
தந்தையர்	109
தந்தை வந்தது	117
தந்தை வந்தான்	117
தமர்	103, 220
தமன்	103, 220
தமன்	103, 220

சொல்லதிகாரம்

95, 109	தமிழ் நாட்டு மூவரும் வந்தாரா	160
109	தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும்	
94	வந்தார்	26
128	தமமாரா	103
127	தமமாள	103
	தம்மான்	103
44	தமமுன் — தம்முனே	94
16	தலை நோகின்றது	14
16	தள்ளை	212
	தாம் வந்தன	114
	தாம் வந்தாரா	22, 119
	தாயர்	109
	தாயிற்று	8, 136
	தாயை ஒக்கும்	54

தாயைக் கொன்றான் நிரயம்	
புகும	151
தாயை யுவக்கும்	54
தாய்	115, 220
தாய்க்குக் காதலன்	58
தாய் மூவா	221
தாய வந்தது	117
தாய் வந்தாள்	117
தான் வந்தது	119
தான் வந்தாள்	119
தான் வந்தான்	114
திங்கள் எழுந்தது	44
திரிதாடி	228

திருமுதும்	127
திருவஞள் வந்தான்	6
தினையிற் கிளியைக் கடியும்	77
தின்	139
தின்குவ	9, 135
தின்ப	8, 130
தின்பல்	128
தின்பன்	128
தின்மின்	140
தின்றல்	53

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர்

33

தின்றி	139
தின்றா	9, 135

தீங்கரும்பு	224
தீத தீத தீ	233
தீத்தீ	221
தீயர்	134
தீயள்	134
தீயன	134
துஞ்சினா	16
துடிபோலும் நடு	15
துண்ணெனத துடிததது	161
துண்ணென்று துடிததது	162
துலாம	88

துணிப்பதக்கு	226
துணைச சாராதான்	68
தெங்கினது காய் — தெங்கு	87
தெங்கு	86, 112
தெங்கு தின்றான்	85
தெயய	177
தெற்கண் குமரி	66
தோழுன் சென்றான்	66
தொடி	88
தொடியரை	226
தொல்காப்பியம்	86, 87

தொழீஇ	92
தோள் நல்லள்	47
தோன்றல் — தோன்றல்	99
நகுபு வந்தான்	143
நங்கை	108
நங்கை — நங்காய்	91
நங்கை முலை இரண்டும் வீங்கின	26
நங்கை வாழி	93
நட	139
நமருள் யாவர் போயினார்	25

நமா	103, 220
நமள்	103, 220
நமன்	103, 220
நம எருததைதநதனுள் யாது கெட்டது	25
நம்பி	107, 108, 207
நம்பி — நம்பீ	91
நம்பி நூறு எருமையுடையன்	37
நம்பி வந்தான் அவற்குச் சோறிடுக	29
நம்பி வாழி	93

நம்பி கண் இரண்டும சொந்தன	26
நம்பிககு மகன்	73
நம்பியாரா — நம்பியீரோ	97
நம்பீ	102
நம்மரசன் ஆயிரம யானை யுடையன்	37
நம்மாரா	103
நமமாள்	103
நம்மான்	103
நரகா வந்தாரா	6
நரகன வந்தான்	6
நரகி வந்தாள்	6

நரி — நரியே	101
நரியன்று	137
நல்லறிவுடையன செவவி- யன் சான்றா மகன்	237
நல்லா	134
நல்லள்	134
நல்லன்	134
நல்லாடை	224
நறும் பூ	224
நற்குணம்	213
நன்கட்டாய்	105
நன்காடு	16
நன்றும் அன்று தீதும் அன்று	

இடை நிகர்த்தாயிற்று	160
நன்றே நன்றே	171
நன்றோ ³⁴ அன்று ^{சொல்லதிகாரம்} தீதோ	
அன்று இடை நிகர்த்தா- யிற்று	161
நன்னுதல்	224
நாகர்பலி	76
நாடெனப்படுவது சோனாதி	162
நாட்டைச் சிதைக்கும்	55
நாட்டைப் பழிக்கும்	54
நாயன்று	137

நாயார் வந்தார்	166
நாயாற் கோட்பட்டான்	56
நாயொடு நம்பிவந்தான்	71
நாய்	112
நாய் கொல்லோ — நரி	
கொல்லோ	165
நாய்க்கு நட்புடையன்	58
நாலட்டையான்	134
நாவினை வளைக்கும்	55
நாழி	88
நிலங் கடந்தான்	78, 221

நிலத்தர்	133
நிலத்தள்	133
நிலத்தன்	133
நிலத்தினது கலம்	63
நிலத்தைக கடந்தான்	78
நிலம் வலிது	17
நிலம் வல்வென்றது	232
நிலனும் நீரும	3
நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும	160
நிலனை வளியென	162
நிலனைன்ற, நீரென்ற, தீ	
யென்ற, வளியென்ற	174
நிலனைன்று வளியென்று	162

நிலனே, நீரே, தீயே, வளியே, ஆகாயமே	161
நினக்குத் தருங்காணம்	23
நினக்கு வருங்காணம்	23
நீ செல்	14
நீ செல்க	140
நீ செய்ம்மன	141
நீ யில்லை	141
நீ யுண்ணும் இல்லம்	147
நீயிரா	98
நீயிரா உண்ணும் இல்லம்	147

நீயிர் வந்தீர்	120, 121
நீயும நினபடைககலமும் சாநீர்	33
நீயே கொண்டாய்	161, 241
நீயேஏ கொண்டாய்	163
நீரொனா, நிலனொனா, தீயொனா, காலொனா	174
நீர் கண்டக	251
நீர் செல்க	140
நீர் தண்ணிது	17
நீலததையுடைய ஆடை — நீலம	87
நீலம	16, 85, 87

நீ வந்தாய	120, 121
நீ வேறு	141
நுநநாடியாது	12, 24
நுமர்	103, 220
நுமள்	103, 220
நுமன்	103, 220
நுமமாரா	103
நும்மாள்	103
நும்மான்	103
நூலைக கற்கும்	54
நூறு	88

நெடிதோ ? குறிதோ ?	13
நெடியனும் வலியனும்	160
நெடுங்கழுத்தல் வந்தது	118
நெடுங்கழுத்தல் வந்தன	118
நெடுங்கழுத்தல் வந்தாள்	118
நெடுங்கழுத்தல் வந்தான்	118
நெல்லைத் தொகுக்கும்	55

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர் 35

நெறியைச் செல்லும்	55
நெறியைச் சென்றான் —	
நெறிககட் சென்றான்	69
நெறிவந்து கிடந்தது	232

பகைவா எறிவா	14
பசிதேசன பதஞ்சோறு தா என நினரூள	245
பசு	88
படை படை	221
படையது குழாம	63
படையது குழுஉ	64
படையை வெகுளும	54
பட்டி புத்திரா	110
பண்டு காடுமன்	104
‘பண்டு காடுமன் இனிக கயல பிறமும உயலாயிற்று’	158

பண்ணுகுத் தக்கது பாடல	58
பதினேவா	226
பதினென்று	226
பத்தானும எட்டானும	160
பதது	88, 112
பததும கொடான	172
பயறல்ல	137
பயறுள	137
பயறுளவே வணிகீ	27
பயிர நல்ல ஆயின	18
பருநூல்	224
பருநூல பன்னிரு தொடி	13
பல	112
பலா	112

பல்ல	112
பல்லவை	112
பவளக் கோட்டு நீல யானை சாதவாகனன் கோயிலுள்- ளும் இலலை	27
பறி	16
பாகன்	11
பாம்பு பாம்பு	221
பாம்பு பாம்பு பாம்பு	233
பாப்பா	110
பார்ப்பா — பார்ப்பீர்	97
பாப்பா வந்தார்	166

பாப்பனச சேரி	36
பாப்பான் கண்ணன்	31
பால்	211
பாவை	88
பாளிகம்	211
பிழ	112
பிழக்கல்	211
பிழா	110
பிழை	110
பிழை	110
பிழிது	112
புருஷம் கல்லன்	47

புலி — புலியே	101
புலிகொல யானே	73
புலிகொலயானே ஓடுகின்றது	74
புலிகொலயானே கிடந்தது, தோன்றும்	74
புலிகொலயானே ககோடு வந்தது	74
புலிபாய்ந்தாங்குப் பாய்ந்தான்	15
புலிபோற்றிவா வாழியைய	75
புலியின அஞ்சும, புலியை அஞ்சும்	75
புகழான்	251
புழாஅன	95

பூ நட்டுவாழும்	85
பூணை நோக்கினான்	72
பூண்டு — பூண்டே	101
பூயிலான்	110
பூயிலான் — பூயிலாய்	95
பூவிற்குத் தககது வண்டு	58

பெண்டாட்டி	107, 108
பெண்டிர் — பெண்டிரே	94, 98
பெண்பால்	99
பெண்மகன்	106, 108, 109
பெண்மகன் வந்தாள்	122
பெண்மை யடங்கிற்று	43

பெரியாள்	99
பெருங்காலர்	109
பெருங்காலன்	114
பெருங்கால் யானை வந்தது	118
பெருங்கால் யானை வந்தன	118
பெருங்கால யானை வந்தாள	118
பெருங்கால் யானை வந்தான்	118
பெருங்கூத்தன்	17
பெருங்கொற்றன்	17, 46
பெருஞ்சாத்தன	46
பெருந்தலைச சாத்தன்	21
பெருந்தேவி பொறை யுயிர- தத கட்டிற்கண் நாலவா மக்கள் உளர்	37

பெருந்தோளர்	109
பெருவிறல் வந்தது	43
பேடி வந்தது	43
பேடி வந்தாள்	6
பேடி வந்தான்	6
பேடியர் வந்தா	6
பேய் தீர்த்தான்	186
பேரூர் கிழான்	109
பைங்கூழ் நல்ல	19
பொத்தகம் கொண்டுவா	164
பொறை யுயிர்த்தா	16

பொற்றூலி	227
பொற்றொடி	86
பொன்னன்ன	112
பொன்னன்னது	112, 137
பொன்னன்னர்	134
பொன்னன்னர்	134
பொன்னன்னன்	137
பொன்னன்னன்	134
பொன்னன்னன்	108
பொன்னன்னன்	108
பொன்னன்னன்	108
பொனபோலும் மேனி	15
பொன்னை நிறுககும்	55

போ	139
போயிற்றே போயிற்றே	234
மக	115
மகடூஉ	107, 108
மகவினை	158
மகவு நலிந்தது	43
மகள	107, 108
மகள் — மகளே	100, 101
மகன்	108
மகன் அல்லன் குற்றி	20
மகன் — மகனே	96
மகாஅா	97

மககட்குப் பகை பாம்பு	58
மக்கள்	107, 108
மககள் — மக்காள்	99
மங்கலம் என்பதோர் ஊரு- ண்டு போலும் மழநாட்டுள்	169
மஞ்ஞை	212
மயிர நல்ல ஆயின	18
மரத்தைக் குறைக்கும்	55
மரத்தைக் குறைத்தான்	54
மரத்தைக் குறையான்	80
மரம் — மரமே	101
மருந்து ஈ	246
மருந்து உண்டு நல்லனாயினான்	239

மருமகள் — மருமகளே	101
மருமகன் — மருமகனே	96
மருவூரின் மேற்கு	62
மலை	112
மலை நிற்கும்	150

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர் 37

மலையமான்	95, 109
மலைவந்து கிடந்தது	232
மலை பையதென வுலக -	
மார்த்தது, மரங்குழைத்தது	144
மலை பையதென ஁ளம	
பெற்றது	144

மழை பெய்யப் பரியா எழுந்.

தது 144

மழைபோலும் வணக்க 15

மற்று உண்பல 163

மற்றையது 112

மற்றையது கொண்டு 164

மற்றையவை 112

மற்றையாரா 103, 110

மற்றையாள் 103, 110

மற்றையான 103, 110

மற்றே மற்று 163

மனைவியைக் காத்தலுக்கும 54

மன் 177

மா காயத்தது	40
மா தாரித்தது	40
மா பூத்தது	40
மா வீழ்ந்தது	40
மாடத்தினக்' ழிருந்தான்	65
மாடத்தின்மே லிருந்தான்	65
மாடத்துக்கண் இருந்தான்	65
மாந்தா	108
மாமரம்	224
மாரியுள் வந்தான்	65
மாரியுள் வந்தான் — மாரிக்கு வந்தான்	82
மாவும் மருதும் ஓங்கின	40

மாவும் மரையும் புலம்படாததன40

மாள் 177

முடக்கொற்றி வந்தாள் 117

முடக்கொற்றி வந்தது 117

முடக்கொற்றன் வந்தது 117

முடக்கொற்றன் வந்தான் 117

முடத்தி வந்தாள் 117

முடத்தி வந்தது 117

முடவன் 114

முடவன் வந்தான் 117

முடவன் வந்தான்—முடவன் வந்தது	113
முடவன் வந்தது	117
முததும் மணியும பொன்னும்	15
முததொடு முடிநககோத்து	57
முப்பத்து மூவரும் வந்தாரா	6
முப்பத்து மூவர்	110
முயற்சியாற் பிறத்தலான் சொல்லு நிலையாது	57
முயற்சியிற் பிறத்தலின் ஒலி நிலையாது	62
முலை நல்லள	47
முலை — முல்லைய	90

முறைநகுததுநகுத்தினா	77
முனறில்	16
முககு 5ல்லன்	47
மூவா	110
மூவாட்டையான்	134
மெல்லிலை	224
மேலைச்சேரிக் கோழி அலைத- தது	46
யா	111
யாட்டுளா னின் னுரை	

யாது

25, III

யாபன்னிருவர் உளர்போலும்

மாணக்கா அகத்தியனார்க்கு 169

யாம உண்ணும் இல்லம் 147

யாம பண்டு விளையாடுக கா 155

யாம் பண்டு விளையாடுவது

இக கா 154

யாய் 220

யார் அவா 131

யார் அவள்

131

யார் அவன்	131
யாவா	25, 98
யாவள்	25, 100
யாவன்	25
யாவை	25, 111
யாழுங் குழலும் பறையும்	
இயம்பினா	35
யாழ் கேட்டான	88
யாறொழுகும	150
யானில்லை	141
யானும் என் எஃகமும் சாறும	33
யானைக் கோடு	3, 221, 230
யானைக் கோடு உணடு	51

யானைக் கோடு செல்க	51
யானைக கோடு பதது	51
யானைக கோடு யாது	51
யானைக கோடு யீழந்தது	51
யானைக கோடு வெளிது	51
யானையது கோடு	63, 64
யானையது கோடு கூரிது —	
யானைக்குக் கோடு கூரிது	82
யானையது கோட்டைடக	
குறைததான்	69
யானையது கோட்டைட நுனிக-	
கட் குறைததான்	77
யானையும் தேரும் ஆளும்	
எறிந்தாரா	175

யாணையைக் கோட்டுக்கட

குறைத்தான் 70

யாணையைக் கோட்டைக்க

குறைத்தான் 70

யாணையை யூரும் 54

யாணை வந்தது 118

யாணை வந்தன 118

யாணை வந்தாள் 118

யாணை வந்தான் 118

யாணையார் வந்தார் 166

யாணோ கொண்டேன் 241, 160

யான் உண்ணும் இல்லம் 147

யான் செய்யம்மன 141

யான் செல்க 140

யான் வேறு	141
வடககண் வேங்கடம்	66
வடுகரசா ஆயிரவா மக்களை யுடையா	37
வடுகரசாக குச சிறந்தார் சோழியவரசர்	58
வட்டப் பலகை	224
வணிகா	110
வண்ணத்தான	110
வண்ணான சாததன்	31
வந்தான் சாத்தனெடு	77
வரலும் உரியன	241
வருது	128

வருதும்	127
வருவ	112
வரைவீழ்ருவி	221
வலியான சாததனின்	77
வல்லா	134
வல்லள்	134
வலலன்	134
வனைந்தான	83
வா	139
வாசுதேவன் வந்தான	6
வாணிகததாளுயினான்	56
வாணிகததான ஆயினான்	72

வாணிகத்தின் ஆயினான்	72
வாம் புரவி	149
வாயாற்றககது வாய்ச்சி	56
வாயாற்றககது வாய்ச்சி —	
வாய்க்குத தக்கது வாய்ச்சி	82
வாயிலான	110
வாயிலான் — வாயிலாய்	95
வாய்க்காலேச சாரும்	55
வாய்ப்புசி வருதும்	245
வாளி	220

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர் 39

விடலை 123

விண்டு	211
விண்ணென விசைத்தது	161, 244
விண்ணென்று விசைத்தது	162
விரலை முடககும்	55
விருந்து வந்தது	43
வில்லி	220
வெறபன்	109
வெள்ளாடை	227, 229
வெள்ளி எழுந்தது	44
வெள்ளென விளாத்தது	162
வெள்ளென்று விளர்த்தது	162

வேங்கைகப்பு	229, 230
மேவட்டுவா	110
மேவடது செங்கோலன	45
மேவடது வாழி	93
மேவடது — மேவடமீத	91
மீயலால வ நிரதான	56
மீயலிணைய பிரிகஞம	55
மீயலாளர்	110
மையமீதமீத	153

வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சோற்றோடா

முதலாம்

சொல்லதிகாரம் :

வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள்

[* இக்குறி இடப்பெற்றவை இடம் விளங்காதவை; † இக்குறி இடப்பெற்றவை மேற்கோட் குத்திரங்கள், முன்னா குறிக்காமல் விடப்பெற்ற இடங்களும், பின்னர் விளங்கிய இடங்களும் ஆகாகாகே இருதலை நகவளவில் குறிக்கப்பட்டன.]

(எண் பக்க எண்)

* 'அஃதே அஃதே'	233
† 'அஃறிவண' (சொல - 1)	5
'அகரமுதல' (குறள - 1)	224

'அங்கலும்...சோழர்' (அகம-76)	258
*'அடகுபுலால் . யவன்'	172
'அட்டி லோலை ... நின்மே'	250
*'அணிகலம் போற்ப'	190
'அண்டர் ... வன்' (குறுந-117)	185
†'அதனோடியைந்த'	71
*'அதிர்கண் முரசம்'	185
*'அது பிறக்கு'	169
'அதுச்சோல் ... யானும்'	132
*'அதுமற் கொண்கன் றேரே'	177
'அதுமன்'	156, 157
'அந்தில் கச்சினன் கழலினன்'	165

‘அம்ப...மொழிமே’ (குறுந - 51)	149
‘அம்ம வாழி தோழி’	168
‘அரிமயிர்த் திரண்முன்கை’	195
*‘அரும்பிணை...வேட்டஞான்று’	190
‘அலமரலாயம்’	184
†‘அவற்றுள் பன்மை...கிளவி’	127
*‘அவனணங்கு ... வினாவு’	30
‘அழங்கன் மூதூர்’ (ஐங்கு - 372)	193
*‘அறற் கூந்தல்’	228
*‘அறிவு துயவுறுத்தார்’	198
‘அரு அ யாணை ... நன்னாடு’	200
†‘அளபேடை மிகுஉம்’	102

†‘அன் ஆன் அம் ஆம்’	157
* ஆங்கக் ... போக்கியோள்’	168
†‘ஆசிரியர்க்க’	81
*‘ஆண்பயமுந் தூக்கினென்’	183
‘ஆரியர் துவன்றிய ... யிமயம்’	189
*‘ஆறுபடர்ந்தார்’	191
*‘இசைந்தொழுகும்’	183
†‘இடைச் சொற் ... மென்ப’	180
*‘இயமர மியம்பும்’	196

†‘இயற் பெயர்க் ... கிளவியும்’	257
†‘இயற்கையி ... முறைமையின்’	73
*‘இயைந் தொழுகும்’	183
*‘இரண்டனுட் ... காட்டுவல்’	260
வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள்	41
‘இரவரன் மாஹையன்’	184
†‘இருதிவண மருங்கி ... லறிய’	7, 26
†*‘இருமை ... செய்யும்’	203
‘இலம்படு புலவர்’	196
*‘இளம்பாண்டில்...மதவினள்’	200
†‘இனச்சுட் ... கொடை’	46, 215
†‘இன்னேவற்றே’	157

†‘ஈறு பேயர்க்காகும்’ 66

*‘உடலுமுடைந் ... சேத்து’ 216

*‘உடையதிழந் ... யிருந்தார்’ 196

‘உண்டருந்து’ (அகம - 3) 215

*‘உதுகா’ 169

*‘உப்பின்று ... யோனே’ 148

†‘உயர்திணைப் ... டெனப்’ 176

*‘உருகேழு தோற்றம்’ 207

*‘உருமில் சுற்றம்’ 197

‘உருவக் குதினை’ 181

‘உவக்குந் ... ளாயினும்’ 182

*‘உவாப்பதினான்கு’ 225

*‘உறந்தவிஞ்சியுயர்நிலைமாடம்’ 192

‘உறுகா லொற்ற வோல்கி’	181
‘உறுகால்’	104, 179
†‘உறு தவ நனி’	180, 205
✱‘ஊரை யொற்கந் தீர்க்கும்’	196
✱‘ஊர்கழிந்தார்’	201
✱‘ஊர்கம்பலையுடைத்து’	193
✱‘ஊர்சும்மையுடைத்து’	193
‘ஊன்றுவை ... வருந்தும்’	35
†‘எஞ்சிய கிளவி ... முரிய’	236
†‘எடுத்த ... முரித்தே’	47
‘எய்யாமையலை’	191
†‘எல்லாச் ... குறித்தனவே’	230

'எல்வவள'	165
†'எழுத்து'	88
*'எற்றேன்னுடம்பினேழ்நலம்'	164
*'எற்றேற்ற ... மில்லாதேன்'	164
†'எனவேனெச்சம் ... முடிமே'	244
*'ஏஎஎஎ ... மோழந்தனள்'	220
*'ஏஎவம்பல் . யாமே'	166
'ஏகலடுக்கம்'	182
'ஏரி னுழாஅ துன்றிக்கால்'	254
*'ஏவலினையர் ... கரிக்கும்'	259
'ஏறு சிலைக்கும்' (முரு - 815)	195
*'ஏற்றத்திருந்தார்'	190
†'ஏண யெச்சம் ... யானும்'	239

# 'ஏனோரோ . அரிது'	164
† 'ஐ. ஒடு, கு. . அது, கண், விளி'	157
'ஐதே காமம் யானே'	203
# 'எண்ணீவி நாராய்'	102
† 'ஒருபேருள் ... கிளவி'	257
† 'ஒருமை சுட்டிய . . கிளவி'	259
'ஒருவரோருவரைச் . லாற்றின்'	121
'ஒருவி ரோருவி ... கழிமின்'	258
'ஒலலென்று ஒலிக்கும்'	162
# 'ஒழுது கோடி'	186
† 'ஒன்றறி சோல்லே...சோல்'	226
# 'ஒயகவல யோருத்தல்'	188

‘ஓகமா தோழியவர்...குரலே’	177,
‘கடல்போற . தோரே’	161, 173
கடிகா’	202
*‘கடித்தளிர்’	202
*‘கடிமிளகுதின்ற கல்லாமந்தி’	202
‘கடியுடை வியனகர்’	204
†‘கடியென் கிளவி’	105, 180
‘கடுங்கண் யாணை’ (அகம - 68)	202
‘கடுஞ்சுடருதுவன்’	202
*‘கடுத்தனளல்லளோவன்னை’	202
‘கடும் பகல்’	202
‘கடும் புனல்’	202, 207
*‘கடுவன் முதுமகன் ... குமரி’	122

* 'கண்கதழ் வெழுதினார்'	204
'கண்டித மல்லமோ கோணக'	167
'கண்டிதும்'	157
'கண்டை கண்டை'	234
† 'கண்ணிமை...மாத்திரை	156

42	சொல்லதிகாரம்	
'கண்ணும் ... யானே'	168	*'கூழமர்ந்துண்டாள்' 201
'கண்ணே ... வாளிழந்தனவே'	198	*'கூழ்கண்டு வயாலினர்' 198
'கமஞ்சுன் மாமழை'	195	*'கூரியதோர் வாண்மன்' 158, 240
'கயந்தலை மடப்பிடி'	187	
'கயலறலெதிரக் ... சாஅய்'	189	*'கேடவரலாயம்' 186
'கயவெள்ளருவி'	186	
'கருங்கட்டாக்கவல'	192	*'கேட்டை கேட்டை' 234
'கருங்கால் வேண்குருகு' (ஈற-4)	102	*'கேண்மியா' (புறம-148) 157, 167
'கருவிவானம் கதழறைசிதறி'	194	'கேழ்கிள ரகலத்து' 182
*'கலங் ... துடென்கோ'	177	'கேழற்பன்றி' (புறம - 152) 224
'கலம்பெறு ... றவைவ'	258	
'கலி கெழ மூதூர்'	193	'கைதொழுஉப் பழச்சி' 201
		*'கையு மெய்யு .. திருந்தார்' 189

* 'கவலயினிரவை சிலபப'	195
'கழமிய ஞாட்டி'	194
* 'களிறுங் ... தோன்றும்'	217

†‘கறுப்புஞ் சிவபபும்’	179
*‘கறையணி மிடற்றிணை’	259
*‘கற்சுவனக் குவளையிதழ்’	230
*‘காட்டுச்சாரோடும்...முயால்’	102
*‘காத்தை காத்தை’	234
‘காப்பும் பூண்டிசிற...போகல’	167
‘காமஞ் ... மொழிமோ’	167
*‘கார்மன்ற . தோன்றிய’	164
†‘காஸுலகம்’	45, 47
*‘காவலோனக களிற்ஞ்சும்மே’	81
‘கிழவோடேத்து’	66
‘கிளையரிநாணற் ... துவர்வாய்’	80

†‘கு ஐ ஆன் என ... சிவனும்’	52
†‘குடிமை யாண்மை’	45
*‘குருத்துளி பொழிந்தது’	181
*‘குழக்கன்று கடிதியாத்தாள்’	184
†‘குழவியுமகவு ... கண்ணே’	115
‘குறவரும் மருளுங் . படினே’	160
‘குறிப்பே இசையே’	244
*‘குறுத்தாட் கோழி’	214
†‘குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல்’	3
*‘குறையறப் ... முல்லாய்’	90
*‘குன்றத்து மேல...வேரிமலர்’	219

*‘கோடி-குவளை ... மேனி’	217
*‘கொடியுவணத்தவரோ’	169

சு'கோடும்பூண் ... மார்பு'	195
*'கோய்தளிர் த் . . சாரநட்'	257
'கோள்வள .. கவரும்'	196
'கோன்முணை ... நாளே'	159
*'கோன்வரல்..கோண்டேனோ'	159
'கோன்னூர் ... துஞ்சலமே'	159
'கோன்னூர்'	157
†'கோன்வன'	158
'கோடு பல ... கோளியாலம்'	189
*'கோடுமுற்றி ... விறந்தே'	193
†'சகரக்கிளவி' (எழுத் - 62)	224

*‘சார னுட ... யானஞ்சுவலே’	218
*‘சார னுடவேன் . கலுழ்மே’	149
‘சார னுடன் சாயன் மார்பு’	187
†‘சிறப்பி னாகிய ... கிளவிக்கு’	257
‘சிறியகட்பேறினே...மன்னே’	158
‘சிறுபைந்தூவிச் . . பேடை’	21
‘சிறுமை யுறுப செய்பறியலர்’	191
†‘சிணநிலைக் . கண்ணும்’	69
*‘சுரையாழ வம்மி ... சுணை’	217
*‘செஞ்சேவி வேள்ளோக்கலர்’	256
†‘செப்பும் வினாவும்’	27

வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள்

43

*‘சேலவழங்கினார்’	193
‘செல்லமன்னார் நெடுந்தகை’	166
*‘சேழுஞ் செந்நெல்’	194
*‘சேழுந்தடி . செந்நாயேறறை’	194
*‘சேன்மதி பெரும’	167
*‘சேன்ற ரன்பில தோழி’	252
‘சேன்றீபெரும . யாரோ’	177, 250
‘சேன்றோடன்பிலா’	132
†‘சோர்ச்சொல்லின்...டன்றே’	210
*‘சோந்துசேறி குறங்கு’	197
‘சேற்று...முண்ணிய’ (அகம-16)	203

'தகர ஞாழல்'	227
†'தகுதியும் ... வோழகும்' 245,	249
தசநாண் ... நோன்றாள்'	214
'தச்சன் செய்த சிறுமாவையம்'	56
†'தஞ்சக கிளவ்'	105
*'தடநதோள்'	186
'தடமருப பேருமை'	187
*'தண்டுறை யூரயாங் சுண்டிக்'	167
*'தண்டை'	214
'தண்ணைநதுறைவன'	215
'தண்பேரும் ஞெமிநிய'	196
†'தததம் மரபின்'	118
†'தம்மீறு...யலும்' (சொல-216)	207
'தவச்சேய் நாட்டா ராயினும்'	181

‘தாலின்னப்போன்’ 192

*‘திரிதிரி .. சுவாகா’ 249

‘திவனத்தா .. ஞான்றே’ 260

*‘துடி நடு’ 222

†‘துவைத்தலும் சிதைத்தலும்’ 179

‘துவனபோறை மான’(மலை-55) 185

‘தூண்டில் ... வாரா’ 24

‘தேருமரலுள்ளம்’ (புறம - 6) 184

*‘தேவ்வர் தேயத்து’ 192

‘தேவரே ... கைக்கும்’	160
†*‘தோன்றென் .. வாதும்	208
†*‘தோற்ற ... மொழிப’	174
‘நகூஉப் பெயர்ந்தோள்’	132
‘நயந்து . நன்மொழி நம்பி’	188
‘நளிமலை நாடன்	186
*‘நளியிருள்’	187
‘நனந்தலை யுலகு’	200
‘நனவுபபுகு. நாடன்’(அசும-82)	200
‘நனிசேய்த் மூதார்’ (மலை-187)	181
‘நன்று மரிது ... பெரும’	192

* 'நாடு காண மென்மேலுகமின்'	182
* 'நாமுசாக கொள்ளாமோ'	198
'நாம்வருந் தேர்ந்து' (அகம-18)	197
* 'நிதியந்துஞ்சம்'	214
† 'நிரணிறை ... மொழிமாற்று'	215
† 'நிலனும் ... விணையும'	240
* 'நிலனும் வெளியும் நல்ல'	173
† * 'நிலனே நீரே . பூதம'	176
'நில்லாது. மொடு' (அகம-110)	259
நிழத்த யாணை படர'	189
† 'நிறத்துரு புரைத்தற்கு முரிய'	180
† 'நிறை மொழி ... மென்ப'	249

*‘நின்றை நின்றை’	234
† நீ யென் கிளவி’	105
‘நீர்க்கோழ் கூப்பேயர்க் குந்து’	175
‘நீர்தேவு தோழுவர்’	192
*‘நீர்போ நேரிகை புகன்’	169
*‘நீலுண் டுகிலிகை கடுப்ப’	252
*‘நீ வேம்மையள்’	189
*‘நுணங்கு மருங்குல்’	199
*‘நுழை மருங்குல்’	199
*‘நெடுவேண்மத்’	102
*‘நொசி மருங்குல்	199

✱‘பசப்பித்துச் சென்றார்’

188

44 சொல்லதிகாரம்

✱‘மடர்மலி வேற்பர்’	191	‘மணற்கீன்ற’	80
✱‘பணத்தூப் போய் வீழ்ந்தது’	191	‘மண்டில மழங்க ... மொலிப்ப’	176
‘புண்ணத்தோள்’	191	✱‘மதகளிறு’	200
†‘பண்ணத் ... பொருளும்’	186	✱‘மரையிதழ் ... சிறடி’	252

†‘பண்புகோள் பெயர்க்கோடை’ 46

†‘பரவும் பழச்சும் ... பொருள்’ 206

‘பருந்திருந் ... நனந்தலை’ 198

✱‘பல்குரைத் துன்பங்கள். படும்’ 166

✱‘பல்லோர்தோ ... மேமக்கு’ 42

✱‘பழதே வந்தார்’ 187

‘பாசிலை’ 215

#‘பாடுகோ ... பாடுகோ’	233
‘பாணன் ... குடியு மில்லை’	38
#‘பிரியேன் ... போதெய்ய’	169
#‘புகழ்ந்திசு ... பெரிதே’	167
‘புண்ணுமிழ்..பாய்ந்து’ (சூறு-172)	196
#‘புரைப்பட்ட’	204
‘புரைய மன்ற ... கேணமை’	181
‘புலம்புலிட் டிருந்தார்’	189
#‘புலவரான’	81
#‘புலிப்பாய்த்துள்’	222
#‘புலிவிற்கேண்டை’	225

*‘புள்ளினான’	௨1
‘புனறரு பசுங்காய் தின்ற’	24
‘புனிற்றூப் ... கலங்கி’	199
*‘பெருந்தோட் ... பேதை’	22
‘பெற்றூங் கறிகதில் ... ஓரே’	159
*‘பெறுகதில் லம்மயானே’	162
*‘பேணினே னல்லனோ மகிழ்ந்’	190
‘பேரிசை நலிர மேள யுறையும்’	188,
*‘பையுணல்யாழ்’	191

*'போகு கொடி'	186
*'மகவையிழந் தீழங்கினார்'	193
*'முனைங்கமழ் ... செல்லல்'	182
*'மலையோடு ... யாண'	57
*'மல்லன் மாமலை'	182
'மழகளிறு'	184
'மழவ ரோட்டிய'	215
*'மழை வண்கை'	222
*'மற்றோ மற்றோ'	220, 233
'மன்ற மரா அத்த ... கடவுள்'	197
†'மன்னை'	158

*‘மா அனின் ... கோண்டு’	100
‘மாக்கடனிவந் ... மாதோ’	17
*‘மாதர் சுரும்பிசைத்தது’	188
‘மாதர் ... நோக்கே’ (அகம்-130)	200
*‘மாயக கடவுட் ... வலனே’	166
†‘முதலோடு ... ளாறே’	21
†‘முதனிலை .. முடிபின்’	239, 254
*‘முத்த முறுவல்’	222
*‘முரசிரங்கு முற்றம்’	196
*‘முழுக்கறை பெய்தான்’	188
*‘மேல்லம் புலம்ப ... யாமே’	167

‘மோயின ஞாயிர்த்த கால’	254
‘யாணது பசல’	201
‘யாரஃ தறிந்திசி னோரே’	168
*‘யானேம்மூர் புதுவல்’	258
‘வடவேங்...குமரி’(தொல்-பாயி.)	17
*‘வடாதுவேங்கடம் ... குமரி’	135
*‘வடுகருவாளர் ... யோர்’	38
‘வந்தோய்மன்ற ... சேர்ப்ப’	133
‘வம்பநாரை’	188
‘வம்பவடுகர்’	188

*'வயக்கஞ்சால் சீர்த்தி' 184

'வரிவனா துவைப்ப' 195

வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள்

45

*'வருகதில் கோண்கன்' 240

'வருகதில் ... சேரி சேர' 158, 159

'வருந்திண...நெஞ்சம்'(அகம்-19)102

'வருமே, சேயிழை ... காணிய' 165

'வறிது நெறியொரீஇ' (மலை-202) 190

'வாம்புரவி' 149

'வார்கயிற்றொழுகை' 186

'வார்க்திலங்கு ... யானே' 158

*'வாளுடை யெறுழ்த்தோள்' 203

*‘வாள்வரி வேங்கை வயப்புலி’	197
*‘வாள்வாய் கடிது’	202
‘வானோக்கி வாழும்’	72, 73
†‘விதந்த ... செபபும்’	46
*‘விதிர்ப்புற்றுக் ... ணிமையார்’	185
*‘வியலிடு வானம்’	197
†‘விரிக்கும்வழி விரித்தல்’	3
‘வில்லோன் காலன தாமே’	122
*‘விழுமமுற்றிருந்தார்’	194

* 'விழுமியர்'	194
'விளங்கு ... கோடும்பூண் ஆய்'	94
† 'விளம்பிய நெறிய ... காவல'	96
'விளிக்தன்று ... னெஞ்சம்'	169
* 'விறந்த காப்போடு'	192
'வினவிநிற் றந்தோன்'	132
† 'விணக்கோருங்கியலும்'	30
† 'விணயெனப ... தோன்றும்'	236
* 'வேண்கொற்றப் . தலவன்'	248
* 'வேண்கோட்டி . படியும்'	17
'வேயில் புறந்தருஉ . லியக்கம்'	182
* 'வெரிநி .. வேருக்கண்டன்ன'	252

*‘வேள்ளேறக் காவிதி’	248
*‘வேறுத்தார்’	192
*‘வேழக்கரும்பு’	224
*‘வையிஊ நெடுவேல்’	203
*‘வையைக் ... யொருங்கு’	256

வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள்

முற் றி ற று .

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
--------	-----	------	-----------

3	15	அஃநிணை யென்மனார் அவ ரல என்னுது, பிற	‘அஃநிணை யென்மனார் அவரல’ என்னுது, ‘பிற’
---	----	--	---

3	32	மன்னும்	மன்னும்
5	18	மேல் அஃநிணை	மேல், ‘அஃநிணை’
9	12	என்பது	என்பது,
13	23	அவவழி	அவ வழிஇ
15	4	நல்லன்	நல்லன்
15	9	முறையே	முறை
17	5	தெழுதரு	தெழுதரு,
20	13	உரிதது	உரிதது,
22	19	வேண்டாவாகல்	வேண்டாவாகலால்
24	16	‘புனறரு	எனவும், ‘புனறரு
27	16	யென்பது	என்பது
28	10	புறநடை	புறநடை
33	21	(சச)	
33	26		(சச)
34	15	கூறிற்றிலா	கூறிற்றிலர்,
35	18	பிரித்துசொல்	பிரித்துசொல்

44	11	முடியாத
45	5	முன்னாததாம
48	11	இயைபு
54	22	உதாரணப்
63	14	அகலம்'
68	14	என்பது ,
68	14	சார்பாவது
69	7	கிழமையாம
80	7	பொருட்டாகலின்,
81	15	யாசிரியற்கு'
81	16	யற்க'
83	8	ரேன்றுதன்மேற்
87	4	நின்ற தாடை
90	10	அவை
90	25	செங்கான்
91	25	எய்துவித்தல,
92	3	உயிர் திணைக்கண்
96	11	சொல்லாமையான்
104	17	புலவர்.
105	1	இயல்]

முடியாத.
முன்னத்தான
இயைபு
உதாரணப்
கலம்'
என்பது,
சார்பாவது ,
கிழமையவாம்
பொருட்டாகலின் .
யாசிரியர்க்கு'
யாக்க'
ரேன்றுதன் மேற்
நின்றது ஆடை
அவை,
செங்கால்
எய்துவித்தல
உயிர் திணைக்கண்
செல்லாமையான்
புலவர் என்றவாறு.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
IIO	15	மத்துணை	மத்திணை
II2	5	என்பது	என்பன
II4	7	ஆகிய	ஆகிய,
II5	9	* மக,	மக,
II8	8	யானை வந்தது	யானை வந்தது
II8	14	மொருவற்கு	மொருவாககு
121	17	லாற்றி'	லாற்றின்'
122	22	இருதிணைக்குமுரிய	இருதிணைக்குமுரிய,
131	21	குறிப்புச் சொல்	வினைக்குறிப்புச்சொல்
134	14	பிறவும்	'பிறவும்'
137	22	பயிறலல	பயறல்ல
137	24	பயிறுள	பயறுள
138	12	வாயென் கிளவி	வாயெண்கிளவி
138	15	அதற்றே	அதலிற்றே
139•	5	மொருவற்கு மொன்றகும்	மொருவாககு மொன்றற்கு
139	23	பினனென	மினனென [ம்.
141	3	யவவையின்	யவவயின்
141	3	காலத்து	காலத்துச்
141	18	உரிய	* உரிய,

142	5	வழியிடைத
142	12	செய்யும்
143	14	வினையெச்சமாயக
144	14	வந்தென
146	9	உண்ணும்
152	15	என்று மன்றாகற்பாலது
152	24	வினையினை
153	4	நோவுபடும்
153	6	நோவுபடும்
159	26	வராலறு
161	20	பெயரொ
164	19	பின்னுங்
165	8	'வருமே, சேயிழையந்திற
168	19	போக்கியோள'
175	12	கூப்பெயாக
177	21	மன், ஆ,
180	19	எனவும்
180	20	எனவும்
181	21	உருவக ருக்கினை'

185	10	கதழ்ந் துறைவன்'
185	11	விரைந்து உறைவன்
191	10	உள்ளமலி

வழியிடத

செய்யு

வினையெச்சமாயக

வந்தேதன்

உண ணும

என றுமன்

வினாவினே

ஆகற்பாலது

நோவுபடும்

நோர்வுபடும்

வாலாறு

பெயரோ

ஒன்றே பின்னுங்

‘வருமேசேயிழையந்திற்,
போகியோள்’

கூஉய்ப்பெயர்க்

மன், மார், ஆர்,

வும்

பும

‘உரு

நிரை’

கதடு

விரைடி

உள்ளல்முடி

பக்கம்	வரி	பிழை	த
195	16	பியம்மலு	பியம்பலு
195	25	'சிலைக்கும்'	'எறு சிலைக்கும்'
197	4	குறங்கு	குறங்கு
197	5	குறங்கு	குறங்கு
200	18	என்பதலம்.	என்பதாம்.
207	13	கெழுஉ என்பம்து	கெழு என்பதலம்
209	3	வடசொலென	வடசொலென்
220	17	இசை நிறை	இசை நிறை
221	6	யுவமத்	யுவமத்
223	4	சிறைப்புடைத்	சிறப்புடைத்
230	17	யாணைக்கோடு	யாணைக்கோடு,
231	5	ஒருவினை	ஒருமைவினை
233	14	நோக்கி	நோக்கி ;
233	16	இல்லையென்றே;	இல்லையன்றே ;
236	17	என்றார்	என்றான்
237	13	செவவியன்,	செவவியன்
238	3	யென்றார்	யென்றார்,
238	4	விளக்காக,	விளக்காக.
239	13	என்று மொழிந்தன	என்றும், ஒழிந்தன
239	16	முடியுமென்று	முடியுமென்றுங்
239	22	முதல் வினைமுதலானும்	வினைமுதலானும்
243	22	ஒழித்து	ஒழிந்து
244	16	ஒதப்பட்ட என	ஒதப்பட்ட, 'என'
244	25	மூன்றுமேல் வந்து	மூன்று மேல்வந்து
246	10	ஆப்பி'	'ஆப்பி'
247	14	தன்னிடத்	தன்னிடத்
247	21	கூறினான்	கூறினான் ;
247	22	உரித்தாகாது	உரித்தாகாது,
250	22	யாரோ	யாரோ

251	13	ஞெண்டு
251	14	சம்பு சள்ளை
253	20	தழீஇற்று.
254	18	முடியும்'
256	5	வாழ்க்கையா'
256	20	கிழவன்
257	7	சாலநட'
259	12	போற்றல் வேண்டும
259	22	ஆண்டு
260	26	என்றிற்

ஞெண்டு
சம்பு, சள்ளை
தழீஇயிற்று
முடிபின்'
வாழ்க்கையர்'
கிறைவன்
சாரநட'
'போற்றல் வேண்டிக்'
ஆண்டு ஆண்
என்றிற்